

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ВЕРА КАУИ

БОГАТСТВО И СЪЛЗИ

Блясък, конкуренция и любов,
описани от английската
съперница на Джаки Колинс
и Даниел Стийл.

ВЕРА КОУИ

БОГАТСТВО И СЪЛЗИ

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

Акционерна къща „Деспар“ е могъща институция в света на бизнеса с изкуство. Но завещанието на нейния собственик Шарл Деспар поставя бомба със закъснител: империята му трябва да бъде разделена между родната му дъщеря Кейт ѝ доведената — Доминик. Онази от двете, която в края на едногодишен срок извлече по-голяма печалба, ще получи контрол върху „Деспар“. За арбитър на съревнованието е определен Блез Чандлър — съпругът на Доминик, адвокат.

Изглежда, че всичко е предрешено в полза на Доминик, която има повече опит и влияние. Невероятно красива и безскрупулна, тя използва всички позволени и непозволени средства — секс, изнудване, подставени лица, връзки с мафията. Но компетентността и почтеността на Кейт ѝ спечелват авторитет. Тази естествена и горда жена събужда симпатия у Блез, но дали това ще е достатъчно, за да отвори очите му по отношение на неговата амбициозна и ослепителна съпруга?

ОЩЕ ЕДНА НАСЛЕДНИЦА СЕПТЕМВРИ

ПЪРВА ГЛАВА

Откриването на търга бе запланувано за вечерта. Здрачът се сгъстваше, когато и последната лимузина зави зад парка, за да се подреди на опашката, която се виеше надолу по Източна 76-та улица и завършваше под издадената лента на червени и бели райета над червения килим, опънат върху паважа пред наскоро реставрираната сграда.

Малка групичка хора се бе събрала, привлечена от конната полиция, фотографите, както и от знаменитостите, които слизаха от лъскавите лимузини. Подобни на разбиващи се вълни охкания и ахкания, че чуваха при пристигането на всеки, когото разпознаваха. Това бе откриването на „Деспар“ в Ню Йорк — аукционна къща като „Сотби“ и „Кристи“, третата с амбиция да стане номер едно.

На търга щеше да се продава ориенталски порцелан — колекция, завещана от Уилард Декстър, починал предната година. Предвижданията бяха печалбата да достигне пет милиона долара.

Гостите бяха приемани от дребна, изключително красива жена, облечена със семпла черна сатенена рокля, чиято усмивка и ръкостискане съответстваше пропорционално на количеството пари, които всеки от поканените се очакваше да похарчи.

Аукционът — цял Ню Йорк говореше за него от седмици наред — се провеждаше в някогашна бална зала. Специалният под беше поддържан, запазен бе и подиумът за оркестъра. Всичко в сградата бе великолепно, олицетворение на разкоша.

Жените, облечени с дрехи на Норел, Халстън, Оскар де ла Рента, Диор, Ив Сен Лоран и Карл Лагерфелд, до една се бяха изредили при Кенет, за да им направи косите, а след това се бяха отбили в банката, за да вземат бижутата си. Мъжете потупваха вътрешните си джобове, за да се уверят, че са взели чековите си книжки. Въздухът бе изпълнен с тежкия мирис на скъпи парфюми и пури.

Тълпата жадно наблюдаваше пристигането на знаменитостите — новобогаташи, потомци на знатни фамилии, телевизионни и филмови звезди. Бяха дошли и политици, финансисти, уолстрийтски магнати,

един индийски махараджа, двама хонконгски милионери, както и принц Димитри Поляков и граф Алексей Онедин — някогашни бели емигранти, но вече американски милиардери и смъртни съперници заради ориенталския порцелан. Тази вечер присъстваше всеки дилър, смятащ себе си за личност на източното крайбрежие, както и доста европейци, всички дошли да видят как новия „Деспар“ — най-консервативната къща за търгове — ще се впише в лъскавата лудница на Ню Йорк.

— Двама мъже стояха отстрани и наблюдаваха жената с черната рокля — те винаги държаха под око Доминик до Вивие.

— Имаш ли представа какво няма под тая черна рокля?

— И още как! Какво не бих дал, за да спечеля сърцето на тази дама.

— Твърде късно. Блез Чандлър те изпревари и много добре знаеш защо. Може да е една шеста шошон, но индианската му кръв няма никакво значение, след като един ден ще наследи четвърт от националния доход на страната.

— Не го виждам тук.

— Ще дойде. Нали все пак жена му открива този търг?

— Вярно ли е това, което казват, че тъкмо тя е накарала стария Деспар да открие клон тук?

— Абсолютно. Тя искаше да командва голяма къща, а централата в Лондон беше негова. Клонът в Париж е дребна работа — знаеш как е там — и колкото и престижни да са подразделенията в Хонконг и Монте Карло, те са малки. А това тук — той кимна към великолепие то около себе си, — е изключително. Пък да се добереш до колекцията на Уилард Декстър и да откриеш къщата с този търг, е направо шамар за големите риби.

— Как е успяла да го направи?

— Другият се засмя.

— Нали имаш очи? Виждал си какво има и как го използва. Каквото пожелае Доминик до Вивие, получава го, а за да се сдобие с него, прави онова, за което много от нас мечтаят нощем.

Събеседникът му погледна към нея точно когато един много висок и много тъмен мъж се навеждаше, за да целуне бузата като магнолия, която неговата съпруга му поднесе.

— Да, това е той. Блез Чандлър.

Доминик прие самодоволно поздравя на съпруга си, знаейки, че погледите на събралите се са насочени към нея — в очите на мъжете се четеше похот, а жените я гледаха със завист.

— Ето — Блез ѝ хвърли усмивка, — това е твоята вечер. Кулминацията на усилен двегодишна работа. Изкачи се до върха на планината — обърна се и изгледа тълпата. — Какво ще кажеш за гледката?

Красивите очи на жена му се разшириха.

— Но скъпи, аз съм гледката — промърмори тя на родния си френски език и както и предполагаше, той се засмя, а белите му зъби блеснаха на мургавото му индианско лице. Нейният дивак индианец. Несъмнено най-голямата ѝ завоевание — до този момент.

Тази вечер той ще стане свидетел на върховното ѝ постижение. Кралят е мъртъв. Да живее кралицата. И не кулминация на двегодишен, а на дванайсетгодишен труд: от деня, когато Шарл Деспар се ожени за майка ѝ. Тогава тя беше само една осемнайсетгодишна дъщеря на благородник, която притежаваше единствено хубост и ум, освен разбира се, името си. Сега тя вече беше не само светило в света на изкуството, но и уважаван експерт в областта на доведения си баща — ориенталски порцелан. Беше също и находчива бизнес дама, решена да промени образа на „Деспар“, създаден от него, и напълно да го осъвремени. Беше подушила вятъра на промяната. Лондон губеше първенството си като център на аукционите, докато Ню Йорк все повече се налагаше. Защо иначе щеше да има толкова представители на „Сотби“ и „Кристи“? Те също го знаят. Затова тази вечер тя поиска присъстващите да са с вечерно облекло. Щеше да има аукцион на вина, беше осигурила оркестър, каталог, който беше като произведение на изкуството като самия порцелан, а храната щеше да е превъзходна. Беше подбрала представителна публика, а поканите се бяха превърнали във въпрос на живот и смърт. Чрез пресата беше разпространила какви ли не истории. Беше подшушнала това на нечии уши, бе намекнала онова в някои среди и изобщо беше създала треска на нетърпеливо любопитство, която набираше сили като циклон. А последното незапланувано събитие, което още повече подчертаваше случая беше, че два дни по-рано доведеният ѝ баща Шарл Деспар

внезапно почина от масиран сърдечен инфаркт. Тя се стремеше към онова, от което смяташе, че светът на изкуството сега има нужда — от блясък. Не беше търсила сензацията, но щом се появи, тя я използва най-безмилостно.

Сега, след като Шарл почина тъй внезапно и в то толкова неудобен момент, никой вече нямаше да може да спре Доминик. Тя щеше се втурне стремително натам, където винаги е смятала, че ѝ е мястото. Към пиедестала на победителите. Повечето пъти успяваше да върти доведения си баща около малкия си пръст и Блез не се съмняваше, че той щеше да потвърди това като ѝ завещае онова, което бе най-важното нещо в живота му — аукционната къща.

Доминик не спазваше установените правила. Само тя би имала дързостта да организира търг за откриването на „Деспар“ в Ню Йорк едва два дни след смъртта на доведения ѝ баща, облечена с рокля, която макар и черна, представляваше нещо като комбинезон и се държеше на две тънички кръгли презрамки. Бе нахлузена направо върху голото ѝ тяло, прилепваше към всяка негова гънка и извивка и очертаваше гърдите и задника ѝ, разкривайки съвсем явно, че не само е напълно гола, но и блажено нехае мнението на околните. Доминик не се притесняваше за доброто си име — поведението ѝ бе част от нейната легенда, също както красотата ѝ.

Беше дребна — точно метър и петдесет, изящна като кукла ръчна изработка. Гарвановочерната ѝ коса лъщеше, подстригана като на японче с бретон и със завити напред краища, обрамчвайки овалното ѝ лице, от което дъхът на човек спираше. Фини съвършени черти, кожа тънка и прозрачна като порцелана, който продаваше. Очите ѝ бяха големи и ясносини като сапфирите на ушите ѝ, а клепачите ѝ ги обграждаха както палмите — лагуна. Тялото ѝ беше дребно, но идеално и сексуалността, която излъчваше, караше мъжете да се пържат на слаб огън. Само един поглед към нея бе достатъчен, за да предизвика болезнени еротични представи. Прякорът ѝ беше Венера Мухоловката, защото единственият начин мъж да избяга от медената ѝ, съдбоносно лепкава хватка беше, когато е изстискан докрай.

За Блез Чандлър беше омъжена от две години. Срещнаха се на коктейл, на който ѝ беше скучно, а видът ѝ му подеждаше необичайно възбуждащо. Той улови погледа ѝ през буквално претъпканата зала, двайсетина секунди се изучаваха и тогава Доминик тръгна към

домакинята, за да се сбогува. Когато две минути по-късно Блез я последва, тя вече беше на задната седалка на колата му и го чакаше.

Той усети, че е победен, сексуално пленен, заробен, покорен. Тя беше също като Клеопатра — колкото повече я имаше, толкова повече я желаше. Но се случваха моменти, когато си даваше сметка — и то съвсем хладнокръвно, — че не харесва жена си.

Сега тя му се усмихна, набърчи нос и се засмя с гъргорещия си смях.

— Ти никога няма да разбереш как може да те завладее мисълта за изкуството, защото този свят е твърде далеч от теб.

— Аз не ламтя за нищо — освен за теб, разбира се — добави той галантно.

— Но даваш големи суми за коне.

— То е различно. Конят е полезно животно. Какво можеш да правиш с порцеланова фигура, освен да я гледаш?

Тя кимна към лакеите от двете страни на вратата.

— Сега може да се затворят.

— Сигурна ли си, че няма вече кой да дойде? — попита Блез.

— И да дойде, няма да бъде приет. Търгът започва точно в осем и трийсет, а аз трябва да се качвам на трибуната. — Изгледа го със засмени очи.

Щом се обърна да си тръгне Блез извика след нея.

— Какъв е урокът за днес?

Тя спря, извърна се, изгледа го през премрежени ресници, и една особена позната усмивка заигра на чувствените ѝ устни.

— На този, който има, ще му се даде — рече най-накрая, преди да се обърне. Тълпата се разтвори пред нея. Също като кралица Виктория, Доминик винаги се движеше крайно самоуверено, тъй като знаеше, че никой няма да ѝ се изпречи на пътя.

Зад нея вратите се затвориха бавно и церемониално.

Без никакво колебание Доминик се отправи към трибуната, седна зад прекрасно орехово бюро, пренесено от Лондон за случая — собственото бюро на Шарл Деспар, изработено за дядо му през 1835 година, на което бе прикачена медна плочка с надпис: „Деспар и синове“. Още докато се качваше, се чу звънец. Доминик изчака, докато всички седнат. Тогава полилеите притъмняха и публиката остана в полумрак, само Доминик бе обляна от силната светлина на прожектор.

Бялата кожа на раменете ѝ изпъкваше, черната коса и сапфирите на ушите ѝ блестяха. Застанал в дъното — нямаше да стои дълго, тъй като в среднощ отлиташе за Лондон — Блез се възхити на начина, по който бе организирала всичко. Направо драматично! Доминик беше дребничка, а присъствието ѝ се налагаше. Зад нея черните кадифени завеси се разделиха безшумно, разкривайки кръгла маса, също покрита с черно кадифе, осветена от една-единствена силна крушка. От едната ѝ страна имаше две маси с телефони, тъй като щяха да се приемат и залагания от всички краища на света, от лявата ѝ страна беше подчиненият ѝ Джон Дийкин, прекарал трийсет години в служба на Шарл Деспар. Невидими оставаха хората, които щяха да нареждат вещите върху поставки.

Доминик продължи да чака, докато градусът на напрежението се вдигна. Тя го усещаше както паякът долавя и най-лекото потрепване на паяжината си, изчаквайки жертвата да се приближи. Едва когато беше сигурна, че нейните жертви вече са се оплели плътно в мрежата ѝ заговори с очарователния си акцент на безупречен английски:

— Ваши сиятелства, дами и господа, добър вечер и добре дошли в нюйоркския „Деспар“.

Сред публиката имаше двама аристократи — английски лорд и италиански принц. Тази вечер и двамата присъстваха като примамка. Доминик знаеше колко американците обичат титлите.

— След двегодишни приготовления и планиране тази вечер стигнахме до кулминационната точка — продължи Доминик със спокоен и самоуверен глас. — Аукционната къща „Деспар и Сие“ вече е сред своите равни в Ню Йорк. Отсега нататък вече не съществуват само две къщи за търгове. Станаха три. „Деспар“ най-после зае мястото, което му се полага.

Някой от присъстващите — което Доминик бе подготвила порано — изръкопляска и скоро цялата зала му пригласяше. В отговор Доминик грациозно наклони глава и изчака, докато аплодисментите стихнат.

— Следователно, преди да преминем към самия търг, правилно и подходящо би било да си спомним за човека, който доведе „Деспар“ в Ню Йорк — същият, когото само преди два дни внезапни и трагични обстоятелства ни отнеха. Имам предвид великия Шарл Деспар.

Пак, както бе нагласено, изръкопляскаха.

— Той ми беше не само доведен баща — продължи Доминик, — а мой наставник, учител и най-близък приятел. Ще ми липсва болезнено. Ще липсва на всички. На неговата памет посвещавам търга на откриването на най-новия ни клон, който несъмнено ще стане и най-значителен.

Неочаквано всички лампи изгаснаха за около петнайсет секунди. Когато отново светнаха, се чу ахване на одобрение и възхита. В центъра на покритата с черно кадифе маса беше поставен предмет с такава изящна красота, че даже Блез възхитено поклати глава.

— Номер първи, дами и господа — Доминик вече говореше с променен глас, сякаш с придихание от едва сдържано благоговейно възмущение. — Това е нещо много, много специално и дори аз, специалистът, смятам, че е най-малкото удивително.

Всички присъстващи едновременно се наклониха напред. Блез също не се стърпя и направи крачка към сцената.

— Изключително рядко срещана рисувана чиния с медна глазура, червено-бяла, медта е потъмняла по краищата и по-малко в средата, придобила е млечнобял цвят, глазурата е текла неравномерно и е образувала насядания, като малки пространства са останали непокрити, главно по горния ръб. Такова съвършенство на политурата, както знаете, е уникално, тъй като обикновено при ранните образци цветовете изгарят при печенето. Но не и в този случай. Тя е в безупречно състояние, няма нацърбвания, драскотини или какъвто и да е белег. Върви заедно с кутията си, която също е много стара. Чинията датира от четиринайсети век. Аз бих я отнесла към епохата Юан около 1350 г. Известна ми е само още една подобна чиния и тя се намира в „Ермитажа“ в Ленинград. Започвам наддаването от сто хиляди долара...

Там, където бе застанал Блез, не се виждаше самото наддаване, но се чуваше как Доминик го ръководи. Гласът ѝ не издаваше каквото и да е възмущение, докато цените вървяха стремително нагоре. Хората шепнеха, възклицаваха, дори започнаха да аплодират, когато стойността стигна до половин милион долара. Гласът на Доминик беше спокоен, овладян, тя само местеше очи от лице на лице. Неотклонно следеше хората, които наддаваха от двете страни на пътеката — там бяха седнали големите играчи. Сега Блез вероятно си спомни какво Доминик му беше казала по-рано с пълна увереност: че

принц Димитри Поляков и граф Алексей Онедин — смъртни врагове — се борят да получат титлата „Най-добрата колекция в света“.

— ... петстотин хиляди долара... петстотин и петдесет... петстотин и петдесет хиляди долара, сумата се покачва — шестстотин хиляди веднъж, шестстотин хиляди долара два пъти, принц Поляков... шестстотин и петдесет хиляди долара. Шестстотин и петдесет хиляди долара първи път... шестстотин и петдесет хиляди долара втори път... — Доминик направи пауза и тогава, като че ли знаеше, че принцът няма да отиде по-далеч, тя удари с чукчето. — За шестстотин и петдесет хиляди долара продадена на граф Онедин.

Залата избухна в ръкопляскания.

Блез откри, че с мъка си поема дъх. Сърцето му биеше до спукване. Боже мой! Почти три четвърти милион долара за парче порцелан!

Доминик изчака, докато шумът утихне, след което светлините отново притъмняха. Този път, когато светнаха, пред очите на присъстващите блеснаха шест чаши в синьо и бяло със столчета от епохата Минг — всяка от тях идеално равна и с такава форма, която сякаш караше пръстите да я докоснат.

Доминик започва наддаването от шестстотин хиляди долара. Граф Онедин пръв вдигна до седемстотин хиляди...

„За Бога, права е както винаги!“ — помисли си Блез, докато вълнението в стаята се покачваше от адреналина. Ще си откъснат главите един другиму и ще потекат милиони...

— ... два милиона и петстотин хиляди долара първи път, два милиона и петстотин хиляди долара втори път... — отново се чу чукчето. — ... на принц Поляков.

Сякаш на Доминик ѝ бе известно, че напрежението трябва да се уталожить; лампите блеснаха по-силно и келнерите отново се появиха с подноси с шампанско.

Блез впи очи в жена си. Както знаеше, че ще стане, тя почувства напрегнатия му поглед и изправи глава. Той вдигна стиснатите си ръце за поздрав. Тя леко се усмихна.

Трябваше да ѝ повярва, размишляваше той. Щом Доминик каже, че ще стори нещо, тя неизменно го правеше. Дълго и упорито работи за това — настояваше и ръчкаше Шарл Деспар за залата в Ню Йорк и за откриването на този ужасно скъп клон, което представляваше чиста

проба хазарт, след като там вече имаше две световноизвестни аукционни къщи с напълно установено положение. Шарл обичаше Лондон. Там „Деспар“ съществуваше от векове, имаше своя клиентела, на която служеше като аукционер както някои хора имат своите семейни адвокати. Нямахме вяра на блестящата с холивудско лустро аукционна къща, каквато желаше Доминик. Той не беше аукционер, който се старее да стане джентълмен, а джентълмен, който по случайност е аукционер и то изключително добър. По отношение на ориенталския порцелан хората веднага биха си спомнили неговото име. Той отдавна беше разработил тази област и винаги постигаше най-високите цени. Окоето му беше точно, имаше обширни познания, вкусът му бе безупречен, а любовта към изкуството — безкрайна. И тъкмо тук, помисли Блез, приликите с доведената му дъщеря свършваха. Шарл се занимаваше с това, защото обичаше аукционерството. Доминик го правеше, защото ценеше парите.

Тъкмо Доминик въведе използването на номерирани перки за наддаването, които високомерните дилъри не одобриха, докато Шарл от своя страна вярваше на безгрешната си преценка. Тя настояваше къщата да е отворена и в края на седмицата, въведе отдел за абонамент и измисли няколко нови начина за получаване на по-големи печалби. Тя дори предложи да наемат рекламна агенция, но тук вече Шарл прояви неотстъпчивост и абсолютно отказа да се сблъска с подобно нещо. „Деспар“ сам по себе си е реклама — заяви твърдо убеден. Нито пък за голямо неудоволствие на Доминик поиска да ликвидира клона на „Деспар“, забутан в една странична уличка на Кенсингтън, където продаваха само предмети с по-ниска стойност.

Доминик беше тази, която редовно се появяваше по телевизията — Шарл мразеше подобни изяви, — защото ѝ бе хрумнало нещо: да увеличи дяла на „Деспар“ на пазара, който в момента се движеше на някакви си четири процента след „Кристи“, но все пак много назад от „Сотби“. Оборътът от предната година бе триста милиона — двайсет и пет милиона повече от предходната. Тази година Доминик очакваше повишение от седемнайсет процента и ако от този търг можеше да се спечели нещо, щеше да го използва. Тогава, ако и когато реши да предложи акциите на борсата — досега не смееше да изрече гласно тая своя идея, което означаваше, че внимателно я обмисля, — щеше да рискува малко, за да спечели много.

Как само ръководеше този най-важен за нея аукцион, подготвен за толкова кратко време. Това, че всички бяха дошли лично, а не бяха изпратили дилърите си, беше доказателство за силата на Доминик. Каталогът, за който някои смятаха, че се предлага на нагло висока цена, бе разпродаден отдавна — още едно доказателство, че това е търгът на годината.

Когато този път лампите бавно и тържествено светнаха, предизвиквайки максимално напрежение у зрителите, се чу едновременна въздишка, граничеща със стон, тъй като от тъмнината изникна красива купа с екзотична форма.

„Прави с тях каквото си поиска“ — помисли си Блез. Абсолютно невероятно е, че го постигна само след две наддавания, но успя да превърне изисканата, с голям житейски опит, стисната публика в ревностни богомолци пред нейния олтар: ново доказателство, че наистина мястото ѝ е там, където винаги е искала да бъде — на върха.

— Предмет номер три, дами и господа, тази изключителна кана за вино от ранната епоха Минг, украсена с летящи дракони и фигури на боговете. Забележете, че кобалтът върви малко неравномерно. Тя носи знакът на император Ченг Хуа. — На това място двама служители благоговейно обърнаха каната, за да се види основата ѝ и с изписаните китайски йероглифи. — Тя носи и личния му шифър. Никаква драскотина не накърнява съвършенството ѝ.

Остави ги малко да погледат и да ѝ се понаслаждат, а после бързо ги върна към действителността с твърдо изречените думи:

— Откривам наддаването на двеста и петдесет хиляди долара...
— Доминик се държеше спокойно, а предложенията валяха трескаво.

Няколко минути по-късно:

— ... милион и четвърт, мистър Александър — и половина, милион и половина, благодаря ви, мистър Александър — и три четвърти, два милиона, два милиона първи път...

Никога досега на търг не беше давана сума по-голяма от милион долара за един-единствен предмет китайски порцелан. „Деспар“ не само че печелеше нови територии, Доминик биеше рекорди. Шарл би бил горд, помисли със съжаление Блез. От него Доминик беше научила деликатното и точно изкуство на аукционера. Тя беше повела овцете, водеше ги към кланицата, а те я следваха сляпо. Но всъщност кой мъж не би го направил за Доминик до Вивие?

Блез хвърли поглед към часовника си. Наистина трябваше да тръгва. Беше обещал да вземе тъща си, която цял ден бе приемала съболезнователни визити. След това щеше да отлети за Лондон за срещата си с господата от „Финч, Френчъм и Финч“ по въпроса за завещанието на Шарл Деспар. Но сега му беше трудно да се откъсне. Обикновено на аукциони оставаше безстрастен. Не ламтеше за нищо; единственият път, когато бе поискал нещо чак до болка беше, когато за пръв път зърна жена си. Беше мъж, който повечето време беше в движение — яздеше, ходеше на лов, за риба, на ски, пилотираше собствения си самолет. Доминик ненавиждаше всякакъв вид занимания на открито, както и хората, които се занимават със спортове. Нито веднъж не беше ходила в ранчото, където сега баба му прекарваше по-голямата част от времето си. Само мисълта за Колорадо и Скалистите планини я караше да потръпне. Блез реши да остане на наддаването на още един предмет. Ще успее да заведе Катрин вкъщи, да я настани удобно, след това да стигне до сградата на корпорация „Чандлър“, откъдето хеликоптер щеше да го отведе на летище Кенеди. Отново се подготви да наблюдава.

— Предмет номер четири, дами и господа, много красива статуетка на Шу Лао — бога на дълголетие, късен Минг. Според легендата този, който притежава такава статуетка, ще доживее до дълбока старост. Както знаете, мистър Уилард Декстър почина на осемдесет и седемгодишна възраст — чу се раздвижване. — Фигурата е от порцелан, а не от обичайния фаянс. Вероятно е била предназначена за някоя знатна личност или свещеник. Отбележете наситения син цвят на глазурата и топлия цвят на елена — друг символ на дълголетие, — който е яхнал богът. Откривам наддаването от петдесет хиляди долара... шейсет, седемдесет... осемдесет... деветдесет — цената вече е сто хиляди долара... двеста хиляди, триста хиляди... триста хиляди долара веднъж... — Доминик почака с чукче в ръка с учудена физиономия. Досега добре се справяше с тях, усмихваше се на един, вдигаше вежди към друг, говореше със спокоен тон. Разбра, че няма да успее да изкопчи повече от това. Бързо и ефикасно се справи с тях. Ударът на чукчето накара някои жени да ахнат, толкова се бяха вживели в драмата. — Триста хиляди долара. Продадено на граф Онедин.

„Тя наистина ще направи печалба от десет милиона долара“ — помисли си Блез, разкъсвайки се вътрешно между възхищение и яд. Какво, да не би да се е надявал, че този път Доминик с прекалената си самоувереност ще попадне в собствения си капан? Трябвало е да бъде по-разсъдлив. Доминик не греши. Доста отдавна се готви за този търг. Беше се хванал за главата, когато тя му показа сумата, която щеше да е необходима за откриването. Сега разбра, че тя ще си върне разходите десетократно, та и повече от това дори. С рекламата нийоркският „Деспар“ ще донесе цяло състояние. На другия ден целият град щеше да говори за това откриване.

Блез погледна часовника си. Наистина трябва да тръгва... но изведнъж вълнението в залата се усили. Той нямаше каталог и вече съжали за това, но когато лампите светнаха и видя какво е поставено на пиедестала, разбра, че трябва да остане и заради него. Това Доминик му бе описвала, че е върхът на колекцията. Прекрасна кана — ранен Минг в синьо и бяло, украсена с традиционни цветя: божури, камелии, гардении, лотоси, хризантеми, хибискус, както и други растения. Висока бе трийсет и три сантиметра и бе особено ценена, поради натрупването на глазурата, толкова типично за съдовете от Хсуан Те. Кобалтът се бе окислил през глазурата на местата, където мазната боя беше по-дебела. Доминик започна наддаването от четвърт милион долара. В същия миг двамата руснаци започнаха кръстосан огън. На всички бе известно, че двамата ценят ранен Минг повече от всякакъв друг вид китайски порцелан. Освен това бе известно, че в света съществуват само още четири такива кани.

За минута наддаването надхвърли милион долара, след още трийсет секунди станаха два, борбата продължи на четвъртинки милиони. Присъстващите бяха застинали от напрежение, докато двамата едва с примигване или с поглед показваха, че продължават да наддават. Иначе седяха привидно безучастни. Само начинът, но който бяха сплетени ръцете им над каталозите, издаваше вълнението им.

— ... три милиона долара първи път, три милиона втори път, принц Поляков...

Присъстващите изчакаха да разберат дали противникът на принца ще извърши нещо неочаквано — да наддаде повече от три милиона долара за парче китайски порцелан. Доминик вдигна ръката, с която стискаше чукчето. Искеше да предупреди, че времето лети.

— Три милиона долара трети път — повтори тя така, че да стане ясно, че е за последен път, освен ако...

Лицето на графа не изразяваше нищо, беше вперил очи в побелелите си кокалчета, дишаше дълбоко и неравномерно. Принцът се взираше право напред, но с всяка коя фибра усещаше действията на противника си. Присъстващите чакаха със затаен дъх. Секундите едва се точеха.

Чук! Чукчето стресна аудиторията, жените се хванаха за гърлата. Сякаш присъстваха на екзекуция, което в известен смисъл бе вярно.

— Три милиона трети път. Продадено на принц Поляков за...

Хората наскачаха на крака, развикаха се, ръкопляскаха, потупваха принца по гърба. Графът, който едва виждаше от потта, която се стичаше от челото в очите му, извади снежнобяла кърпичка и изтри лицето си.

— Боже мой! Три милиона долара! Да сте чували някой да е дал три милиона долара за някаква си ваза?

„Не — отговори наум Блез, усещайки как напрежението му спада, — никога не съм чувал, но за всичко винаги има първи път и както обикновено, пак е заради Доминик...“

Странно, че именно той настояваше Доминик да отложи откриването. „Предполага се, че аз съм бизнесменът“ — каза си кисело. Но реакцията му беше инстинктивна и беше от уважение и обич към Шарл. Доминик — безскрупулна и практична францужойка — както винаги слагаше бизнеса на първо място, а чувствата на второ. Имаше моменти, когато караше Блез да се чувства прекалено патриархален, твърде много истински американец.

Шарл — точно обратното. Беше безмилостен в бизнеса, но имаше онова рядко качество, което французите притежават — беше сантиментален. Шарл беше емоционален. Доминик беше страстна, но не емоционална. Бе хладна, дори пресметлива и никога не подчиняваше разсъдъка на чувствата си. Шарл, когато обичаше, го правеше безрезервно, както и всичко останало. Той беше човек на ентузиазма, на страстите и силните чувства. Каквото и да изпитваше Доминик, а понякога Блез се чудеше дали въобще има сърце, тя никога не разкриваше чувствата си пред някого. Блез беше стигнал до заключението, че сигурно прилича на отдавна починалия си баща, когото той не познаваше.

Дори когато аутопсията на Шарл разкри степента на съдбоносния инфаркт, онова, което занимаваше съзнанието на Доминик беше аукционът.

— Най-доброто доказателство за уважение, което мога да окажа на татко, е да направя откриването както е планирано — настоя тя. — Възнамерявам да превърна мечтата му в реалност.

— Неговата мечта?

— Добре, идеята беше моя, но след като започнахме, и той го чакаше със същото нетърпение, както и аз.

— Според теб.

— Позволи ми да ти кажа, че познавах татко много повече от теб.

— Понякога ми се струва, че никога не си го познавала.

— Сигурна съм, че той би поискал така да постъпя. Каквото и да е, татко е французин. Гледаше живота право в очите.

Винаги тази безскрупулна практичност. Твърде френска. Пред нея американският му прагматизъм изглеждаше като немощен опит за постигане на някакво равенство. Сред познатите му единствено баба му бе способна да прояви подобно хладнокръвие, подплатено с реализъм.

След като научи за смъртта на Шарл, тя помълча доста и накрая изрече с дълбокия си алт:

— Ще ми е мъчно за него. Той ми беше стар и добър приятел — тогава тъгата отстъпи на обикновена отдавнашна омраза. — А онази кучка, жена ти как прие вестта? Предполагам, че ѝ е безразлично. Дано никога да не доживее този ден, момче, в който да видя как една жена те тъпче и оставя белези по цялото ти тяло.

— Стига, херцогиньо. Знаеш, че никога няма да се разберем по тоя въпрос.

— Докато проумееш колко е зла душата ѝ, тя ще те унищожи. По отношение на този род жени мъжете винаги носят ума между краката си.

— Да не би по твоя тактичен начин да се опитваш да ми кажеш, че не я одобряваш?

— Докторите ми казват, че ако се грижа за себе си, ще живея още пет години, а това е по-дълго, отколкото ще издържи твоят брак. Проточи се досега, защото за две години не сте прекарвали и три месеца заедно — той чу познато сумтене. — Какъв, по дяволите, е този брак?

И въобще, защо трябваше да се жениш за нея? Само не ми казвай, че нямаше да имаш онова, което вече си бил получил, без да стигаш дотам.

— Не, няма — отвърна Блез и тогава по тона му Агата разбра, че засега трябва да сложи точка по въпроса. В това отношение Блез ѝ позволяваше, и то единствено на нея, голяма свобода, защото я обичаше, но тя знаеше кога трябва да спре.

— Безпокоя се за теб, момче. Тя не е онова, което бих желала да имаш, и то е самата истина. Но факт е също, че си неин и че трябва да свикна с тая мисъл. Но те предупреждавам — щом веднъж тя сложи ръка на „Деспар, нещата ще се променят. Не си прави илюзии.

— Под чехъл или не, не съм изпаднал напълно под нейно влияние — изтъкна внимателно Блез.

Последва нова пауза.

— Добре, обаждай се — нареди сърдито баба му. — Няма да дойда на погребението. Петте ми години живот зависят от това, дали слушам докторите, а точно сега те ме съветват, че Франция е твърде далеч. После, ще ми разкажеш всичко — после уж между другото, но без да успее да заблуди внука си, който познаваше ненаситното ѝ любопитство, добави: — Предполагам, че е оставил завещание?

«Подпитва — помисли си Блез. Защо ли?»

— Предполагам — отговори той също тъй нехайно.

— Не знаеш ли? — гласът ѝ прозвуча по-настойчиво.

— Не. Катрин може да има представа, само че сега тя не е на себе си. Много тежко го изживява.

— Естествено. Той беше целият ѝ живот.

— Не се съмнявам, че адвокатът на Шарл ще се обади.

Но старата дама напираше.

— Шарл никога ли не ти е подсказвал на кого възнамерява да остави «Деспар»?

— На Доминик, разбира се. На кого друг?

Последва мълчание и Блез се намръщи.

— Да не би да ти е известно нещо, което аз не знам? — запита.

— Страшно много се надявам да има! — беше заобиколният ѝ отговор и, както обикновено, тя прекъсна връзката.

Докато влизаше в колата си, Блез извади писмото, което тази сутрин бе получил от адвоката французин. Пишеше, че при него е завещанието на Шарл, което се отнася до имуществото му във Франция. А разпореждането на имуществото в Англия без съмнение е в способните ръце на господата от «Финч, Френчъм и Финч» — английските адвокати на Шарл и «Деспар». Във френското завещание той посочва зет си Блез Чандлър за негов изпълнител.

Разумно. Две завещания. Законите на двете страни са различни, а клонът на «Деспар» в Лондон е финансиран, създаден и узаконен според английските нормативни уредби. Всеки клон представлява отделна единица, регистрирана в съответната страна според нейните закони, но управлявана от холдингова компания със седалище в Женева. Като адвокат на корпорация, Блез одобряваше начина, по който Шарл бе организирал «Деспар и Сие» (беше променил Деспар и синове“, след като стана ясно, че няма да има син). Нюйоркският клон бе учреден да функционира напълно самостоятелно (но финансово подчинен на „Деспар Интърнешънъл“), Доминик бе определена за изпълнителен вицепрезидент, а сега несъмнено щеше да стане пълноправен президент. Майка ѝ — съпругата на Шарл — също ще е добре осигурена. Шарл обожаваше своята красавица, както я наричаше. Заради нея бе обикнал и дъщеря ѝ.

Колата се приближи до входа на залата за поклонение. След като цял ден бе пълно с хора, дошли да изкажат съболезнованията си, сега там бе пусто. Само вдовицата седеше на твърде голям за нея един стол, втренчила отчаяно очи в ковчега. Катрин твърдо бе дала инструкции капакът да бъде запечатан — даже и в смъртта, тя не желаше да го дели с никого. Целуна го за сбогом, между сключените му ръце сложи първия подарък, който ѝ бе направил — отдавна изсъхнала и изсушена роза малмезон, — после отстъпи назад и се загледа как го скриват от очите ѝ завинаги. В ръцете си държеше молитвена броеница, устните ѝ се мърдаха, но Блез беше сигурен, че не се моли. Говореше на мъртвия, защото за Катрин Деспар съпругът ѝ не беше мъртъв. За нея той беше мечта по време на първия ѝ брак, по-късно все пак стана негова жена, пак в реда на същата мечта, а на всекиго е известно, че мечтите не умират.

Когато Блез се наведе, тя доверчиво вдигна лице към него. Също като дъщеря си, беше ниска, но руса, за разлика от Доминик, която

беше тъмнокоса. Катрин Деспар имаше златиста коса, неизменно коафирана, подстригана късо около лицето ѝ — едно време изключително хубаво, но и сега привличащо погледа. Очите ѝ бяха сини като метличина, а кожата — розово — бяла като на порцеланова кукла. Видът ѝ беше някак безпомощен, което караше хората да се отнасят към нея с особено внимание. Имаше навика да накланя глава настрани и да ги гледа доверчиво, като че искаше да ги запита: „Нали ще се погрижите за мен?“ — което или ги покоряваше или ги отблъскваше. Обикновено първото се случваше с мъжете, а второто с жените.

Сега се усмихна, когато Блез целуна тънката ѝ ръка, на която нямаше никакви бижута, освен венчалната ѝ халка.

— Съжалявам, че толкова закъснях — извини се той. — Търгът беше много интересен.

Усмивката на Катрин стана принудена. За нея аукционна къща „Деспар“ беше съперница, която се опитваше да узурпира съпруга ѝ през целия им брачен живот.

Никога кракът ѝ не стъпи на търг и въобще не се занимаваше с бизнес. Дори Шарл, когато се прибереше вкъщи в края на деня, знаеше, че е по-добре да не споменава „Деспар“.

— Сигурна съм, че Доминик ще се справи с всичко... — гласът ѝ като на младо момиче заглъхна. Френският ѝ (отказваше да говори английски) беше ясен, но звучеше малко еротично.

— Сигурно си уморена. Беше дълъг ден.

— Уморена... — гласът ѝ заглъхна отново. Тя рядко довършваше изречение.

— Хайде да те заведа вкъщи.

Беше отседнала в къщата на баба му на 84-та улица. Агата не хранеше симпатии към Катрин, която от своя страна се ужасяваше от старата жена, но Агата беше наредила на Блез да направи каквото е необходимо за вдовицата на Шарл.

— Толкова мило... — измърмори пак Катрин.

И толкова удобно. Катрин имаше на разположение огромна луксозна стая и цяла къща с прислужници, които нямаха друга работа, освен да се грижат за нея. Доминик и Блез заемаха квартира, където имаше предостатъчно място, но Доминик беше тази, която предположи, че майка ѝ ще се чувства по-добре, ако е в една не

толкова модерна къща. Искаше да каже, да е по-далеч. Според мнението на съпруга ѝ, Доминик се отнасяше към майка си с едва скривано и търпимо презрение. Самият той беше привързан към нея като към хубаво дете. Често си задаваше въпроса какво ли толкова Шарл е виждал у жена си. Тя никога нямаше какво да каже. Вероятно защото бе спокойна. Коткаше мъжа си до степен на нетърпимост. Вдигане на вежда за него означаваше команда, а нейното удоволствие, нейното щастие се съдържаше в неговото собствено. Какво ли ще прави сега Катрин? Освен съпруга си, какви ли други интереси е имала някога? Единствено бродерията, с която не се разделяше. Тя и сега лежеше до нея пъхната наполовина в чантата ѝ, в която я носеше, където и да ходеше. Никога не я бе виждал да чете книга, макар че четеше модни списания. Театърът не я привличаше, макар че в Америка обичаше да гледа сапунени опери по телевизията. На вечери се представяше като любезна домакиня — много добре облечена и нагласена, — но почти нямаше какво да каже, изявяваше присъствието си само с лъчезарната си усмивка. Беше такъв тип жена, чиито живот и личност бяха вплетени в тези на съпруга ѝ. Беше се превърнала в луната на неговото слънце. Сега на кого ли ще грее?

Катрин се наведе да си вземе чантата с бродерията. Като забеляза, че Блез я гледа, тя направи гримаса, която му напомни за Доминик.

— Навик... и е успокоително. Винаги ми помага, когато изживявам нещо, но се занимавам с нея и когато всичко е наред... — като че се отпусна. — Избродирах чехли за Шарл... — лицето ѝ придоби странен безутешен израз. — Тъй внезапно си отиде от мен. Най-неочаквано седна и издаде такъв звук... — цялото ѝ тяло потрепери. — Не успя да каже нищо, макар че понечи. Познах го по очите. Толкова напрегнат беше, видях, че устните му се движат, но трябваше да долепя ухо до тях, за да чуя. „Кат“, каза, опитвайки се да изрече името ми, „моята малка Кат“. И си отиде...

Блез бе чул това вече няколко пъти. За пръв път му го съобщи, когато стигна до болницата, а за последен — когато няколко часа покъсно същата вечер отиде да ѝ пожелае лека нощ. Оттогава два пъти му го беше повторила, горда, че в последния си миг съпругът ѝ е мислил за нея. Блез кимна, усмихна се, изсумтя успокоително, потупа ръката, която го беше хванала. По този начин Катрин караше мъжете да

се държат покровителствено към нея. Но Блез беше забелязвал как понякога Доминик гледа майка си с почти насмешливо презрение. Голямата привлекателност, която тя самата излъчваше за мъжете нямаше нищо общо с безпомощност. Точно обратното...

Отведе тъща си обратно на 84-та улица и я предаде в ръцете на прислужница — възрастна жена с кисело изражение. Тогава, вместо да нареди колата да го отведе в центъра на града до сградата на корпорация „Чандлър“, импулсът му подсказа да се върне в Деспар. Все пак, тази вечер бе специална.

Търгът приближаваше към края си и той се вмъкна в залата, където публиката вече бе в еуфория. Доминик все още беше на подиума, но напрежението бе спаднало — последният предмет току-що бе продаден и докато си пробиваше път към жена си, пак чу астрономичната цена, платена от руснака Поляков.

Доминик го забеляза и му хвърли усмивка, която пламтеше като олимпийски огън. Направи го, постави „Деспар“ в центъра на вниманието. На следващия ден, събитието щеше да заеме челно място в новините, а след това за Доминик щеше да говори целият град. Публиката се вълнуваше, гребенът на вълната го помете напред, където Доминик се къпеше в успеха си. Той използва височината и силата си, за да си проправи път до нея. Тя го поздрави тържествуваща. Красивите ѝ очи блеснаха към него. „Е, какво ще кажеш? Доказах ли ти колко права съм била? Не съм ли способна да бъда новият президент на «Деспар»?“

— Добра работа свърши — поздрави я той. — Много добра.

Хвана я за ръката, тълпата се раздели и той я поведе натам, където я чакаха руснаците. Двамата се наведоха над ръката ѝ, докато Доминик мърмореше нещо, което ги накара да я изгледат с уважение. Тогава принцът се обърна. Докато вървеше по пътеката — никога не оставаше на партито след аукцион — присъстващите го аплодираха. Също и противника му, когато си проправи път към малката масичка, поставена специално за него. След успешен търг винаги ядеше и пиеше много. На онези, които идваха да го поздравят, той никога не предлагаше нищо. Смяташе, че домакинята е осигурила много за ядене и за пиене. След порцелана, другата му страст бе храната.

За публиката вече вкарваха колички, отрупани с деликатеси: пълнени гъби, хапки с пушена съомга, сандвичи с телешко, яйца от

пъдпъдъци, скариди, студено патешко месо и още шампанско.

Известно време Доминик бе заета с поздравите, които получаваше, интервюираха я за телевизията, някои дори я караха да слага автографа си върху програмите. След като свършиха с нея, се обърнаха с въпроси и към Блез.

— Как се чувствате след невероятния успех на съпругата си тази вечер, мистър Чандлър?

— Горд и доволен.

— Очаквахте ли цените да скочат толкова?

— И за миг не съм се съмнявал, че жена ми ще успее да ги достигне.

— След като Шарл Деспар почина, смятате ли, че тя ще стане президент на „Деспар“?

— Няма по-подходяща личност от нея.

— Вярвахте ли, че на търга ще се събере сумата от 11 милиона и осемстотин хиляди долара?

— Не. За разлика от жена ми, не съм специалист, но смятах, че ще получи най-много десет милиона.

Блез лъжеше с лекота. Бе се съмнявал, че ще стигне и пет. Но не го изрече гласно.

За щастие, никога не бе имал нищо общо с управлението на „Деспар“. Достатъчно му беше мястото на изпълнителен вицепрезидент на мултинационалната корпорация „Чандлър“ — сега, след като баба му, която бе президент, вече не можеше да пътува както едно време. Много пъти бе давал съвети на Шарл — все пак беше адвокат в корпорация, — но участието му стигаше дотук. Светът на изкуството бе непонятен за него. Когато по-рано го интервюираха, той винаги със смях отричаше да има каквито и да е познания и интереси в тази област, но сега инстинктът му подсказваше, че е време да опита нова роля. Онова, което Доминик искаше от него в този момент (Блез с изумление осъзна, че тя за пръв път желае нещо повече от него, освен тялото му), беше ентузиазизирана подкрепа. Е, призна той, Господ е свидетел, че го заслужава.

Когато намери пролука, той я дръпна настрани.

— Наистина ли са 11 милиона и осемстотин хиляди?

— Почти 11 милиона и деветстотин хиляди закръглено. Човек не бива да бъде прекалено алчен.

— Беше великолепна. Сигурно доказателство затова е, че се видях принуден да се върна.

— Видях те, че влизаш и не се изненадах. Това е паметна вечер и то не само в това отношение — приближи се още по-близо до него. — Има и още. Трябва ли да тръгнеш тая вечер?

— Смятах, че нямаш търпение да узнаеш завещанието.

— Няма какво да узнавам, не тая никакви съмнения. Освен това, кой все пак може да го наследи? Не, имам нужда само от потвърждение, а тази вечер публично засвидетелствах правото си върху „Деспар“. Искях да получа лично доказателство за правото ми върху теб...

— Ще пътувам сутринта — каза Блез.

Тя взе ръката му, пъкна един от дългите му добре поддържани пръсти в устата си и го смукна похотливо.

— Добре — прошепна. — Хайде сега да се повеселим.

— ... вчерашният търг на десетилетието доведе „Деспар“ от Лондон в Ню Йорк с преживяване, което ще се запомни. На него бе достигната рекордната сума от единайсет милиона и осемстотин хиляди долара за колекция, чиято предварителна оценка варираше от пет до седем милиона. Стойностите достигнаха нечувани висоти, като световни познавачи на изкуството се бориха ожесточено, за да придобият някой от най-ценните образци на ориенталския порцелан от колекцията на покойния Уилард Декстър от „Декстър Дръгсторс“, събирана в период от петдесет години.

— Това е сигнал за предупреждение към „Сотби“ и „Кристи“, които се установиха тук, в Ню Йорк, че вече имат съперник и трябва да си отворят очите. В продължение на повече от двеста години „Деспар“ бе сила, с която те бяха длъжни да се съобразяват на лондонския пазар. В бъдеще „Деспар“ ще се ръководи от снощния аукционер Доминик до Вивие, която зае мястото на доведения си баща след внезапната му смърт миналия вторник. Според мнението на репортера, предстои люта битка и ще си струва да я наблюдаваме, както и зашеметяващата нова президентка на „Деспар“.

Блез, който се събуди от звука на телевизора, седна, когато чу тези думи.

— Не избързваш ли? — попита, като прокара пръсти през разрошената си коса.

— Знаеш, че никога не казвам нещо, ако не съм напълно сигурна, че ще стане.

— Индианската ми кръв нашепва, че предизвикваш съдбата.

— Френската ми кръв казва, че това е само признак на здрав разум.

Доминик беше седнала гола, с кръстосани крака, на края на огромното им легло и потапяше пресен кроасан в голяма чаша кафе с мляко. Очевидно празнуваше. Обикновено избягваше калорични храни. Блез се изпъна, мускулите му се опънаха и го заболяха. След физическото натоварване, на което подложи и двамата през нощта, тя можеше да си позволи да изяде и половин дузина. Наведе се напред и прокара устни по гръбначния ѝ стълб. Кожата ѝ бе мека като коприна, още миришеше на секс и на нейния специален парфюм, създаден от парижки специалист. Тя измърка, но не отлепи очи от телевизора, обърнат към леглото.

— Голяма реклама си направила, а? — попита Блез и се пресегна към каната с кафе.

— Трябва да се чуват хвалби и то много. Записах всичките. Вестниците също са пълни със суперлативи. Виж — подаде му вестник, в който страниците за изкуство бяха посветени само на аукциона при откриването на „Деспар“. — „Цени, които нанасяха удар след удар. Също като олимпийски игри по изкуство.“

— И според мен беше така.

— Знаех си, че ако събера тези отдавнашни врагове заедно, цените ще скочат до тавана. Дватама познават порцелана, но ако единият го нямаше, другият никога нямаше да наддава толкова високо. Според мен те за това живеят — Доминик облиза пръстите си. — Живеят само заради съперничеството си, то придава вкус на живота им. Имат много пари, твърде стари са за секс. Всъщност им направих услуга. Погрижих се снощи да получат двойна порция.

— Като им позволи да похарчат единайсет милиона ли?

— За тях какво са толкова пари? Разполагат със стотици пъти повече.

Блез погледна часовника си.

— Време е да отида да видя ти с какво ще разполагаш. Трябва да се срещна с мистър Финч в четири часа следобед лондонско време, а вече е седем сутринта. Слава Богу, че има самолети.

Глътна кафе, преди да скочи от леглото и изтича към банята. Когато излезе дванайсет минути по-късно, Доминик превключваше от канал на канал, за да търси още новини за търга и му нареди:

— Ще ми позвъниш, щом узнаеш, нали? Ще оставя съобщение къде да ме търсиш. Обади се в „Деспар“, оттам ще те насочат как да ме намериш.

Блез се наведе да я целуне за довиждане. Тя хвана реверите на сакото му, когато той понечи да се изправи и го изгледа напрегнато със сините си сапфирени очи.

— Ще ми се обадиш, щом узнаеш — повтори.

— Обещавам.

Тя се успокои. Блез винаги изпълняваше обещанията си.

Той се повъртя на прага с куфарче в ръка. Странно, но не му се тръгваше. Може би защото така щеше да потвърди веднъж завинаги, че жена му ще потъне още по-дълбоко в „Деспар и Сие“, отнемайки му и малкото време, който прекарваше с него. Чисто и просто истината беше, осъзна той, че не желае жена му да наследи „Деспар“, защото не искаше да дели Доминик с никого, дори и с аукционната къща...

Чувствайки напрегнатия му поглед, тя го погледна въпросително, а той се усмихна. Тя отвърна на усмивката му.

— Приятен път — каза и му изпрати въздушна целувка. — А когато се върнеш, наистина ще има какво да празнуваме.

— Тогава по-добре... да го отложа. След снощното празнуване смятам, че няма да мога известно време — изрече тихо и поклати глава.

Блез чу, че тя запрати чехъла си по вече затворената врата на спалнята.

ВТОРА ГЛАВА

Блез Чандлър стоеше на северния тротоар на по-отдалечената и немодерна част на Кингс Роуд и разглеждаше малкия магазин на отсрещната страна. На табелата с елегантни курсивни букви пишеше „Кейт Малъри — фин порцелан“. По каквато и причина да се е отказала от името на баща си, както и от самия него, все пак специалността ѝ е порцелан. Независимо дали ще го наречеш противопоставяне или съперничество, то водеше към директно съревнование с Доминик...

Бе позвънил на жена си, както ѝ беше обещал и реакцията ѝ меко казано не обещаваеше нищо добро.

— Той какво? — изсъска.

— Разделя „Деспар“ между теб и собствената си дъщеря. Тя...

— Знам я — прекъсна го Доминик.

Блез беше като ударен от гръм.

— Знаела си!

— Естествено, още от самото начало. Татко напусна нейната майка, за да се ожени за моята. Как да не знам?

— Тогава защо никога не си ми го споменавала? Защо никога досега не ми го е казал!

— За какъв дявол? — Доминик беше вбесяващо спокойна. — Татко не искаше да говори за това, а мама, естествено, не разрешаваше.

Нищо чудно, че Катрин не е могла да понесе мисълта за предишния живот на мъжа си. Блез вече разбра, че е съществувала и дъщеря. Все едно някой махна от очите му превръзка.

— Тогава защо, по дяволите, ти поначало прие, че ще бъдеш единствена наследница? — запита гневно. — Изпрати ме неподготвен...

— Понеже не я беше виждал от деня, когато остави майка ѝ, ето защо. Защото връщаше непрочетени писмата, които той ѝ изпращаше през тези дванайсет години. Защото просто му даде да разбере, че за

нея той е мъртъв. Повярвай ми, известието за смъртта му няма да е новина за нея.

„По дяволите! — помисли си ядосан Блез. — Какви игри играеш, Шарл? Постави ме между чука и наковалнята. Какво трябва да правя? Да действам като посредник ли? Поне можеше да ме предупредиш, че тя съществува.“

— Смятах, че татко бе длъжен да ти обясни, след като те е посочил за изпълнител на завещанието — жегна го Доминик.

„Да, вярно — помисли си гневно Блез и се намръщи. — Направи го, но остави впечатлението, че никой друг не знае.“ Сега излизаше, че не само на жена му ѝ беше известно, че има заварена сестра, а от самото начало и тъща му го е знаела. Блез винаги бе смятал, че Шарл му има доверие и че е един от малцината, в които се вслушва. И въпреки, че Шарл бе повторил това в писмото, което придружаваше завещанието, Блез оставаше с усещането, че са го сметнали за наивник. Бог е свидетел колко пъти прочете писмото. Почти го научи наизуст...

„Драги Блез,

Вече си разбрал, че те посочих за изпълнител на завещанията ми — на това във Франция и на другото в Англия. С настоящето писмо бих искал да ти дам някои пояснения.

Накратко, онова, което искам от теб, драги ми Блез, е да направиш всичко възможно да убедиш родната ми дъщеря да приеме това, което ѝ оставям в завещанието — лондонския «Деспар».

Почти си представям изненадата ти. Тя се казва Катриона Сюзън Деспар и е на двацет и шест години. Живее в Лондон на Кингс Роуд над малкото магазинче, в което продава — разбира се — порцелан, под името Кейт Малъри (взела е моминското име на майка си). Дъщеря ми не използва моето име от деня, в който напуснах нея и майка ѝ и отидох при Катрин. Обяснявах причините в писмата, които ѝ изпращах през последните дванайсет години и ги пазя, тъй като тя ми ги връщаше

неразпечатани. Във всяко писмо ѝ ги повтарях с надеждата, че ще отвори поне едно и сега, когато е достатъчно голяма, ще разбере защо предприех тази съдбоносна стъпка. Уви, тя не прочете нито едно от тях. Първото пристигна, направено на конфети и сложено в друг плик. На другите, както ще видиш, просто пише с големи червени букви «Няма такава на този адрес. Да се върне на подателя.»

Искам да я накараш да ги прочете, Блез. Желанието ми е тя да разбере причините, подбудили бягството ми, което оттогава отказва да ми прости. Давам си сметка и винаги ми е било мъчно за болката и страданието, които ѝ причиних, затова и толкова настоявах да се сдобрим. Трагедията и неуспехът ми се състоят в това, че тя не ми прости. Искам малката ми Кат — винаги така съм я наричал — да продължи традицията на «Деспар». Тя е Деспар, тя има окото, нюха, инстинкта, всичко, което един Деспар притежава. Когато беше малка аз ѝ дадох тържествено обещание, че един ден «Деспар» ще бъде неин. Удържах на обещанието си, защото искам и нейното желание да се изпълни.

Искам да бъда честен по отношение на доведената ми дъщеря и затова съм ѝ дал представителствата в Париж, Женева, Монте Карло и Хонконг — последният от известно време ръководи съвсем сама. Давам и на двете едногодишен срок, в който да докажат способностите си. Която направи по-голям оборот за една финансова година и след като се платят данъците има по-голяма печалба, ще поеме «Деспар Интърнешънъл». Предоставям време и на Катриона да се научи, от което ще има нужда. Талантът не замества опита, какъвто Доминик притежава в голяма степен. Катриона ще трябва да почиракува. Ако се случи да умра в началото или в края на финансовата година, която започва на 1-ви април, тогава тя разполага със следващата година, за да се научи. Така смятам, че е справедливо. Ако смъртта ми се случи по средата на финансовата година, тогава остатъкът от годината ще се смята за пробен период, а истинската изпитателна година ще започне на следващия

1-ви април. След една година работа, когато приключи финансовата ревизия, ще стане ясно коя от двете е спечелила повече за «Деспар» и тя ще заеме моето място като управителен директор на «Деспар Интърнешънъл».

Това е най-справедливият начин, който мога да измисля. Катриона има рождено място. От друга страна обаче, е огромният опит на Доминик в голяма аукционна къща. Катриона няма опит. Смятам, че планът ми балансира нещата, а в случай, че това не стане, давам на теб, драги ми Блез пълната власт да се справиш както смяташ за най-добре в ситуацията. Натоварвам те да ги наблюдаваш от мое име. Безспорно и двамата познаваме Доминик — ще разбереш какво искам да кажа.

Средствата, с които ще действаш, избираш ти, драги ми Блез. Това, за което те моля е да стигнеш до края, който аз желая.

Благодаря ти, Шарл“

„Ама че проклета работа“ — помисли си сега Блез. Не го напускате усещането, че го смятат за наивник. Не беше виждал дъщерята на Шарл — снимката, която намери заедно с писмата не му помогна кой знае колко, — но вече знаеше със сигурност, че въобще не му харесва. Тя беше виновна, баща ѝ да лелее тези празни мечти. Ако цели дванайсет години му има зъб, едва ли ще му прости и на смъртния му одър. Хрумна му, че това би могло да стане, ако я накара да отиде на погребението следващия понеделник. „Няма начин! — продължи да размишлява. — Очевидно е кучка, която не прощава. А все пак Шарл се опитваше да се помири с нея. Защо, по дяволите, не е прочела нито едно от тези сърцераздирателни писма, които ѝ е писал? Или вижда всичко само в черно и бяло? Добре, ако ми каже какво да правим с «Деспар», ще мога да ѝ съобщя какво да прави с коравото си сърце.“

Пресече улицата, потънал в лошото си настроение. Едно такси закова спирачки в последния момент и последва порой от ругатни, които Блез даже не беше чу, както се беше загледал в подредената с вкус витрина на магазинчето. Бежов килим, кадифени завеси с цвят на

кафе, масичка с дърворезба — дали не е китайска? — върху която бе поставен бронзов кон със зелена патина. Без съмнение, също китайски. Не успя да погледне в магазинчето поради завесите.

Бе се чудил дали да дойде лично, но най-накрая реши, че жена, която в продължение на цели дванайсет години има зъб на някого, няма да се отзове, когато я извикат. Трябва да я изненада на място. Ако я хване в движение, може би ще я накара да го изслуша. Отвори вратата, но го стори с такава сила, че камбанката издрънча като противопожарна аларма и по-високата от двете жени, които се обърнаха при ужасния шум наежено каза:

— Бихте ли изчакали за момент, сър. Имам клиентка. — След това продължи прекъснатия разговор. Блез я огледа, когато тя красноречиво му обърна гръб. Това беше Кейт Малъри, съвсем сигурно, защото беше облечена с дънково яке — същото като на снимката, направена на улицата. Само какви дънки и каубойски ботуши! Гъстата ѝ разчорлена коса беше поразително червена. Той забеляза и повече лунички, отколкото са необходими на едно женско лице, както и очи, подобни на онези, които веднъж се бяха втренчили в него в гъстата бразилска джунгла. Но гласът ѝ беше ясен и съвсем английски. Кой знае защо, очакваше да чуе френски акцент като на Шарл...

Тъкмо тогава Блез усети тежък преценяващ го поглед и обърна очи. Висок елегантен мъж стоеше до един превъзходен китайски параван, който разделяше задната част на магазина от приемната. Щом улови погледа на Блез, циничното му лице се разтегна в подигравателна усмивка, претегляйки наум ушития по поръчка костюм, ръчно изработените обувки, куфарчето от кожа на алигатор и общия вид на Чанслър, който като афтьршейв издаваше мирис на пари. След като достатъчно се наслади на гледката, тръгна напред и заговори тежко:

— Добър ден, господине, с какво мога да ви помогна? — одобрението в погледа съвсем ясно говореше точно как с най-голямо удоволствие би му помогнал.

— Бих искал да говоря с мис... Малъри — краткото преднамерено колебание изтри усмивката и охлади погледа, в който вече не се четеше никаква топлина.

— Мис Малъри е заета с клиентка — извърна се към червенокосата, която все още говореше с жената.

— Ще почакам.

Безкомпромисният му тон накара циничните устни да се свият. За миг сивите, почти безцветни очи се задържаха върху черните ириси на Блез и Роло Белами тръгна към двете жени, които вежливо се пазаряха за купата, която Кейт Малъри държеше. След няколко думи прошепнати, купата премина в неговите ръце, за нула време клиентката беше прехвърлена към него и Кейт Малъри с всичко друго, но не и с доволен вид тръгна към Блез, който я чакаше до витрината. Той забеляза, че тя е висока почти колкото него, че е слаба и изглежда най-обикновено. От гласа, от очите, от цялото ѝ поведение лъхаше хладина, докато поемаше картичката, която ѝ подаде. Запита го любезно:

— С какво мога да ви помогна, мистър Чандлър?

Визитната картичка беше от корпорацията „Чандлър“. Той си въобрази, че е чувала за корпорацията, тъй като повечето хора я знаеха, но въобще не можеше да проумее какво ли ѝ говори тя. Отбеляза, че гласът ѝ наистина е прекрасен, докато лицето ѝ е най-обикновено. Изуми го тази му простота, а също и факта, че не е направила нищо, за да я направи не толкова очебийна. Но като размисли, реши, че е права. Това лице въобще не би могло да се разкраси. Беше скулесто, устата беше като резка. А косата! Толкова яркочервена, че направо бодеше очите. От пръв поглед нямаше да познае, че е Деспар. Шарл беше кестеняв, а очите му — кафяви. Тази млада жена очевидно бе наследила от майка си, освен името и външността.

Кейт от друга страна, поразена първо от високия му ръст и застрашително присъствие, сега разбра, че пред нея стои най-красивият мъж, който някога е виждала.

Точно така си представяше тя Едуард Рочестър — идолът от юношеските ѝ години. Само дето този мъж бе американец. Много рядко се случваше мъж да е по-висок от нея и тя да гледа нагоре към него. Очите му бяха тъмни като разтопена смола, обрамчени от дълги, гъсти и извити като на жена ресници, които стояха твърде женствено на иначе много мъжественото му лице. „Мургав като индианец“ — помисли си тя очарована. Ето защо от него лъхаше нещо диво, както и почти осезаемо презрение.

— Вие ли сте Катриона Сюзън Малъри Деспар?

Блез видя как се изопна луничавото ѝ лице. Сякаш някаква врата се захлопна точно пред лицето му.

— Аз съм Кейт Малъри — поправи го тя натъртено.

— Нали вашият баща е покойният Шарл Деспар?

— Беше — отговорът ѝ беше кратък и толкова остър, че би разрязал и лед.

— Тук съм в качеството си на изпълнител на завещанието му.

— Нямам интерес към каквото и да било, принадлежало на Шарл Деспар — пхна картичката обратно в ръцете му. — Довиждане, господин Чандлър.

Но той не помръдна, просто стоеше там по такъв начин, че тя се обърна, мина покрай него и отвори вратата, а камбанката отново издрънча. Клиентката насочи вниманието си към тях, а Роло наблюдаваше. Най-накрая Блез Чандлър изрече спокойно и студено:

— Да се откажете от името на баща си е доста крайна мярка дори за такава изпълнена с лоши чувства жена като вас.

Кожата на Кейт — тънка, бледа и почти прозрачна, с изключение на местата, където бяха луничките, пламна.

— Това не е ваша работа — изрече дрезгаво, с предупредителен тон.

— Налага се да ви поправа. Моя работа е. Не чухте ли какво ви казах току-що? Аз съм изпълнител на завещанието на баща ви и съм тук, понеже то съдържа специална клауза за вас.

— Не ми е притрябвало никакво наследство от Шарл Деспар.

— Въпреки всичко, нарежданията са да ви запозная с него.

Тя блъсна вратата, а камбанката дрънна яростно.

— Довиждане, мистър Чандлър.

Но той продължаваше да стои там и я гледаше така, че ѝ се прииска да му удари шамар. Докато тя все повече се разгорещяваше, той остана спокоен и твърд.

— Не чухте ли? — изсъска ядно Кейт. — Не желая да получавам нищо от Шарл Деспар. Преди дванайсет години ми даде достатъчно.

— Включително и злоба ли?

Забеляза как очите ѝ се превърнаха в ледени късчета.

— Собственоръчно създадена от Шарл Деспар.

Никой от двамата не забеляза как Роло ловко накара заинтригуваната клиентка, да напусне магазина и застана между тях.

— Мисля, че е по-добре... да се оттеглим другаде, където кавгите могат да се водят без свидетели — изрече с най-добрия си тембър. Обърна се към Кейт: — Вече изгуби една клиентка — а след това към Блез: — Искам да ви помоля да извините съдружничката ми, господин Чандлър. Боя се, че не разбирате, че тук името Деспар има значения, които не се споменават от възпитани хора — подаде ръката си с нокти с маникюр. — Аз съм Роло Белами — след като се представи, той се обърна наставнически към Кейт. — Смятам, че дължиш на мистър Чандлър любезността да изслушаш какво има да ти каже.

— Много добре ти е известно, че не ме интересува нищо, свързано с Шарл Деспар — разгорещено му отвърна тя. — Даде ми повече от достатъчно болка, когато ни изостави с майка ми. Тогава също не съм искала нищо от него, нали?

— Нямах представа, че имате артистични наклонности — чу се презрителният шепот на Блез Чандлър, който я накара да пламне цялата. Разбра, че прекалява, но както винаги, не можеше да се спре. Сигурно така бе програмирана. Името на Шарл Деспар неизменно ѝ действаше така и, както винаги, ѝ донесе познатата смесица от ярост, болка, мъка и отчаяние.

— Не е ваша работа каква съм и каква не съм — успя да изрече с приглушен от омраза глас. — Как се осмелявате да идвате тук и да се държите като че ли знаете всичко! Къде бяхте преди дванайсет години? Не се и съмнявам, че Шарл Деспар е съчинил някаква сълзлива история защо ни е изоставил с майка ми и как аз съм тази, която го е наранила. Подобно на всичко, което някога е говорил, това е лъжа! Той остави съпругата и дъщеря си заради някаква уличница, и то без окото му да мигне. Тогава ни излъга и сега не виждам причина да променям мнението си за това какво е правил и какъв е бил — продължаваше да се самонавива. — Можете да вземете каквото и завещание да ми е направил и да си го пъхнете някъде, където ще ви заболи! От дванайсет години той е мъртъв за мен...

— Но омразата ви е жива, така ли? Забележително дълбоко се засягате във връзка с човек, когото твърдите, че сте забравили.

Лицето на Кейт се сви от мъка, гласът ѝ се задави, очите ѝ гледаха с болка. Защо никога не успяваше да спре това вулканично изригване на чувствата си, когато се споменеше името на баща ѝ. Даваше си сметка, че прекалява, но емоционалните ѝ спирачки бяха излезли от строя.

— Значи не желаете да изслушате онова, което е написал баща ви? Също и да чуете обясненията му защо го е направил?

— Не може да има обяснение защо е оставил съпругата и дъщеря си, за предателството и лъжите. Много благодаря, вече получих наследството си: огорчение, скръб и истинска покруса, когато майка ми умря от мъка. Стига ми за цял живот — обърна се на пети и отново тръгна към вратата, отвори я широко, постоя и почака явно развълнувана, неотстъпчива, объркана и притеснена.

„Има нужда, не от баща, а от психиатър“ — мрачно помисли Блез.

— Ще ви помоля да подпишете декларация, с която официално отказвате да приемете имуществото на баща си — каза ѝ със спокоен глас, който прикриваше напиратното му желание да я зашлеви.

— С най-голямо удоволствие!

Той я измери от главата до петите с поглед, който направо я приравни със земята, поклони се безупречно, което ѝ подежда като шамар и излезе от магазина с вид на човек, който е свършил най-неприятното си задължение за деня и сега, слава Богу, най-после бе свободен.

Този път чашата наистина преля. Ръката на Кейт опипом започна да търси нещо, което да захвърли. Избухливият ѝ темперамент заплашваше да направи непосредственото обкръжение на пух и прах. Роло незабавно грабна от витрината прекрасната фигура на Нептун в колесница, теглена от делфини — изработка от майсенски порцелан, шедьовър в кремаво и златно, червено и зелено — притисна го към гърдите си и проследи как Блез Чандлър пресече улицата и зави зад ъгъла.

— Направи ужасна грешка, скъпа — изрече тържествено той. Продължи веднага, без да ѝ даде възможност да се обади. — Знам, знам. След всичко, което ви е погодил на теб и на майка ти, баща ти проявява дързост, а Блез Чандлър вероятно знае само историята, разказана му от Шарл Деспар. Ако беше успяла да се въздържиш...

— Не давам и пукната пара какво мисли Блез Чандлър! — яростно му се нахвърли Кейт. — Няма да приема нищо от човек, който явно е искал да успокои угризенията си и да ме подкупи!

Роло трепна и промърмори:

— Твърде далеч отиваш, скъпа. Ако бях на твоє място, щях да сменя поведението си. Нищо не заличава факта, че баща ти ти е писал, и то много пъти.

— Защото е бил гузен! — презрително подхвърли Кейт. — Заради същите тези угризения. След като се е чувствал толкова виновен, защо остана при вдовицата францужойка? Защо не се върна при нас, където му беше мястото? — гласът ѝ отново заглъхна и се наложи да потисне гаденето, от което ѝ се виеше свят.

Роло въздъхна.

— Същата си като баща си. Преди да се вземе в ръце, той преминаваше от една крайност в друга. И беше упорит като магаре! — щеше да вдигне безпомощно ръце, ако не стискаше майсенския порцелан. Сега внимателно го върна обратно върху поставката.

— Няма ли да спреш да ме сравняваш с баща ми? — процеди през зъби Кейт. — Твърде много си позволяваш. Например, като се представяш за мой съдружник. Откога си такъв?

— Откакто звучи по-добре... — отвърна Роло безстрастно. — Едва ли ще кажа на мъж като Блез Чандлър, че съм безработен актьор, който ти помага, когато има възможност. Ти все пак не знаеш кой е той, нали?

— Не ме е и грижа. Арогантно копеле!

Роло въздъхна.

— Женен е за Доминик до Вивие, какво друго може да се очаква от него? — изведнъж на Роло му хрумна нещо. — Което значи, че ти е нещо като роднина... доведен зет, а може би така постъпваш с роднините си, след като си една на майка, а братята на баща ти са загинали във войната?

— Нямам нужда от роднини, след като те имам теб — Кейт се обърна, в погледа и в тона ѝ се четеше привързаност. — Съжалявам, че се разпалих така, Роло, но знаеш какво ми е след всичко, което стана.

— Да, доста дълбоко го преживя. След дванайсет години би трябвало вече да си го забравила. Само ти си способна всеки ден да лъскаш злобата си като че ли е някакъв почетен медал.

— Само като си помисля за майка ми, си спомням всичко — изрече тихо Кейт.

Роло я стрелна с поглед и като че се готвеше да ѝ каже нещо, но после промени решението си.

Роло Белами се гордееше, че е тайният съветник на Кейт Малъри, но му костваше известни усилия да се облича за тази си роля. Лицето му винаги имаше доста уморен вид, смъкнатите ъгълчета на устните му не го подмладяваха, а му придаваха израз на цинично презрение. Скоро щеше да навърши шейсет и четири години и тъй като бе роден с песимистично отношение към живота, всичко му изглеждаше мрачно. Винаги очакваше най-лошото и рядко се разочароваше. По професия бе актьор, макар че в последно време не се качваше често на сцената. Истинското му призвание беше на търговец, но бидейки сноб, рядко го признаваше. Само с едно повдигане на веждата можеше да опечали някого, с проблясване на погледа да му вдъхне кураж, с кимване да го похвали. В крайна сметка, благодарение на неговите усилия магазинчето не беше на загуба. Също и поради нюха на Кейт към фини предмети. Обичаше да казва, че в тази работа Кейт се чувства в свои води, а когато тя не можеше да го чуе — че е „същата като баща си.“

— Даваш ли си сметка, че вероятно се отказа от много пари? — каза замислено той.

— За разлика от често изразяваното ти мнение, те не са всичко.

— Това е злостна клевета, разпространявана от хора, които нямат никакви пари. Като нас например. Тук не печелим състояние, нали?

— Трябва ни време — защитавайки се отвърна Кейт.

— Трудно е вече почти пет години. Не бих казал, че става много бързо.

— Ще напреднем. Само ми дай време.

— Не мога — нежно прошепна Роло.

В този миг очите на Кейт се изпълниха със страх.

— Недей така, Роло! Още не си навършил шейсет и четири! Имаш още пред себе си...

— Надявам се, но човек никога не може да бъде сигурен, освен ако не е млад като теб — млъкна за миг. — За мен също има значение, че току-що отхвърли възможността да ускорим нещата.

Кейт се стегна.

— Искаш да кажеш, че трябва да позволя на баща ми да откупи прошката си ли?

— Нищо такова не искам да кажа. Просто трябва да изслушаш какво е възложил на изпълнителя на завещанието. Не ти ли говори нещо, че дори и след смъртта си, той продължава да се опитва? Че след всички тези години не е преставал да мисли за теб, както и ти за него?

Кейт не отвърна, но изразът на лицето ѝ говореше много и то все за лоши неща.

— Нямам какво повече да кажа по тази тема — изрече накратко. — Хайде да не говорим за това, искаш ли? Отивам да се видя с Хауъл и Робъртс за пудриерата от Лимож.

— Дръж на определената от теб цена. Те могат да си я позволят.

— Не се безпокой. Вече добре познавам Брайън Хауъл.

Роло се загледа след нея, докато вървеше по улицата — дълги крака, свободна походка, вдигната глава, изправени рамене. Вероятно поради комплекса ѝ, че не е хубава, Кейт винаги вървеше така, сякаш въобще не я беше грижа как изглежда. Роло обърна табелката от „Отворено“ на „Затворено“ и мина зад паравана в задната част на магазина, където беше голямото разхвърляно бюро на Кейт. Там седна, придърпа телефона към себе си и набра номер, който знаеше наизуст.

— „Деспар“? Добър ден — говореше с глас на високомерен и надут аристократ (роля, който играеше до съвършенство в много от пиесите на Оскар Уайлд). — Чух, че Блез Чандлър е пристигнал. Ще бъдете ли така любезни да ми кажете къде е отседнал? Обаждам се по повод завещанието на покойния Шарл Деспар. Казвам се Роло Белами. Говорих с мистър Чандлър преди час... Благодаря ви... — изчака, готов да поеме информацията. Имаше такава памет, че влезеше ли веднъж нещо в главата му, там си и оставаше.

Блез Чандлър. Корпорация „Чандлър“, внук на Агата Чандлър. Неин наследник. Зет на Шарл Деспар. Основният факт — съпруг на Доминик До Вивие. Скоро ще заеме шефското място и очевидно му имат доверие, след като е определен за изпълнител на завещанието на Шарл Деспар. Голяма клечка, помисли си Роло.

— Моля? Да, спешно е. Много спешно — заслуша се. — Ако е до един час, тогава да. След това няма да съм тук — излъга, защото знаеше, че Кейт вече ще се е върнала. Повтори телефонния номер на магазина и изрече като предупреждение: — До час, моля. Много

добре. Благодаря. Дочуване — в „Деспар“ както винаги проявяваха подозрение и отказваха да дават телефонни номера.

Все пак, ако Блез Чандлър позвъни отново... Роло нямаше да разреши емоционалното късогледство на Кейт да погуби бъдещето ѝ. Щом Блез Чандлър се е нагърбил да посети някого лично, значи носи голяма новина. Каквото и да е оставил Шарл Деспар на дъщеря си, то е нещо много ценно. А Кейт с цялата си глупост го бе отхвърлила.

Непривлекателният образ на баща ѝ в нейните очи се дължеше до голяма степен на щрихите, които Роло собствено ръчно бе нанесъл. Вече съжеляваше затова. Но кой би помислил... Въздъхна. Пак негова грешка. Беше направил така, че собствената му неприязън да се отрази върху преценката му. Имаше още нещо, което се налагаше да промени — защитната окраска на Кейт. Няма начин да ѝ разреши да се мъкне наперено с тези ужасни каубойски ботуши, които държеше да носи. Тя трябва да свали камуфлажа си на жена, която не обръща внимание на облеклото си и да стане такава, каквато в действителност е, и каквато се страхуваше да бъде поради това, че баща ѝ я бе изоставил.

Човек, разбира се, трябва да се отнася с нея внимателно, като със силен експлозив. Тъй като е извънредно чувствителна, емоциите са силни и дълбоки като океан, но бягството на баща ѝ я е заточило на емоционално пуст остров. Тя не е войнстваща феминистка, обаче измяната на баща ѝ превърна всички мъже в нейни неприятели. „Врагът Блез Чандлър. Това сексуално животно — помисли с копнеж Роло — направо я сринва. Добре, трябва да се вживее в ролята и да дам най-доброто представление в живота си.“ Лошото бе, че Кейт вече бе свикнала да открива къде свършва Роло и откъде започва ролята му. Във всеки случай, нужно е да създаде свършено нова роля, а това му се отдаваше с успех...

С енергична походка се върна в „Деспар“, разпален от нажежена до бяло ярост. Тя се оказа харпия със съвсем обикновено лице. Тази дива и злопаметна кучка е дъщерята на Шарл Деспар! Защо, за Бога, е копнял за нея цели дванайсет години? Би трябвало да се радва, че се е отървал от нея. Каква ненавист излъчваше само! Очевидно мрази мъжете. Нищо чудно, при тази отчайваща липса, на каквато и да е привлекателност. Кокалеста и с отровен език. Сега му хрумна на кого

му напомни. На младата Катрин Хепбърн. Същите високи скули, същата изрязана уста.

Нахвърли му се със зъби и нокти. Защо? Не беше реакция на жена, която не я е грижа, а по-скоро на момиче, което твърде много е обичало баща си. Щом първоначалният му яд утихна, той си спомни за дълбоката болка в гласа, в очите, в цялото й тяло, когато обвини баща си, че я е изоставил. Но все пак не е прочела нито едно от многото писма на Шарл. По онова време е била четиринайсетгодишна — най-трудната възраст. Нито дете, нито жена, а същество на страшната граница между двете. С неохота призна, че Шарл наистина бе изоставил дъщеря си, за да отиде при своята Катрин... Обаче всичко това бе описано в писмата. Вероятно ако знаеше това обяснение, би променила решението си. Това всъщност бе възложено на него, нали? Шарл го бе помолил да направи всичко възможно, предупредил го беше, че ще има трудности с дъщеря му, предположил бе как вероятно се чувства тя. „По дяволите!“ — изруга, докато буташе въртящата се врата на „Деспар“. Може би дължи на Шарл още един опит...

Когато влезе в стария кабинет на Шарл, който използваше временно, докато е в Лондон, му съобщи, че го е търсил мистър Роло Белами, който искал спешно да разговаря с него. Първото му усещане беше на облекчение, че няма той да търси среща, но като размисли, стори му се подозрително. Знаеше всичко за Роло Белами. Разполагаше с досие за този джентълмен.

Затова се държа хладно, когато позвъни в магазина.

— Благодаря ви, че се обадохте толкова бързо — любезно му каза Роло. — Бих искал да извиня държането на Кейт днес следобед. Само бих ви помолил да имате предвид, че според Кейт сметките между нея и баща й не са уредени. Омразата й е доста силна, защото това се е случило след много голяма любов, както вече вероятно сте подразбрали. Тя смята, че е отхвърлена заради друга.

— Ако си беше направила труда да прочете поне едно от писмата му, би разбрала защо е станало така.

— С ваше съгласие, ще я накарам да го проумее — Роло добави откровено: — Аз съм единственият човек на света, който има някакво влияние върху Кейт, господин Чандлър. Поех нещата оттам, където ги бе оставил баща й. Всъщност, влязох в ролята на негов заместник.

Познавам я от малка. Бях на кръщенето ѝ. Кръстник съм ѝ — пауза. — Бях най-близкият приятел на майка ѝ.

— Знам — отговори Блез.

— Аха... — „Благодарение на Шарл — помисли си Роло. — Той сигурно му е разказал цялата история.“ — В такъв случай вероятно ще можете да изчакате, докато се постарая да склоня Кейт да се срещне отново с вас и да изслуша онова, което имате да ѝ кажете. Но първо ще трябва да го съобщите на мен, разбирате ли? Не мога да я накарам, ако не знам какво трябва да приеме.

— По правило — отговори му Блез след малко, — не би трябвало да казвам на никого, освен на онзи, за когото се отнася, но обстоятелствата променят нещата и в този случай наистина нямам никаква друга възможност, за да изпълня задачата си.

Роло едва успя да скрие пълното си изумление, когато Блез му каза за какво се отнася, но отговори само:

— Това е истинско наследство и, както вече разбирам, Кейт би трябвало да приеме.

— Сигурен ли сте, че можете да я убедите да приеме?

— Кейт не е непоклатима, господин Чандлър. Само възгледите ѝ по отношение на баща ѝ са много твърди. Поемам задачата да ви срещна с една променена Кейт Малъри — обеща тържествено Роло, — но не мога да го направя моментално. Ще го постигна по собствения си начин. Днес е петък, давате ли ми целият уикенд? Ще ви се обадя в понеделник сутрин.

— В понеделник ще бъда във Франция. Това е денят на погребението. Но ще се върна в Лондон във вторник. Обадете ми се следобед — да кажем в четири часа. Впрочем не — поправи се, като си спомни, че и Доминик ще бъде в Лондон. — Аз ще ви позвъня в магазина.

— Съгласен — съгласи бързо Роло. — Вторник следобед в четири. Благодаря ви, мистър Чандлър. Няма да съжалявате.

— Ако не се получи, поне ще знам кого да обвинявам — сухо отвърна Блез, преди да затвори слушалката.

Като хванато в клетка животно, Доминик крачеше назад-напред по персийския килим на офиса си на най-горния етаж на „Деспар“ в

Ню Йорк.

Къде сгрещи? Как е възможно доведеният ѝ баща да направи подобна глупост? Обработка го дванайсет години, проведе истинска борба веднъж завинаги да установи над него по-силно влияние от собствената му дъщеря, да го накара да я обикне вместо нея. А сега трябваше да делят — да делят онова, което по право се полага на нея. Немислимо. „Деспар“ е неин. Тя работеше, планираше, манипулираше в очакване да дойде моментът и чака, чака... Как, как му е хрумнало на Шарл Деспар да остави перлата в короната на „Деспар“ на дъщеря си, която изостави преди дванайсет години? Защо? Каква сляпа привързаност — или любов? — е останала у него, която да не се повлияе от коткането, от убежденията ѝ, от леките, но често повтаряни забележки, които подронваха авторитета на дъщеря му? Удари юмрук в другата си длан. Няма да стане така. Това трябва да бъде спряно. Сега, преди да е стигнало по-далеч. Самата мисъл това глупаво момиче да грабне онова, което по право принадлежи на Доминик до Вивие, е направо непоносима. Досега никой нищо не ѝ е отнемал. Никой.

За малко да струпа всичко върху Блез, но си спомни, че така или иначе, вината не е негова и колкото по-малко знае, толкова по-добре... Успокой се напълно. Бе се научила да обуздава пристъпите на бурния си гняв. Нейният баща ѝ беше дал незабравими уроци по самообладание.

— Напълно ли си сигурен в легалността на това, което татко е направил? — поиска да знае, когато Блез ѝ позвъни от Лондон.

— Няма никакво съмнение. Завещанието е изготвено според английските закони, а „Деспар“ е регистриран в Англия под контрола на швейцарския холдингов комитет „Деспар Интърнешънъл“. Междувременно всяка от вас трябва да ръководи собствените си клонове, с изключение на Ню Йорк. Там територията е неутрална и ще бъде използвана от двете ви, когато изникне случай, и ще остане такава, до края на състезанието.

— Каж ми пак как се разделят клоновете.

— И да ти го повторя, това няма да промени нещата — влудяващо отвърна Блез.

— За мен са Париж, Монте Карло, Женева и Хонконг, който и без това си беше мой...

— А тя получава Лондон, английските провинциални клонове и Дъблин. За Шарл Ню Йорк представляваше неизследвана територия и следователно трябва да се борите, за да го спечелите. Разполагате с цяла година.

— Да не е посмяла да използва Ню Йорк! — настоя Доминик. — Той е мой и тя го знае!

Блез въздъхна.

— Не е твой... ти го откри, това е всичко.

— Но...

— Няма никакъв смисъл да настояваш. Завещанието на Шарл съвсем ясно посочва коя какво получава. Ще го кажа съвсем ясно и на Кейт Деспар, когато се срещна с нея следобед.

— Тя съгласи ли се да се видите? — остро го попита Доминик. Доколкото познаваше заварената си сестра, беше убедена, че който и да е пратеник от страна на Шарл Деспар ще бъде застрелян, преди да е проговорил. Отговорът на мъжа ѝ я изпълни с увереност.

— Възнамерявам да я изненадам. От онова, което Шарл ми е писал, разбирам, че това е единственият начин.

Доминик въздъхна с облекчение. Така е по-добре... Но я гризеше още един неизяснен въпрос.

— Между другото, защо точно ти?

— Защото така е поискал Шарл — беше загадъчният му отговор.

Докато разговаряха, лицето на Доминик придоби твърд израз, стана неподвижно и безмилостно, но това не се отрази на гласа ѝ, когато изрече спокойно:

— Смятам, че няма защо да се страхувам, че ще изгубя „Деспар“. Татко се е сметнал за длъжен да направи този жест, толкоз. Кого познава тя? Какъв опит има? Какво знае? — разсмя се развеселено. — Не, мили Блез, не се страхувам. Тичай и свърши каквото е поискал татко от теб, но няма защо да се изненадваш, ако тя ти натрие носа.

— Откъде знаеш какъв опит има? — запита Блез.

— Знам онова, което на татко му беше известно — весело отвърна тя. — Той я наблюдаваше през всичките дванайсет години.

Мълчанието от другата страна на жицата показваше, че Блез е поразен.

— Винаги съм смятала, че си губи времето — довърши тя победоносно.

Сега, размишлявайки над разговора, необичайно усещане на съмнение обви Доминик като смог. Досега не си бе направила труда да приеме факта, че Кейт Малъри — или както и там да се казва — ще приеме това, което Доминик инстинктивно смяташе, че един ден ще бъде нейно. Не. Тази работа прилича на чисто сантиментален и емоционален жест от страна на баща ѝ, нещо като последна молба. Бил е отнесен в мъглявото царство на надеждите и мечтите, когато е направил завещанието си, вярвайки, че като желае нещо, то ще се изпълни. Само че той не беше човек, който живее с надежди и мечти... Не, каза си. Разумът и постоянните, изпълнени със злоба отговори от страна на Кейт Малъри не даваха възможност тя да приеме завещанието.

Но крачките ѝ се забавиха. Най-накрая спря. Ако съществува даже и най-малък шанс, тя няма да го позволи. Ще да направи така, че в края на краищата тая работа да не мине. Трябва да принуди самата Кейт Малъри да даде правилния отговор. Има един сигурен начин да го направи...

Решително се обърна и се върна до телефона.

ТРЕТА ГЛАВА

Блез имаше намерение да позвъни на жена си веднага, както ѝ беше обещал. Искаше да я запознае с положението и със срещата с Кейт Малъри, но щом затвори телефона след разговора с Роло Белами, му се струпа много работа и се наложи да я потърси по-късно.

Междувременно Доминик изтегли с двадесет и четири часа по-рано полета, при който заедно с майка си щеше да придружава тялото на Шарл Деспар при пренасянето му от Америка във Франция.

Когато ѝ съобщи, че съпругът ѝ е на телефона, тя не се обади. На този етап не искаше да дава никакви обяснения. Ако узнаеше плановете ѝ, Блез би казал, че се меси. Отново щяха да се разправят, а точно сега тя не бе в настроение. Затова нареди да му предадат, че си почива и е наредила е никой да не я безпокои, дори и съпругът ѝ. Достатъчно време има, ще му обясни действията си по-лесно, само веднъж да стигне до развързката, която желае.

Кейт беше сама в магазина. В събота около обяд Роло винаги прекарваше час-два в любимата си кръчма със стари приятели от театъра и хомосексуалисти. Кейт никога не ядеше повече от сандвич и чаша кафе, защото събота обикновено беше най-добрият им ден през седмицата. Само преди около час направи успешна продажба. Съвсем безличен човек плати осемстотин лири в брой за стара кана от Сратфордшър. Сега тя бършеше прах, движенията ѝ бяха енергични подобно на бушуващите в главата ѝ мисли. Блез Чандлър беше разместил пластове дълбоко в нея и тя още не можеше да се съвземе.

„Каква дързост само! Нахалство от страна и на двамата. Опитват се да ме купят! А баща ми смята да откупи опрощение на греховете си. Няма начин! Ако толкова му е било мъчно за мен, защо не се върна при нас и не остави тази своя хубава францужойка? Лъжец! Измамник! Никога няма да му простя, никога! Майка ми умря от мъка заради него.“

Направо да полудее човек: при самото споменаване на името на баща ѝ все едно ураган я връхлиташе. Смяташе, че досега успешно е забравила миналото и все пак след посещенията на Блез Чандлър, тя буквално не мислеше за нищо друго. Спомняше си как майка ѝ се опитваше да я придума да прочете поне едно от първите писма на баща си...

— ... Той не те е забравил, скъпа. Виж колко дебело писмо ти е писал.

— Пълно със самосъжалителни оправдания, нищо чудно. Никога няма да му простя това, което извърши. Изостави ни заради друга жена и нейната дъщеря, нали? Това може ли да се извини?

— Има усложнения, които не са ти известни.

— Как може да има усложнения? Вече не сме му били необходими, това е всичко. Виждала си снимката ѝ, знаеш колко е хубава, всъщност и двете са красиви. Ние не сме достатъчно добри за него. Татко винаги е ценил красивото.

Майка ѝ въздъхна.

— Много си млада... може би след година-две, когато болката ти не е толкова прясна ще ми позволиш да ти обясня — но преди да успее да го стори, тя почина, а в това време страстната любов на Кейт към баща ѝ бе разядена от киселината на огорчението.

Когато майка ѝ влезе в последния стадий на дългото си боледуване — вече цяла година бе на легло — Кейт бе убедена, че чезне от мъка, независимо, че лекарите ѝ обясняваха, че има сърдечна недостатъчност: или поне това пишеше на смъртния акт.

След погребението Роло уреди да се продаде голямата къща в Холанд Парк и прибра Кейт да живее при себе си. Последната молба на майка ѝ към Роло бе да се грижи за дъщеря ѝ.

После Кейт завърши образованието си, преди да отиде в Кортолд, където учи една година, а после замина за Флоренция за още една година. Там взе доктората си по изящни изкуства. Когато се прибра, без никакви трудности си намери работа в отдела за ориенталски порцелан на „Сотби“. Остана там, докато реши, че е натрупала достатъчно познания и опит, за да започне свой бизнес на Кингс Роуд, където живееше над магазина.

Писмата на баща ѝ продължаваха непрекъснато да идват и тя връщаше всяко от тях неотворено.

Тогава защо толкова я заболя, когато Роло безмълвно остави „Таймс“, сгънат на колоната „Аукционни зали“, в която се описваше триумфалното откриване на „Деспар“ в Ню Йорк от Доминик до Вивие? „Трябваше да бъда аз“ — беше първата мисъл, която ѝ мина през ума. Тогава защо отпрати емисаря на баща си, като отгоре на всичко го и сконфузи?

— Е, поне едно мога да правя както трябва — изрече на глас доволна. Ще си направи кафе и ще се зарови в счетоводните книги. Беше наследила любов към цифрите от майка си, тъй като няма нищо по-успокоително от една спретната колона цифри, които водят към точен резултат. Аритметически две и две винаги прави четири... Когато звънчето на вратата издрънча, тя остави молива си и се изправи пъргаво. Още един клиент и ако има късмет, още една продажба... „Точно от това имам нужда!“ — помисли си радостно, но усмивката на лицето ѝ помръкна веднага, щом видя кой стои пред нея.

Достатъчно често беше виждала снимката ѝ в лъскави списания. Но като я видя жива пред себе си, изведнъж изпита безпомощна и безнадеждна завист, последвана от самоомраза. Доминик до Вивие изглеждаше както всички жени мечтаят да изглеждат. Беше облечена в черно — кадифен костюм втален по тялото, стегнат на тънката талия, с тясна пола, с висока яка от черна лисица. Съвършените ѝ крака бяха с най-тънките, почти невидими найлонови чорапи, а малките ѝ стъпала — с обувки с много високи токове. Върху черната ѝ, подобна на лакирана каска коса беше кацнала шапка без периферия, а съвсем прозрачна воалетка скриваше в мъгла изключително красивото ѝ лице. Сапфири блестяха на ушите ѝ. От нея се носеше тежък греховен мирис.

Устните ѝ се разтегнаха бавно в усмивка и Кейт изтръпна.

— Но разбира се — започна тя на френски. — Това може да сте само вие, толкова висока — това поставяше Кейт в категорията на особняците и неудачниците, — съвсем червенокоса — после, довършвайки останалото самоуважение на Кейт, добави: — Предполагам, че знаете коя съм.

— Да. Знам коя сте — отговори Кейт на същия език и фино очертаните вежди се вдигнаха учудено от добрия ѝ френски.

— Нищо чудно. Татко би се постарал да говорите на любимия му роден език. — Обръщайки се към креслото в стил Луи XVI, което се

пазеше за клиенти, попита: — Мога ли да седна?

— Ако се налага — грубо ѝ отвърна Кейт. Пак се държеше лошо, защото отново беше принудена да се отбранява.

— Благодаря...

Доминик се отпусна на седалката, като усещаше враждебността на настръхналата като таралеж Кейт, но разчиташе на тази реакция и бе напълно подготвена. — Сметнах, че предвид на това невъзможно положение, което татко, без да иска е създал, е по-добре... да поговорим лице в лице.

„Какво положение?“ — зачуди се Кейт. Но не каза нищо. Стоеше като закована с вирната брадичка, като болезнено и унижено осъзнаваше нетактичността си, дънките, ботушите, разрошените кичури коса. Чувстваше се смазана, съкрушена. Доминик я гледаше със снизхождание. Беше женствена колкото танк.

Доминик кръстоса крака, коприната изшумоля еротично и привлекателно.

— Това няма да стане, разбира се, трябва да го разберете. Татко беше сантиментален човек, но вероятно не си го спомняте? Било е толкова отдавна, все пак... — тези думи ѝ подействаха на Кейт като шамар. — Не сте живели с него дванайсет години, а това е достатъчно дълго. Била сте съвсем малка. Няма никакво съмнение, че това нещастно решение е направено под влиянието на сантиментално съжаление.

Кейт кипна. Как се осмелява тя да говори за баща ѝ по този начин? Той не е бил неин баща. „Беше мой“ — помисли си тя. — „Мой!“

— Много добре си спомням — изрече студено. — Баща ми не беше човек, който взимаше решения по сантиментални причини. Твърде много беше французин. Той винаги знаеше какво точно прави.

— Аха... — коприненият глас прозвуча гальовно. — Това означава ли, че сте променили отдавнашното си отношение към него?

— Съобщавам фактите както ги помня, не говорим за сегашното ми мнение — изрече сковано Кейт, осъзнавайки колко изкусна противница има пред себе си.

— Тогава значи, враждебността ви остава непроменена, така ли? — сапфирените очи отново я премериха и хапливата усмивчица, която се появи в угълчетата на устните ѝ, нарани дълбоко самочувствието на

Кейт. — Или понеже се отнася за голяма сума пари, без да споменаваме произтичащата от нея власт, това ви рисува някаква различна картина?

Кейт не беше мислила нито за едното, нито за другото. Отказът ѝ се дължеше на инстинктивна реакция от познатата болка. Заговори с презрение, от което изражението на Доминик се втвърди.

— Ако реша да приема завещанието на баща ми, то ще е понеже съм Деспар и като такава имам права — със съжаление си помисли, че не знае за какво се отнася.

— Но сте се отрекли от името Деспар — процеди Доминик с обвита в гальовност жлъч, — когато баща ви ви изостави.

Кейт за малко да избълва: „Искаш да кажеш, когато вие с майка ти ми го отнехте“, но успя да се въздържи. Красивата кучка явно желаше да я принуди да каже нещо, за които по-късно ще съжалява. Внимавай — каза си предупредително. — Тя е доста умна.

— Аз съм последната Деспар — отвърна с тон, който накара Доминик да вдигне учудено вежди от несъзнателно и арогантно проявената гордост. — Несъмнено баща ми е имал предвид това.

Това, че с нея става пълна промяна, въобще не ѝ мина през ума; съзнаваше само, че пренебрежителното отношение на Доминик до Вивие към баща ѝ като към сантиментален стар глупак дълбоко я нарани. Единствената, която имаше право да каже мнението си беше тя. Той беше неин кръвен баща. Тази жена няма такива права.

— Според мен — казваше Доминик до Вивие, — той бе заприличал на англичанин от многото години, прекарани в Англия. Истинският французин би трябвало да проявява повече разум. Вие не прочетохте нито едно от дългите писма, които ви пишеше — с престолено съчувствие продължи: — Сигурно е тежко да бъдеш изоставен. Все пак бащата заема първостепенно място в живота, а според някои учени служи за модел за избор на мъж... — а подигравателната ѝ усмивка като че ли казваше: „Още не си се омъжила, нали!“ — Въобще не приличате на него — продължи и стана съвсем ясно, че е искала да довърши с „уви“.

— Хората, които познават и двамата ни казват, че съм наследила характера му — възрази ѝ Кейт и в лицето на Роло създаде цяло множество.

— Тогава, ако сте наследили здравия му разум, сигурно си давате сметка, че това, което е направил просто няма да стане — изрече язвително Доминик. — Кажете, какво знаете за „Деспар“?

— Уча за „Деспар“ от петгодишна възраст — отговори гордо Кейт.

— Оттогава нещата са се променили.

— Не и „Деспар“ — отвърна уверено Кейт. — Баща ми не правеше промени така лесно. Той никога не променяше нещата, ако нямаше основателни причини — млъкна за миг. — Но на вас ви е известно всичко това.

Кейт отново усети обидния преценяващ поглед на Доминик.

— Значи мислите, че онова, което сте научили като дете е достатъчно за голям човек? Според мен не е така. Поради труда, който съм вложила и с оглед на дадените ми обещания, „Деспар“ е мой.

Кейт усети как ѝ се завива свят, тъй като това, което доведената ѝ сестра ѝ казваше, просто не можеше да бъде вярно. Не е бил завещан на нея. Оставен е на Кейт...

— Ако баща ми го е обещал на вас — започна тя по-уверено, — той щеше да изпълни думата си. Това, че не го е направил, е доказателство, че въобще не е обещавал нищо подобно.

— Той е мой по право! — търпението, а също и аргументите на Доминик вече се изчерпаха.

— Но е мой по кръв.

Това попадна в целта, но Доминик изрече ядно:

— Не е ли твърде късно да си го припомняте? Или пък просто сте лицемерка като всичките ви съграждани?

— По-добре късно, отколкото никога, а лицемерието няма нищо общо с това.

„Няма — помисли си замаяно. — Винаги съм мислила така, само че не съм го признавала.“ Осъзна, че по някакъв начин бе чакала този момент от дванайсет години.

Като че ли голяма тежест се смъкна от плещите ѝ. Несъзнателно стегна рамене и вдигна брадичка. Като видя това и си даде сметка какво става, Доминик разярена скочи на крака.

— Само вие можете да имате нахалството да приемете нещо, което отдавна е престанало да бъде ваше: морално, законно и всякак.

— Очевидно баща ми не е мислел така — усмивката ѝ грейна. — Винаги ми е казал, че съм най-важното нещо в живота му.

— И затова ли ви е оставил заради майка ми? — подигравателно се изсмя Доминик.

Но Кейт вече бе непоклатима. Всяка обида само затвърждаваше решителността ѝ.

— Другата любов на баща ми беше „Деспар“, а аз съм Деспар.

— Вие сте много повече англичанка, отколкото францужойка, само англичаните са способни да демонстрират такова безсрамно двуличие.

— Поне излагам честно мотивите си, за да искам „Деспар“.

— Да не би да ме обвинявате в нечестност?

— Да, възприели сте интересите на „Деспар“ присърце, разбирам го само защото те са там, където би трябвало да се намира сърцето ми.

Доминик избълва цял куп обидни думи на френски, каквито Кейт никога не беше чувала в живота си, дори и от баща си. Твърде късно Доминик разбра грешката си. Кейт, която твърде много приличаше на баща си отвърна на предизвикателството и безкрайно се гордееше с родословието си. Не биваше да идва; трябваше да остави това момиче в неведение и да позволи отдавна измъчващите я идеи отново да я завладеят. А тя дойде и те свободно изплуваха. Глупачка! — обвини се Доминик. Идиотка! Ненормална!

Кейт не помръдваше, макар че много ѝ се искаше. Някакъв демон се вираше в нея чрез очите на Доминик до Вивие. Едно време си представяше нея и майка ѝ като демонични личности. Изглежда не беше сгрешила. Никога не беше виждала подобно същество с лице на ангел, което да я гледа по този начин.

— Ще съжелявате — изричаше демонът.

— Не мисля така. Каквото и да е имало между баща ми и мен (между другото то не е ваша работа), нищо не променя факта, че аз съм негова плът и кръв. Вие, която сте изцяло францужойка, би трябвало да разберете какво означава това. Въпреки всичко, той е продължил да ме смята за своя дъщеря и то така, както ме помни — като Катриона Деспар. Въобще не ме интересува какво вие смятате за правилно или какво ми говорите. Ако баща ми не ме е обичал, не би ми оставил толкова много без принуда. Вие сте имали дванайсет години, през

които сте могли да го склоните да ви облагодетелства, но в края на краищата е мислел за мен — сега Кейт се усмихна, а думите ѝ бяха жестоки, както всичко, на което беше способна Доминик. — Приемам, и то с благодарност, това, което баща ми предлага. Кейт Деспар командва, разбрано?

— Не за дълго! — изсъска Доминик. Вратата се затръшна след нея, от което звънецът силно издрънча, а прозорецът се разклати.

— По-дълго, отколкото очакваш! — изкрещя Кейт след нея. Адреналинът пулсираше във вените ѝ и се наложи да седне. Ръцете ѝ трепереха. Възможно ли е това да е вярно? Правилно ли разбра? Баща ѝ наистина ли ѝ е оставил „Деспар“? Не може да бъде, но все пак трябва да е така. Какво друго, освен опита да я спре да го приеме, би довело тая кучка на бърза ръка? Явно, че се отнася за „Деспар“ в Лондон — флагманът на „Деспар и Сие“.

— Сигурно е така — каза на глас Кейт, тръгна към лакирания параван и развълнувано закрачи напред-назад. — Защо не изслушах онзи човек? Трябва да го намеря и да му съобщя, че съм променила решението си... Картичката му! Къде ли съм я забутала? — клекна и започна да лази на четири крака, погледна и в кошчето за боклук. Нямаше я! „Боже мой — помисли си, — как му беше името? Блез... да, точно така! Блез чий? Изпълнител на завещанието на баща ѝ. В «Деспар» ще знаят. Да, обади се в «Деспар»... Отново се изправи на крака и се почувства по-спокойна. — «Деспар» — повтори си. — Татко ми е оставил «Деспар»! Татко, татко... през цялото време се опитваше да се сдобрим, аз не ти разреших и все пак ми остави най-скъпото си. — Изхълца, избърса с длани сълзите от очите си. — Ще го направя заради теб, татко. Ще ти докажа, че съм достойна за името ти, че съм истинска Деспар — продължение на рода, започнал преди повече от двеста години. Нищо не съм забравила. Само го бях заключила в паметта си. Опитвах се да забравя, но не успях. Никога не съм забравяла «Деспар», нито пък теб — никога!“

Тогава осъзна, че ужасното усещане за прилошаване, което я връхлиташе винаги дори само при споменаване на името на баща ѝ, беше изчезнало. То бе ликвидирано в мига, в който Доминик го нарече сантиментален стар глупак. Престана да се бори с насрещния вятър на предразсъдъците и накърнената гордост, а промени курса на платното

и откри, че плава по посока на вятъра на доверието и възроденото самочувствие.

Сега, докато стоеше до витрината на малкото си магазинче и се взираше неவிждащо в оживената улица, усети, че е извършила нещо много по-значително от всичко друго през последните дванайсет години, освен вероятно първото място в курса в Кортолд. Тогава и сега си мислеше едно и също: „Татко толкова би се гордял с мен...“

„Какво ли стана с мен?“ — чудеше се, без да може да разбере радикалната промяна в отношението ѝ към баща ѝ. Вероятно то имаше нещо общо с измислените от самата нея демони. В съзнанието ѝ бяха едно, а в плът — съвсем други. Само каква нахална кучка! Снизходителна, с покровителствено поведение. Как смее да обвинява татко, че бил сантиментален! Той бе любящ, изпитваше дълбоки чувства. Но не беше мъж, който се поддава на сантиментални жестове. Не, Доминик никога не би могла да обясни по този начин действията на баща ѝ. Въобразила си е твърде много, това е всичко. Досега е имала всичко — красота, еlegantност, физическа привлекателност. Естествено е да приеме, че доведеният ѝ баща ще ѝ остави и „Деспар“. „Да — мислеше си Кейт. — Тази жена смята, че има право върху всичко, което желае. Но няма да получи «Деспар». Може да нямам нейния опит, но благодаря на Бога за тези безкрайни съботни дни. Татко ме научи на толкова много и аз още помня всичко.“ Може да е потискала спомените си, но все още можеше почти напълно да си възстанови наученото дори и да не седи върху коляното на баща си. „Слава Богу, наследила съм силната му памет — размишляваше с благодарност Кейт. — И колко още! Татко, прости ми, моля те, прости ми. Твърде дълго се държах като разглезено дете. Днес най-последно пораснах...“

Роло я изгледа и попита:

— Какво има пък сега?

— Имах посетителка — Кейт му разказа всичко. — Дойде, за да ми каже, че завещанието му е по-скоро жест и ако си знам интереса, ще е по-добре... да го осъзная и да я оставя да действа сама — изсумтя Кейт. — Как не!

Роло не отговори нищо, само я погледна така, че бледото ѝ лице пламна засрамено.

— Знам... — измърмори. — Явно съм направила обратен завои. Но не е късно, нали? — попита нетърпеливо. — Искам да кажа, да го съобщя на господин Чандлър?

Роло сви устни тъй, че Кейт пак побледня.

— Нали още не е късно? Каза, че трябва да подпиша, че се отказвам...

— Снощи Блез Чандлър замина — отвърна Роло. — Тръгна за Франция, за да присъства на погребението на баща ти.

Кейт посърна. Обърна се, тръгна към прозореца и застана там, без да вижда нищо. Разбрал какво става, Роло се приближи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не, скъпа. Така няма да стане. Бъди сигурна, че сегашната мадам Деспар няма да одобри присъствието ти. По-късно можеш спокойно да идеш на гроба му.

— Не е ли странно? — попита Кейт с треперещ глас. — Наистина го смятах за умрял. Бях толкова сигурна... — гласът ѝ заглъхна. — Тогава защо ми е толкова мъчно, Роло? Защо толкова ме боли?

— Защото чрез омразата ти се защитавах от мъката, която те терзаеше през последните дванайсет години. Животът ти е объркан — физически и емоционално, но сега сигурно ще престанеш да чакаш и ще тръгнеш напред.

— Толкова го обичах — изрече Кейт със свито гърло.

— Все пак вървиш в правилна посока — изрече решително Роло. — Бих добавил и нещо повече. Блез Чандлър ми го подсказа — обърна непроницаемото си лице към внезапно разтреперилата се Кейт и с ясен глас започна: — Натоварен съм да те уведомя, че според завещанието на баща ти получаваш най-голямата му ценност — лондонския „Деспар“.

Макар че това само потвърди подозрението на Кейт, все пак съобщението ѝ подеиства като шок.

— Сестра ти с право е разярена, защото я минават с по-малките клонове: Париж, Женева, Монте Карло и Хонконг. Двете ще използват Ню Йорк и имате цяла година, за да докажете коя от вас заслужава да поеме контрола над „Деспар Интърнешънъл“. Другата седмица ще се

срещнем с Блез Чандлър и той ще ти обясни всичко най-подробно. А междувреме, време е да чуеш истината за така наречения „приказен брак“ на родителите си.

— Провали всичко! — беше лаконичният поздрав на Блез Чандлър към съпругата му, когато я посрещна в Марсилия.

Тя го изгледа с подозрение и една лека бръчка се появи между съвършените ѝ вежди.

— Роло Белами не можа да издържи и ми съобщи — обясни ѝ Блез.

— Е, направих грешка — сви рамене Доминик. — Но тя ще е последната по отношение на нея.

Постъпката ѝ напълно съвпаднаше с плановете на Блез, но той внимаваше да не ѝ го показва.

— Какво, по дяволите, те накара да го направиш?

— Подцених я — спокойно отговори Доминик. — Забравила съм, че е наполовина англичанка и следователно ѝ е много лесно да каже едно, а да прави друго. Англичаните винаги са били най-добрите в уменията да се откажат от дяла си, а после да искат да вземат всичко.

— Това ли иска тя според теб?

— Какво иска и какво ще получи... са две различни неща.

— Знам — прекъсна я Блез. — Все пак не подценявай таланта ѝ. Откъдето и да го погледнеш, той е значителен.

Доминик махна нехайно с ръка.

— Талантът не може да замести опита.

— Напротив. Опитът не може да замести таланта. Докато бях в Лондон, поразпитах из средите на изкуството и общото мнение е, че притежава всички качества на баща си. Казват, че е по наследство.

Доминик се изсмя с очарователния си гърлен смях.

— Добре, такава е.

— Би трябвало да помниш това — изтъкна Блез. — Обикновените жени не обичат невзрачността им да им се натрива в лицето от красавици като теб. Пред теб всички жени бледнеят и затова срещата ви лице в лице е била погрешна. Ти си всичко, което тя не е, а освен това, през последните дванайсет години ти си била най-близо до баща ѝ. Какво си мислеше, че ще постигнеш?

„Мислех, че ще получа всичко — каза си Доминик. Защо да не го получа? Ню Йорк го потвърди. Бях толкова сигурна, че планът ми е задействал, но всичко се отложи. Бъди сигурна, Кейт Деспар, в края на краищата аз ще победя. Винаги така става...“

— Хайде сега ми разкажи — предложи Кейт същата вечер. — Истината, за която спомена преди. Какво искаш да кажеш?

Роло отпи от коняка си.

— Ако майка ти имаше някакъв разум, щеше да те накара да го чуеш преди много години, но тя не успяваше да се справи със собствените си чувства, да не говорим за тези на другите. Душата ѝ беше подредена и според нея емоциите развалят цялата наредба. Много пъти ми е идвало да ти зашлевя шамар, само че ти си запушваше ушите и упорито отказваше да слушаш, тъй като бе решила да го обвиняваш. На майка ти не ѝ стигнаха силите да разбие илюзиите ти, разбираш ли? От години се каня да ти кажа очебийните факти като например този, че баща ти се ожени за майка ти, след като тя забременя от него.

Настана тишина, нарушавана само от тиктакането на часовника и слабото съскане на газта. Зениците на Кейт се разшириха, втречени в очите на Роло.

— Една вечер се напил, понеже срещнал отново отдавна загубената си любима — жената, заради която по-късно остави майка ти. Та толкова се напил, че блъсна колата си и го арестуваха. Майка ти платила гаранция за него, завела го вкъщи и предложила да му помогне. Той се възползвал от това положение, както и от майка ти. Бил толкова пиян, че дори не знаел с кого е, непрекъснато я наричал Катрин... И всичко, което чувствал към Катрин го излял върху майка ти. А тя забременяла.

— Откъде знаеш това? — попита Кейт, когато събра сили.

— Майка ти ми го разказа.

Кейт извърна глава и се загледа в огъня.

— Както всички приказки, и тази започва с „Имало едно време“, а то е 1946 г. Това е годината, когато баща ти малко преди това се бил върнал във Франция, за да разбере какво е останало от „Деспар“ и отишъл на гости на маркиз до Вилфор. По време на окупацията

„Деспар“ не развивала никаква дейност. През лятото на 1939 г. неговият баща благоразумно го изпратил с всичко ценно в Лондон. Когато дошли германците, „Деспар“ пуснал кепенците и бащата на Шарл съвсем искрено казал, че няма нищо. Набързо бил изпратен във Франция, откъдето изчезнал. Когато Шарл се завърнал в Париж след войната, трябвало да сложи в ред имуществото на баща си. Тогава Вилфор му предложил колекцията си от севърски порцелан, която бил скрил в чували на дъното на един ров. Шарл отишъл в замъка, за да види сервиза. Там за пръв път зърнал своята прекрасна Катрин, осемнайсетгодишна и много красива, и двамата се влюбили от пръв поглед — Роло спря. — Наистина била изключителна. Майка ти ми показва снимката, която той винаги носел със себе си.

Кейт се обърна и го погледна, от изумление не можеше да каже нищо.

— Не го знаеше, нали? Че през целия си брачен живот с майка ти той е носил снимка на друга жена у себе си.

Кейт отново се загледа в пламъците.

— За съжаление Катрин била сгодена за Ги дьо Вивие, парите от продажбата на порцелана били за зестрата ѝ и родителите ѝ не обърнали внимание на моминските ѝ мечти за някакъв прост притежател на магазин. Когато Катрин заявила, че иска да развали годежа и да се омъжи за Шарл, те буквално я държали под ключ като в затвор. На Шарл му забранили да ходи там, след като, разбира се, получили добра цена за порцелана — съвсем типично за французите — и омъжили Катрин. Баща ти правил планове да избягат, но добре я пазили. Бил в Лондон, когато прочел в едно френско списание, за голямата сватба на Катрин.

Когато Роло млъкна, за да отпие от коняка, Кейт попита с изтънял глас:

— Ще дадеш ли и на мен?

Роло я наблюдаваше, докато отпива и когато реши, че е готова, продължи разказа си.

— Баща ти никога не е обичал майка ти. Катрин до Вилфор (или до Вивие, както станала) била жената, с която желяел да живее. Имал много дребни авантюри, на които майка ти не обръщала внимание, но с тях той само удовлетворявал физическите си нужди. Бил много сексуален: още една причина за неразбирателство с майка ти. Тя беше

скарана със секса. У нея не се пораждаше никакво желание. Както и да е, баща ти имал чувства към Катрин до Вилфор още от първия миг, когато я видял. Знам всичко това от майка ти — Шарл го споделил с нея, а тя го разказа на мен. Но да продължим... По времето на сватбата на Катрин майка ти започнала работа в „Деспар“ като счетоводителка. Когато през 1948 г. баща ти откри сградата до парка Сейнт Джеймс, тя отишла с него и организира новия финансов отдел. В много отношения той зависеше от нея и когато тя го попита дали може да ми намери някоя работа в момент, когато това ми беше необходимо, той с готовност се съгласи, тъй като го направи заради нея. Запознах се с майка ти по време на войната, когато работехме заедно и се сприятелихме. Бях привързан към Сюзън Милър, както всички. Хората я харесваха. В това бе нейната трагедия. Всички я харесваха, но никой не я обичаше.

— Аз я обичах — изрече тъжно Кейт.

— Знам, но ти я идеализираше.

— Тя не искаше много... — гласът на Кейт заглъхна.

— И затова не получи нищо. Хората те приемат такъв, какъвто се покажеш, и по-рано съм ти го казвал. Както и да е, с Шарл се сприятелиха. Тя беше добър служител. Самата тя нямаше какво да разказва, но умееше да слуша. Тъкмо на Сюзън баща ти разказал тъжната история за нещастната си любов с Катрин. Използвал я съвсем егоистично и безсрамно, намерил рамо, на което да поплаче, да излее всичките си неволи, чувства и любов, докато тя, каквато беше добра от първия до последния си ден, седнала, гледала го нежно и съчувствено и го утешавала.

Роло въздъхна.

— Такава беше истинската Сюзън. Баща ти й реве за загубената си любов, майка ти го утешава, а други жени са за секса. Така вървеше до 1951 година. Това беше годината на Фестивала във Великобритания — Роло потръпна. — Слава Богу, че си твърде млада, за да знаеш нещо за него, но индиректно той е причината за твоето зачатие. Защото кой мислиш, че пристигна — граф и графиня до Вивие. Графът беше неприятен човек красив, но истински кучи син. Той обичаше да гледа как хората страдат. Знаеше за съперника си, защото измъчвал Катрин, докато изкопчи всичко от нея. И какво мислиш, че направил — появил се в „Деспар“ с нея под ръка с намерението да види какво ще се случи.

Щом баща ти и Катрин до Вивие се спогледали, все едно, че петте години, когато не се виждали, престанали да съществуват. Нищо не се било променило, все още били влюбени един в друг. Ги до Вивие вдигнал голям шум, затова че двамата се познавали отдавна и продължил да ги разпъва на кръст. След като отвел жена си, Шарл вече бил толкова изтерзан, че в мъката си направил нещо, което много мъже са правили преди него — напил се до забрава и блъснал колата си в електрически стълб.

— Естествено, изрекъл името на Сюзън, когато успял да каже нещо. Тя отишла в полицейския участък и им разказала измислена история как получил много лоша новина и т.н. и т.н. Така го отървала с глоба и го замъкнала до апартамента си, където изплакал всичките си неволи. Тя го утешила, успокоила, направила му кафе, но той бил толкова пиян и объркан, че нагонът му надделял и той възприел държането на Сюзън като покана. Прехвърлил вниманието си върху нея, забравяйки фантазиите си за любимата Катрин. Като всички пияници, на другата сутрин не си спомнял нищо, освен че се напил. Майка ти не посмяла да му каже, че почти я изнасилил и го изпратила на работа похвално спокойна. Майка ти била девствена.

Роро чу тихия звук, който се промъкна през здраво стиснатите устни на Кейт и разбра, че историята от приказка се превръща в кошмар, но тя го беше помолила да ѝ каже истината и той правеше тъкмо това.

— Няколко месеца по-късно тя дойде при мен и ми съобщи, че е бременна. Беше спокойна, но когато ѝ предложих добър доктор, когото познавам, тя се ужаси: имала намерение да запази детето. Никога не очаквала, че ще ѝ се падне такъв късмет. А кой, попитах аз ще осигури необходимото? Нормално би трябвало да е бащата, но като познавах нея и отношението ѝ към секса, сигурно я беше посетил Светия Дух. Когато ми каза, че е Шарл Деспар, бях поразен. Била сигурна (гласът ѝ звучеше оправдателно), че той ще поеме отговорността. Всъщност се боеше, да не би да я заподозре, че иска да го изнуди. Изтъкнах ѝ, че той прекрасно може да си го позволи. „Деспар“ процъфтяваше. Предложих да отида с нея (исках да зърна лицето му), но тя не се съгласи. Било между тях двамата, така каза.

— Следващото, което си спомням, е, че ме покани в дома на Шарл. Изглежда, че когато му съобщила, той се изумил, но после

размислил и се убедил, че това е съдба. Нали познаваш французите и техните идеи за предопределението. Той вече обмислял да се ожени, за да има наследник. Двамата му по-малки братя загинали във войната — и двамата неженени. Той бил последният Деспар, ако не му се роди син. Бракът със Сюзън бил отговорът. Двамата не бяха влюбени, но се харесваха, разбираха се изключително добре и той беше сигурен, че тя ще е прекрасна майка. Ожениха се заради детето. Повече или по-малко всички бракове се основават на това. По отношение на Катрин нямаше надежда, но ето че проклетото чувство за чест на Сюзън се обади и тя настоя за следната уговорка: ако някога по-нататък се появи възможност Шарл да се събере със своята Катрин, тогава тя ще го освободи. Единственото, което поиска, е ако детето е момиче, да остане при нея, а ако е момче... — Роло отново изсумтя. — Глупачка! С нейното етично отношение...

Кейт отново издаде тих стон.

— Това беше брак по сметка във всеки смисъл на думата — удобен, даващ предимства, полезен. Любов никога не е имало. За двамата най-важното беше детето: синът, който той искаше, детето, което тя искаше — независимо дали е момче или момиче.

— Аз бях свидетел на скромната ѝ сватба, а седем месеца по-късно се роди ти. Фактът, че беше момиче първо разочарова баща ти, но още от самото начало ти стана момичето на татко. Върху теб той изсипа цялата любов, която не можеше да даде на Катрин. А когато ти порасна, започна да проявяваш наследствените си черти. Беше решил ти да го заместиш. Щеше да те научи на всичко, което знаеше, щеше да те направи най-големия специалист по ориенталски порцелан. Беше предначертал бъдещето ти и всичко вървеше по план. Той ти желаше доброто. Това, че беше наследила не само таланта му, но и любовта му, за него означаваше повече от всичко, защото знаеше, че любовта не се преподава и не се научава. Съботите прекарвахте заедно двамата в „Деспар“ и това беше кулминационната точка на седмицата. Щом се върнеш, той повтаряше на майка ти всяка дума, която си казала, всичко, което си направила, всички въпроси, които си задавала. Във всяко отношение, освен по пол, ти беше негово повторение: нещо, за което винаги бе мечтал.

— Тогава как стана така, че ми обърна гръб? — попита тъжно Кейт.

— Той никога нямаше да отиде при Катрин, ако не беше сигурен, че веднага ще го последваш. Майка ти му каза, че може да идва да те вижда, когато пожелае. Тя знаеше, че си привързана към него много повече отколкото към нея. Според мен, втората госпожа Деспар не е желала съперници. Чакала бе години, за да има Шарл Деспар и не е искала нищо да не ѝ пречи. Чух, че е доста ревнива.

— Освен това вече е имала собствена дъщеря.

— Дори и затова. Майка ти улесни баща ти да напусне дома и така облекчи съвестта му. Онова, за което не си бе дал сметка е твоята реакция. Не очакваше, че ще бъдеш толкова съкрушена, тъй смъртно обидена, че за теб той ще престане да съществува от момента, в който той си отиде. Заключила си се в спалнята си и не си поискала да се видиш с него, макар че те е молил.

Кейт все още изпитваше болката и чуваше отчаяния глас на баща си. Предишния ден се бе сетила за това. Повтори сто пъти сцената в главата си и пак се разстрои от думите, които му бе казала: „Ако напуснеш къщата и мен, все едно, че си умрял! Мъртъв, разбираш ли? Вярвам, че ще изгориш в ада за тази си постъпка.“

Както винаги изучавайки изразителното ѝ лице, Роло рече тихо:

— Той беше женен за майка ти, но дъщеря му бе тази, която се държеше като ревнива съпруга.

— Той ме предаде. Ти току-що ми каза, че съм била момичето на татко. Аз вярвах в това. Имах доверие в него. А той ме излъга, изостави ме заради друга жена — Кейт се разплака.

— Изоставил те заради друга жена ли?

— Хайде де, кажи го! — извика тя. — Бях влюбена в собствения си баща!

— Така ли? — каза Роло без изненада. — Нали така жените се запознават с любовта и мъжете? В твоя случай лошото е, че когато баща ти те остави, за да отиде при друга жена, това емоционално те срина. Докато повечето жени търсят мъж, който да им напомня за баща им, ти побягваш само ако някой мъж те погледне. Обличаш се така, че да си сигурна, че никой няма да ти обърне внимание. Тези ужасни дънки, памучните пуловери, непоносимото яке. Може да не съм практикуващ хетеросексуален мъж, но по мое време жените не се обличаха така.

— Въобще не ме интересува. Животът си е мой.

— Ти поиска да узнаеш истината, скъпа. Когато ти я разказвам не мога да я направя така, че да ти хареса.

За миг двамата се втрениха един в друг, после Роло се усмихна и за да заглади нещата, каза:

— Баща ти те остави, Кейт, защото колкото и да те обичаше, имаше нещо, което ти не можеше да му дадеш. Баща ти имаше нужда от секс редовно и често. Затова толкова се харесваше на жените — беше сексуално ненаситен. С майка ти той нямаше сексуален живот. Тя не го привличаше, тъй като не проявяваше никакъв интерес към секса. Като жена той желаше Катрин дьо Вилфор. От онова, което съм чул, тя не може да се сравнява с майка ти по доброта и по бързина и дълбочина на ума, но Шарл не търсеше тези качества. Трябваше му жена, която да е добра в леглото, която да бъде като украшение за него и „Деспар“ и която никога няма да има главоболие, когато иска да я люби.

Лицето на Кейт бе придобило странно, унесено изражение, толкова тъжно, че Роло почувства необичайна болка в областта на сърцето.

— За мъжете физическата връзка е от много голямо значение — изрече с въздишка. — Имам достатъчно опит, за да го знам. Тях не ги интересува толкова колко са умни, състрадателни или разбиращи жените; възбуждат се от красивото лице, от меката извивка на бюста, от обещанието на секса. Всички сме в биологически окови — гласът му се изпълни с горчивина. — Извинявай, но сме роби на нагона си. Баща ти остави добра съпруга и любима дъщеря, тъй като нито едната от двете не можеше да му даде онова, от което имаше нужда. Разсъждавайки върху собствените си нужди, някога минавало ли ти е през ума какви може да са неговите?

Кейт се разтреса от ридания.

— Така е по-добре... Наплачи се. Ще ти мине по-лесно. Никога не ми е и хрумвало да изпитвам благодарност към Венера Мухоловката, но Бог ми е свидетел, че вече съм й признателен. Тя те накара да пораснеш и да разбереш, че никой не е съвършен. В името на любовта хората вършат ужасни неща, тъй като са слаби, суетни, егоистични, алчни и какво ли не. Баща ти направи грешка, която поправи по единствения начин, по който успя. Остави ти най-ценното, което притежаваше. Не на съпругата си, не на доведената си дъщеря, а

на теб — на дъщерята, която обожаваше. Приеми го и му докажи, че си достойна негова дъщеря — истинска Деспар. Щом той е могъл да разбере причината за силната ти омраза, най-малкото, което можеш да направиш, е да му простиш слабостта.

— Значи не го е направил, за да облекчи съвестта си?

— Дали само фактът, че има съвест говори в негова полза? — сериозният му тон стана по-остър. — Нищо ли, което съм ти казал не успя да проникне през твоите предразсъдъци?

— Успя да ме извадиш от заблудението, че съм дете на щастлив брак. Това засега стига ли ти?

— Каквото и да е бил бракът, не можеш да отречеш, че си имала много щастливо детство — пхна кърпичката си в ръката ѝ. — Хайде, избърши си очите и си издухай носа. Аз ще отида да направя чай.

Когато се върна, тя седеше тихо, потънала в мислите си, очите ѝ бяха сухи, макар и зачервени. Усмихна му се вяло.

— През всичките тези години как успяваше да се справиш с мен? Сигурно съм била ужасно досадно дете.

— Е, най-последно порасна, нали?

Кейт помълча малко, а после изрече тихо:

— Чувствам се засрамена.

— Ето, говориш вече като голям човек, слава Богу.

— Предполагам, че съм виждала баща си само през детските си очи — продължи бавно Кейт, — защото упорито отказвах да порасна. Ако бях пораснала, щеше да ми се представи в различна светлина и съвсем явно не бих понесла да... — без никаква определена причина си спомни Блез Чандлър и изрече тъжно: — Знаеш ли, Роло, не го обвинявам. Сега, след като знам, въобще не го обвинявам. Защото най-последно разбирам.

Кейт изпи чая и остави чашата си.

— Толкова много имам да премислям, да подреждам... Това бяха най-трудните дни в живота ми.

— За щастие, утре е неделя. Можеш да поспиш до късно и да мислиш дълго.

— Струва ми се, че бих спала цяла седмица.

— Това е от емоционалното изтощение. Такова нещо стига на човек за цял живот, а на теб още неща ти предстоят.

Изпълнена със страхове, Кейт попита тихичко:

— Ти ще ми помогнеш, нали, Роло? Сега си ми по-необходим от всякога.

— Само се опитай да ме спреш! — остави чашата си. — Хайде сега да си лягаш — нареди ѝ авторитетно. — Имаме работа да вършим и затова е необходимо да си починеш. Щом си обявила война на доведената си сестра, не бива да губим време. Утре започваме подготовката.

Кейт го изгледа въпросително.

— Забравяш — напомни ѝ той невъзмутимо, — че аз също съм работил в „Деспар“ и за разлика от теб поддържах връзките си. Знам какво става там, Кейт и колкото по-бързо те запозная с всичко, толкова по-добре...

За Кейт животът придоби сюрреалистични измерения; сега разбра, че трябва да гледа на нещата откъм различен ъгъл. Тази нощ тя лежа с широко отворени очи, не можа да спи, понеже не успя да се отърве от налегналите я мисли. В шест часа сутринта вече беше на крак, облечена за джогинг. Харесваше ѝ да тича и го правеше редовно. В училище винаги се проявяваше добре в спорта. Тогава играеше хоккей и баскетбол и стана шампион на училището по плуване. В началото на пубертета страшно обикна конете, а по-късно се разкъсваше между кариера като спортистка или в областта, която отдавна я привличаше — изящните изкуства. Изкуствата победиха, но въпреки всичко често излизаше да бяга.

Сега, докато тичаше, мислите ѝ спокойно се движеха из коридорите на живота ѝ. По-скоро следваха по стъпките на баща ѝ. Много ясно си го представяше: набит, с тъмна коса, побеляла на слепоочията, със светлокафяви очи, които ѝ се усмихваха, образувайки много тънки гънчици около тях. За пръв път от години си позволи да си спомни за живота с него, за неща, за които по-рано ѝ беше твърде мъчително да мисли. Сега, от позицията на двайсет и шестте си години, тя погледна назад и разбра много неща. Даде си сметка, че си е изградила свят от фантазии за брака на родителите си, тъй като сетивата са ѝ подсказвали, че между тях нещо не е наред, че бракът им не е като другите. По този начин е искала да защити не само тях, но и себе си. Строга, прагматична и разумна майка и романтичен, артистичен баща. Каза си, че тогава нищо не е разбирала.

Дали духът на баща ѝ не се е мятал в клетката на семейния живот? Сюзън Малъри беше добра, родена за майка, прекрасна домакиня, верен приятел, но тя не притежаваше никакво въображение и светът ѝ се състоеше единствено от практични неща. Пестеливост. Да, помисли си Кейт, най-често употребяваната дума на майка ѝ бе „разумно“. Но тя никога не въстана — дори когато мечтаеше за хубаво бельо вместо „практичното“, което майка ѝ купуваше. Майка ѝ знаеше най-добре, нали? А тя я обичаше. Нямахше да е честно да я критикува.

Но когато баща ѝ донесеше някакъв крайно непрактичен подарък някъде от чужбина, нещо, което не би могло да се използва, но можеше часове наред да ѝ доставя удоволствие само като го гледа, тя примираше от радост. Все още пазеше всички подаръци, които ѝ бе правил, заключени в сандък, откакто продадоха къщата. Съхраняваше ги ревностно, защото знаеше, че баща ѝ разбира. Спомняше си как като донесеше някое красиво бижу на майка ѝ, което тя никога не слагаше, тя казваше: „Не се труфя, Шарл, нали знаеш“. Най-накрая баща ѝ престана да купува скъпоценности, а започна да носи тъй наречените практични неща като кожена чанта, шест кристални винени чаши или бродирана покривка, които майка ѝ одобряваше от цялото си сърце.

Да, спомни си Кейт, майка ѝ се тревожеше за дребните неща в живота, а баща ѝ виждаше само общия план. Когато той се връщаше от пътуване, Кейт се хвърляше в прегръдките му, прегръщаше го и го целуваше, а той я въртеше във въздуха и двамата се смееха със сълзи от радост в очите. В това време майка ѝ спокойно задаваше въпроса: „Е, Шарл, добре ли пътува?“ Искаше да знае какво е купил, от кого и как, а на Кейт той описваше самите предмети, така че тя да си ги представи в цялата им красота. По-късно всеки се прибираще в собствената си стая, без дори да се и опитва да намери извинение, че иска да е сам, вместо тримата да отпразнуват събирането си след дългата раздяла. Кейт вече знаеше, че когато Шарл се е връщал от пътуване, втората му съпруга го очаквала изкъпана и напарфюмирана, облечена с дрехи, които да зарадват окото му, от които лицето му да светне, а малко по-късно двамата се оттегляли в спалнята, където се любели на голямото двойно легло.

„Да — мислеше си тя докато тичаше с лекота, — Доминик те е наричала татко. Посвоему тя сигурно ти се е възхищавала, защото

порцеланът също е нейна специалност. Вярвам, сигурна съм, че си бил щастлив. На снимките на търгове винаги имаше такъв вид и вероятно това ме е накарало да мисля, че майка ми умря от мъка.“

Както каза Роло, Кейт е била толкова потънала в собствените си чувства, че не си е представяла каква самота и копнеж изпитва баща ѝ. За нея животът без него бе немислим. Най-ужасните мигове бяха, когато той беше болен. Тогава тя прекарваше часове, молейки се на Бога да не умре. Докато при дългото боледуване на майка си тя прие, че е само въпрос на време. Грижеше се за нея предано, но не трепереше над нея, както би направила за баща си.

Спря да тича, наведе се с ръце на хълбоците, за да поемат дробовете ѝ повече въздух. Всъщност, през последните дванайсет години все едно е била в траур. Трябвало е да канализира скръбта си, вместо да я превръща в омраза.

Отиде до най-близката пейка и седна. Остана там и дълго мисли. После бавно се изправи и затича обратно към къщи. Когато след известно време се откъсна от мислите си и установи, че е застанала пред хотел „Риц“, не се изненада. Срещу него се намираще „Деспар“.

Не беше минавала оттук от деня, в който баща ѝ замина. В продължение на години, когато можеше, отбягваше пътя през тази част на града. Сега подсъзнанието ѝ я доведе тук. Спря и се загледа. Не осъзна, че минавачите се взират смаяно във високото червеночосо момиче със зелен анцуг, което стоеше пред „Риц“, а сълзите се стичаха по лицето му... Както винаги, Роло излезе прав. В жилите ѝ наистина тече кръвта на Деспар. Целият беше неин. И то по право. Най-ценното, което баща ѝ притежаваше, стана нейно. Усещаше го как пулсира в жилите ѝ, в гърлото ѝ, във върховете на пръстите ѝ.

Когато най-сетне се обърна да си тръгне, походката ѝ бе енергична, а лицето ѝ беше сухо. Почувства се свободна след години на самотно уединение.

Роло също прекара неспокойна нощ, той също стана рано и в десет беше в магазина. Когато се качи горе, апартаментчето беше празно, а костюмът за джогинг на Кейт липсваше.

Въздъхна с облекчение. Поне знаеше какво прави тя в момента. Но докато часовете се нижеха, започна да се безпокои. В четири часа стоеше на прозореца и се чудеше дали да не се обади на полицията. Най-после я зърна, че се прибира — по височината не можеше да я

сбърка. Изглежда я внимателно. Вървеше нормално, с бързи широки крачки. Дори изглеждаше весела. Слава Богу.

Когато влезе в апартамента, тя го завари опънат на стария тапициран с кадифе диван, покрил лицето си със „Сънди Таймс“. Тъй като за него се знаеше, че спи леко, той отмахна вестника и се прозина.

— А, ти ли си? Колко е часът?

— Едва четири.

Той седна учуден.

— Така ли? Сигурно съм задрямал.

— Ти за обяд ли дойде? Съжалявам, че не бях тук. Излязох рано сутринта. Исках да размисля.

— Видях, че анцугът ти го няма.

— Обядвал ли си? Сигурно умираш от глад.

По-рано си беше направил кафе и сандвичи, но каза:

— Бих хапнал. А ти?

— Умирам от глад.

— Докъде ходи?

— Знам ли... Тичах по целия път до Бейзуотър, после седнах за малко, след това обиколих целия парк, пак седнах и пак мислих... — влезе в банята, но продължи да говори през полуотворената врата. — Честна дума, никога не съм мислила, че ще стигна и до „Деспар“. Предполагам, че стана подсъзнателно. Изпитах много странно усещане. Знаеш ли какво? Сега се чувствам много по-добре... Като че ли вече реално виждам нещо, което съм отбягвала от години и откривам, че е било само книжен тигър.

Той чу, че водата от душа продължава да тече, и се зае да приготви обяда. Кейт се бе научила да готви от майка си, но интересът ѝ към храната не беше достатъчно голям, за да я накара да прекарва повече от ценното си време в кухнята.

Десет минути по-късно, загърнатата в стария си хавлиен халат, със сресана мокра коса тя седна пред прекрасно изпечената си пържола и бързо изпразни чинията си. Още един добър знак. Кейт губеше апетит, когато бе емоционално разстроена.

— Значи се пребори с демоните и ги прати по дяволите?

Роло погледна празната ѝ чиния.

— Между другото, ще имаш съвсем нов гардероб. Клиентелата на „Деспар“ не е от този тип, който би харесал странния ти тоалет.

— Знам — за пръв път Кейт не се наежи от забележката му.

— Май сме се променили.

Тя се прозина. Отиде да си легне и заспа още щом положи глава на възглавницата. Спа в продължение на четиринайсет часа и когато се събуди, усети мирис на кафе. Стана и се пресегна за халата си. Подарък от Роло за Коледа отпреди няколко години. Беше от тъмнозелен сатен, дълбоко изрязан, и свършено отиваше на огнената ѝ коса. Роло казваше, че го купил, защото само в мъжки халат приличала на жена.

Когато влезе, той вдигна очи.

— Добре ли си почина? — попита. — Не съм отворил магазина. Смятам, че вече няма да го отваряме. Освен това е понеделник и онова, което на шега наричаме търговия, върви най-слабо в началото на седмицата.

Тя седна до излъсканата чамова маса, и му се усмихна, когато той ѝ сипа кафе.

— Какво щях да правя без теб? — попита го с обич. — Ти наистина си моят ангел хранител.

— Не съм играл ангел откакто участвах в една коледна пиеса, но сравнението ми харесва. Хайде сега да се залавяме за работата, която трябваше да свършим вчера.

— По-късно — каза Кейт, а той я изгледа малко изненадано. — Първо искам да изляза. Ще отида на църква — поясни на учудения Роло.

Той не възрази.

— Както желаш.

Шарл беше католик, но Сюзън — добрата шотландска калвинистка — реши да не кръстят детето според тази вяра, така че когато Кейт порасне, да може да избира. Тоест, не бе кръстена. Сега Кейт искаше да намери католическа църква и да поиска от свещеника да се помоли за душата на баща ѝ. Смяташе, че е длъжна да го направи. Свещеникът се оказа млад и явно прояви любопитство, но прие дарението ѝ и след като тя го увери, че същия този ден ще погребват баща ѝ според неговата вяра, в нейно присъствие изрече молитва за него.

Когато си тръгна от църквата, се почувства по-добре... След молитвата остана още известно време, мислейки си за баща си вече без

озлобление, без усещане на скръб и болка, а с любов, с нежност и дълбока благодарност. Помоли се за него, поплака, но когато се прибра вкъщи, на сърцето ѝ беше по-леко. Стори ѝ се, че ѝ е простил.

Роло я изгледа напрегнато като се върна, но не каза нищо. Самият той не бе привърженик на определена вяра. Смяташе, че религията е причинила много повече страдания на света, от каквото и да е друго в историята, но след като Кейт го желаше и то особено пред прага на едно неизвестно бъдеще, сигурно имаше право. По време на обяда тя мълчеше, потънала в мисли и той я остави на мира. Тя въобще не усещаше какво яде. Дълго седя с опряна на дланта глава и гледаше, без да вижда. Но постепенно излезе от това състояние и най-после каза:

— Значи започваме да работим? — той се въздържа да ѝ напомни, че приближава краят деня и не бива да си губят времето. Направо сподели с нея убеждението си, че занапред най-много неприятности ще има с доведената си сестра.

— Тя има достатъчно причини да те мрази за цялата ти същност и за възпитанието, което баща ти ти е дал. Освен това те ревнува за инстинкта и усета, наследени от него. Според всички тя е способна, но работата е трудна и изисква прилежание. За щастие, тя е имала същия учител както теб, но докато ти знаеш нещата по инстинкт, тя трябва да ги постига по по-труден начин. Никога не забравяй, че в това отношение ти имаш предимство и трябва да се възползваш от него. Ти си Деспар.

Кейт кимна, попивайки всяка дума.

— А що се отнася до останалото... искам да ти съобщя, че имаш съюзници — старите кримки, които още те помнят с обич, макар че не са те виждали откакто се намуси и изпадна във враждебно настроение.

Кейт гузно се изчерви, но в тона ѝ нямаше самообвинение, когато попита:

— Един от тях да не е старият мистър Смайт?

— Той продължава да реставрира картини. Само на седемдесет и пет е, а за Деспар е сравнително млад. Освен това е незаменим. Джордж Хакет все още се занимава с любимите си часовници, а Хари Брукс — със стъкло. Редовно се виждам с тях.

Кейт го зяпна. Естествено, типично за Роло. Той никога не изпуска връзка, защото човек не знае кога ще му потрябва. Освен това

е работил в Деспар. Значи познава всички онези, които и тя си спомня. Само защото тя си е прекъснала връзките не означаваше, че и той е трябвало да направи същото. Изгледа циничното лице на Роло, който имаше голям опит. Той винаги допуска всякаква евентуалност. Какво му беше подсказало да се готви за тази например? Дали знае повече, отколкото ѝ казва? На пръв поглед изглеждаше непристъпен като айсберг. В него се бяха разбили не един „Титаник“.

„Е — каза си твърдо Кейт. — Сигурно е за мое добро. Не ме интересува какво казват хората. Към мен винаги е бил добър, затова трябва да съм му благодарна, че е запазил връзките си и знае толкова много. Ако не вярвам на Роло, тогава с мен е свършено, защото няма въобще на кого да вярвам.“

— Трябвало е да се досетя...

— Това е последното, което желях да знаеш преди този уикенд. Можеше да ме разжалваш, че поддържам връзки с врага. Така че малката група съюзници най-много ще се радва, ако доведената ти сестра бъде изритана от „Деспар“, защото на всички им е ясно, че щом тя ще вземе контрола в ръцете си, ще изхвърли тях. Луда е по модернизирани и компютъризирани и тем подобни. Големите промени, които прави ще ги изметат направо в коша за боклук.

— Но това ще е глупаво!

— Тя няма твоята лоялност към старите приятели или към когото и да било, разбери го. Вярна е единствено на себе си и...

— Как са те? — прекъсна го Кейт.

— Все чакат да чуят нещо за теб. Затова поддържах връзките си с тях — Роло спря за малко. — Така научавам и последните клюки.

— Какви са?

— Нека те сами ти ги кажат. Вече чакат с нетърпение. В сряда рано сутринта — направи още една пауза. — В дванайсет имаме среща с Блез Чандлър.

Кейт рязко вдигна глава и го погледна въпросително.

— Да, всичко е уговорено — потвърди Роло. — Известно му е, че си променила решението си.

— Ти разговаря ли с него?

— По телефона. Той поиска да го държа в течение.

Кейт се намръщи.

— Може ли да му се вярва, как смяташ? Съпруг е на най-големия ми враг...

— Той сам си е господар. Уви.

— Харесваме го, нали? — мило попита Кейт.

— Няма да е лошо да имаме късмет. Той е пряк, а фактът, че е женен за Венера Мухоловката ни показва какви са сексуалните му предпочитания.

— Безпокоят ме неговите предразсъдъци — мрачно изрече Кейт.

— Той е определен за изпълнител на завещанието, а не за съдия.

— Чудя се защо.

— Баща ти е познавал добре и доведената ти сестра — каза заобиколно Роло.

— Искаш да кажеш, че тя ще мами — каза направо Кейт с отвращение. Самата тя никога не би го направила.

— И още как.

— Но как ще може той да санкционира собствената си жена? По един или друг начин ще се старее да се отнася благосклонно към нея.

— Не съм съгласен. Баща ти нямаше да го посочи за изпълнител на завещанието, ако не знаеше, че може да му има доверие. Освен това, повечето време той и съпругата му живеят отделно.

— Оставам с резерви — заяви Кейт, спомняйки си първата им среща, когато и двамата проявиха хапливостта си.

Остатъкът от деня прекараха като обсъждаха тактиката си. Роло довери на Кейт всичко, което знаеше за сегашното състояние на „Деспар“. Информацията идваше от „старите кримки“, както ги наричаше той.

— За щастие все още има хора в управата, които си спомнят за теб. Не всички от тях са нови, макар че Венера Мухоловката е успяла да внедри свои поддръжници на възлови места, което означава, че ще се сблъскаме с фракция про-Доминик. Освен това, доколкото я познавам, тя се е окопала дълбоко като къртица.

— Откъде знаеш толкова много за нея? — неочаквано Кейт изпита ревност. Досега Роло беше нейна собственост, доколкото въобще би могъл да принадлежи на някого. Засегна се, че се е интересувал и е открил толкова неща за Доминик, която освен това е красива.

— Срещали сме се от време на време — сви рамене Роло, като пропусна да каже, че тези случаи не са били толкова чести и че нарочно ги е търсил от любопитство да знае какво става в „Деспар“. Информацията му беше, че властта на Доминик до Вивие там е толкова силна, колкото и физическата ѝ привлекателност. Но предвид писмата, които пристигаха за Кейт, Роло имаше впечатлението, че Шарл не е бил чак толкова запленил от нея. В случай, че нещо се пропука, човек трябва да бъде готов и да не пропусне да се възползва от възможността. След първата им среща разбра, че най-доброто, което би направил, е да разбуди грижливо изградения образ на тая кучка.

Ненавистта явно бе прозвучала в тона му, защото Кейт, която винаги усещаше и най-слабия нюанс, възкликна доволна:

— Не си допаднахте, а?

— Получи се омраза от пръв поглед. Тя не може да накара хомосексуалистите да ѝ играят по гайдата, разбираш ли. Мъжете са стока за продан — изгледа Кейт с широко отворени очи. — Освен това, първият път, когато се запознахме, излезе, че и двамата бяхме хвърлили око на един и същи.

Кейт избухна в смях. За миг се бе поколебала... Естествено, че няма да се харесат. Помисли си, че Роло е единственият човек, който е способен да разбуди фасадата на Доминик. Той винаги е в състояние да прозре какво се крие зад външния вид на човек.

Същата вечер за пръв път от много месеци извади грижливо и тайно събираните изрезки и снимки от вестници и лъскави месечни списания, които събираше в албум. Този път разгледа с по-голям интерес от обикновено фотографиите, където беше Катрин Деспар и за пръв път забеляза с какво обожание гледаше съпруга си. Да, прекрасна е. С кукленска хубост и абсолютна противоположност на кокалестата Сюзън Деспар с нейния разум и пълна липса на въображение. Жената явно бе посветила живота си на съпруга си — покорна, сексуална, изискана. Сега Кейт си даде сметка, че Сюзън Деспар бе живяла собствения си живот, със съпруга си само бяха обитавали един и същи дом, макар че тя винаги бе проявявала голям интерес към „Деспар“. Катрин Деспар беше облечена елегантно и с много бижута. Имаше вид на съпруга на богат и преуспяващ мъж. Сега Кейт си спомни, че майка ѝ рядко ходеше на вечеря със служещите в „Деспар“ и когато баща ѝ канеше свои клиенти или колеги, това обикновено ставаше в

ресторанти, защото съпругата му беше болезнено свита и направо се смръзваше в присъствието на непознати. Вероятно затова, с болка си даде сметка Кейт, баща ѝ се постара да направи така, че тя да бъде общителна. Изпрати я на училище, за да си намери приятелки и да се научи да се държи с хората.

Но в никакъв случай толкова успешно, колкото доведената ѝ сестра. Като погледна красивото ѝ лице, сърцето на Кейт се сви. Как да се състезава с нея? Дълбоко несигурна от липсата на хубост, винаги бе мразила обикновените си черти от деня, когато, без да иска чу думите на баба си — шотландка, безмилостно практична като дъщеря си. Тя бе отбелязала критично: „Никога няма да бъде красавица, но да се надяваме, че добрият Господ я е надарил с ум, защото само това ще ѝ помогне.“

От тези думи още я болеше. Погледна се в огледалото. Ама че лице: широки скули, уста като че изрязана с нож. Откакто се помни, е червеночоса. Да можеше да понапълнее малко. Нямаше и грам наднормено тегло. Ощипа бледите си бузи и отново потръпна от луничките си. Баба ѝ беше толкова права. Мъжете явно я отбягваха. „Разбира се — помисли си справедливо, — самата аз ги отбягвах, освен когато беше абсолютно необходимо.“ След като баща ѝ ги изостави, тя реши никога повече да не вярва на мъж. Без да иска възприе подозрително отношение към тях, а резултатът беше такъв, какъвто се очакваше. А това че мъжете я отбягваха, тя без колебание отдаваше на липсата си на хубост. Известно е, че мъжете се въртят около хубави момичета, нали достатъчно често виждаше примери в училище? Никога не бе имала приятел.

Легна си разстроена. Доминик, например, е създадена с любов, тя винаги изглежда като извадена от кутия за скъпоценности. Но у нея има и нещо друго, което се набива на очи: искряща сексуалност. Още нещо, което на нея напълно ѝ липсваше. Даденият случай беше ум срещу красота — това е. Кейт бе уверена във възможностите си, но не и във външния си вид. Знаеше, че е умна и имаше с какво да го докаже. Вече почти си беше създала име на специалист по ориенталски порцелан, признаваха я за неподкупна и честна в сделките. Но това дали е достатъчно, за да управляваш голяма аукционна къща? Имаше представа как се ръководи „Деспар“. Баща ѝ беше ѝ обяснил всичко, а той беше такъв тип човек, който правеше нещата така, че всичко да

върви идеално и после да няма нужда да се поправя. Затова през последните дванайсет години управлението не може да се е променило много. Тя познаваше света на изкуството. Но да ръководиш хора? Малкото ѝ магазинче беше нещо съвсем различно в сравнение с бизнеса на „Деспар“. Роло я заместваше, когато тя ходеше на разпродажби, но тук бяха само двамата с него. „Деспар“ е учреждение на много пластове. Баща ѝ беше председател и управителен директор, след него идваха началниците на отделите, под тях мениджърите им, а най-ниско бе административният състав. Освен това, имаше и финансов отдел, отдел по каталози, опаковъчен и склад, отдел за превози, отдел, който се занимаваше с поделенията на търговския отдел със специалисти по данъци и оценяване. В „Деспар“ работеха, доколкото си спомняше тя, близо хиляда души. Трябва да ги ръководи и да упражнява контрол над тях. Като го осъзна, кожата ѝ настръхна. За дванайсет години много неща може да са се променили, някои хора са напуснали, дошли са други. Но там тя имаше трима стари приятели, които се бяха сраснали с „Деспар“. Спомняше си други от миналото, които са били лоялни към баща ѝ. Обаче дали ще се отнасят така и с нея — неговата дъщеря или ще бъдат верни на жената, която вече познават?

„Е — разсъждаваше, — времето ще покаже. А ако не успея, направо не ми се мисли за това.“ Но стомахът ѝ вече се бе свил на топка при мисълта за срещата в сряда с Блез Чандлър — изпълнителя на завещанието на баща ѝ, на чието мнение Роло явно много държеше. Всъщност с каква власт разполага той? Дали баща ѝ е дал някакви инструкции на зет си? Осъзна, че най-много я тревожи родствената му връзка със съперницата ѝ. Не можеше да си представи, че той няма да се отнесе с предубеждение към нея. Би могло да се предположи и че той е агент-провокаатор на жена си. Преди всичко друго сигурно ще е лоялен към нея. Така постъпват съпрузите, нали? Тогава си спомни, че баща ѝ напусна майка ѝ. Но случаят беше различен. Лоялни са, докато ги обичат. Но като има съпруга толкова красива като Доминик дьо Вивие, как да не я обича? „Боже мой — помисли си, — хващат ме нервите.“ Стана от леглото и седна на килима в поза лотос: дългите ѝ крайници се огънаха без никакво усилие. Кейт имаше координация на спортистка.

С отпуснати ръце, със затворени очи тя дишаше, докато усети, че напрежението я напуска. Сърцето ѝ започна да бие по-бавно, стегнатите мускули се отпуснаха. Отново легна на леглото и веднага заспа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Катрин до Вилфор се омъжи за Шарл-Едуар Ги дьо Вивие, зестрата ѝ веднага смени собственика си. Парите моментално влязоха в негово владение, сякаш винаги са били негово притежание. Фамилията до Вилфор имаше пари, а до Вивие — потекло. Но тъй като френската аристокрация винаги поставя богатството и силата над родовите гербове, а Катрин до Вилфор му донесе значително състояние, сватбата беше отпразнувана с подходяща пищност и тържественост.

Катрин отиде при съпруга си девствена и невероятно невинна, при това отчаяно влюбена в друг мъж. Човекът, който се ожени за нея бе развратник, дегенерат и разочарована личност и въпреки че разцъфналата ѝ красота и девственост го привличаха до известно време, щом тя забременя, което се случи през третата нощ от медения им месец, той загуби интерес към нея и се върна към своите проститутки, момчета и към по-особените си удоволствия. Катрин смирена и отчаяно, нещастна — бе изпратена в замъка на дьо Вивие в Нормандия, за да изчака раждането на детето си.

Знаеше, че бракът ѝ — като на повечето френски аристократи — е по сметка. Ще бъде потомствена аристократка. Никой няма да посмее да я укори. Всичко това се вгълпяваше на мълчаливата Катрин, възпитана да прави само онова, което ѝ се каже. Тя не обичаше родителите си, но се страхуваше от тях. Не беше обичала никого, докато не срещна Шарл Деспар. Тогава любовта я бе разтърсила с цялата си сила, а с годините щеше да я направи съвсем лабилна.

Когато съпругът ѝ започна от време на време да я удря, тя знаеше, че ще е чиста загуба на време, ако каже на родителите си, затова в подобни случаи просто си лягаше. Така продължи, докато се роди дъщеря ѝ. Доминик беше одрала кожата на баща си, който беше неочаквано доволен, макар и да желаше син. Когато докторите на жена му казаха, че това ще бъде единственото му дете, в началото той се разяри, но неговият лекар му съобщи, че навлиза в последния стадий на сифилис на мозъка и тогава се съгласи, че така може би ще е

още по-добре... Разглези дъщеря си неимоверно, наричаше я „малка принцеса“ и тя растеше с мисълта, че наистина е необикновено момиче, което се подсилваше от изключителната ѝ красота. Обожаваше баща си, той беше — докато болестта не го обезобрази — най-красивият мъж, когото беше виждала. Той беше и смел, налагащо се арогантен и крайно егоистичен. Ако искаше нещо, взимаше си го. Нямахше нито време, нито интерес към дребните хора, чието задължение беше единствено да дават. Същото убеждение той насади и у дъщеря си.

Към майка си Доминик изпитваше само презрение. Беше слаба, свита, безнадеждно разсеяна, повечето си време прекарваше в кулата като шиеше или мечтаеше за отдавна загубения си принц. Когато Доминик порасна достатъчно, за да разбира, Ги дьо Вивие ѝ разказа цялата история на майка ѝ като някаква много смешна шега. Нищо, което баща ѝ вършеше, не предизвикваше реакция у Катрин. Дори когато я накара да гледа как се забавлява с жени или момчета, или и с двата пола, тя седеше със скръстени ръце, с отворени очи, без да вижда, като дух, докато той не се провикнеше да му се маха от очите. Когато, вече в бързия му преход към лудостта, баща ѝ покани Доминик да наблюдава, тя го направи съвсем спокойно и критично. По-късно му изложи забележките си с безизразен равен глас, от който той изтръпна и изгледа дъщеря си недоумяващо. За пръв път се зачуди какво се крие зад това съвършено лице и идеално тяло. Тя го накара да остане с впечатлението, че собствената му поквара изглежда като лудории на разглезено дете.

Когато най-накрая изпадна в идиотизъм, Доминик го затвори под грижите на глухоням пазач, който беше доволен, че има легло, на което да спи, а също и храна. В продължение на две години, от които последните три месеца беше опасен не само за себе си, но и за околните, Ги дьо Вивие живя в затворена крепостна кула на замък в дълбоката провинция на Нормандия. След като най-после умря, Доминик беше тази, която го подреди, за да бъде изложен за поклонение в голямата зала. Вече мъртъв, всички признаци на лудостта му бяха изчезнали, а измъченото му тяло показваше признаци на болестта му, за която тя обясни на всички, че е била рак.

Бе погребан много пищно и тържествено, последван до фамилната гробница от съпругата и дъщеря си, и двете забулени с

черни воали. Катрин беше доволна, че е с воал, защото не можеше да сдържи усмивката си. Доминик също бе доволна от своя, защото беше бясна. Баща ѝ бе починал, без да им остави пари, а само много дългове. Доминик имаше своите планове, но за тях бяха нужни средства. Докато се разхождаше из замъка, търсейки нещо ценно, което баща ѝ може да е забравил да продаде, тя си спомни за Шарл Деспар.

Изненада се много приятно. Бизнесът на Деспар вървеше много добре, а последните двайсет години бяха извършили големи промени в живота му. Бе станал не само богат, а много богат. Той обаче имаше съпруга и дъщеря. Няма значение, може да ги напусне. Първото, което трябваше да провери, бе дали магията на майка ѝ ще да му подейства отново.

Когато му писа, той нямаше представа коя е. Знаеше, че неговата Катрин се е омъжила за някой си до Вивие, но те бяха голям род, а това момиче пред него бе с пищна чувствена красота и съвсем не приличаше на русокосата му любима. Когато тя го помоли за работа, той се изуми. Дъщерята на една от благородническите фамилии във Франция...

— Името ми е единственото ми богатство — обясни Доминик и тъжно сви рамене.

— Но не и с това лице — любезно отбеляза Шарл.

— Мама ми каза, че сте галантен — като видя учудената му физиономия добави: — Вие я познавате като Катрин до Вилфор.

Тя забеляза промяната в израза му.

— Как е мадам до Вивие? — попита той най-после.

— В траур е заради баща ми и няма представа, че съм при вас. Баща ми ни остави само дългове. Затова искам, всъщност трябва да работя. Хрумна ми, че познавам света, с който е свързан вашия бизнес. Помислих си дали не бихте ме наели като помощник. Заплатата ми би могла да бъде комисионна от стойността на продаденото.

Шарл се впечатли и дори се смая от спокойната увереност на това младо момиче — нямаше повече от осемнайсет години, — което излагаше явно добре обмислени условия и той веднага оцени предложението ѝ.

Кимна, но умът му работеше бързо.

— Завършили ли сте образованието си?

— Да. Върнах се от Англия за погребението на баща ми, но така и така бях в края на последната година.

Шарл се наведе напред.

— Вие събудихте интереса ми, госпожице. Хайде да обмислим предложението ви.

Така Доминик стана помощничка в „Деспар“. Още от самото начало доказа, че е неocenима. Зае подобаващото ѝ се място в социалната стълбица — ходеше по коктейли, на вечери, на приеми, на балове, на премиери, с показност на пеперуда, размахваща новите си крила. Същевременно взимаше значителни комисионни, които влагаше по сметка в швейцарска банка. Нямаше намерение да хаби с труд спечелените си пари за огромните дългове на баща си. Взе скъпоценностите на майка си, занесе ги на Шарл Деспар и го попита тъжно дали биха могли да получат много пари за тях. Щеше да изглежда по-добре, ако той останеше с впечатлението, че се жертват. Семейните ценности принадлежаха на Ги само докато е жив, но Катрин беше получила перли от баща си и чифт много красиви обици със сапфири като сватбен подарък от баба си. Шарл Деспар ги купи на много висока цена (перлите бяха от изключително качество, а сапфирите — съвършени) и отново ги подари на Доминик, както тя и очакваше да стане. Тогава тя го покани на чай, за да поднови запознанството му с майка ѝ.

Буквално завлече майка си до Париж. Тя не желаше да пътува, след като съпругът ѝ, от когото се страхуваше, вече го нямаше да я измъчва и беше много доволна, че живее в провинцията. Сега можеше да работи в градината и да прави всичко, каквото пожелае. Но Доминик ѝ каза, че има изненада за нея, такава, че майка ѝ трябва да изглежда много хубава. Заведе я на фризьор, на козметичка, на маникюристка, облече я прекрасно от „Балмен“, така че когато в уречения ден и в определеното време Шарл влезе в салона на хотел „До Вивие“, първото, което забеляза, беше златистата коса, после лицето, което за негово изумление въобще не се бе променило. Тя понечи да го поздрави с любезната си усмивка, която пазеше за непознати, но щом го позна, затисна уста с ръка и едва изрече:

— Шарл?

— Катрин! Красавицата ми! Катрин!...

Доминик им даде десет минути. Ако до това време нищо не се случи, никога няма да стане. Само като им хвърли един поглед, когато влезе, разбра, че е станало.

След като Катрин и Шарл най-после тихо се ожениха, Доминик понякога се сещаше за първия брак на втория си баща, но само с безразличие. Ако семейството му е искало да го задържи, щеше да се бори за него. Тя действително очакваше, че ще има трудности и даже си беше изработила план. Веднъж като ги е оставил, отгук нататък да престанат да поддържат каквато и да е връзка с него, напълно отговаряше на целта ѝ и тя внимаваше да не повдига въпроса за тях. От своя страна беше доволна, че Шарл Деспар ѝ е втори баща и почти веднага след сватбата поиска разрешение от него да го нарича татко. Направи така, че от самото начало той да я приеме за неоценима. Тъкмо на нея той много пъти разказваше историята как е изгубил Катрин; на нея довери, че Катрин до Вилфор е олицетворение на идеалната жена. Вече като мъж на средна възраст, той успя да задоволи сексуалните си копнежи. Беше извън себе си от радост, че Катрин го обожава толкова. Случи се така, че и тя на по-късна възраст в живота си откри секса и собствената си сексуалност, която съвсем не беше мъртва, макар и погребана преди много време, а напротив беше също тъй силна като тази на съпруга ѝ. Катрин разцъфна. Тя се превърна във всичко онова, което Шарл си беше представял — еротична, чувствена, страстна и обожаваща. Той нямаше как да знае, че едва сега тя прилага на практика онова, което бе виждала, докато първият ѝ съпруг изпълняваше сексуалните си фантазии.

Шарл бе щастлив както никога в живота си и едва няколко месеца по-късно Доминик усети някакъв спад в радостта му. Тъкмо тогава тя откри писмото, което беше писал до дъщеря си, а то бе върнато неотворено. С привидно съчувствие и тъга Доминик му разказа колко нещастен е бил първият брак на майка ѝ и му даде да разбере, че ако я изостави втори път, това би я убило. Неговата дъщеря е дете, смънкваше тя. Когато порасне и вече може да разбира, тогава би трябвало да се свърже с нея. Чрез Доминик Шарл разбра, че мечтата му е твърде неизпълнима, че трябва да се отнася внимателно със своята Катрин, защото сега вече знаеше, че той е целият ѝ живот. Усети, че тя не можеше да понася той дори да споменава за предишния си живот, така че ако предложеше да доведе дъщеря си, тя нямаше да

го понесе. Би го приела като свидетелство, че не заема първо място в сърцето му. Тя почти изпадаше в истерия, когато вниманието му не бе насочено само към нея, ревнуваше го дори от „Деспар“. Съвсем естествено, като си даде сметка човек как е живяла с онова животно — първия си съпруг... Беше благодарен на Доминик, че му обясни толкова неща. Щеше да знае как да цени своята Катрин, как да я прави щастлива. Тя беше много по-крехка от малката Кат, която с течение на времето щеше да го разбере. Четиринайсет е трудна възраст. Когато стане на шестнайсет може би... Но той щеше продължи да пише. С това няма да навреди никому.

На майка си Доминик обясни как Шарл е вехнел в брак без любов и то по една-единствена причина — от самота.

— Това бе пръстът на самото провидение, мамо. Шарл трябваше да се върне в живота ти, след като вече беше свободна да го приемеш. Той бе последният човек на света, когото съм очаквала да срещна на един скучен коктейл. Мога да ти кажа как веднага усетих, че ти все още си любовта на живота му. Само да беше зърнала лицето му, когато му съобщих, че съм твоя дъщеря...

Когато Доминик довърши оплитането на паяжината, Шарл беше тъй объркан, че стана почти безпомощен. Както успя да нагласи събирането на майка си и доведения си баща, направи така, че през нея да минава информацията относно живота на Шарл Деспар в Лондон. А когато писмата, които той пишеше на дъщеря си, се връщаха неразпечатани, Доминик — видимо доволна — успяваше да изрази съчувствие към него и да го успокоява, тъй като то бе в съгласие със задачата ѝ да отстрани Катриона Деспар и да заеме мястото ѝ. Когато дъщерята на Шарл стана осемнайсетгодишна, Доминик му предложи да отиде и да я види. Точно тогава предаде на пресата материали и снимки за невъобразимо щастливия Шарл Деспар с красивата му съпруга и преповтори историята за загубената му любов. Както и очакваше, Шарл се върна с подвита опашка.

Така с годините пропастта се разширяваше и Доминик стана, както и беше планирала, дъщерята, която Шарл Деспар обичаше. От друга страна, тя се изуми, когато откри, че се е привързала към него. Той представляваше голяма рядкост — беше добър човек. Не обичаше да причинява болка никому и по тази причина, колкото и да се опитваше тя, не успя да отстрани от душата му мъката от загубата на

истинската му дъщеря. Вече поостарял, той научи най-лошото. Беше наел детектив, който да разпита за нея и който му съобщи, че дъщеря му е отворила свой магазин под името Кейт Малъри.

„Сигурно — помисли си Доминик, — вече ще се откаже от нея. Тя явно го мрази безкрайно, след като се е отказала от името му.“ Известно време не забеляза да се е върнало писмо.

Затова направо се слича, когато откри, че е завещал лондонския „Деспар“ на същата тази дъщеря. Защо Шарл е направил подобно нещо? Къде е сбъркала? Дали той зад гърба ѝ тайно не е поддържал връзка с нея? Прерови бюрата му в Ню Йорк, Лондон и Париж, но не откри нищо, което да потвърди убеждението ѝ, че всичко е оставил на нея. Едва по-късно, докато размишляваше за всичко си спомни, че никъде не откри писмата му до Кейт.

Едва когато съпругът ѝ съобщи, че Шарл го е посочил за изпълнител на завещанието си, тя разбра какво е направил Шарл с тях. Но не попита. Блез беше умен и колкото по-малко знае, толкова по-добре... Даде му да разбере, че е разочарована, дори огорчена от този неочакван развой на събитията, но не се посвени да изрази абсолютната си увереност, че в края на идващата финансова година, тя ще получи контрола над целия „Деспар“.

„Но не бива да се чака прекалено дълго“ — помисли си тя, докато лежеше по корем върху покритата с мека вата масичка за масажи с глава, подпряна върху скръстените си ръце и със затворени очи, докато високият масажист мачкаше голото ѝ тяло с опитни ръце. Масажът беше едно от любимите ѝ еротични удоволствия. Обичаше да усеща как се отпуска, как плътта ѝ изпитва наслада от докосването. Задряма от парите на маслото, което той използваше — смесен екстракт от цветя и планински билки. След това, чувствайки се отпусната и гъвкава, сякаш бе направена от нова еластична материя, тя отиде право под душа. Първо топла, после по-студена, накрая трийсет секунди ледена струя вода.

От този обичаен ритуал тя излизаше изпълнена със сили и енергия, готова да издържи, на каквото и да е напрежение, проблеми, драматични ситуации и конфликти, които денят би могъл да ѝ поднесе. Като например погребението на Шарл Деспар предния ден. Беше скромно — присъстваха съпругата му, доведената му дъщеря, зет му, останалите живи членове на рода Деспар, а също и стари приятели,

които дълги години бяха работили с него в „Деспар“. Опелото беше традиционно, погребяха го на слънчево място на хълма над църквичката. По-късно Катрин ще легне до него. Провансалската ферма, която беше купил двацет години по-рано и в която се надяваше да се уедини в по-напреднала възраст, беше разположена на отсречно възвишение от другата страна на долината. От терасата на къщата се виждаше малкото гробище. По-късно Катрин сервира обяд, а когато Доминик и Блез си тръгнаха, тя остана да седи в голямото бамбуково кресло с облегалка като ветрило, с вечната бродерия в ръцете си, с лице към гроба на съпруга си.

След погребението и съпътстващите обреди, Доминик закарва мъжа си до летището, където той се качи на самолета за Лондон, а тя отлетя за Женева. На него му предстоеше среща с Кейт Деспар. Доминик имаше други планове.

Сега, след като се избърса и намаза с ухаещо тоалетно мляко, тя тръгна гола из стаята с много огледала и отвори една врата, зад която бе подредено бельото ѝ. Винаги носеше естествени материи — чиста коприна, сатен с много дантели и винаги в черно — стоеше много добре на прозрачната белота на кожата ѝ. Винаги носеше прозрачни чорапи от чиста коприна — чорапогащите бяха нехигиенични, освен това затрудняваха с около двацетина секунди секса, ако неочаквано изникнеше случай. Всичките ѝ рокли и поли бяха ушити така, че прилепваха идеално към тялото ѝ. Беше много възискателна по отношение на полите и ръкавите.

Избра бели дрехи, този ден се чувстваше като в бяло. Непорочно. Може би заради онова, което се въртеше в главата ѝ... Така — втален костюм с тясна пола и семпли черни обувки от сатен с шестсантиметров ток. Едва когато беше напълно облечена отиде до тоалетната масичка, за да се гримира. Слагаше си малко грим. Безупречната ѝ кожа не се нуждаеше от основа, а само от овлажнител. Сенки на очите — три цвята, умело смесени, малко спирала на черните клепки, лъскаво червило и руж в подобен тон за подчертаване на съвършените ѝ скули. Напръска си парфюм „Доминик“ — изготвен специално за нея. Последни идваха десеткаратовите сапфирени обици и пръстенът, който сложи на лявата си ръка.

Остави на прислужницата си да прибере всичко и излезе да закуси на терасата.

Вилата ѝ се намираше на хълмовете над Женева, съвсем близо до Франция. Швейцария лежеше в краката ѝ. Беше нейна собственост, купена с нейни пари, а не с милиардите на Чандлър. Сега, като излезе на терасата, тя почувства тръпки от удоволствие, когато очите ѝ се плъзнаха по панорамната гледка надолу към езерото, града, небето, дърветата, планините в далечината. Закуската беше любимото ѝ хранене през деня, макар че ядеше много малко. Първото, което правеше сутрин, бе да отиде в банята и ако тежеше и половин килограм повече от идеалните четирийсет и пет, щеше да пие кафето без мляко и без захар и щеше да се лиши от филийките. Но тази сутрин нямаше промяна в теглото ѝ. Настроението ѝ беше спокойно, размишляваше. Обичаше онази част от деня, докато още не е започнала да работи и все още можеше да седи, потънала в дивно спокойствие, и да мисли.

Едва когато свърши втората чаша кафе, секретарката ѝ излезе на терасата с бележник и с тефтера за срещи през деня, носейки сутрешната поща.

— Бонжур, мадам.

— Бонжур, Ортанс. Какво имаме за днес?

Първо прегледаха пощата, а с помощта на дебел бележник с кожена подвързия, Доминик решаваше с кого ще се види и кога. После Ортанс, която имаше склонността да клюкарства като стара прислужница, щеше да ѝ докладва какво е чула.

— Пратката де Вивие пристигна в магазина за оглед.

— Добре. Ще бъда там в четири.

— Ще обядвате с мосю Ланг.

— Да, вярно — Доминик остави купичката си. — Ще обядваме тук — започна да дава нарежданията си. — Кажете на Антоанет, че искам да я видя след десет минути.

— Непременно, мадам.

Антоанет беше готвачката — практична и пестелива жена, която упорито се пазареше — като че ли въобще имаше нужда — с магазинерите и продавачите на пазара. Те вече я познаваха добре и не се опитваха да я излъжат. Доминик ѝ позволяваше да задържи спестеното, то ѝ действаше като стимул.

Сега стана от масата за закуска и влезе в кабинета във вилата. Оттук тя телефонираше — имаше отделна линия, — пишеше писма,

кроеше машинаците си, преговаряше, придумваше. Когато Антоанет влезе, облечена с черна рокля и бяла престилка без и най-малкото петънце, тя пожела на господарката си добро утро и застана пред бюрото.

— Ще имам гост за обяд. Мъж. Англичанин — очите им се срещнаха. Доминик сви рамене сякаш да се извини, че такъв еснаф е поканен да опита божествените гозби на Антоанет. — Трябва да обядваме добре, но не прекалено...

Пак се спогледаха. Широкото селско лице остана безизразно, но и двете знаеха, че трябваше да смят гостенина на обяд.

— Агнешкото е добро. Може би агнешко соте с лимон и гарнитурата от цикория с гъби и пресен грах? — предложи готвачката.

Доминик кимна.

— Да, добре. Мисля за десерт да поднесем плодове и сирене. Англичаните обичат сирене.

— А за начало моята супа от киселец?

— Чудесно.

Доминик отключи чекмеджето на бюрото си, извади кутия с пари, даде няколко банкноти на готвачката и отбеляза сумата в малко тефтерче с черни корици.

— Мерси, мадам.

Щом Антоанет излезе, Доминик натисна звънеца, разположен на пода, където лесно можеше да го стигне с крак. Този път се яви икономът. Обсъдиха какво вино да бъде поднесено.

Някой, от когото мадам иска услуга или нещо повече. От избора на виното той разбра, че очакват важен гост.

— По кое време, мадам?

— Ще дойде в един и трийсет.

След като свърши това, Доминик отиде в будоара си, за да провери грима си — винаги последното, което нравеше, преди да излезе.

Колата ѝ, ролс-ройс „Фантом IV“, я чакаше с шофьора ѝ Жан-Пол на волана.

— В магазина — нареди Доминик, докато той ѝ отваряше вратата.

Беше точно десет часът, когато колата се плъзна надолу по алеята към портата, а после по път №1 към Женева.

Барон Пиърс Ланг беше личен сътрудник на „Деспар“. От три години получи тази служба чрез любимата доведена дъщеря на Шарл, която му даде да разбере, че в замяна трябва да я информира за всичко, което става в кабинета на председателя. Той се съгласи, тъй като беше едновременно алчен и амбициозен по отношение на хубавите неща в живота. Освен това, не беше първороден син, който наследява титлата и нямаше друг избор, освен да работи. От своя страна, беше полезен на Доминик, защото чрез родителите си — баща му беше виконт, а майка му дъщеря на граф — той имаше връзки с половината английска аристокрация и по тази причина знаеше кой с какви наследствени вещи разполага. В това отношение се оказа неоценим.

При това още от самото начало изпитваше силно влечение към покровителката си, но внимаваше в поведението си. Когато тя се омъжи за този полудивак, той изчакваше търпеливо да го включи в списъка на любовниците си, тъй като бракът не пречеше на сексуалната ѝ активност, макар че Пиърс бе изключително предпазлив, защото Блез Чандлър не беше мъж, на когото можеш да пресечеш пътя. Сега, докато шофираше нагоре по хълма към вилата, той размишляваше защо тъй неочаквано бе привикан в Женева. Тъй като я познаваше добре, с основание предполагаше, че най-после търпението му ще бъде възнаградено. Явно нещата са се променили. Тя вече имаше съперница. Кой би помислил, че старият човек, който изглеждаше толкова привързан към нея ще остави лондонския „Деспар“ на дъщеря си, с която не поддържа връзки от дванайсет години? „Обзалагам се, че Венера Мухоловката крои разни машинации, в които за щастие е включила и мен...“ Той знаеше, както и всички в „Деспар“, за ненаситния ѝ сексуален апетит, а жени с такъв забележителен талант, с какъвто бе надарена тя в изкуството на секса не се срещат всеки ден. Да те има Доминик дьо Вивие е нещо, което несъмнено един мъж никога не би забравил. Чувал бе разни неща... Размърда се на седалката. Само като си спомни за това, той се възбуди. Надяваше се, че тя няма да си губи времето...

Като видя вилата, му потекоха лигите. Слуги, които вървят тихо, свежи цветя, разкошни мебели, ценни картини, изящни севърски и майсенски порцелани.

— Мадам веднага ще дойде — промълви услужливият иконом.

„Колкото по-скоро, толкова по-добре... — помисли Пиърс докато се разхождаше. Боже мой, тя е страхотно парче, също както и вилата ѝ.“ Лицето ѝ тялото ѝ го възбудиха на мига. Той се наведе над ръката, която тя му протегна.

— Мадам... радвам се да ви видя отново.

— И аз се радвам да ви видя, мистър Ланг. Какво става в Лондон?

— Всички се вълнуват, естествено. Новината направо ни поразил.

— Всички ли?

— Е, старите кримки — древните, както ги наричаме — изглеждат доволни, но те живеят в миналото, за разлика от нас. Вие сте точно това, което желаем и от което се нуждаем, мадам. Двайсети век. Вие сте Деспар, мадам, за тези от нас, които ви познават.

— Вторият ми баща е решил друго... —

Пиърс Ланс сви рамене.

— Годишите в Англия го промениха. Обикновено проявяваме сантименталност само към животните, но... — пак сви рамене, — моите уважения, мадам, но така няма да стане.

Доминик се усмихна. „Алчен е — помисли си. — Суетен. Безскрупулен. Търси някакъв шанс. И чукане, от което ще спечели. Е... Остави го да си каже всичко: каква загуба е смъртта на доведения ѝ баща, колко е несправедливо, че «Деспар» не е завещана на нея, как всички са на негова страна и тъй нататък и тъй нататък. Той е верен, само на себе си. Харесва работата си, иска да се задържи на нея, желае да ѝ достави удоволствие, ако се получи нужния резултат. Нещо, което може да се използва. Не заслужава нищо повече от това да го използваш. А след това да се отървеш от него.“ Усмихна му се. Каза му, че оценява лоялността му, че е трогната... Беше неин, знаеше го, преди да го е докоснала с пръст.

Обядът беше идеален. Той прие един малък арманяк с кафето. Щом икономът се оттегли, тя изрече нехайно:

— Няма да ни безпокоят...

Пиърс пак усети, че е възбуден. Не само от шампанското, от виното, от арманяка и знойната близост с жена, заради която панталонът му щеше да се пръсне по шевовете, а от представите, които бе изградил в съзнанието си за това какво е да си неин любовник. Да си любовник на такава жена... какво ли не би дал за това? Двамата щяха да отстранят онова нищожество от „Деспар“ и заедно да тръгнат към славата...

Доминик го наблюдаваше с безизразно лице. „Глупак“ — мислеше си. Знаеше всичко за него: — дълговете, користолюбието, слабостите му. Отдавна беше забравил скрупулите си, взимаше малки комисионни от клиентите — нещо, което беше забранено в „Деспар“. Беше като предмет, от който можеш да извлечеш полза, а после да го захвърлиш. Доминик изпитваше изключително приятна тръпка да използва хората, тя ѝ доставяше още по-голямо удоволствие от секса. Знаеше, че е вид отмъщение, но никога не се бе замисляла по-дълбоко. А този направо беше готов. Само да го погледне човек. Лъснал от силно желание и алчност. Как непрекъснато кръстосва крака наляво и надясно, а това издава, че ерекцията му пречи.

Избирайки най-подходящия момент, тя се наведе напред първо, за да му досипе арманяк, а после да сложи ръка върху ципа му точно върху подутината на ерекцията му, която изгаряше плата на панталона му. Погледът ѝ се спря на хипнотизираните му очи. Нейните бяха безизразни, макар че той нито го разбра, нито го забеляза, тъй като усещаше само как е хванала члена му. Дишането му се учести, задъха се. Тя отвори ципа му, пръстите ѝ бяха хладни и той изохка силно. Тя погали главичката, пръстите ѝ се плъзнаха надолу.

— О, за Бога — изпъшка той. — О, боже. — Тласна се напред в ръцете ѝ. Тя го хвана здраво и той утихна. Очите му бяха замъглени от смесицата на алкохол и сексуална възбуда. Тя се наведе напред и устните ѝ докоснаха пулсиращата главичка. — Боже! — извика той от удоволствие. Езикът ѝ се раздвижи и от него се изтръгна още един стон. Тя го смучеше. Господи... този език... Усети го как се движи, как леко си играе с него, а после потъва дълбоко. Изви се назад с вик: — Да, за Бога, да, да... направи го, моля те...

Целеустремена, напълно владееща себе си, Доминик го поведе от насладата към незапомнен екстаз. Езикът ѝ лижеше дебелия му пулсиращ член, а ръката ѝ беше хванала тежките издути тестиси. Той

охкаше, викаше, пъшкаше изпъчен напред. Тя е невероятна. Никога, никога по-рано не се е чувствал така. Струваше му се, че ще умре от сладост... Свърши в червена мъглявина от преплетени усещания, всичките му нерви трепереха от изтънчена болка, докато бликаше на неконтролируеми тласъци, от които Доминик се пазеше да не изцапат дрехите ѝ. Докато го наблюдаваше лицето ѝ беше безизразно, очите — студени, а погледът празен. „Глупак“ — помисли тя с ледено презрение. Но го милваше и го чакаше да се изцеди, изчислявайки точно момента, когато да се отдели. Той се отпусна назад със зачервено и потно лице, с отворена като на риба уста, задъхан, с мокър пенис, който се сви и се скри отново в гъстата му окосмена част.

Оставяйки го там вече хъркащ, Доминик отиде до своя апартамент, където се съблече, подаде дрехите на прислужницата си за химическо чистене, пак си взе душ и се облече с костюм — същия като първия. Когато отново се върна при него, Пиърс все още не беше излязъл от сексуално задоволения унес. Тя седна на стола срещу него, запали цигара, изпуши я и след като я загаси, чу малкия часовник от севърски порцелан да удря половин час. Тогава се наведе напред и го разтърси. Той отвори залепналите си клепачи, видя я, светна и нетърпеливо седна. Забеляза усмивката ѝ и сърцето му подскочи. Боже мой, та тя е невероятна във всякакво отношение. Никога в живота си не бе изживявал подобно сексуално удовлетворение! Трябваше да се хване за тази изгряваща звезда, защото тя щеше да го отведе в безкрайността и то в повече от едно отношение.

Доминик знаеше, че е лапнал въдицата. В погледа му зърна алчността за онова, което би могъл да постигне чрез нея. „Колко е глупав — помисли си презрително. Тъй лесно се хвана и още по-лесно си предлага услугите.“ Все още усмихната, тя му каза какво иска от него. Забеляза шока, тръпките от удоволствие, докато му развиваше плана си, злобното тържество, едва скрития триумф за онова, което смяташе, че се дължи на неговата досетливост като се съюзява с несъмнения победител.

— Няма да успееш да го пробуташ — изрече той механично с радостното чувство, че наистина ще успее да го направи, та тя е Доминик до Вивие.

Тя сви рамене.

— Това е само предупреждение. Предупредителен изстрел — усмихна се и забеляза, че той отново потръпна. — Следващият, разбира се, ще бъде с торпедо...

— Моля те, нека да присъствам — помоли се той. — Умирам да съм там.

— Първо направи това както трябва и ще бъдеш — обеща му гърлено, знаейки, че ако той не го направи, никога отново няма да има нищо общо с нея.

Когато Роло се появи в магазина във вторник сутринта, не беше сам. Със себе си водеше изключително елегантна жена на неопределена възраст.

— Кейт, искам да се запознаеш с една моя стара приятелка Шарлот Вейл. Помолих я да дойде, за да можеш да се възползваш от големия ѝ опит и безупречен вкус по отношение на облеклото.

Шарлот забеляза как високото момиче замръзна на място. Лицето, което се обърна към тях беше съвсем обикновено. „Никаква самоувереност — каза си Шарлот. — Никакво уважение към себе си. Преструва се, че не я интересува, затова ходи по дънки и памучен пуловер, но съзнанието ѝ агонизира.“

— Роло преувеличава, както обикновено — каза тя с усмивка. — Предупредих го, че ще ви помогна само, ако вие пожелаете.

— Налага се да се пооблечеш — заяви нетърпеливо Роло. — Дрехите ти са боклук.

Бледото лице пламна от унижение.

— Навремето Шарлот беше най-добре облечената актриса — завърши триумфално Роло.

Шарлот сложи ръка на рамото му.

— Роло, махни се отгук и иди да продадеш нещо някому. Мис Деспар и аз нямаме нужда от теб тук.

За изумление на Кейт, той си тръгна. Шарлот се обърна към нея.

— Наистина му казах първо да ви попита. Трябва вече да сте разбрали, а аз го знам от опит, че Роло изпълнява повече, когато бъде накаран да направи нещо, а не когато го моли човек.

— Съвсем вярно — съгласи се Кейт и малко се поотпусна.

— Той ми обясни обстоятелствата, в които се намирате и тъй като аз вече нямам средства, за да излизам и да харча много пари, както едно време, с голямо удоволствие помагам на други жени.

— Никога не съм харчила много за дрехи — обясни Кейт. — Майка ми смяташе, че много скъпите не си заслужават парите. В универсален магазин човек можел да намери всичко.

— Но това не важи за председателката на „Деспар“ — любезно отвърна Шарлот.

Кейт преглътна.

Оглеждайки жертвата си като опитен ловец, каквато беше, Шарлот каза:

— Защо не ви взема да пообиколим някои места, които познавам? Нямаме време да шием каквото и да било, но сега има прекрасни магазини, където продават готови дрехи.

„Но не такива, като твоите“ — помисли си Кейт. Инстинктивно разбра, че актрисата се облича по висшата мода, макар и дрехите ѝ съвсем да не бяха нови. Носеше тъмносиня рокля, дължината на полата беше от 50-те години и бе прилепнала към тялото като ръкавица. Яката беше висока, ръкавите имаха обърнати заострени маншети от чисто бяло копринено пике. Шапката ѝ също беше бяла — наклонена на една страна барета, а от едното око надолу към бузата се спускаше тънка воалетка върху кожа, която вече не беше млада, но все пак бе забележителна за жена — на колко ли? Сигурно е над петдесет, съвсем сигурно...

— На шейсет години съм — обезоръжаващо прочете мислите ѝ Шарл от Вейл и го каза без съжаление. — А роклята ми е отпреди двайсет. Носих я на представлението „Различни маси“ — Виктор Стейбл се занимаваше с гардероба ми по онова време. На сцената винаги съм носила висша мода. Недоброжелателните ми критици казваха, че жените затова идвали на представленията — за да видят с какво ще съм облечена — тя развеселена сви рамене. — Каквато и да е била причината, хората идваха. Но напоследък не поставят такива пиеси, в които играехме с Роло. Изостанахме от времето... — въздъхна леко. — Затова сега се възползвам от опита и вкуса си и го предлагам на онези, които могат да си го позволят. Като вас — искрена е. — Вие сте много по-млада от обичайните ми клиентки, но няма значение. Само трябва да разберете, че аз не съм по най-модните неща, които се

носят днес, а държа на такива, които винаги ще си заслужават да се носят.

Кейт я гледаше с ококорени очи.

— Трябва да знаете, че взимам комисионна върху онова, което харчите в магазините, които ще посетим.

Кейт се притесни и от двете неща. Дълбоко впечатлена си помисли, че това е най-голямата проява на невъзмутимост, на която бе свидетелка. И ако трябваше да бъде съвсем честна, допаднаше ѝ.

Но мисълта да похарчи цяло състояние — защото бе сигурна, че дотам щеше да се стигне — и то за дрехи, засегна стремежа ѝ към пестеливост, който бе наследила от майка си.

— Не че не мога да си го позволя — каза си направо Кейт и установи, че трябва да го е изрекла на глас, защото Шарлот спокойно изрази съгласие.

— Иначе нямаше да съм тук.

„Наистина забележително — помисли си завистливо Кейт. — Липсва ѝ фрапантната елегантност на Доминик, но въпреки всичко е удивително елегантна, както като личност, така и по облекло.“ Косата ѝ бе мека и златиста, кожата ѝ беше като порцелан и опитно гримирана, ноктите ѝ бяха с лак, но не бяха орлови като на Доминик, а бледорозови, в тон с червилото. На ушите ѝ имаше обици с перли, заобиколени с диамантчета. Носеше златен часовник на ръката си. Имаше венчална халка и пръстен с полукръг от диаманти на лявата си ръка, иглата на шапката ѝ беше малка, дискретна, но също така истинска. Чантата и обувките ѝ бяха от мека лъскава телешка кожа, а също и ръкавиците.

— Предполагам, че има значение как изглеждам — бавно изрече Кейт.

— Изключително важно е. Един мъж може да не си спомни точно какво сте казали, мила, но никога няма да забрави как сте били облечена.

— Но това е само бизнес — поправи я с тревога Кейт. — Той вече е женен за доведената ми Сестра.

Начинът, по който Шарлот я погледна ѝ подсказа, че е споменала нещо издайническо и почувства, че отново се изчервява.

— В „Деспар“ работят повече мъже, отколкото жени, нали?

— Да — призна Кейт.

— Това също трябва да се има предвид. Вие сте млада, мила, а доколкото си спомням, те не са.

— Вярно е.

— В такъв случай те не бива да чувстват някаква заплаха за службите си. Ако вие сте сигурна в положението си, свободна сте да правите каквото пожелаете, но сега-засега имате нужда от тях, нали?

Кейт още веднъж се удиви на спокойните и трезви разсъждения на тази жена и кимна.

— Тогава трябва да имате подходящи дрехи.

Започвайки да проумява, Кейт отново кимна.

— Добре. Тогава ще ми позволите ли да ви помогна?

— Да, моля ви — пламенно каза Кейт и се остави в ръцете на Шарлот. После погледна пуловера, затъкнат в дънките.

— Имате ли рокля или пола и блуза? — бързо попита Шарлот. — Може би е по-добре... да видя с какво разполагате...

Не беше много. Няколко поли, блузи, сака към тях. „Е — помисли си Шарлот, — след като вече няма да се носят, засега ще свършат работа.“ Избра костюма от туид и Кейт се преоблече на бърза ръка. „Доста е слаба — помисли си Шарлот критично, — но има добра костна структура. Тънка кост, за щастие, прекрасен гладък гръб, великолепна шия и гърди, които ще помогнат дрехите да й стоят добре. Хубави ръце и крака, но това лице... Въздъхна. Необходимо е нещо да се направи с тези лунички, а косата трябва да се боядиса малко по-тъмна. Е, Хенри ще се справи с това. А гримът, ако се използва от умели ръце, може да постигне чудеса...“

Няколко часа по-късно Кейт седеше до маса в „Айви“ и замаяно пресмяташе, потресена колко много е похарчила сутринта. Със сигурност цялата печалба от продажбите в магазина ѝ през цялата изтекла година. Поглади безупречната връзка на кремавата си блуза от плътна коприна, опипа и златната игла, която я придържаше. После се възхити на новите си червеникаво — кафяви лъскави ботуши. От същата кожа беше и чантата ѝ. Костюмът ѝ се състоеше от пола — панталон и жакет към нея от великолепно зелено кадифе, което чудесно отиваше на вече по-тъмната ѝ коса — не беше морковено червена, а съвсем светло кестенява.

Фризьорът на Шарлот свали фибите от косата ѝ и възкликна, когато тя се спусна надолу по гърба ѝ гъста и тежка като конска грива.

— Има нужда от подстригване — беше заключението му. — Освен това не е в добро състояние. Как я миете?

— Ами с шампоан — изрече Кейт.

— Какъв шампоан?

— Майка ми използваше... — Тя назова марката на шампоан, който се продава откакто свят светува.

— Не е подходящ за вашата коса, изсушава я. Този шампоан само я изсушава. Трябва да подрежа цъфтящите краища. Ще я намалим най-малко с десетина сантиметра.

— Както кажете — послушно отвърна Кейт.

— Освен това е твърде гъста, нужно е да се изтъни и да ѝ се придаде форма, тъй като е естествено къдрава. И с това ще се справим.

— Нещо, което лесно може да се поддържа, моля — осмели се да каже тя. — Не си падам по сложните фризури.

— Прекрасно, защото аз въобще не правя такива.

Когато Хари я подстрига, изми я с шампоан, отново ряза, суши на ръка със старовремска четка, Кейт се изуми от образа си. От челото косата ѝ минаваше покрай брадичката и блестеше като огън. След като не бе дръпната назад, не се подчертаваха скулите ѝ, косата омекотяваше чертите ѝ, така че вместо познатото мъртвешко лице, от огледалото я гледаше фино, привлекателно лице.

— Ау! — възкликна възторжено.

— Докато премине сухотата няма да я миете повече от два пъти на седмица. Не бива да използвате нищо друго, освен шампоана и балсама, който ще ви дам, а веднъж седмично ще идвате, за да ви слагам специален балсам.

Кейт отново кимна послушно. Ще направи всичко, което този истински магьосник ѝ нареди.

Като видя сметката, дъхът ѝ секна, но плати с благодарност. Банковата ѝ сметка доста олекна, но тя се успокои с мисълта, че скоро покрай новия си живот ще разполага с повече пари, отколкото някога е имала. Вече успя да потисне чувството на вина, че проявява екстравагантност, след като майка ѝ беше насадила у нея стремежа винаги да пести, за да има нещо за черни дни. Сега можеш да си го позволиш, каза си твърдо, докато гледаше непознатата в огледалото и си мислеше за кутиите и пакетите в колата. За пръв път в живота си обличаше истинска коприна и бельо от сатен с цвят на леко прегорена

захар с истински дантели. Сдоби се с блузи от естествена коприна, с палто от велур с цвета на лъвска грива, с кашмирени пуловери, с фини рокли от естествена вълна в цветовете, които никога не бе носила — като на синя слива, сиво-синьо, бледосиво и цвят на кестен. Купи костюм с панталон от тъмнозелено, почти черно кадифе, който стоеше невероятно на кожата и косата ѝ. А също и десетина чанти и обувки към тях. Всичко бе твърде много, за да се побере в гардероба в спалнята ѝ. После Роло между другото бе казал: „Ти и без това ще се преместиш в мезонета.“

Много странно, това досега не ѝ бе хрумвало. Знаеше, че баща ѝ направи апартамента над „Деспар“ след като изгуби базата си в Лондон — къщата, където бе живял със съпругата и дъщеря си. Кейт никога не бе ходила там.

Все още замаяна от всичко, яде по навик. Разговорът минаваше покрай ушите ѝ. Само от време на време дочуваше по някоя дума, но усещаше мириса на новия парфюм, който купи.

— Смятам — каза Шарлот, след като я видя как души шише след шише, — че има само един за теб. За млади хора е, свеж, много модерен и достатъчно изискан, за да се носи и денем, и вечер. Този — беше „У“ на Ив Сан Лоран. Сега Кейт усещаше как миризмата му витае около нея, омайвайки и без това обърканата ѝ глава. Установи, че в действителност наистина не си е давала сметка какво означава да приеме завещанието. Досега бе разсъждавала само как ще управлява „Деспар“ и в наивността си мислеше, че това ще е проста работа. Сега разбра, че не е — беше безкрайно сложно. Както онова, което Шарлот каза да не настройва мъжете срещу себе си... Те всички я познават! Като дете ги смяташе за свои достойни чичовци. Какво биха могли да имат срещу нея — дъщерята на баща си? Какво си мислят, че тя възнамерява да прави?

— ... утре рано сутринта — разбра, че Роло ѝ говори на нея.

— Извинявай, какво каза? — извини се тя.

— Казах, че съм уредил утре сутринта да отидем в „Деспар“. В осем часа.

— Осем часа? Но...

Тя срещна погледа му и когато се взря в него, усети, че Роло не е доволен от това колко е умислена. Връщането ѝ в „Деспар“ ще бъде емоционално, вероятно ще ѝ бъде трудно да свикне. Още повече, че

щяха да я следят много любопитни очи. „Деспар“ отваряше едва в девет и половина. В осем сградата ще е още празна и тя спокойно ще може да приеме миналото. Затова се усмихна, кимна, пресегна се и стисна ръката му.

— Да, разбира се — съгласи се веднага. — Прав си както винаги.

— Шарлот ще те посъветва какво да облечеш. Трябва да поправиш лошото впечатление, което онзи ден остави у Блез Чандлър. Него много го ценят в „Деспар“, затова подобава да се представиш достойно. Много е важно да го привлечем на наша страна — продължи лекцията си към Кейт за държането ѝ, за действията ѝ, какво да каже. Докато траеше това, Кейт улови погледа на Шарлот, прочете в него, че ѝ е забавно и че не е съгласна с онова, което казва Роло и след като си размениха продължителен поглед, Кейт разбра, че в нейно лице е намерила приятелка. За щастие такава, която спокойно можеше да се противопостави на огромното влияние, което Роло упражняваше над нея след смъртта на майка ѝ.

— Откога познаваш Роло? — по-късно попита Кейт, докато Шарлот ѝ помагаше да разопакова купчините кутии.

— Отпреди войната. Бях младо и наивно момиче, а той играеше втората по важност роля в пиеса на Ноел Кауърд в театър „Аделфи“.

— И тогава ли беше такъв като сега?

— Започваше да става. Възгледите си за живота Роло е попил още с майчиното си мляко, но ми помогна в труден момент. Актьорът, който играеше главната роля се смяташе за идол, въобразил си бе, че има някакви права над жените, които играят в представлението, а аз глупачката, взех, че се влюбих в него. Роло беше добър човек. Той много се старая и има склонността да те задушава с вниманието си, но е много предан приятел.

— Но според теб не се ли налага малко повече отколкото трябва? — ентусиазирано възкликна Кейт.

— Само да беше малко! — засмя се Шарлот. — Роло иска всички да му свирят по гайдата — спря за малко. — Щом отидеш в „Деспар“ трябва да внимаваш. Роло много обича да дърпа конците. Не му позволявай много да ти се бърка. Сама вземай решенията си, Кейт, поемай отговорност. Тогава наистина ще можеш всяка сутрин спокойно да се погледнеш в огледалото.

— И то с какво удоволствие се оглеждам! — възкликна Кейт. Отиде и отново се погледна. — Честна дума, не знаех, че е възможно едно лице да се преобрази толкова много само с пудра и гел...

— Много рядко можеш да видиш лице без тях. В живота си съм виждала само една такава жена и тя беше легендарна.

— Коя?

— Гладис Купър. Тя е най-красивото създание, което някога съм виждала — Шарлот огледа замислено Кейт. — А ти ми напомняш на младата Хепбърн — Катрин, не Одри, макар че и двете с Одри сте еднакво слаби. Приличате си с Катрин по подобната структура на лицето и по червената коса. Казват, че всеки си има двойник някъде, а ти приличаш на една от моите най-любими актриси.

Кейт се изчерви от удоволствие.

— Много се радвам, че Роло те доведе — импулсивно възкликна. — Ще продължиш да ми помагаш, нали? Роло има какви ли не идеи за вечери и приеми, коктейли и пресконференции...

— Всичко това е много необходимо за новата ти роля — напомни й Шарлот.

— Да, знам. Работата е там, че виждах всичко много по-простичко. А то не е, нали?

— Не е. Наследила си основния клон на световноизвестна аукционна къща. Вече достатъчно клюки се носят и, разбира се, съществува много голяма доза любопитство към теб и сестра ти.

— Която несъмнено е любимка на мнозинството, нали? — Кейт се опита да го изрече с лекота, но не прозвуча така.

— Да — отговори Шарлот с обичайната си откровеност. — Хората направо не могат да разберат какво, по дяволите, е измислил баща ти. Онези, които са го познавали добре, са знаели и за теб, макар че той никога и пред никого не е споменавал. След толкова дълго мълчание и отчуждение, те са най-малкото изненадани, когато той ти оставя онова, което всички са вярвали, че ще завещае на доведената си дъщеря.

— Ще направя всичко, за да осъществя надеждите му — зарече се Кейт.

— Разбира се, че ще го направиш. Ти си ентусиазирано младо създание, Кейт. Толкова млада и тъй уязвима. Има много неща да учиш, а някои от тях няма да са приятни... — приближи се и застана

до Кейт, която още седеше върху леглото. — Ще направя каквото мога, мила, само ми се обади.

На Кейт ѝ се прииска да я прегърне, но се страхуваше да не развали свършената ѝ външност.

— Знаеш къде живея, имаш телефонния ми номер.

Тръгна си с усмивка, а Кейт я чу да казва нещо на Роло, после камбанката издрънка тихо и Роло отново се качи по стълбите.

— Много добра работа свършихме днес — отбеляза той доволен, когато влизаше в спалнята. — Шарлот няма цена в моменти като този. Освен това има нужда от пари. Беше добра актриса, но за съжаление всички главни роли даваха на Коръл Браун, така че тя не успя да се изяви много. Като прибавиш към това и лош късмет с мъжете — прибираха ѝ всичките пари — беше останала почти без средства, когато я взеха в „Полицейско общество“. Обикновено дава съвети на новобогаташите, но когато ѝ обясних положението, в което се намиращ, тя веднага се съгласи. Аз мога да ти помагам в повечето неща, но има известни области, където само жена може да свърши това.

Кейт не му отвърна нищо. Нямахше време. Трябва да набере опит, увереност, познания и сила, преди да се откъсне от вмешателството на Роло в живота ѝ. По-рано беше доволна, че той ѝ урежда всичко, с радост го оставяше да ѝ помага в магазина, докато той си „почиваше“ между пиесите, плащаше му малка заплата, която едва успяваше да отдели, но беше привързана към него, а Роло винаги беше до нея в дивата ѝ самота, след като майка ѝ почина. Дори само за това никога не би могла да му се отблагодари. Но сега разбираше, че не може да го остави да ръководи „Деспар“ чрез нея. Оставаха ѝ малко повече от седем месеца, през които да научи всичко, а веднъж, след като разбере как стават нещата, тогава ще може да каже на Роло, че оттук нататък възнамерява да върви сама. Но макар че ѝ оставаше още време, стомахът ѝ се свиваше при тая мисъл...

— Както и да е, утре трябва да ставаш рано и да си свежа, днес много се умори...

— Благодаря ти за Шарлот. Много ми харесва.

— Знаех си — тихо и със задоволство изрече Роло. — Утре сутринта ще дойда в осем без петнайсет. Облечи се красиво — допря

пръст до носа си. — Ако си добро момиче, все ще намеря с какво да те
изненадам...

ПЕТА ГЛАВА

„Деспар“ заемаше цял блок на ъгъла на Арлингтън Стрийт и Сейнт Джеймсис. Главният вход бе откъм Арлингтън Стрийт — класическа фасада, портал, към който водеха няколко ниски каменни стъпала (върху тях постилаха червен килим при големи и важни търгове), следваха високи остъклени двойни врати, боядисани в бутилково тъмнозелено с месингово чукало и дискретна лъскава табелка, на която пишеше: „ДЕСПАР & СИЕ“.

Кейт имаше напрегнат израз на лицето, когато влезе там в осем часа сутринта. Роло досетливо я остави известно време сама със спомените ѝ.

Когато тя се извърна, Роло забеляза, че очите ѝ блестят от сълзи. Той бе предположил, че тя ще се развълнува от спомените, затова дойдоха преди другите служаци. Кейт подсмръкна разчувствано, а после внезапно застина.

— Мистър Смайт! Мис Хиндмарш, мистър Хасет и мистър Брук!

Мистър Смайт — дребен, белокос с грейнало лице и пронизващи сини очи, в които се четеше обич се приближи към нея с протегнатата ръка.

— Добре дошли у дома, мис Кат, добре дошли...

Кейт избухна в сълзи.

— Боже мой, сигурно ме вземате за ревла — подсмръкна малко по-късно, седнала на стола на мис Хиндмарш, както понякога ѝ позволяваха като дете.

Хенри Брук я потупа по ръката.

— Испитахте истински шок, когато ни видяхте всички наведнъж. Трябваше да ви подготвим, но мистър Белами каза, че трябва да бъде изненада.

— Така и стана — прочувствено изрече Кейт, — но много приятна. Не знаете колко много означава за мен да ме посрещнат пак старите ми приятели, при това толкова рано сутринта.

— Ние всички идваме в осем — обясни Уилфред Смайт. — Тръгваме си в четири. Така избягваме голямото движение привечер. Обаче мис Хиндмарш пристигна специално от Рейгейт, тя от седем години е пенсионерка.

На Кейт това ѝ направи дълбоко впечатление. Мис Хиндмарш (Кейт нямаше представа как е кръщелното ѝ име) беше главен управител на „Деспар“ и винаги бе изисквала строга дисциплина. Започнала да работи във фирмата като машинописка, тя познаваше Шарл Деспар от ученическа възраст и винаги се отнасяше с него като към приятел. Отдавна трябва да бе минала седемдесетте, защото когато Кейт се запозна с нея беше горе-долу на пенсионна възраст. Ето я сега, изправена и малко застрашителна както винаги, гледа Кейт през цененето си с проницателните си стоманеносини очи, а сивата ѝ коса бе подстригана като преди 50 години. Дори дрехите ѝ не бяха променени: тъмносиня пола до средата на прасеца от много добър плат, копринена светлосиня блуза с накъдрено жабо и малък златен часовник на верижка с емайлиран украсен циферблат, който си беше избрала за петдесетгодишнината си от „Деспар“.

— Това беше най-малкото, което можахме да направим за вас, Катриона — изрече сериозно. — Време беше да заемете мястото, което ви се полага. Това беше най-голямото желание на баща ви. Като една от най-старите му приятелки нямаше как да не дойда и да ви видя.

— Точно така — кимна Джордж Хакет. — Не бихме изпуснали този миг за нищо на света.

— Но вие изглеждате съвсем същите! — разчувствано възкликна Кейт.

— Не съвсем — призна с въздишка Хенри Брук. — Остарели сме.

— Надявам се, че тук също нищо не е променено.

Те се спогледаха. Хенри Брук — добър по душа човек — сложи ръка на устата си и се изкашля.

— Много от старите са все още тук — призна, — но има някои промени.

— И те не са за добро — обяви мис Хиндмарш. — Но сега, след като вие сте тук, Катриона, ще направите така, че всичко да тръгне както трябва. Немислимо е „Деспар“ да се ръководи от някой, който не е от рода.

Тримата възрастни мъже кимнаха в знак на съгласие и Кейт долови, че за старите ѝ приятели идването ѝ беше нещо като глътка въздух. Никой от тях не искаше да му се налага да бъде изхвърлен от Доминик до Вивие.

— Точно затова съм тук — каза тя.

Всички пак кимнаха.

— Знаехме си, че така ще стане — простичко рече Уилфред Смайт.

Едно време той беше „близкият“ приятел на Кейт в „Деспар“. Той бе специалист по реставрация на картини, но можеше да поправя и порцелан. Някога Кейт обичаше да го наблюдава докато работи.

— Хайде — обяви Хенри Брук, — ще те оставим да огледаш сама. А след срещата ще обядваме заедно.

Кейт хвърли поглед към Роло, който рече направо:

— „Риц“ е точно отсреща. Сега вече имаш пари за подобни разходи...

Той отведе четиримата до асансьора, оставяйки Кейт да избърше очите си и да се съвземе. Когато бе готова, започна бавното ѝ пътуване към миналото.

По стените висяха картини и върху всяка от тях имаше кръгло етикетче с датата на аукциона, на който ще бъде предложена. На друго квадратче пишеше поредния ѝ номер. Върху малка масичка отдясно стояха каталозите за бъдещите аукциони, както и каталога на „Деспар“ — списание за вътрешни цели, което излизаше четири пъти годишно и правеше преглед на свършената работа по предходното тримесечие и информираше за важните събития, които предстояха. Имаше и купчина обяснителни листовки на разположение в „Деспар“, където бяха описани многобройните услуги, предлагани от възможни клиенти с имената, адресите и телефонните номера на бюрата им както в страната, така и в чужбина. Съдържаха подбрани цветни фотоси на предмети, продадени неотдавна на аукцион, както и датите на следващите търгове. Кейт ги прегледа и забеляза, че „Деспар“ продължаваше да се държи на висота що се отнася до най-доброто от световното изкуство.

После се качи на следващия етаж. Там се намираха галериите: „СТЪКЛО“, „ПОРЦЕЛАН“, „КЕРАМИКА“, „МЕБЕЛИ“, „КАРТИНИ“, „ЧАСОВНИЦИ“, „СКЪПОЦЕННОСТИ“, „БРОНИ“ — цяла редица от

прекрасни стаи, които водеха към централен коридор, където клиентите биха могли да прочетат това-онова. Дори килимите по излъскания с парафин под бяха за продан и на всеки от тях бе прикачен етикет. В центъра на тази група от стаи беше откритият квадратен офис с табелка „УРЕЖДАНЕ НА ФОРМАЛНОСТИ“. Тук клиентите плащаха за покупките си, освен ако положението им беше такова, че разполагаха със сметка. На този етаж се решаваха търговете, а се провеждаха на горния етаж в една от трите огромни зали. Във всяка стая по стените бяха подредени много картини. В средната имаше наредени столове, а в далечния край беше платформата за аукциониста под електронния индикатор, който даваше подробности за наддаванията в щатски долари, френски франкове, германски марки, швейцарски франкове и японски йени, както и в лири стерлинги. Всяка от тях беше снабдена с телевизионен монитор за вътрешни цели.

Това беше сърцето на „Деспар“, тук ставаха вълнуващи събития. Кейт го усещаше, стените бяха попили тази атмосфера. Тук за пръв път присъства на аукцион. Беше седнала в дъното и наблюдаваше как баща ѝ продава един Пусен за нечуваната тогава цена от един милион лири. Тогава тя почувства вълнението в стомаха си, в разтрепераните си крака, в пресъхналата си уста. По-късно, ако предстоеше някой голям аукцион, след училище тя се прибираще къщи, а после винаги идваше да го наблюдава. Сега, застанала в главната галерия, ѝ се стори, че пак усеща тази атмосфера.

Изкачи следващите стълби — дървени и голи — и тръгна из различните отдели: неподредени, натъпкани с книги, хартии и кашони, с кутии, подредени до тавана. Пространството бе преразпределяно толкова пъти, че се бяха получили малки клетки, в някои от които нямаше прозорци и не можеше да се побере дори бюро. Тук студентите работеха върху докторатите си по изкуство, изучаваха професията и специалността — готови, ако ги извикат долу, да разкажат каквото знаят под орловия поглед на началника си. Началниците на отделите бяха трийсетина мъже и жени, които великолепно владееха специалността си от кукли и играчки до картини на старите майстори, като се мине през английското сребро, европейския порцелан, ориенталския порцелан, английските брони, европейските брони, френските мебели, английските мебели и т.н. Тук беше тихо, чуваха се

единствено приглушени гласове, но Кейт забеляза и компютър — значи така сега „Деспар“ съхранява информацията си.

Също на този етаж, в края на сградата се намираше заседателната зала, където се провеждаха месечните събрания, на които служащите задаваха въпроси и очакваха да получат точен отговор: защо някой предмет не е стигнал до търг, какво да се прави с дилър, проявил дързостта да позвъни по телефона по време на някой търг, какви действия да се предприемат спрямо клиент, който след много разходи вече е изпаднал в сериозни финансови затруднения. Кейт застана до голямата маса и се огледа. Полилеят беше от ирландски уотърфордски кристал, килимът — от китайска коприна, представляващ езеро и градина на царски дворец в сиво-розово, синьо и кремаво. Заобиколи масата и отново излезе през вратата, като бавно и с удоволствие влизаше и излизаше от офиси, отлагайки мига, за който едновременно копнееше и от който се плашеше — изкачването на последния етаж, където я чакаше кабинетът на баща ѝ. Клиентите се качваха догоре с асансьора.

Кейт използваше стъпалата — все още дървени. Тук навсякъде бе тихо, двойните врати бяха затворени. Роло беше съвсем прав — трябва да бъде сама, за да се изправи срещу духовете си и да остави прашните спомени на спокойствие.

Първото, което като че я хвърли в облаците на миналото, когато влезе, беше миризмата на пури — баща ѝ пушеше „Ромео и Жулиета“, — примесена с дъха на восък, използван за политурата на голямото бюро от 1785 година и изсушените розови листа в прекрасната малка вазичка Чия Чинг с капаче на дупки, поставена в ъгъла на мраморната полица на камината. Спокоен всемогъщ Буда от нефрит украсяваше другия ѝ край, а в центъра се намираше керамична купичка за горене на тамян. Над нея висеше картина, която се сменяше според сезоните. Сега бяха цветя — прекрасен Реноар, — голям букет от бял люляк, сложен във ваза Минг в бяло и синьо.

Бюрото на баща ѝ беше разположено пред три високи прозореца със спуснати виненочервени завеси, на фона, на които изпъкваха червените и сини цветове на бесарабския килим и дългата масичка в стил Джордж III, върху която бяха прикрепени две огледала с позлатени рамки. В центъра на масата имаше прекрасна италианска кана от полускъпоценен камък с изрисувани плодове и цветя в черно и

златно. До стената срещу камината стоеше японско лакирано шкафче в черно и златно върху поставка от абаносово дърво стил Джордж II. Кейт знаеше, че баща ѝ държи там запасите си от уиски, коняк и фино отлежало шери, а също и чаши. Пред бюрото бяха сложени столове за посетители — два фотьойла от махагон и още два от двете страни на японското шкафче. Не се забелязваха никакви хартии и документи — тях ги държеше секретарката на Шарл Деспар, чийто кабинет се намираше зад вратата отляво на бюрото. Едно време беше мисис Хенеси — пълничка, с двойна брадичка, досадна жена, но изключително работлива, която, след като се бе омъжила късно, открила, че предпочита работата пред брака.

Кейт остана дълго време на прага, потънала в миналото, унесена в спомените, които я връхлетяха. Едва когато се почувства по-спокойна влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. Пое дълбоко дъх и се разходи, като докосваше, галеше, вдигаше този или онзи предмет, припомняйки си разни неща, преодолявайки старата суеверна мисъл, хрумнала ѝ още като дете, когато идваше тук с баща си и го чакаше, докато той свършеше някой важен телефонен разговор. Тогава бе решила, че ако на идване и на тръгване не обиколи стаята и не докосне всички предмети, никога повече няма да се върне тук. Върна се дванайсет години назад в миналото, когато баща ѝ изглеждаше толкова огромен, че засенчваше всичко останало. Сега той отново беше с нея, наблюдаваше я и ѝ се усмихваше с любов и нежност както винаги.

Най-после приближи бюрото му сякаш беше олтар. Точно така си го спомняше. Зеленото платно върху плота се сменяше при първите признаци на износване. Там беше чашата, в която стояха писалките му (той никога не използваше химикалки), викторианската мастилница с индийско мастило, каквото той предпочиташе, облеченият му с кожена подвързия дневник с неговите инициали в долния десен ъгъл. Имаше кутия за пури от китайска слонова кост, лампа от оловно стъкло с бронзова поставка от „Тифани“, която не даваше обилна светлина, но баща ѝ я обичаше заради вида ѝ. Три телефонни апарата — един външен, един с много бутони и един бял — неговата лична линия. Малкият часовник с форма на чадър бе все още точен. Взе го в ръце. Като дете безкрайно се очароваше от него. Стрелките му бяха от филигран. Докато го разглеждаше, другият часовник в стаята удари девет. Заобиколи бюрото и тогава забеляза нещо ново — снимка в

сребърна рамка на втората съпруга на баща ѝ. Портретът на майка ѝ никога не бе стоял там.

Кейт усети присвиваща болка. Да, Катрин Деспар е красива, докато Сюзън Деспар беше обикновена. Снимката беше поставена така, че баща ѝ да я гледа, когато пожелае. Кейт издърпа стола — още един удобен фотьойл в стил Джордж III — и седна. Докато го дърпаше напред, кракът ѝ докосна копчето, поставено отдясно и почти незабавно вратата на мисис Хенеси се отвори и тя застана на прага с ръка на сърцето.

— Господи, изплашихте ме. За миг си помислих... — изпусна театрална въздишка. — Не ви очаквах толкова рано.

Кейт много късно се сети, че в „Деспар“ мисис Хенеси беше позната като „очите и ушите на света“. Тя долавяше клюките от самия въздух. Като например това, че Катриона Деспар е пристигнала в осем часа в сряда сутрин. Сега на изчервеното ѝ лице се четеше искрена изненада и огромно любопитство, но очите ѝ гледаха твърдо и зорко.

— Изненада е и няма грешка. Отдавна не съм ви виждала.

— Да.

— Предполагам, че сега, след като вече не сте дете, трябва да ви наричам мис Катриона.

— Мис Деспар е достатъчно — каза Кейт.

Розовите бузи на Шийла Хенеси станаха тъмnochервени. Никога не беше харесвала Кейт. Смяташе, че мис Катриона Деспар е ужасно разглезена от баща си, но беше добре известно, че едно време Хенеси таеше известни планове по отношение на Шарл Деспар — искаше да му стане служебна съпруга в истинския смисъл на думата и след като не успя, тя отдаде неуспеха си на пагубното влияние на дъщеря му. Сега сините ѝ очи се изпълниха с омраза.

— По обяд имам среща с мистър Блез Чандлър — продължи Кейт. — Не бива да бъдем обезпокоявани от никого, докато разговаряме.

Кейт забеляза как тънките устни се свиха и продължи с голямо удоволствие.

— Ще пием кафе, когато той дойде.

— Познавам мистър Чандлър — рече Шийла Хенеси троснато. — Той много често идва тук със или без мадам — после попадна в

собствената си клопка: — Не мога да кажа същото за вас през последните дванайсет години.

Кейт насочи златистите си котешки очи към нея.

— Тогава не го казвайте.

Бузите на Шайла Хенеси почервеняха обезпокоително.

— В кабинета ли ще останете докато пристигне мистър Чандлър?

— Не. Но ще ви позвъня, когато имам нужда от вас. Вие в стаята си ли ще бъдете? — последните думи бяха изречени с остър тон като предупреждение.

— Разбира се.

— Добре. Тогава винаги ще чукате, преди да влезете в моя кабинет.

Сините очи се ококориха и вратата се затръшна, но Кейт се чувстваше въодушевена. Направи го! Демонстрира й авторитет. Стара служителка или не, Шийла Хенеси трябва да бъде преместена някъде другаде в „Деспар“. Кейт разбра, че няма да може да работи с нея. Разбра и че каквото и да направи, ще стига право в ушите на дъо Вивие. Между другото, как така, точно тази сутрин мисис Хенеси е дошла толкова рано? Дали отнякъде не изтича информация? Това трябва да се провери...

— Служителите започват да пристигат — обяви Роло, като влезе, без да чука. — Зърнах Хенеси. Все още е „Очите и ушите на света“. Трябва да я махнеш. Държи страната на Доминик, определено е против теб.

— Вече реших да я преместя — отвърна решително Кейт. Тонът й беше разумен, делови, но под мекотата се усещаше твърдост.

Роло присви очи. Сякаш се бе превърнала в друга личност, след като бе облякла вчерашния тъмнозелен костюм, който тъй много й отиваше и лъскавите ботуши до коленете. Косата й блестеше, на ушите си беше сложила златни обици, които подхождаха на иглата на връзката. Изведнъж се превърна в жена, не беше вече неспретнатото момиче с парлив език, което се държеше предизвикателно.

— Имах много полезен разговор със старите кримки — каза й той. — Мис Хиндмарш все още поддържа връзки с много от старите служители и както винаги е извор на информация — Роло млъкна. Актьорски трик. Номерът му винаги успяваше. — Шпагите са

извадени от ножниците. Старата гвардия е за теб, защото Доминик е против нея, смята я за ненужна сган. Младите до един са за нея, което е лесно обяснимо, след като повечето от тях са мъже. Някои от жените я смятат за свой идол. „Модернизация и реорганизация“ е лозунгът на деня — направи още една пауза. — Открих също, че всички смятат Блез Чандлър за почтен човек. Баща ти му се е доверил. Разбирам, че преди няколко години той е спасил „Деспар“ от неприятен процес — нечестна сделка, чийто инициатор според мис Хиндмарш е била жена му.

На вратата се почука и Роло видя как лицето на Кейт се озари от усмивка, докато някой влизаше. Обърна се и видя, че това е Найджъл Марш, заместник-председател, който работеше в „Деспар“ от двайсет и осем години. Като малка Кейт бе седяла на коляното му. Когато видя Кейт, лицето му се разтегна в усмивка от удоволствие и учудване, а тя тръгна към него с протегнати ръце.

— Катриона — или Кат?

— От години никой не ме е наричал така — развълнувана каза Кейт.

— Може би трябва да те наричам мис Деспар, след като вече си млада жена... Колко се радвам да те видя отново и то на мястото, което ти се полага. Всички в сградата само за това говорят. Защо не ми се обади?

— Искях да стане без много шум, след толкова дълго...

Той стисна ръцете ѝ с разбиране.

— Естествено — избледнелите му сини очи я огледаха с възхищение. — Много си се променила. Пораснала си.

— По-възрастна съм с дванайсет години.

— И аз.

Тя забеляза, че косата му, която си спомняше като стоманено сива беше станала сребриста, а около очите му имаше бръчки и изглеждаше по-прегърбен.

— Малко по-късно искам да се срещна с всичките си приятели — каза Кейт.

— Те също искат да те видят, уверявам те. Знам, че сутринта ще дойде Блез Чандлър или може би следобед?

Кейт се поколеба и Роло се готвеше да ги прекъсне, когато чу Кейт да казва:

— Сега е едва девет и двацет, а срещата ми е по обяд. Да се съберем ли в десет и половина на кафе в заседателната зала?

— Прекрасна идея — съгласи се Найджъл. — Неофициално, нали? Една възможност да се видиш със старите си приятели както едно време.

— Да, съвсем неофициално — наблегна Кейт. — Официално ще поема ръководството едва през април.

Найджъл кимна облекчено.

— Разбира се — пак й стисна ръцете. — Много е хубаво, че ти поемаш оттам, където баща ти остави всичко.

— Възнамерявам да продължавам все едно, че не е имало прекъсване — съобщи му Кейт.

— Чудесно, чудесно — явно, че одобряваше станалото и за него то бе облекчение. — Можеш да разчиташ на всичко, с което мога да ти помогна. Сигурен съм, че хората се разделят в пристрастията си, но по-голямата част от борда е зад теб, мила.

— Благодаря ти — отвърна му сърдечно Кейт.

— Тогава в десет и половина. Ще съобщя на всички — кимна на Роло, когото не харесваше и на когото нямаше доверие, но нямаше как.

Роло прие поздрава като достойно наклони глава.

— Мистър Марш... Надут дърт пуяк — измърмори, щом вратата се затвори. — Баща ти го търпеше само заради връзките му. Заместник-председателят е като вицепрезидент — само титла и никаква отговорност. Както и да е, сигурно приближава шейсет и пет.

— Не вярвам — възрази Кейт.

— Той е по-възрастен от мен, а аз скоро ще навърша шейсет и четири. Баща ти беше с четири месеца по-голям от мен — обясни заядливо. — Уредих да прекараш повече време със старите кримки. Поръчах шампанско...

— Пак можем да го изпием, но на обяд, преди да ги изведем на ресторант — успокой го Кейт. — Това е възможност, изпратена ни от небето, Роло. Вече започвам да усещам нещата.

— Добре, разбирам, че човек трябва да си наляга опашката — изръмжа Роло. — Но поне ела сега и ги виж. Чакат те.

Тя прекара почти час със старците, разговаряха за едно време, научи много за новите хора, какви промени са станали през последните дванайсет години и по-специално от какви промени се

страхуват в случай, че Доминик дьо Вивие поеме ръководството. Такава беше и темата, когато слезе в заседателната зала, където намери десетина души, които я чакаха — някои физиономии помнеше от съботните си посещения, други от познатите липсваха, вероятно защото бяха в противниковия лагер.

Първо се видя с Клодия Джеймисън — специалистката по викторианско изкуство на „Деспар“.

— Катриона, крайно време беше да се върнеш. Враждата ви беше нелепа и няколко пъти го казах на баща ти.

Могла е да му го каже, помисли си Кейт. Сега ѝ бе известно нещо, което като малка не знаеше — известно време Клодия Джеймисън е била любовница на баща ѝ, но след като историята приключила, си останали приятели. Сега беше петдесетгодишна. Беше по-пълна, русата ѝ коса бе потъмняла, лицето ѝ изглеждаше уморено, но все още пушеше с дълго нефритено цигаре и носеше достатъчно злато по себе си, за да причини смут на пазара, ако решеше да го продаде.

— „Слава Богу, била съм права“ — помисли си Клодия. При Кейт можеше да затвърди положението си, което вече бе сериозно подкопано от оная кучка Доминик дьо Вивие, която като че ли водеше баща ѝ за носа. Всъщност по едно време тя подозираше, че той се води от нещо друго, защото сексът беше стока за продан за тази френска уличница. „Кейт е различна. Добро дете, няма никакъв опит в голяма аукционна къща, но във всеки случай е по-добрият вариант — може да се научи...“

Кейт почти веднага усети, че пристигането ѝ беше посрещнато почти с пълно облекчение. Тези хора са уплашени. И то от същата жена. Повечето от тях бяха минали петдесетте, имаше и по на шейсет години и всички бяха работили в „Деспар“ в продължение на много години; всички бяха разбрали, че ако Доминик дьо Вивие поеме ръководството, те щяха да бъдат изхвърлени. Затова приветстваха Кейт като спасителка. Разбира се, ще почакаат да видят как ще потръгне, но могат да я съветват, да ѝ показват, да я насочват, да я контролират... Тя беше техният шанс да се превърнат в незаменими личности.

Последователно, един след друг я дърпаха настрана, за да ѝ пошушнат едно и също:

— Само между нас да си остане, знаеш, че обикновено не разнасям клюки, но... — и следваха оплаквания от доведената ѝ сестра. Стигна се до общ консенсус, че тя упражнява твърде много власт, че е безскрупулна, че използва методи, дотогава непознати в „Деспар“, че е невероятно амбициозна и че не може да ѝ се вярва — всъщност всичко, което Кейт не беше.

Кейт слушаше, изразяваше съчувствие, отговаряше каквото трябва и ѝ ставаше все по-тъжно.

Тези хора си бяха изровили удобно местенце в живота и се ужасяваха, че ще бъдат изтръгнати от него. Направо бяха уплашени.

— Ако може да разменим няколко думи, Катриона — обърна се към нея Питър Маркъм — завеждащ отдела „Редки книги“. Беше нервен педантичен мъж, който ненавиждаше реалния свят и предпочиташе изтънченото обкръжение на книгите си. Искаше да предупреди Кейт за плановете на доведената ѝ сестра да слее отделите „Редки книги“ и „Старопечатни писания“... — Не може да стане, сигурен съм. Това са две различни неща. Знаем, че в някои други аукционни къщи са заедно, но при нас никога не е било така. Човек не може просто да ги събере само заради някаква си модернизация. Сега ти... — на това място стисна ръката ѝ — няма да разрушиш хармонията, която цари от десетилетия, дори от столетия. Знаеш традициите, защото си родена с тях. Ти си Деспар, мила Катриона, разбираш ни...

— Наследихте още нещо — отбеляза мек глас и като се обърна, Кейт видя висока слаба жена, която ѝ се усмихваше смутено и нерешително. Кейт също ѝ се усмихна, но въобще не можа да си спомни коя е.

Тя явно не бе очаквала друго.

— Не ме помните, нали? — попита мекият глас.

— Беше отдавна... — извини се тактично Кейт.

— Дванайсет години. Помня, когато баща ви, ви водеше тук всяка събота сутрин. Това ви харесваше.

— И все още ми харесва.

— Виждам. Аз съм Виниша Таунсенд.

— Разбира се! Ранен Ренесанс. Татко ми казваше, че имате повече познания от всички други. Вие държахте на мнението си, когато специалисти ви се присмиваха, защото бяхте казали, че един Рафаел е

фалшив... Не се отрекохте, макар и те да ви оспорваха, докато най-големият световен експерт не докажа, че сте права.

— Имате паметта на баща си — похвали я Виниша Таунсенд, а бледото ѝ лице се изчерви от удоволствие.

Но не беше само случаят с Рафаел — в паметта на Кейт внезапно проблесна, че това не беше единственото, с което бе известна Виниша Таунсенд. „Бедната Виниша“ беше другото име, с което бе известна в „Деспар“: така я наричаха, несъмнено снизходително, защото толкова приличаше на истинска стара мома. Четиридесет и няколко годишна, повехнала, вероятно фригидна. Болезнено свита и срамежлива, тя нямаше други интереси, освен работата си. С малко хора се чувстваше свободно и всичките бяха жени. Тя отбягваше мъжете. Дали знаеше прякора си? Във външността ѝ нямаше нищо особено. Баща ѝ беше казал: „Мис Таунсенд минава за незабележима, но е голям учен. «Сотби» и «Кристи» с най-голяма радост биха ми я отнели. Малка ми Кат, не искам да изпусна Виниша Таунсенд, затова се отнасяй към нея с уважението, което заслужава.“

По тази причина Кейт ѝ отвърна сърдечно:

— Как сте, мис Таунсенд? Радвам се да ви видя отново след толкова време. Надявам се, че още се чувствате добре в „Деспар“.

— Докато „Деспар“ се чувства добре с мен — беше стеснителният ѝ отговор.

— Татко твърдеше, че трябва да ви ценим — искрено ѝ каза Кейт.

— Така ли? — изненада проблесна в бледите ѝ очи.

— Предупреди ме, че „Сотби“ и „Кристи“ с най-голяма радост биха ви отвлекли. Много се радвам, че досега не са успели да ви придумат.

— Никога не бих напуснала „Деспар“ — изрече тихо Виниша. — Особено сега...

— Благодаря ви — отвърна ѝ Кейт доволна.

— Явно, че за баща си сте била истинско съкровище — продължи Виниша Таунсенд и от тона ѝ сърцето на Кейт се сви. Инстинктивно разбра, че никой досега не е оценявал тази тиха и мълчалива жена.

— Желая ви успех — добави бързо Виниша, а после безшумно се оттегли. Кейт го установи, когато чу Роло да казва:

— Боже мой! Бях забравил бедната Виниша.

— Това ѝ е болката — изрече тъжно Кейт. — Всички я забравят.

— Хайде, ти да не си виновна, че според нея светът е много опасно място. Тя си е избрала да се оттегли от него.

— Жестоко е — възрази му Кейт упорито и се замисли.

Идването ѝ в „Деспар“ беше като завръщане у дома след години на странстване. Бе изпълнено с надежда и с трепетен страх, че онези, които я посрещат може да не са доволни да я видят. Но тя долови радостта им. Независимо от всичко, тя е Деспар, продължител на рода е, представлява стабилност пред лицето на грозящата ги заплаха. Явно, че „Деспар“ се разкъсва от враждуващи групировки: тази сутрин присъстващите бяха на нейна страна, а липсващите — почти същия брой, бяха в противниковия лагер. Знаеше, че повечето от тях са млади и ценят методите за модернизация на Доминик, ефикасността ѝ в бизнеса с оглед на печалбите, които носи. Хубаво, че Клодия ѝ разказа горе-долу не само кои са, но и защо е така. Тя складира информацията някъде дълбоко в паметта си заедно с всичко останало и в единайсет и трийсет се върна обратно в кабинета си, където седна зад бюрото, за да събере мислите си.

„Помогни ми, татко — тихичко му се помоли. — Дай ми твоята сила, твоята мъдрост. Ако действително съм твоя наследница, помогни ми да го покажа на всички.“

Жената в приемната осведоми Блез Чандлър, че мис Деспар е в заседателната зала с някои от по-старите служители, затова Блез ѝ каза, че ще я почака в кабинета ѝ. Но когато отвори вратата — както винаги тихо, защото се движеше леко и пъргаво като индианец, — видя, че тя седи зад бюрото, където беше свикнал да вижда баща ѝ. Ръцете ѝ бяха сплетени под брадичката. Въздухът не помръдваше и той разбра, че ще ѝ се натрапи в тоя миг на пълно съсредоточаване. „Изглежда различно“ — мина му през ума и отстъпи едновременно изненадан и малко сконфузен.

Мисис Хенеси само дето не скочи от бюрото си.

— Мистър Чандлър! Защо никой не ми съобщи, че сте тук? Щях да сляза. Да ви кажа право, не знам какво им е на всички. Все едно е настъпило Второто пришествие...

— Аз настоях да не предупреждават никого — отвърна Блез. — Може би ще съобщите на мис Деспар, че съм тук.

— Ама разбира се... — мисис Хенеси постоя нерешително. — Мистър Чандлър, искам да знаете, че мисис Чандлър, мадам дьо Вивие както я наричаме, тя би трябвало да бъде в този кабинет. Не е право...

— Станало е това, което господин Деспар е сметнал за правилно — прекъсна я Блез по такъв начин, че я накара да се изчерви. — Сега ако обичате, уведомете мис Деспар — той наблегна на името и мисис Хенеси настръхна, но почука на вратата на Кейт и влезе.

Сега Кейт беше застанала до прозореца, светлината идваше зад нея и за миг му се стори като ореол около главата ѝ.

— Мили Боже, само не вадете меча на отмъщението — каза той весело.

— В този случай мисля, че ще ми е необходим — отвърна спокойно Кейт, докато вървеше към него. Сега успя да я разгледа добре и установи, че не изглежда обикновена. Цветът на косата вече не дразнеше погледа, блестеше като вино през пламъка на свещ. Беше облечена елегантно, а на лицето си имаше лек грим. От нея се носеше мирис на жена.

Кейт забеляза откритата му изненада и си помисли отмъстително: „Точка за мен, мистър Чандлър“. Дланта му беше топла, здрава и голяма.

Кейт му посочи един от фотьойлите, заобиколи бюрото и седна.

— Дължите на съпругата ви — каза му хладно.

Прикривайки изумлението си от фронталната атака, Блез попита:

— Така ли?

— Знаете, че тя дойде при мен, нали?

— Да.

— За да ми каже, че баща ми е бил сантиментален стар глупак, който не е постъпил правилно.

— Не съм отговорен нито пред закона, нито пред когото и да било за мнението на съпругата ми — каза любезно Блез.

— Не обвинявам вас. Съобщавам ви го. В общи линии ме информира, че ако съм знаела какво е добро за мен, трябвало да оставя всичко на нея. Получи се обратният ефект.

„Господи, какъв дух има след всичко — помисли си Блез. — Все пак го предпочитам пред злобата.“

— Разказвам ви го, за да знаете какво е положението — продължи тя. — Вашата съпруга и аз не гледаме еднакво на нещата

мистър Чандлър. Какво тя желае и какво аз искам, са две различни неща. Ако и вие сте враждебно настроен, изпитвате някакви предразсъдъци относно задачата, която стои пред вас и решите, че няма да ви е възможно да продължите да изпълнявате задължението си като посредник, ще ви разбере напълно.

— За нищо на света не бих се отказал от него — увери я весело Блез. — И за да ви спася неудобството да ме питате, ще ви кажа не, не съм пристрастен що се отнася до кариерата на жена ми. Никога не съм ѝ се месил и нямам намерение да го нравя сега. На баща ви това му беше известно и то му е повлияло да ме направи изпълнител на завещанието си.

Шарл също е знаел, че той е единственият, който би могъл да се справи с Доминик, но не го споделил с никого. Заедно с изненадата съвсем определено разбра, че желае да остане привилегирован свидетел на предстоящата борба. Очакваше, че ще се наложи да работи с Роло Белами, който да убеди намусеното момиче да промени мнението си. „Доминик, колко много си свършила и си навредила на собствената си кауза, но това никога няма да го разбереш. Ще откриеш, че в края на краищата няма да ти е лесно“ — мислеше си той.

— Предполагам, че трябва да бъда благодарна на Доминик — продължаваше сухо Кейт. — Тъкмо тя ме накара да променя решението си. Наистина не биваше да казва това за баща ми.

— Разбирам — съгласи се не принудено Блез. — Разполагате с такова право.

— Той беше мой баща — напомни му Кейт.

— И неин, макар и само според закона.

— Според закона — повтори Кейт.

— Което изведнъж ви накара да приемете факта, че е ваш кръвен баща.

— Добре, наистина звучи нелогично. Съзнавам го, но нямам обяснение. При първата ни среща отхвърлих завещанието, вярно е, но тогава имах причина.

— В живота разводи се случват. Докато стана на девет години аз самият имах трима доведени бащи.

— Аз имах само един до четиринайсетгодишна възраст и той беше истински баща. Не можах да се примиря, че ме напусна. Това ме нарани дълбоко и то е причината за отчуждението ни. Каквото и да си

мислите, независимо дали го одобрявате или не, можете да бъдете сигурен в едно, мистър Чандлър. Ще приема завещанието на баща ми и ще направя всичко възможно, за да спечеля. Бих искала той да се гордее с мен.

— По-добре късно, отколкото никога.

„Надуто магаре!“ — помисли си озлобена Кейт. Изгледа го твърдо. Не му е симпатична и той никога няма да я хареса, така че няма какво да изгуби. Освен това, каквото и да приказва, не може да не е предубеден по отношение на жена си. Затова каза:

— Ако аз се отрека от предубежденията си, сигурно и вие бихте могли да се отървете от вашите.

— Аз съм правист, мис Деспар и точно в това отношение съм нещо като адвокат на дявола. Вашият баща може да ви е обичал, но желанието му е състоянието на „Деспар“ да не се разпилява.

— При мен няма да стане.

— Ще поживеем и ще видим.

— Познавам работата — топло му каза Кейт. — Познавам и порцелана...

— Вероятно, но днес с изкуство се прави голям бизнес. Отмина вече епохата на джентълмените. Сега хората имат пари и стандартите им са други. Състезанието е още по-напрегнато, понеже произведенията на изкуството стават все по-редки в световен мащаб. Продават се и се препродават на невероятни цени.

— Вие не одобрявате това, нали? — попита Кейт и си отдъхна като усети пробойна в бронята му. — Защото не го разбирате.

— Вярно, колекционерството е далеч от мен — наведе се към куфарчето си. — Сега, ако можем да прегледаме някои цифри... Преди да започне изпитателната ви година, е необходимо да знаете какво точно е състоянието ви. Да се надяваме, че в края на идната година „Деспар“ ще остане във ваши ръце.

Погледът на Кейт блесна, но тя не каза нищо повече, а той нареди документи пред нея.

— Това е копие от баланса на фирмата, който показва как са стояли нещата по времето на смъртта на Шарл Деспар. Проблеми с плащания няма, баща ви винаги беше стриктен по отношение на клиентите и дилърите, а винаги е имал за продажба само най-подбрани образци на изкуството. Неговите критерии бяха много високи.

— На мен ли го казвате? — попита Кейт с отровна любезност.

— Дванайсет години са дълъг срок — възрази й, без да й обръща внимание. На Кейт й идеше да му скръцне със зъби. Той обаче беше като от стомана. Когато тя понечи да каже още нещо, той само я спря с ръка. — Сигурен съм, че като вникнете в тях, ще получите по-пълна информация.

— Не са ми чужди. Освен това, имам много стари приятели, които могат да ми обяснят какво става тук.

Черните очи се обърнаха към нея.

— Наистина. Радвам се, че са си спомнили за вас.

„Ах ти, наперен кучи син!“ — помисли си Кейт.

— Известно ми е, че татко ми е завещал и безупречна репутация — погледна го право в черните очи и изговори ясно: — По тази причина реших, че ще приема завещанието. За да направя така, че тази репутация да остане ненакърнена.

Това си беше истинско предизвикателство, тя му хвърли ръкавицата, но той не отговори нищо повече от:

— Надявам се.

Все още се гледаха, без да мигнат, когато вратата се отвори и мисис Хенеси влезе, приведена под тежестта на сребърен поднос, на който имаше чаши и чинии от севърски порцелан и не една, а две чинии с бисквити. Кейт я стрелна с убийствен поглед. Среброто от времето на крал Джордж се използваше само за най-важните клиенти. Хенеси съвсем ясно се подмазваше.

— Да сипя ли? — попита тя мазно.

— Не — отвърна й твърдо Кейт. — Благодаря, мисис Хенеси.

Кейт сипа кафето, кипяща от яд, но насили ръката си да не трепери. При първия въпрос, който тя зададе, той остави чашата си, изправи се и заобиколи бюрото, там се наведе над нея и с дългия си показалец й посочи някои цифри, подчертани с черно. Кейт усети топлината му, долови чистия му мирис, усети, че очите й се замъгляват и с много голямо усилие се съсредоточи, за да чуе какво й казва, за бъдещите фиксирани продажби, за извършените такива, за получената печалба, за разноските, режимните разходи, заплатите и т.н. В общи линии тя разбра какво е възнамерявал, да прави баща й.

— И мога да използвам Ню Йорк ако и когато пожелае, така ли? — попита Кейт.

Той ѝ хвърли язвителен поглед.

— Не е ли по-добре... да се научите да ръководите „Деспар“ в Лондон?

— Имам на разположение цяла година — хладно му напомни Кейт.

— Може да ви отнеме доста време, макар и да е един клон. Съсредоточете се върху онова, което знаете, това е моят съвет. Освен това в Ню Йорк никой не ви познава.

— Това може скоро да се поправи.

— На ваше място не бих разчитал много — направо ѝ каза Блез. — Моята съпруга направи доста силно впечатление на аукциона при откриването. Точно сега, след нейния успех, никой няма да ви обърне внимание. Ще трябва първо да се докажете.

— Ще го направя — зарече се Кейт. — Не се безпокойте.

— Не се безпокоя — отвърна Блез за нейна, но и за своя изненада. Явно е умна. Въпросите, които зададе би задал самият той, освен това веднага забеляза някои съмнителни цифри. Само как се беше променила. На кого ли се дължи всичко това? Явно, че някой е упражнил влияние върху нея.

Дали няма някой мъж, на когото да се осланя? Който се надява на възможностите, изникнали пред нея?

— Както казах — продължи той, — следващите шест месеца от настоящата финансова година са на ваше разположение, за да разработите дейността си.

„А твоя, за да ме смажеш“ — помисли си Кейт, — преди да започнете годината на продажбите. Надявам се, че пробният период ще свърши преди това. Наистина ще гледам да придвижа нещата колкото се може по-бързо.

— Сигурна съм, че можете да преместите и планини — отбеляза Кейт.

Съвсем сигурно забеляза трепването на хубавите му устни, но той не отговори, само пхна ръка в сакото си и оттам извади връзка ключове.

— Ще ви потрябва — пусна ги в протегнатата ѝ ръка.

— Благодаря — ключовете от бюрото на баща ѝ, от личната му документация, от шкафчето с алкохола, от сейфа му.

Блез Чандлър кимна към документите върху бюрото.

— Копията са за вас. Прегледайте ги, ако желаете. С радост ще отговоря на всякакви въпроси, на които счетоводителите ви няма да успеят. Имате ли визитката ми?

— Сложила съм я някъде — излъга Кейт, тъй като беше я изхвърлила. — Може би е по-добре... да ми дадете още една.

Той я извади от сребърна кутийка. Тя го изпрати до вратата, както баща ѝ винаги правеше с важните посетители и отново си стиснаха ръцете.

— Желая ви успех — каза Блез на сбогуване. Докато той се отдалечаваше по коридора към асансьора, Кейт извика след него:

— Не казахте: „нека по-добрата да спечели“.

Той се обърна.

— От опит знам, че невинаги победителите са най-добрите.

Кейт затръшна вратата.

— Господи — изрече на глас разлютена. — Това е най-влюбяващият мъж, когото някога съм срещала.

Роло се появи, преди да стигне до бюрото си.

— Е?

— Нарисува ми много хубава картинка — насмешливо му предаде Кейт.

— И какво? Съгласи ли се?

— Ще почакам, докато започне официалният период. Не мога да кажа, че ми е лесно с него, но във всеки случай може да му се вярва, така че нямам друг избор, освен да се съгласявам.

— Добре, хайде все пак да се почерпим по тоя случай. Дванайсет и половина е. Да отидем да вземем старците.

Заведоха ги до гара „Виктория“, откъдето всеки взе своя влак. Мис Хиндмарш беше малко унила, забележителната ѝ дикция бе позамъглена от количеството шампанско, което изпи, докато тримата мъже бяха в много добро настроение.

— Много приятно беше, мила Кат, страшно се забавлявахме — рече щастлив Уилфред Смайт. — Също като едно време...

Бяха вдигали безброй тостове един за друг, а Роло внимателно, но неотклонно ги насочи към темата за състоянието на нещата в „Деспар“. Сега, докато се връщаха с такси на Кингс Роуд, той ѝ каза шепнешком:

— Много ценен следобед. Сега вече знаем къде да теглим чертата.

— Наистина ли?

— Ами освен няколкото души, които стояха настрани като Виниша Таунсенд, която никога не е изразявала мнение, което не е свързано с изкуството, мисля, че знаем кой на чия страна е.

— Пиърс Ланг ли имаш предвид?

— Точно така. С когото и да говорих, никой няма добро мнение за него. Може би наистина няма какво добро да се каже за него. Научих, че Венера Мухоловката го е довела в „Деспар“, което е било само в неин интерес. Той днес така и не присъстваше. Получих сведения, че е в Европа. Където е и тя в момента. Има ли нужда да казвам нещо повече?

— Не, но сигурно ще го направиш — каза Кейт.

— Хайде сега, умницата ми. Чу какво ти съобщих. Че тича по нея с изплезен език. Възнамерявам в бъдеще да го следя отблизо. Нещо ми подсказва отвътре, че Пиърс не е честен.

— Ти и по-рано си имал подобно чувство и все пак си грешал.

— Но не често.

— Ти навсякъде виждаш само заговори, Роло. Понеже си играл в твърде много мелодрами. Благодарение на Пиърс Ланг „Деспар“ е извършил много успешни търгове. Той е неоценим заради връзките си.

— Трябва да внимаваме много за връзките му с Доминик дьо Вивие!

— Ако е действал по нейни инструкции през цялото време, татко щеше да знае. Какви са били те, ако мога да те попитам?

— Да се уреждат търгове както тя желае и то в нейните клонове, да раздува цифрите и да показва колко е безценна. — Роло спря за малко. — А всъщност да бъде в естествена среда, готов да бъде използван, когато му дойде времето. Това го наричам „внедрен агент“.

Кейт сви презрително устни.

— Говориш, сякаш си се пенсионирал в тайните служби.

В насмешката си тя пропусна да забележи как погледът на Роло леко трепна.

— Според мен имаш мания за заговори и измами. Аз пък съм научена никога да не обвинявам, преди да изслушам и другата страна.

Чакам да чуя доказателството ти, че на Пиърс Ланг не може да му се вярва.

— Послушай ме, знам, че винаги си ми вярвала.

— Някога да ги е хрумвало, че някои хора са ревниви? Ти например би трябвало прекрасно да знаеш, че успехът поражда завист и омраза. А Пиърс Ланг е помогнал на татко да пласира някои от най-хубавите предмети. Само се надявам да направи същото и за мен.

— Я почакай! Отсега нататък те ще отиват към доведената ти сестра, помни ми думата.

— В такъв случай ще трябва да разполагаме с доказателството, от което имам нужда.

Рязкото държане на Кейт сложи край на разговора, но Роло нямаше намерение да остави нещата така. Нека тя да продължава да вярва, че всички играят честно. А той ще продължи да души, за да се увери, че Ланг не се крие зад маска.

Обаче последната дума трябваше да е негова.

— Онова, което ти не можеш да разбереш, мила, е характерът на доведената ти сестра. Тя напълно се различава от теб. За нея заговорите и интригите са начин на живот. — „Както и за мен“ — помисли си. — Подозира всекиго, затова естествено вярва, че всеки я подозира. Тя е зла, проста и прозрачна. Много добре върти бизнеса, умна аукционистка е, но когато си мислиш за нея, не си спомняй за тези неща. Спомни си лицето, тялото ѝ и сексуалното обещание. Тя използва секса, за да получи от мъжете онова, което желае — още веднъж подсмръкна. — Бих те посъветвал да култивираш занемарената си женственост.

ИЗУЧАВАНЕ НА ЗАНАЯТА НОЕМВРИ

ШЕСТА ГЛАВА

— Хайде — каза Дейвид Холмс. — Започвай наддаването.

На трибуната Кейт провери аукционния каталог за наддаванията — първоначалната цена бе изписана в червено, а в синьо — за комисионно наддаване за някой, който не присъства лично или пък желае да остане анонимен. Бързо си преповтори наум степените на нарастване на цената, спомни си инструкциите на Дейвид да си създаде ритъм, при който цифрите идват механично и никога да не поема повече от двама наддаващи, само ако някой отпадне, тогава да се огледа за трети.

Прочисти гърлото си.

— Предмет номер пет — сребърен поднос в стил крал Джордж, приблизително от 1730 г. Първоначална цена на наддаването хиляда лири — хиляда и двеста, хиляда и четиристотин, хиляда и шестстотин...

Тя оглеждаше няколкото души — все служители на „Деспар“, седнали на столовете пред трибуната. Някои си имаха своя система на наддаване, други бяха инструктирани въобще да не наддават, но да се движат така, че да причиняват объркване. Тя зърна чиновник от финансовия отдел, който се почеса носа и бързо изрече:

— Хиляда и осемстотин...

— Не така — раздразнено я прекъсна Дейвид. — Това не беше наддаване, Кейт. Той не докосна носа си, а наистина го почеса. Трябва да се научиш да различаваш тези движения. Освен това не сме се уговарили как да наддава. Трябва да помниш тези подробности, те са много важни. Хайде отново.

— Не го слушай — чу да шепне нейният служещ Джордж Алън. — Така постъпва с всички, които се учат.

Джордж беше като божи дар — седеше спокойно, докато тя рецитираше наддаванията: класически, проклети, много важни, убийствени наддавания, които тя и на сън повтаряше. Тези дни живееше само с аукционерството — от всичко, които имаше да учи, това беше най-трудното. Упражняваше се от два месеца и това беше

първата репетиция. Отчаяно се помъчи да си спомни съвета на Дейвид, да приложи на практика техниките на обиграните аукционисти на „Деспар“, които практикуват от трийсет години.

— Ти дирижираш аукциона — гледай на публиката като на оркестър, но винаги помни, че не можеш да я откъснеш от собствения ѝ ритъм. В същото време, не губи контрол. Винаги трябва да бъдеш готова за всичко. Наблюдавай как върви наддаването, когато идва от...

Той я обучаваше доста интензивно. Кейт получаваше същите уроци, както и всички обещаващи служители на „Деспар“, от които в най-добрия случай само петдесет процента успяваха да станат аукционисти. След като имаше толкова неща, с които да се занимава, трябваше да прилага уроците, когато ѝ е възможно и вероятно затова Дейвид беше толкова взискателен. Той в никакъв случай не беше търпелив човек, понякога я довеждаше до сълзи, макар че тя никога не им позволяваше да потекат. „Проклетата да съм, ако не се науча — казваше си тя.“

Запомняше инструкциите му като си ги повтаряше, преди да си легне.

Първо правило: Постарай се да почувстваш атмосферата, тя е показателна за онова, което ще стане.

Второ: Когато присъстваш на мой аукцион, наблюдавай ме как се държа и как контролирам публиката.

Трето: Дори да не можеш да продадеш някой предмет, не се безпокой, минавай на следващия.

Кейт беше присъствала на десетина аукциона. Наблюдава, учи и си даде сметка, че това е вид изкуство, както баща ѝ твърдеше. Той толкова умееше да го прави, че човек не долавяше каквото и да е усилие от негова страна. Само когато наблюдаваше онези, които имаха по-малък опит, Кейт забелязваше гафовете и грешките, които допускаха.

Показният аукцион, на който „Деспар“ в лицето на Дейвид Холмс подлага всичките си служаци, беше задължителен. Кейт вече се опитваше да сложи край на наддаването, със задачата да постигне приблизително първоначално определената цена. Досега имаше два опита. Този щеше да ѝ бъде третият.

— Помни, Кейт — провикна се Дейвид от първия ред — сумата е две хиляди и петстотин лири — към тази сума трябва да се стремиш

или да насочваш наддаването натам.

Кейт кимна, трескаво пресмятайки наум, сякаш играеше на някаква игра, където трябва да започне така, че след наддаванията да завърши на две и петстотин лири.

— Кейт, трябва да знаеш откъде да започнеш — изрече отсечено Дейвид.

— Започвам наддаването от хиляда лири — високо изговори Кейт. — Хиляда и двеста, хиляда и петстотин, хиляда и осемстотин, две хиляди — този път не обърна внимание на един от присъстващите, който с ръка заглаждаше косата си, — две хиляди и двеста, две хиляди и петстотин — никой не помръдваше. Стигна до първоначално определената цена, но дали момичето на третия ред не иска да се обади? Кейт почака. — Две хиляди и петстотин втори път — спря, стиснала чукчето в ръка. В последния момент някой вдигна каталога. Дали човекът искаше да прочете нещо или да наддава? Досега никой не шавна от тази част на публиката. Реши да рискува. — Две хиляди и осемстотин, три хиляди, три хиляди лири втори път... — почака, а очите ѝ нервно обходиха всички. Нищо. Удари чукчето. — Продаден за три хиляди лири.

Дланта ѝ се бе изпотила, чукчето се хлъзна от ръката ѝ и падна на пода.

Дейвид скочи от стола си, вдигна го и го постави върху трибуната.

— По-добре — каза, но не беше особено доволен. — Имаш нужда от още практика, Кейт. Щом се налага да станеш аукционист, трябва да отделиш повече време, за да се научиш.

— Дейвид, бих го направила, ако можех — отвърна му уморено за стотен път. — Имаме достатъчно много време. Остават четири седмици, докато годината ми започне да се брой.

— Тогава намери още време, за да изгладиш уменията си. Съвсем не си готова да проведеш истински аукцион.

Кейт се върна в кабинета си в мрачно настроение. Вече беше край на ноември и бе доста напреднала в чиракуването. Да се научи да води аукцион беше най-трудната задача, която ѝ бе поставяна. Успя да се справи с административната работа, със събранията, с обсъжданията, да контролира наличностите, да оценява документите. Вършеше това с удоволствие, а и имаше опит, особено що се отнася до

китайския порцелан. Даде успешни вечери, приеми и коктейли, на които се срещна и запозна с целия състав на „Деспар“, с най-видните му клиенти, дилъри, противници и с пресата. Дори се съгласи на интервюта по телевизията, позира за снимки, но първоначалното любопитство към нея вече отмираше.

Междувременно от Америка долетя новината, че Доминик дьо Вивие се проявява все по-успешно, като води собствените си аукциони — вече станали утвърдена част от обществения живот на Ню Йорк. На тях предметите достигаха астрономически цени. Много неща, които по-рано идваха в лондонския „Деспар“ вече пътуваха към Ню Йорк. Насрочиха заседание на борда, за да обсъдят тоя въпрос.

— Няма никакво съмнение, че Ню Йорк засенчва всичко останало — отбеляза мрачно Найджъл Марш.

— Предлагат ни много малко първокласни предмети. Всичко отива направо при нея.

— Тогава какво чудно има, че получава такива високи цени? — попита Дерек Морли — началник на финансовия отдел. — Колкото по-скоро мис Деспар се научи да води собствените си аукциони и ѝ направят реклама, толкова по-добре...

— Правя каквото мога — изрече сковано Кейт, — но имам толкова много работа, че не мога да отделя повече време.

— Тогава трябва да направим тъй, че да имаш време — успокоително каза Найджъл. — Естествено, не можем да очакваме, че Кейт сама ще се справи — с укор рече той и огледа седналите около масата.

— Вечерите и коктейлите свършиха — заяви главният счетоводител, — а те отнеха доста време — освен това и пари, искаше да подчертае.

— Те бяха необходими. Хората трябваше да видят, че „Деспар“ не се е променил, че само щафетата е предадена на друг — изрази се надутото Найджъл. — Нужно бе хората да разберат коя е, откъде идва. Спечелихме много с рекламата.

— Не сме спечелили толкова, след като загубихме ценни продажби.

— Понеже Шарл не е тук — обади се Клодия Джеймисън. — Той беше институция. Беше Деспар.

„Също както Доминик дьо Вивие е Ню Йорк“ — мина през ума на Кейт.

— Тогава онова, от което имаме нужда, е да наложим Кейт в Лондон — твърдо изрече Найджъл.

— Как? — попита някой.

— Ами с някой забележителен търг...

— Но не тя да го води — настоя Дейвид Холмс. — Тя още не е съвсем готова.

— Не може ли да избързаме? — попита Найджъл с желанието да го придума.

— Не може. Ако позволя на Кейт да се качи на трибуната и да води важен търг, то ще стане, когато сметна, че е готова.

Тя бе много далеч от този момент. Доминик вече имаше преднина. Нужно е да се направи нещо, когато започне годината на изпитателния й срок. Трябва да се научи да стане аукционист. Нямаше как. Налага се да изостави всичко останало. Клодия е права. Жена-аукционист се среща рядко, а Доминик го прави много успешно. Налага се нещо подобно да се случи и в Лондон, иначе „Деспар“ ще западне и когато опре ножът до кокала, Кейт не би могла да се надява на добро представяне.

Когато се върна в офиса, някой нервно се разхождаше напред-назад по килима. Човекът се обърна към нея и с облекчение заговори:

— Слава Богу! Щях да ви прекъсна, но Дейвид е тъй ужасно наежен, понеже нямаш достатъчно време за аукционерство...

— Какво има? — попита Кейт.

Джеймс Грийв — началникът на отдел „Порцелан“ беше пребледнял и трепереше, явно дълбоко смутен.

— Току-що Ролф Хобарт ми се накара по телефона от Ню Йорк. Изглежда, че конят Танг, който сме му продали, не е истински.

Кейт го зяпна, усещайки как сърцето й изстива. Това бе кошмарът на всеки специалист. Втори Ван Меергрин — най-съвършеният фалшификатор на всички времена се е преродил отново.

— Не е възможно — успя да изрече тя.

— Точно това му казах и аз, но той го е дал за изследване с термолуминесценция. Знаеш колко е подозрителен, независимо от репутацията ти. Прочете ми заключението от лабораторията. Конят е изработен през последните пет години...

Кейт се отпусна върху най-близкия стол.

— Не — затвори очи, защото ѝ призля.

— Да. Ако това се разчуе, направо изпадаме в бедствено положение. „Деспар“ заблуден от фалшификат, който продал за четвърт милион долара.

— Не може да бъде фалшив — изрече беззвучно Кейт. — Не е възможно. Ако е така, тогава наистина сме в беда, защото някой гений ни е заблудил...

Двамата втренчиха очи един в друг.

— Казах му, че няма абсолютно никакво съмнение относно възрастта на статуетката — каза с натезало сърце Джеймс. — Казах му, че аз съм го изследвал, че ти също си потвърдила, че е истински, а двамата сме специалисти в нашата област. Той ми отвърна, че и двамата сме глупаци, че нищо не разбираме и защо, по дяволите, не сме го дали за изследване с термолуминесценция?

Кейт се изчерви още повече.

— Защото нямахме причини да се съмняваме, че не е истински — каза, а после добави бавно: — Само искам да знам какво или кое го е усъмнило?

Сега Джеймс се отпусна на отсрещния стол.

— О, не — изрече без дъх. — Не искаш да кажеш, че цялата работа е нагласена, нали? — тогава събра още сили. — Разбира се, че не. Това би поставило под съмнение не само някой от служителите на „Деспар“, но и една солидна адвокатска фирма... Не, не може да бъде. Само като си го помислиш, е ужасно.

„Дали е така? — недоумяваше Кейт. Дали Пиърс Ланг не е доктор Франкенщайн?“

Той се върна в „Деспар“ няколко дни след началото на чиракуването ѝ и тя изпита инстинктивна антипатия към него. С неудобство се съгласи с общото мнение. Беше твърде хубав, твърде мазен, премного приличаше на емигрант, живеещ от суми, изпращани му от близките в родината. Поздрави я, увери я, че ще я поддържа тъй, както е поддържал и баща ѝ, но на Кейт ласкателствата му ѝ се сториха прекалено неискрени. Нещата се влошиха, когато седмица по-късно Роло дойде при нея с навирена глава и победоносно ѝ поднесе доказателството за обвинението.

— Казах ти, че Непочтеният Пиърс е в джобчето на оная кучка, сега вече знаем, че е и в леглото ѝ. Вчера сутринта е бил забелязан да излиза от къщата ѝ на Честър скуеър в безбожния час 6.30 сутринта.

— От кого? — механично попита Кейт. Тя дори нямаше представа, че доведената ѝ сестра е в Лондон. — От твой частен детектив ли?

— Не, нещо по-добро — от твой служител. Един от онези яки мъже, които работят в пакетажното. Той е много запален по фитнеса и всяка сутрин тича преди работа. Тъкмо минавал покрай къщата на Доминик, когато се сблъскал с Непочтения Пиърс, който изглеждал — ще използвам думите на младежа — като изстискан парцал. Бил с толкова замъглен поглед, че не го познал, когато минал покрай него, ако въобще е виждал. Непочтеният Пиърс е такъв тип човек, който не забелязва никого по-долу от върхушката. Но младежът го познал и естествено, щом пристигнал на работа, разказал клюката на колегите си, които го предали на приятелите си от другите отдели. До обяд го научи цялата сграда. Тази сутрин младежът е прехвърлен в друга сграда на „Деспар“ по нареждане на мисис Хенеси.

— По нейно нареждане? — Кейт заекна от гняв.

— Знаеш, че баща ти ѝ е дал известна свобода да възпитава младите служащи. След пенсионирането на мис Хиндмарш, тя служи като главен разпределител. Но в случая имаме доказателство с кого е в съюз тя. Чудя се защо ли е действала толкова бързо... По нареждане вероятно. Всички знаят, че Венера има безброй любовници, но защо ще бърза толкова?

— Вероятно защото той е служител на компания, която тя частично контролира?

— Ще ти кажа. Благодарение на старците знам, че тук тя е имала връзки с двама мъже. Но въобще не я е било грижа дали някой знае. Защо ще иска да крие връзката си с Пиърс Ланг? — подсмръкна победоносно. — Защото е неин шпионин, ето защо!

Затова, когато няколко дни по-късно Пиърс Ланг се яви при Кейт с вид на котка изяла канарчето, тя изгледа лицето му като на гръцки бог и си помисли: „Дали е вярно?“

— Сега мога да ви съобщя, че през последната седмица съм по следите на нещо много специално — започна той.

— Така ли? — подозрително каза Кейт.

— Нещо от първото столетие Танг.

Кейт веднага наостри уши.

— Така ли? — повтори тя, но с повече топлота.

— Дочух, че един човек иска да се освободи от коня си Танг, защото застрахователите му току-що са утроили застраховката му — засмя се снизходително. — Питам ви... притежава предмет от първото столетие Танг, а е толкова стиснат, че го държи незастрахован! Както и да е, адвокатската фирма, която ще му посредничи в продажбата е същата, която обслужва и баща ми „Потекъри, Тилмън и Тилмън“. Почтена стара фирма, с много добро име. Между другото, Джулин Потекъри ми е приятел — бяхме съученици и, разбира се, веднага се е сетил за мен... Знае това-онова за ориенталските антики и твърди, че конят е първокласен.

— Кой е този човек? — попита Кейт.

Пиърс Ланг я погледна тъй, сякаш искаше да се извини.

— Джулин ми каза, че иска да остане анонимен. Явно е ужасен, че от „Инланд Ревеню“ могат да научат за продажбата, а той е скаран с тях и се е уплашил, че ще го натиснат за процента си. Джулин е натоварен с всички права по преговорите. — Продължи доверително: — Джулин Потекъри има безупречна репутация в адвокатската професия, уверявам ви. Всичко ще бъде както трябва. Все пак предметът не е неизвестен и може да бъде изложен като „Собственост на един господин“.

— За пред публиката — съгласи се Кейт. — Но ние, аукционистите, обикновено знаем кой е собственикът.

— Тогава смятам, че е най-добре да обсъдите всичко с Джулин и той да ви покаже коня.

— При него ли е?

— За... заключен в сейф. Но мога да ви уредя среща, за да го видите.

— Знаете ли нещо за този анонимен джентълмен? — поинтересува се Кейт, тъй като не обичаше потайните неща.

— Само, че е живял в Китай дълги години. Работил в една голяма банка в Шанхай, през което време, доколкото разбрах, е попаднал на някои ценни предмети. Джулин ще ви разкаже всичко. Исках само да ви попитам дали ви интересува?

— Много — отговори веднага Кейт, решена да зададе на Джулин Потекари няколко изпитателни въпроса. — Смятам, че е добре да извикаме и Джеймс Грийв...

С него и с Пиърс Ланг Кейт тръгна към Линкънс Ин, където бе кантората на „Потекари, Тилмън и Тилмън“. Там ги посрещна самият Джулин Потекъри — елегантен като манекен на най-добрата мъжка шивашка къща, но под изисканата външност умът му сечеше като бръснач. Предложи им шери, поговориха малко на общи теми и накрая той се изправи и попита:

— А сега мога ли да ви покажа коня?

В мига, в който Кейт го зърна, кожата ѝ настръхна. На пръв поглед си заслужаваше целия четвърт милион — цената, която анонимният господин беше поискал за него. Като хвърли бегъл поглед към Джеймс, разбра, че и той е толкова развълнуван, колкото и тя.

Бавно обиколиха масичката, изследваха коня от всеки ъгъл. Той трептеше от живот: от изопнатия врат и разпиляна грива до риештите копита и разширените ноздри. Патината беше добра, поизносена като за толкова стара статуетка, в прекрасен зелен цвят с бронзово и златно, а тук-там имаше чертички в охра, където боята се беше изтъркала. Представляваше разновидност на летящия кон Танг — приличаше на живо същество, беше истинско чудо, създадено от ръцете на непознат и невъзпят гений. Кейт усети как гърлото ѝ се стяга. Погледът ѝ се изостри както винаги, когато застанеше пред съвършено произведение на изкуството.

— Може ли? — попита тя Джулин Потекъри, който я наблюдаваше напрегнато.

— Разбира се. Мис Деспар, смятам, че можете да подържите в ръце един от най-красивите и редки екземпляри.

Говореше сериозно, но Кейт усети някаква присмехулност в тона му. Не ѝ стана симпатичен. Тя вдигна коня. На тежест беше добре, стори ѝ се нормален. Изследва го отблизо колкото можа, без да използва лупа. Това щеше да стане, когато бъде пренесен в „Деспар“. Да фалшифицираш Танг представлява изкуство само по себе си. Тя знаеше, че съществуват забележителни образци, произведени от „фабрики“ в Новите територии на Китай. На пръв поглед този изглеждаше наред, не се забелязваха никакви признаци на съвременно

моделиране, имаше си номер. Безмълвно подаде коня на Джеймс, който също тъй напрегнато го изучи. После ѝ кимна едва забележимо.

— За нас ще бъде удоволствие да представим коня на следващия ни търг — събщи спокойно Кейт на напрегнато очакващия я адвокат. — За щастие, има заплануван за след шест седмици, така че ще можем да снимаме коня и да го включим в каталога.

— Наистина късмет — съгласи се Джулин Потекъри.

— Разбира се, предстои още един път да огледаме коня, за да се потвърди, че е истински. Трябва да получим данни за произхода му, с които вие или собственикът му вероятно разполагате — продължи Кейт.

— Разбира се — съгласи се пламенно Джулин Потекъри. Моят клиент ми е оставил бележката, с която е купил коня от Шанхай през 1908 година. Дотогава в продължение на няколко века е бил притежание на благородническо семейство. Документите, разбира се, са на китайски, но аз ще уредя да се преведат.

Уговориха се конят да бъде занесен в „Деспар“ на следващия ден, но те да вземат копие от сертификата му, а оригиналът щеше да дойде заедно със самата статуетка.

— Това е най-любезният клиент, когото някога съм виждал — отбеляза Джеймс Грийв, докато той и Кейт (Пиърс Ланг имаше други планове и затова не ги придружи) се връщаха с такси към „Деспар“.

— Смяташ ли, че е подозрително?

— Срещат се много нечестни адвокати без значение колко са известни, но според мен конят е истински. Това е рядък екземпляр. Танг като този не се появява често на пазара, но ако сегашният му собственик го е крил през последните седемдесет години, няма нищо чудно.

— Цяло чудо е — размишляваше замечтано Кейт. — Никога не съм виждала подобно нещо извън музей.

— Той лесно ще стигне цената си — за предмет с такава стойност винаги се намират купувачи.

Кейт въздъхна.

— Това са много пари — дори и за Танг.

— Съгласен съм, че цените са невероятно високи, но само виж какви суми прибира доведената ти сестра в Ню Йорк. Има един американец — донякъде простак, но невероятно богат. Неговите

финансови съветници му препоръчали да колекционира и той се спрял на статуетките. В началото на годината му продадохме много хубави глави от Бенин. Веднага ще се хване за Танг.

— И на мен ми идват на ум някои имена — каза замислено Кейт.

— Значи трябва да съобщим на всички.

Така и направиха. Конят мигновено достигна първоначално определената си цена: точно за двацет и две секунди беше продаден на Ролф Хобарт за сумата от 275 хиляди лири. Тъкмо той сега бе вдигнал голяма пушилка и заплашваше да ги съди за огромна сума, защото конят се оказал фалшив.

— Говори само за съдилища и споменава баснословни цифри — казваше ѝ Джеймс загрижено. — Ако въобще е възможно, трябва да го спрем по някакъв начин, за да не се вдига много шум. Предложих му да отида, но той не иска да се среща с мен — Джеймс направи пауза. — Няма да разговаря с никой друг, освен с теб — като видя физиономията на Кейт, продължи: — Налага се да отидеш. Ако това се разчуе, ще си съсипана, преди да си започнала. Ти удостовери автентичността на коня заедно с мен, доброто име на „Деспар“ е заложено на карта, и то преди да е започнал изпитателният ти срок. Мили Боже, не можеше да се случи в по-неподходящ момент.

Кейт настръхна. Джеймс я изгледа тревожно. Нервите ѝ бяха опънати, но той се възхищаваше за начина, по който се справи през последните няколко месеца. Трудеше се като черноработник, оставаше в кабинета си до много късно. Вероятно, че за да се прибере вкъщи трябваше само да се качи на горния етаж, това ѝ беше като Божи дар. Шарл е бил съвсем прав да направи горе апартамент. Но станалото беше най-лошото възможно нещастие, което можеше да се случи на аукционната къща — негодници да ги изиграят и да им продадат фалшификат, което се е разбрало едва след като е бил направен най-сигурният възможен тест. Съпътстващата информация обаче беше вярна, провериха я, доколкото бе възможно. Господи, това предвещаваше неприятности. Колко ли от тези проклетни коне ги има? Кой ли е геният, който ги произвежда? Той направо ще съсипе пазара...

Подобни бяха мислите и на Кейт. Дали това не е някакъв заговор? Всичко съвпаднаше и това я караше да се чувства неудобно. Пиърс Ланг предлага коня на „Деспар“. Собственикът държи да остане анонимен. Известна адвокатска фирма с добро име се нагърбва да играе ролята на посредник. Да, значи Джеймс е прав, когато казва, че дори между служителите на „Деспар“ има предатели. От друга страна, описанието на коня беше толкова подробно. Наистина звучеше автентично. „Господи, защо не осигурих двойно потвърждение чрез термолуминесценция — мислеше си отчаяно тя. — Защото я използвах само, когато имаш някакви съмнения, а тук нямаше такива, абсолютно никакви. Бях готова да се закълна, че конят е истински. Също както Виниша Таунсенд направи с онзи Рафаело — само че тогава тя беше сигурна, че той е фалшив. Боже мой, нямам дори експертиза на някой от началниците на отделите. Но Джеймс потвърди истинността ѝ, а той има големи познания. Аз ли съм виновна за всичко? Дали не са ме поставили на мушката, за да може Ролф Хобарт да ме съсипе?“

Роло бе казал за Ролф Хобарт.

— Много лоша слава му се носи. Има доста пари, но никакъв финес. Обича да съсипва противниците си и тежко им и горко, ако загуби. Баща ти не обичаше той да участва на негов търг. Обаче, когато желае нещо, не го интересува цената.

„Един много умно изработен фалшификат и един смахнат, който да го купи — мислеше си Кейт, заровила глава в ръце. — Не може всичко да е нагласено. Джеймс ми каза за него...“

— Джеймс — обърна се към него тя неочаквано, вдигайки глава. — Какво те накара да си спомниш за Ролф Хобарт във връзка с коня?

— Ами той вече е наш клиент, макар и много труден, а аз знам, че си пада по статуетки и търсеше нещо китайско...

— Откъде си го чувал?

Джеймс се смръщи, мислейки. После изведнъж се сети.

— От мадам дьо Вивие. Сега си спомних. На погребението на баща ви... се заговорихме за работа и тя спомена, че миналата година Хобарт е купил няколко неща от нея в Хонконг.

„Точно така! — помисли си Кейт. — Тя ме е насадила така. Но нямам доказателство...“ После ѝ хрумна друго. Скочи от стола си.

— Извини ме, Джеймс, няма да се бавя.

Тя бързо изтича надолу по стъпалата, после по коридора до малката стая, която Пиърс Ланг делеше със секретарката, която пък освен него обслужваше още двама души. Секретарката се изправи на крака малко смутена от внезапното нахлуване на Кейт Деспар.

— Мис Деспар...

— Мис Шарп, нали?

Момичето се изчерви от удоволствие, че му знае името.

— Да. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, струва ми се. Може ли да проверите в дневника на мистър Ланг и да ми кажете кога е бил в Женева за последен път. Мисля, че беше седмицата, преди да дойда, но не мога да се сетя точно в кой ден...

Момичето се пресегна за дневника.

— Да... Било е понеделник, седемнайсети. Всъщност той отиваше в Лозана, но тъй като там няма летище, трябвало е да кацне в Женева, а после да се придвижи със специален автобус на летището. Имаше среща по обяд в двореца Бо Риваж, затова му резервирах билет за ранен полет...

— Благодаря — мило я прекъсна Кейт. — Понеделник, седемнайсети. Точно това исках да знам. Благодаря, мис Шарп. — „И ако този плъх доносник разбере, че знам, толкова по-добре... — мислеше си тя докато се изкачваше обратно по стълбите. Но от една друга мисъл кръвта ѝ направо се смръзна. А ако целта е била да узная? Ако това е едно малко упражнение за разгривка?

Да ме сплаши, да разклати самочувствието ми. Да, в стила ѝ е... първо да подкопае основите на противника. Дребните малки доказателства се откриват много лесно. Съединителната нишка прекалено ясно се вижда. Още първият път, когато се видяхме, тя не се ли изрази много ясно какво мисли за така наречените ми възможности? Но би трябвало да знае какви са възможностите на Роло... Голям късмет, че него го няма и аз сама трябва да се справя. Сигурна съм обаче, че съм права. Всичко съпада идеално. Открих го сама. Аз, Кейт Деспар — детективката! Роло подуши, че има нещо гнило, но аз го проследих до извора.“

Адреналинът ѝ се бе покачил високо, когато влезе отново в кабинета си.

— Ще се обадя на Ролф Хобарт — заяви решително на Джеймс.

— Страхувам се, че няма да стане така — каза Джеймс с неудобство поради собствената си вина. — Ще се наложи да отидеш. Предполагам, че иска да те унизи. Такъв си е. Истински садист. Доставя му голямо удоволствие да унижава и оскърбява другите. Ще трябва да възстановим сумата му, разбира се, плюс някаква компенсация. Няма съмнение, че затова иска да се види с теб. Ти си единствената, която представлява някакъв авторитет за него.

Лицето на Кейт се изопна. Унижаването на гордостта ѝ щеше много да накърни самолюбието ѝ. Тя, която имаше самочувствието, че е един от най-добрите специалисти по ориенталски порцелан в света, още първия път бе измамена. Колко умна е тази Доминик! За нея Кейт е като прочетена книга. Разбрала е колко се гордее с потеклото си и колко е вярна на рода си. Подушила го е по време на срещата им, нали? Дала си е сметка, че за Кейт само „Деспар“ има значение. Сега я викаха да върне дължимото. Порядъчна сума от около поне половин милион долара... от които колко ли щяха да отидат при доведената ѝ сестра?

— Разбира се, че трябва да отида — рече най-накрая беззвучно.

— А дали аз... ще се оправяш ли сама? Той се държи отвратително с хората — този Хобарт. Всичките му предишни съпруги твърдят, че ги е бил...

— Ако ми посегне ще го дам под съд — отвърна Кейт. — Не, доколкото си спомням мистър Хобарт от търга, смятам, че ще ме срази с думи — очите и гласът ѝ бяха безжизнени. — Което си заслужавам, след като не познах, че конят е фалшив.

— Нито пък аз — каза твърдо Джеймс. — Според мен, много се съмнявам, че някой друг би познал. Имам почти трийсетгодишен опит в „Деспар“ и това е най-добрият фалшификат, който съм виждал.

— Трябва да стигна в Ню Йорк преди той да е съобщил на пресата.

— Сигурна ли си, че ще се справиш сама?

— Щом настоява, дори лазейки ще стигна до него — отвърна Кейт.

В един миг ѝ се прииска Роло да е с нея, но него го нямаше в града. Отиде на гости на свой стар любовник, който продаваше няколко картини от синия период на Пикасо.

Официалното му положение в Деспар беше личен помощник на Кейт. Тя го нае, защото имаше намерение да се освободи от Пиърс Ланг. Реши да го изпрати някъде по-далече, и то скоро. След като не разполагаше с абсолютно доказателство, не можеше да го уволни, но затова пък ще го понижи. „В Австралия — помисли си отмъстително. — Ще го изгоня в Сидни. Клонът е разработен, там няма от какво да печели слава. Само ще се труди здраво. Още по-добре, че няма да служи на господарката си. Тогава Роло ще може да души наоколо колкото си иска. Няма да мине много време и ще открие и други укрити шпиони. Трябваше да проявя повече разум и да не се съмнявам в думите му. Освен това, така той няма да може да се бърка другаде и да настройва останалите ми верни хора, а тъкмо сега имам много голяма нужда от тях.“

„Бих могла да се отърва и от Роло — продължи да разсъждава. — Но не. С това, което разполагаш, с него трябва да се справяш.“

Позвъни на секретарката си. Взе втора, макар че на мисис Хенеси това никак не ѝ хареса. Новото момиче се занимаваше с връзките с обществеността, което ѝ отнемаше много време. Намерението ѝ бе да остави Пени при себе си, а да освободи мисис Хенеси. Пени Кемпиън беше на възрастта на Кейт — умна, приветлива, работлива, освен това имаше предимството, че мис Хиндмарш я бе препоръчала. Пени и Кейт веднага си допаднаха и щом сега влезе, готова с бележник и молив, Кейт изрече бързо:

— Пени, трябва да се кача на първия самолет за Ню Йорк. Случаят е спешен. Нямам представа колко време ще отсъствам, надявам се да отида и да се върна за един ден. Кога тръгва първият самолет?

— Закъснели сте за сутрешния, но ще видя дали мога да ви намеря място за полета в шест часа. В такъв случай, ще трябва да останете да спите там, защото няма да успеете да се качите на самолета за Лондон в осем часа. Може би утре сутрин е най-добре, за полета в десет и трийсет? — Пени знаеше разписанието на полетите, тъй като предишният ѝ шеф непрекъснато пътуваше.

— Не мога да чакам до утре — трябва да тръгна колкото се може по-скоро. Виж дали не мога да хвана самолета в шест часа.

Нямаше места за този полет, а не беше възможно да използва друг, освен самолета в десет и трийсет на другата сутрин.

Кейт поръча разговор с Ролф Хобарт, който истерично ѝ се развика по телефона, сравни я със земята, завършвайки с думите:

— По-добре да довлечете тук задника си, госпожице, защото ако не го направите, ще разкажа историята на пресата. И по-добре... да пригответе повече пари, защото в противен случай, ще ви осъдя за минимум пет милиона долара.

— Ще бъда в Ню Йорк в девет и трийсет ваше време. Да кажем, да се срещнем в десет и половина във вашия кабинет?

— Давам ви половин час — нека да е единайсет — след това ще свикам пресконференция.

Той затвори слушалката, а Кейт остана разтреперана и скръцна със зъби. Мразеше грубияни. Особено такива, които ѝ крещят.

Изкара тежка нощ — почти не успя да заспи. Беше взела копието от сертификата за произхода на коня Танг и заедно с него и превода, който адвокатите ѝ бяха осигурили. Китайският специалист твърдеше, че документите са истински — стилът на написване, видът на хартията, езикът. Той беше проверил името на семейството, продало статуетката на настоящия собственик. Фамилията принадлежеше към истинска аристократична династия на мандарините. Изследва снимките на коня от всички ъгли, имаше и такива, правени отблизо, повечето бяха увеличения на някои части на статуетката. Не можеше да забележи нищо фалшиво. Но термолуминесценцията беше най-добрият арбитър. Процесът е скъп, но по него може да се определи възрастта на метала или на порцелана до десет години назад. Заключение на лабораторията бе, че конят е произведен преди не повече от пет години. Как? Къде? От кого? Защо? Кога? — тези въпроси се въртяха в ума ѝ цяла нощ, затова беше обхваната от треска, когато на следната сутрин зае мястото си в самолета. Не забелязваше наситеносиния цвят на небето, нито пък чуваше какво ѝ говори любезния германец, седнал до нея. Мислеше само за предстоящия скандал. В чантата си носеше празен чек. Спешно свиканото събрание на борда изрази съгласие, че Ролф Хобарт трябва да бъде усмирен, колкото и да поиска. Щяха да купят доброто име на „Деспар“, както и фалшификат на кон Танг. Знаеше, че когато напускаха заседателната зала, всички бяха едновременно шокирани и разочаровани. Толкова бързо да се провали... двамата с Джеймс Грийв. „Подобно нещо не би се случило по времето на баща ти“ — беше неизказаният упрек.

Блез Чандлър също пристигаше в Ню Йорк и докато се качваше на очакващата го лимузина, му се мярна червеникава коса и вдигната за такси ръка. Той спря шофьора и рече:

— Изчакай ме, моля те! — мина през тълпата и притича до извивката на пътя пред терминала.

— Мис Деспар?

Кейт се обърна и той се изуми от облекчението, което съзря на лицето ѝ.

— Слава Богу! Бях се отчаяла, че не мога да намеря такси, а всички лимузини са заети. Трябва да стигна в Ню Йорк до единайсет часа. Въпросът наистина е на живот и смърт. Можете ли да ме закарате?

— Разбира се, затова идвам. С кола съм. Елате...

— Вие сте истински ангел — изрече благодарна Кейт, докато се облягаше на светлосивите възглавници. Вече бе десет и четвърт.

— За какво е това бързане? — поинтересува се Блез.

Кейт се поколеба и в този миг забеляза как мекотата в черните очи изчезва.

— Все още ми нямате доверие, така ли?

Кейт трябваше да решава. Пое дълбоко дъх и му разказа всичко.

— Имате работа с много неприятен клиент — беше заключението му. — Не го познавам така добре както баба ми познава баща му. Явно всички от семейството са малко смахнати, поддържат странни десни каузи и са подозрителни към всичко и всички. Той няма да иска само своите пари, а и много повече. — Намръщи се. — Но защо вие? Сама, искам да кажа. Не бих допуснал съпругата си близо до него, а тя е много по-оперена от вас.

— Не съм от захар, няма да се стопя — сръза го Кейт.

Тя си знаеше, че е нервна, но не биваше той да го разбере.

— Така чувам — сухо изрече той.

— Как?

Той обърна глава и я погледна в очите.

— Как другояче?

— Боже мой! — ядосано процеди Кейт. — Няма ли нищо скрито от вас?

— Не мога да ви виждам често, затова ми докладват — призна той. — Не се безпокойте, не говорят лошо за вас.

— Но аз още не съм започнала годината си! — възмутено възкликна тя.

— Тъкмо затова ми докладват сега. Когато започне официално, тогава наистина оставате сама и не мога да се меся. Просто исках да знам как се справяте, това е всичко.

Кейт се изчерви гузно и се раздвижи от неудобство. Не очакваше никакъв интерес от негова страна.

Блез почукваше с пръсти по куфарчето си.

— Къде трябва да отидете?

— Сградата на компанията „Хобарт“ на Пето авеню.

— Знам къде е. Ще ви оставя там.

— Дали ще стигнем навреме?

Блез погледна часовника си.

— Не виждам защо не, но няма нищо лошо да се застраховаме — натисна едно копче. — Джим, трябва да стигнем до Пето авеню до единайсет.

Шофорът се обърна уверено.

— Ще стане, мистър Чандлър.

Колата набра скорост.

— Мислех, че тук не карат с повече от осемдесет километра в час — отбеляза нервно Кейт.

— Карат докато не ги хванат — след известно мълчание добави: — Колко време ще останете в Ню Йорк? Ще се отбиете ли в „Деспар“? — попита.

— Съмнявам се. Връщам се със следобедния полет.

Последва ново мълчание, после той се обади:

— Споменахте, че Пиърс Ланг е бил посредникът, който намерил коня?

— Да.

През остатъка от пътя до Ню Йорк, тя отговори на изпитателните му въпроси и когато спряха пред небостъргача, където се помещаваше компанията „Хобарт“, Блез излезе пръв от колата. Кейт инстинктивно вдигна глава нагоре. Първият небостъргач, който виждаше при първото си идване в Ню Йорк и то при такива обстоятелства. Не, този път няма да посети „Деспар“, не и при това пътуване. Никой не бива да узнае, че е тук. Тя още не знае дали е добро или лошо съвпадение, че

пристигането на Блез Чандлър съвпадна с нейното, но някак ѝ стана по-леко, след като и той беше в течение.

— Благодаря ви — каза му искрено. — Пристигнах навреме благодарение на вас.

— На ваша страна съм, дори и да не вярвате — отвърна ѝ Блез. Тя остана с отворена уста, а той влезе в колата и тя потегли.

СЕДМА ГЛАВА

Ролф Хобарт имаше кабинет приблизително с размерите на стадион Уембли, а бюрото му, голямо колкото ледена пързалка, се намираше в далечния му край. Кейт бе въведена от мъж с жабешко лице и докато вървеше към бюрото, погледът ѝ бе привлечен от коня, поставен точно в средата му.

— Е? — започна грубо Ролф Хобарт. — Ето го. Фалшификатът, който се опитахте да ми пробутате — беше едър, висок. Говореше заплашително и арогантно като кавгаджия, смятащ, че парите му го оправдават.

— Не беше нарочно — поправи го Кейт тихо, но твърдо.

— Не ми ги разправяйте такива. Предполага се, че сте специалистка, а се излъгахте!

Кейт се побоя да му каже, че и той се бе излъгал докато не му направи тест, и призна искрено:

— За съжаление така стана. В цялата си практика никога не съм попадала на толкова добра фалшификация. Може ли пак да го погледна?

— Може да си приберете този проклет кон, но след като ми дадете чек за един милион долара.

Един милион долара! Това си беше чисто и просто изнудване, но тя трябваше да откупи доброто име на „Деспар“, а то струваше много повече от милион. Беше ѝ ясно, че ако пожелае, той можеше да откаже да приеме дори тази сума и тогава да поиска десет пъти повече, да отхвърли неофициално плащане да даде „Деспар“ под съд. Кейт разбра, че той иска да ѝ покаже кой е господар на положението. Сякаш играеха на котка и мишка. Той не бързаше, а тя не знаеше какво ще се случи...

Тя разгледа коня. Дори и сега като знаеше резултатите от термолуминесценцията, все още го приемаше за произведение на изкуството; не беше стар, но беше толкова красив както би бил събратът му от преди две хиляди години. Сега си даде сметка какво са изпитвали специалистите, когато пред очите им Ван Меергрин

сътворил прекрасен Вермеер... Кейт се почувства ужасно глупаво. Познанията не ѝ служеха за нищо. За пръв път я хващаха с фалшификат, макар и толкова добър. Остави коня, бръкна в чантата си извади чековата си книжка, попълни исканата сума, подписа чека го и му го подаде безмълвно.

Ролф Хобарт само дето не го изтръгна от ръцете ѝ. После, след като не можеше да се сдържа повече, избълва тирада от обидни думи, повиши тон, очите му се изцъклиха, заобиколи бюрото, наведе се над Кейт и крещя така, че слюнката се стичаше по устните му и я пръскаше. Стори ѝ се, че той полудява и се сви надолу като видя стиснатия му юмрук над главата си. Бръщолевеше като обезумял, крещеше ѝ, че го е направила на глупак и се зарече кракът му никога вече да не стъпи в лондонския „Деспар“. Бил отишъл там, защото смятал, че тази аукционна къща се е специализирала по ориенталско изкуство. В бъдеще щял да се придържа към собствената си страна. Знаел си, че англичаните ще го измамат, винаги са били такива и такива ще си останат...

Неочаквано звънна телефонът. Ролф Хобарт спря по средата на тирадата, обърна се и грабна слушалката. Кейт не чуваше разговора. Сърцето ѝ туптеше в ушите, а коленете ѝ бяха омекнали. Никога в живота си не беше изпитвала такъв ужас. Имаше чувството, че всеки миг той ще излезе от трудно удържаното равновесие и ще започне да я налага с огромните си юмурици. Само поради огромното му състояние и сила другите побоища, които е нанасял, не са стигали до полицията. Остави чека върху бюрото му и започна бавно да се придвижва към вратата. Изведнъж чу Ролф Хобарт да казва:

— Почакайте! — и то със свършено различен тон.

Тя се закова на място с ръка протегната към дръжката на вратата, но не се обърна.

— Защо не ми казахте, че познавате Агата Чандлър? — попита той с помирителен почти загрижен тон. — Това променя нещата... — но сините му очи още искряха. Той се извиняваше заради някоя си Агата Чандлър, но по принуда.

— Хайде да забравим станалото, а? — пред смаяния поглед на Кейт, той скъса чека на парченца. — Исках само да ви дам урок. Никой досега не е мамил Ролф Хобарт, разбрахте ли? Дайте ми само онова, което съм платил и ще бъдем квит. Нали не ми се сърдите?

За пълно изумление на Кейт той протегна огромната си ръка. Тя недоумяващо се дръпна назад, обърна се, отвори вратата и избяга.

В асансьора се облегна на стената разтреперана. Този човек е луд! В една минута е готов да те смаже от бой, а в следващата се извинява заради някоя си Агата Чандлър. Тогава в обърканото ѝ съзнание просветна една мисъл, която почти я парализира — спомни си Роло да казва: „... внукът на Агата Чандлър, а тя притежава почти половината свят. Много стара, но все още неописуемо силна...“

Когато вратите се отвориха, един глас я попита:

— Мис Деспар? — Тогава излезе от трансa и видя пред себе си униформен шофьор с шапка в ръцете, който я гледаше малко загрижено.

— Да? — отвърна Кейт.

— Мисис Чандлър изпрати колата за вас.

— Какво? Кола ли? — отпусна се. Само да се махне от това място... — Благодаря.

Колата беше паркирана до бордюра — много дълга и с тъмни стъкла. Шофьорът изгледа побелялото ѝ лице и докато затваряше вратата ѝ, каза:

— В шкафчето ще намерите нещо тонизиращо, мис.

Кейт протегна ръка към издадения капак от орехово дърво и тогава забеляза, че трепери. Но успя отвътре да вдигне кристално шише, да си сипе двойно бренди в чашката, която служеше и за капак. Течността изгори вътрешностите ѝ, стигна до скования ѝ мозък и тя се облегна назад като ударена по главата. Затвори очи и въздъхна дълбоко. Каква сутрин само! Да имаш работа с луд човек! Колко хитър, злобен и жесток заговор.

Доминик ѝ обяви война и това бе първата атака. Роло беше прав. Не бива да ѝ се вярва. „А ти какво направи — нищо!“ Отвори очи и видя, че са спрели на широка улица с храсти по средата. Докато светлината на светофара се сменяше на кръстовището, забеляза табелката на улицата. Източна 80-та. Достатъчно знаеше за Ню Йорк, за да разбере, че се движат на север. Летище „Куинс“, откъдето щеше да хване самолета, се намираще на изток.

Наведе се и почука на стъклото.

— Движим се в погрешна посока!

— Не, мис — той я чу, макар че стъклото беше дебело. — Трябва да ви заведе при мисис Чандлър.

„Отвлечена!“ — помисли си Кейт полуистерично. Какъв ден само!

Агата Чандлър е толкова лоша, колкото и Ролф Хубарт — дали и на нея както при него огромното количество пари ѝ е създадо чувство за мегаломания?

Отново се облегна, видя, че шофьорът вдига слушалката и изрича нещо. На следващата пресечка завиха надясно. Тузарска част на града, ако можеше да се съди по къщите. Улиците бяха чисти и добре поддържани. Колата спря пред дом с две колони и входни врати по френски образец, излъскани като огледало. Щом колата спря, вратите се отвориха и по стълбите слезе възрастен иконом, а пред него вървеше слуга, който отвори вратата ѝ.

— Добро утро, мис Деспар — тържествено каза икономът и Кейт се усмихна, щом чу английския акцент. — Мисис Чандлър ви очаква.

Той я поведе нагоре по стъпалата, минаха през вратите, влязоха в широко и много хубаво антре с висок таван, с черни и бели плочки, разположени шахматно и извита стълба под огромен полилей. Седнала в инвалиден стол по средата на антрето я очакваше възрастна жена, а до нея — Кейт едва го преглътна — стоеше индианка! Възрастната дама докосна ръкохватката на стола и той безшумно се придвижи към Кейт.

— Значи вие сте дъщерята на Шарл — прогърмя гласът ѝ. — Аз съм Агата Чандлър. Баща ви беше мой стар и много ценен приятел.

— Приятно ми е — глупаво промълви Кейт, поемайки протегнатата ѝ ръка, с изкривени от артрит подути стави.

Старата жена се засмя.

— Изненадах ви, а? — по тона ѝ личеше, че изпитва удоволствие от това. — Когато Блез ми позвъни и ми разказа какво се готви да направи онзи смахнатия Ролф Хобарт, реших, че трябва да се намеся.

— С камшик ли? — успя да изрече Кейт.

Възрастната жена се засмя отново, явно доволна.

— Това се казва момиче! — ентузиазирано възкликна тя. После продължи по-меко: — Зле ли се прояви?

Кейт потръпна.

— Земята кръгла ли е?

Агата Чандлър отново се изкиска и плесна силно по коляното с изкривената си ръка.

— Бързо угасих гнева му. Казах му, че ако се отнесе лошо към вас, ще престана да му давам мед, да не говорим за други суровини, които получава от корпорацията. Познавам двамата Хобарт — бащата, и сина. И двамата са побъркани, а комплексът им за власт е по-голям от възможностите им. Хайде влез, дете, да се махнем от това антре, че става течение. Соумс! — избоботи гласът ѝ към възрастния иконом. — Сигурен ли си, че има отопление?

— Да, мадам. Термостатът е включен на силно.

— Не го чувствам — измърмори възрастната жена.

На Кейт вече ѝ се струваше, че антрето е като сауна, а с периферното си зрение видя пламъци, които привлякоха вниманието ѝ — в облицована с мрамор камина гореше огън, който би могъл да изгори цяло Чикаго.

— Мразя го този студен град — изсумтя Агата Чандлър. — Идвам само, когато се налага. Колкото по-скоро се прибера сред планините, толкова по-добре... Обърни ме, Мини — нареди тя на старата индианка, мълчаливо стояща до нея. — Това е братовчедка ми Мини Елхорн — обясни на Кейт. Мини кимна безучастно. Тя изглеждаше дори по-възрастна от Агата, което се потвърди, когато домакинята каза с облекчение: — Държа я край себе си, защото е по-стара и от мен. Почти не говори английски, но разбира. Хайде да отидем някъде на топло. Ела, Кейт.

Вече напълно очарована, Кейт последва процесията по коридора. Най-отпред вървеше икономът. Той отвори една врата, после застана от страни, за да мине инвалидния стол, бутан от Мини. Кейт ги следваше най-отзад.

— Сега можете да ни донесете кафе — нареди Агата.

— Да, мадам.

Мини закара стола пред бумтящ огън и старата жена започна да рови сред огърлиците си, за да си намери лорнета. — Хайде сега да те огледаме добре, Кейт Деспар. Знаеш ли, че баща ти и аз бяхме приятели?

— Не — искрено отговори Кейт.

Агата изсумтя.

— Нищо чудно. Запознахме се само преди няколко години, но веднага си допаднахме. Не приличаш на него.

Не е чак толкова обикновена, колкото я бе описал Блез. „По външност кръгла двойка — й бе казал. — Отличен по ум“. „Не е като Доминик — помисли си възрастната жена. — Внушително висока е, а краката й са хубави. Косата й въобще не е червена като морков. Някой някъде се е погрижил за нея. Добре.“

— Може ли да си сваля палтото? — попита Кейт.

Старата жена се разсмя.

— Стопли ли се? Трябва винаги да стоя на топло, кръвта ми много се е разредила. Затова идвам в Ню Йорк. За да ми прегледат старите кокали и да ми кажат колко време още ми остава. Настани се удобно.

Кейт свали късото си палто от мек вълнен плат. Под него беше облечена с брич, затъкнат в ботушите й, с дебел тъмнозелен пуловер над блуза с цвят на мед.

— Ако ти е много топло, няма нужда да идваш до огъня — изграчи Агата, затова Кейт се настани върху разкошно канапе достатъчно далеч, за да не заври от горещина.

На вратата се почука и икономът влезе с кутия.

— Какво носиш сега? — попита възрастната дама.

— За мис Деспар е, мадам. От мистър Хобарт.

— Конят! — възкликна Кейт и стана пъргаво. — Забравих коня! — Пое го от иконома и като вдигна капака, се увери, че вътре наистина беше фалшифицираната статуетка.

— Може ли да го погледна? — попита Агата.

Кейт й го подаде. Старата жена не можеше да го държи, но го разгледа с интерес.

— Хм, мисля, че има подобно нещо в ранчото — рече най-накрая. — Дядо ми е събирал неща оттук-оттам. Купувал е много от целия свят.

— Колекционирал ли ги е? — поинтересува се Кейт.

— Не в сегашния смисъл на думата. Просто е купувал каквото му е харесвало. — После попита направо:

— Добър фалшификат ли е?

— Невероятен. Толкова е добър, че нито за миг не се усъмних. Нито пък специалистът ми по ориенталски порцелан. Това — изрече с

чувство Кейт — е най-опасното нещо, което съм виждала в живота си.

— Срива пазара, така ли?

— Катастрофално.

— Хмм... — старата жена отново вдигна лорнета си.

— Е, пази го. Сигурна съм, че ще проведеш разследване, когато се върнеш в Лондон.

— Наистина ще го направим — сериозно се зарече Кейт.

— Някакви следи?

— Само подозрения — уклончиво отвърна Кейт.

Вратата отново се отвори и икономът внесе кафето върху голям сребърен поднос. Мини придърпа малка масичка, върху която го поставиха. Очите на Кейт светнаха при вида на среброто. Това не беше нейна специалност, но веднага разбра, че е от много високо качество.

— „Пол Ревер“ — каза старата жена, разбрала погледа ѝ.

— От баща ви ли?

Старата жена кимна доволна.

Мини сипа кафето.

— Не мога да правя нищо заради този проклет артрит — каза направо Агата. — Но не е стигнал още до мозъка ми — смехът ѝ отново избумтя.

Два пъти по-млади от нея хора биха завидели на жизнеността ѝ. Присъствието ѝ се налагаше. Лицето ѝ имаше меден оттенък и нямаше почти никакви бръчки. Косата ѝ — трябва да беше боядисана — беше черна като на внука ѝ, но съвсем права. Беше дръпната силно назад и завита в тежък кок, богато украсен с испански златен гребен, инкрустиран с камъни, които Кейт инстинктивно се досети, че са изумруди и рубини. Беше облечена с нещо, което би могло да бъде описано като роба, изработена от тежък брокат със сложна златна бродерия, а около врата имаше яка, каквато Кейт беше виждала само като илюстрация на царете на инките — беше буквално отрупана със същите изумруди и рубини. Индиански златни обици със същите камъни висяха на продупчените ѝ уши, а единственият пръстен, който носеше, беше обикновена златна венчална халка на лявата ръка. Мини от друга страна, носеше дреха, която Кейт с изумление позна като традиционна индианска рокля от кожа, която изглеждаше изключително и бе поръбена с мъниста и ресни с цвят на неузряло жито. Косата ѝ беше чисто бяла и доста пооредяла като на Агата, но не

носеше украшения. Тя поднесе кафето на братовчедка си в специална купичка с две дръжки, в които Агата пъкна изкривените си пръсти.

— Искаш ли да сипеш нещо вътре? — попита, когато Кейт взе своята чаша.

Смятайки, че е по-добре да бъде трезва (още усещаше ефекта на коняка, който изпи в колата). Кейт отказа. Една глътка от кафето ѝ подсказа колко е била права. Беше черно като грях и адски горещо.

Старата жена се разсмя.

— Баща ми ме научи как да правя кафе. Понякога няхаме друго, ако не беше успял да убие нещо за ядене, така че това трябваше да ни държи.

— Би могло да ви разтопи — преглътна Кейт и старата жена отново избухна в смях.

— Моето момче ми каза, че имаш дух. Затова ми се обади — „Херцогиньо — каза ми, — трябва да се обадиш на Ролф Хобарт, преди да е разкъсал на парчета едно беззащитно момиче.“

— Не съм беззащитна — възрази Кейт обидена.

— Виждам, че не си, но е трудно да си отвориш устата, когато Ролф се нахвърли върху теб. Както и да е, Блез беше доста обезпокоен, затова направих, каквото поиска. Обръща се към мен само когато знае, че работата е сериозна.

Кейт замълча, тъй като се обърка от изненада. Много е странен! — помисли си смутена. Той също бързаше, но е намерил време да позвъни на баба си и да помоли да използва влиянието си. Това я накара неволно да попита:

— Така ли ви нарича? Херцогиньо?

— Такава бях, когато с момчето се видяхме за пръв път. Тогавашният ми съпруг беше италиански херцог. Имала съм четирима съпрузи — обясни тя развеселена. — Всичките ги надживях. Както и да е, момчето винаги ме нарича така. Той единствен го прави, но за всички други съм Агата Чандлър. С това име съм родена и смятам, че си остава най-доброто.

— И го наричате момче? — няма мъж, който по-малко да прилича на момче, помисли си Кейт.

— Такова беше, когато се срещнахме за първи път, тогава беше деветгодишен.

Кейт вече тръпнеше от любопитство.

Малко по-късно тя научи, че Агата, независимо от четиримата си съпрузи, е родила само едно дете — майката на Блез, Ан. Също като майка си Ан се омъжвала четири пъти, а Блез бил син от третия ѝ брак. Тя и четвъртият ѝ съпруг загинали, когато по време на буря колата им излязла от пътя между Франция и Италия и паднала в пропаст. Блез имал доведена сестра Консуело, дъщеря от първия съпруг на майка му — аржентинец и доведен брат Джералд, син от втория ѝ съпруг — английски виконт. Според Агата нито един от двамата не струвал и пукната пара, но Блез, когото тя осиновила и му дала името си, бил светлината на живота ѝ.

— Той е мой наследник и той ще получи всичко — каза и енергично кимна с глава. — Консуело е имала трима богати съпрузи, а настоящият ѝ — четвъртият е беден като църковна мишка. Джералд получи титлата и именията на баща си. Виждам ги само, когато имат нужда от нещо. Не искат много да се знае, че имат баба полуиндианка. Джералд е глупак. Консуело има ум, но го използва не за каквото трябва. Ужасно завижда на Блез.

Под презрителния тон Кейт усети болката ѝ, а изразителното ѝ лице издаваше чувствата ѝ. Старата жена забеляза това.

— Достатъчно сме говорили за мен — рече бързо тя. — Разкажи ми нещо за себе си. Как се справяш с „Деспар“?

— Очевидно не толкова добре, колкото ми се искаше — в гласа и тона на Кейт пролича неудовлетвореност.

— Ако на баща ти не му беше хрумвало да ти го завещае, той нямаше да те остави без нищо. Каза ми, че според него ти притежаваш необходимите качества.

Кейт се изуми.

— Говорил ви е за мен?

— Много пъти. Баща ти искаше едно: да се сдобри с теб. Много го натъжаваше, когато му връщаше писмата, но предполагам, че ти самата си страдала — гласът на старата дама беше изпълнен с жал, а после каза още по-меко: — Аз много ценях баща си, затова си мисля, че много добре те разбирам. Ако беше отишъл другаде и ме беше оставил, сигурно бих умряла от мъка.

— И на мен така ми се струваше — съгласи се Кейт с тази изумителна стара жена.

— Какво промени мнението ти? — попита Агата.

Кейт помълча нерешително. Доминик дьо Вивие беше обожаваната снаха на старата дама.

— Някой ми отвори очите — позволи си да каже. — Винаги съм възприемала нещата от моя гледна точка. Когато погледнах от различен ъгъл, тогава разбрах, че излизам от задънената улица, където сама се бях затворила.

Старата жена кимна мъдро.

— И на мен веднъж-дваж пъти ми се е случвало подобно нещо.

Усмихнаха се любезно една на друга, но вече и двете се чувстваха напълно свободно.

— Благодаря, че ми се притекохте на помощ — импулсивно рече Кейт.

— Направих го само защото Блез ме помоли. Мисля, че си имала голям късмет да го срещнеш — тук тя въздъхна. — Момчето много пътува, понеже вижда, че напоследък вече не мога. Проклетият артрит ме е стегнал като в менгеме.

— Ще му благодаря, когато го видя — учтиво каза Кейт. Кое се оказа по-скоро, отколкото тя предполагаше.

Погледна часовника си и се изуми като видя, че е минал цял час и вече е време да се сбогува и да тръгва. Точно тогава вратата пак се отвори и влезе самият той.

Кимна на Кейт и се наведе да целуне баба си, която го погледна с обич. Щом се изправи, Кейт преглътна и каза:

— Благодаря ви, че ми се притекохте на помощ или по-скоро, че помолихте баба си да го направи.

— Значи имаше ефект?

— Никога не съм виждала толкова бърза промяна у някого.

Блез изгледа баба си с обич.

— Компанията Хобарт върти доста голям бизнес с корпорацията, ние сме единствените им доставчици на много важни суровини; освен това херцогинята винаги би могла да победи Хобарт на канадска борба.

Старата дама се изсмя.

— Моят баща ме научи — съобщи тя. — Това е той — обърна се към Кейт и й кимна към портрета над камината. — Казваше се Черният Джек Чандлър.

Беше мъж на около четирийсет години, с дълги мустаци, както са се носили в края на 19 век, обут с кожен панталон, сложил пушка

върху кръстосаните си колене. Имаше черна коса, яркосини очи и загрубяла кожа на мъж, който прекарва повечето си време на открито. Кейт го погледна, но стана, за да го разгледа отблизо. Най-накрая изрече:

— Поправете ме, ако греша, но това не е ли Ремингтън?

Старата жена остана много доволна.

— Е, ти ги би всичките. Почти никой не го забелязва.

— Знам, че не е рисувал много портрети, но стилът му не може да се сбърка.

— Познаваш ли изкуството на Американския Запад?

— Сега го уча. Хоби ми е. Не си давах сметка, че е толкова богато и от толкова високо качество.

— Мисля, че в ранчото има много картини на Ремингтън — каза старата жена. — Баща ми и Фредерик Ремингтън бяха приятели.

Кейт се замая. Само един Ремингтън струва цяло състояние.

— Какво ли нямаме от него — картини, скулптури, индиански творби. Има един дървен индианец, който изглежда толкова истински, че трябва да провериш дали скалпът ти е на мястото си.

Наблюдавайки светналите златисти очи, живия интерес, изписан на лицето ѝ, явния копнеж да види всичко това, Агата взе едно от внезапните си решения.

— Ще ти кажа нещо, Кейт. Днес е петък, а аз отлитам за Колорадо следобед. Искаш ли да дойдеш и да прекараш края на седмицата с мен?

Кейт възбудено пое дъх.

— Може ли? — после разумът ѝ се обади: — Не, трябва да се връщам в Лондон с фалшивия кон...

— Защо? Какво ще направиш през уикенда? Защо не се обадиш и не им съобщиш, че ще се върнеш в понеделник сутрин. Самолетите на корпорацията непрекъснато сноват между Англия и Америка и можем да те качим в неделя вечер в Денвър. Кажи им, че ще си на бюрото си в девет и половина в понеделник сутрин. Все пак, нали ти си шефът сега?

Кейт я достраша да ѝ обясни, че още не е съвсем свикнала с този факт, но успя да каже:

— Аз съм, вярно е. Получихме си и коня обратно.

— Освен това имаш ми думата, че Ролф Хобарт няма да гъкне за станалото — увери я възрастната дама. — Момче, заведи Кейт до телефона, за да се обади в Лондон.

Кейт се обърна към него.

— С удоволствие — каза той, но по такъв начин, че тя не разбра дали е искрен или не. „Толкова е загадъчен — дразнеше се тя. Един път си прави труда да накара баба си да я измъкне, а в следващия сякаш ѝ се сърди.“

Обади се на Джеймс Грийв, чието облекчение бе безмерно.

— Кейт, ти си цяло съкровище — възкликна Джеймс. — Заслужаваш си уикенда. Смятам тази вечер да изляза и да се напия някъде. Изтърках килима си, докато те чаках да позвъниш. Добре, много добре!

— Благодаря ти — каза Кейт. Не му спомена нищо за намесата на Агата. Ще обясни всичко, когато се прибере. — Роло върна ли се?

— Не съм го виждал. Да го потърся ли?

— Не, няма значение. Но ако се върне и се поинтересува къде съм, кажи му.

— С най-голямо удоволствие — сърдечно се съгласи Джеймс. — Приятно прекарване на уикенда. Сигурен съм, че моят ще бъде много приятен. Бог да те благослови, Кейт.

— Е? — поиска да знае старата дама.

— Много ще се радвам да дойда в Колорадо — щастлива ѝ каза Кейт. — Къде се намира ранчото? — попита нетърпеливо.

— В Роринг Форк Валеј — отговори Блез. След като разбра, че това не ѝ говори нищо, продължи: — Не си ли чувала за Аспен?

— Ски курорта? Разбира се, кой не го знае?

— Аспен се намира в началото на Роринг Форк Валеј.

Очите на Кейт светнаха.

— Караш ли ски? — попита я старата дама.

— Никога не съм се качвала на ски, но за всичко си има първи път.

— Хайде да видим как сме с времето. Не се безпокой за дрехи. В ранчото има достатъчно, които ще ти станат. Яздиш ли?

— Да! — одухотвореното лице на Кейт светна от радост.

— Имаме три тенис корта и два басейна — един вътрешен и един външен, така че ще имаш възможност да се раздвижиш — старата

жена се обърна към внука си. — Моето момче е лудо по спорта.

— И аз го обичам — щастлива се съгласи Кейт.

„Странно — размишляваше Блез. Никога не би свързал нацупеното устато момиче с определено размъкнати дрехи с тази очарователна, блестяща, пълна с живот млада жена, чиято гъста лъскава коса лъщеше като кестен и чиито дрехи издаваха едновременно вкус и умение да се облича, с каквото ѝ отива.“

— Ще можеш да огледаш и всичко, което има в ранчото — доволна каза Агата. — Ще обядваме леко и ще тръгнем приблизително в три часа. Ще останеш за обяд, нали, момче?

— Ще ме искаш ли, след като вече си имаш приятна компания?

Старата жена изграчи:

— Хайде, не ми ги разправяй такива.

Явно, отношенията им почиваха на здрава връзка. Тонът му беше шеговит, когато я наричаше „херцогиньо“, но бе пълнен с обич.

Обядът бе сервиран на маса, която би побрала петдесетина души в трапезарията. Храната беше обилна и вкусна. За десерт им поднесоха пай с орехи.

След като изяде две порции от него, Кейт въздъхна.

— Ако това наричате „лек обяд“, разтрепервам се като си помисля какъв ли ще бъде тежкия.

— Глупости! Радвам се да видя добър апетит на здрав човек. Няма да ти навреди да добавиш още няколко килограма на това твое тяло. Няма да повярваш, но едно време самата аз бях тънка като върбова пръчка, а сега съм като стар дъб.

Когато стана време за тръгване, Блез внимателно обгърна баба си с пелерина от самур и ѝ подаде малка кожена чанта, която тя сложи на скута си. Инвалидният стол беше избутан по рампата, сложена върху стъпалата пред къщата, където ги очакваше огромна кола. Сега на Кейт ѝ стана ясно защо вратите са толкова широки. Блез се наведе, пхна една ръка под коленете, а другата под мишниците на баба си, повдигна я и я сложи върху задната седалка. Столът бе сгънат и прибран в багажника и щом Мини седна до шофьора, Кейт зае мястото до старата жена.

Агата вдигна лице към внука си.

— Ще ти се обадя довечера — каза той.

— Не забравяй.

Когато тя отново се облегна на седалката, той се обърна към Кейт.

— Приятно прекарване на уикенда.

— Благодаря ви за всичко — отвърна Кейт.

Той се усмихна и тя примигна. После той отстъпи, затвори вратата и колата тръгна.

Луксозната обстановка в колата — сивите кожени седалки и ореховата тапицерия — всичко бе подгряно както в къщата, а херцогинята (Кейт започна и мислено да я нарича така) се сгуши в самурената пелерина.

Старата дама се обърна да махне на внука си и Кейт забеляза, че независимо от студения ден в Ню Йорк, Блез стоя на улицата, докато завиха зад ъгъла. Агата обърна глава от прозореца и въздъхна доволна.

— Това е моето момче — заяви гордо.

Колата ги закара до отдалечено място на летище „Кенеди“, което се използваше за частни полети. Качиха се на самолет, с надпис „Чанкорп“. Посрещна ги усмихната стюардеса.

— Най-последно — херцогинята въздъхна с благодарност, когато съблече самурената пелерина.

— Добре ли прекарахте, мисис Чандлър? — попита стюардесата.

— Друг път е било и по-добре... Какво става вкъщи?

— Всичко е наред. Времето беше идеално, когато тръгнахме от Денвър тази сутрин: — студено и ясно.

— Чувам, че е паднал сняг.

— Валя цялата събота и неделя. Това е добра новина за Лепен и неделната литургия беше посветена на снега.

— Представям си — съгласи се старата жена. — Кейт, това е Глория. Тя винаги се грижи за мен, когато идвам в Ню Йорк. Глория, това е мис Деспар. Идва ни на гости за уикенда. Никога не е ходила в Колорадо.

— Всъщност, в Америка — въздъхна Кейт със съжаление. — Но ще дойда пак.

— Радвам се, че ви харесва — усмихна се Глория с компетентността на човек, който знае, че обратното не е възможно. — Да ви донеса ли нещо?

— Не, благодаря.

— Ако искате нещо, просто звъннете — каза Глория. — Звънецът е точно до стола ви.

Кейт беше отгледана ако не в лукс, то поне в удобства. Никога не ѝ бяха липсвали пари, но вродената пестеливост на майка ѝ бе породила у нея почти калвинистичен ужас от разхищение. Според нейните разбирания, както и според всички стандарти, семейство Чандлър беше изключително богато. Даде си сметка, че откакто колата я взе от сградата на Хобарт, тя влезе в свят, където милионите се въртят така, както тя въртеше стотиците. Дали затова Доминик се бе омъжила за Блез Чандлър — освен заради явната му физическа привлекателност, разбира се? Направили състояние от мед, след като Черният Джек попаднал на приказна жила на мястото, наречено мина „Щастливият долар“, но сега корпорацията беше с многонационално участие и освен мед, добиваше калай, волфрам, ванадий и нещо друго, наречено молибден. Освен това, добиваха олово и въглища. Притежаваха и петролни кладенци. Бяха собственици на банка „Чандлър“, на верига хотели и на многобройни недвижими имоти. Имаха и параходи... Кейт научи всичко това от един бърз преглед на списание „Форбс“, което намери в салона, откъдето позвъни в Лондон. Сега, като огледа скришом купчината списания върху масата, тя забеляза още един брой на същото списание. Тъкмо ще дочете статията.

Едва когато самолетът набра височина Кейт забеляза, че ръката на Агата леко трепери. Като видя загрижения вид на Кейт, старата жена изрече дрезгаво:

— Не мога да свикна с излитането. Но не ми позволяват да пътувам дълго. С влак и с кола е изключено, така че само със самолет мога да дойда за изследвания. Блез настоява докторите да идват при мен, но ми се вижда ненужно да тръгнат с цялата си апаратура и да пресекат цялата страна, за да стигнат до мен.

След като пийнаха чай, тя видимо се оживи. Агата Чандлър обичаше да клюкарства и прескачаше от тема на тема. Така Кейт научи, че тя нито харесва, нито одобрява брака на внука си; че доведената майка на Кейт — празноглава красавица — е невъобразимо ревнива, че съпругата на Блез и баба му не хранят топли чувства една към друга; че Агата също идеализирала баща си, след като майка ѝ — чиста индианка от племето шошони починала в детството ѝ заедно със

сина си, когато Агата била петгодишна; че се безпокои какво ще стане с Блез, след като тя си отиде от тоя свят, свързан с жена, която нарочно и по навик му създава неприятности.

Кейт се бе изчервила и се притесняваше. Роло би й казал да стои мирно и да запомня всяка дума. Блез Чандлър би се разлютил, ако знаеше какво прави баба му. Сега разбра защо изглеждаше толкова необщителен, когато Агата обяви, че ще вземе Кейт в Колорадо. Но да бъде справедлива — той не се намеси. Не че го каза, но Кейт остана с впечатлението, че на Агата Чандлър не й остава много време, за да угажда на любимия си внук.

— ... разбира се, че той работи много. Единственото му време за почивка е когато се прибира в ранчото. И той го обича, както и аз. Като беше дете, щом го видя, веднага се влюби в него. В началото седеше върху коня като женствен французин, но малко след това му сложихме седло като на наш човек от Запада и той прекарваше върху него от осем до десет часа всеки ден. Беше толкова добър, че можеше да стане състезател по родео в Колорадо Спрингс. Също като баща ми. Великолепен ездач... Но щом имаш индианска кръв, можеш да яздиш. Идва ти отвътре.

— Баща ви полуиндианец ли беше?

— Майка му е била чиста индианка, името й е било Блестяща вода. Била отвлечена от войници, а дядо ми я спасил. Той беше планинец.

Старата дама кимна, усмихна се на себе си и все така усмихната заспа. Кейт изпусна дълга въздишка и тогава забеляза Мини, която я наблюдаваше. Докато се взираха една в друга Кейт забеляза как лицето на индианката светва, очите й се усмихват, а после и устните й. Стара е, искаше да каже, и е самотна. Помъчи се да я издържиш. Тя го заслужава. Кейт кимна, Мини отново сведе очи към ръкоделието си, а Кейт взе списанието, съдържащо толкова много информация. Прочете статията и направо се смая от цифрите, дадени като състояние на Агата Чандлър: — милиарди, а не милиони. Всичко това е започнало от човек, който проучвал терена и открил богата медна жила, а жена му била индианка.

Агата се събуди и продължи да говори, сякаш беше спряла за миг, за да събере мислите си и без да иска повтори онова, което Кейт прочете.

— ... мъжете Чандлър са били планинци още когато се занимавали с търговия по течението на река Снейк, преди повече от сто и петдесет години. Всички от нашия род са от Запада. От стария Запад. Онзи, който помня и аз и който разрушиха с прекарването на железницата. Когато баща ми бил млад, в продължение на месеци не виждал жива душа. В онези дни човек е могъл да се загуби из пущинаците, ако не е знаел пътя.

— Колко е голямо ранчото?

— Вече не е голямо. Около четирийсет хиляди акра. Някога беше половин милион. Четирийсет хиляди е достатъчно, за да можем да се грижим за него. „Щастливият долар“ е действашо ранчо. Освен това се намира на три хиляди метра височина. Нощем става студено. Има много сняг. Затова използваме хеликоптер. Имало е случаи, когато през зимата сме оставали затрупани със сняг.

Глория, която непрекъснато се грижеше за нуждите на старата жена се приближи и попита дали желаят нещо. Агата си поръча бърбън с вода. Кейт пи кафе и отчаяно се мъчеше да не заспи. От топлината в кабината, виното на обяд и непрекъснатото бърбене на старата жена клепачите ѝ натежаха и най-накрая я победиха.

Агата се усмихна, когато видя главата на Кейт да клюма и даде знак на Глория да завие спящото момиче с леко одеяло. „Какво мило дете — помисли си. — «Пълна противоположност на Доминик.» Въздъхна както винаги от това име — тя никога не е стъпвала в ранчото, нито пък се е приближавала и на хиляда мили до него. Мръщи се при споменаването за добитък и язди коне само ако се наконти в онези нейни тесни панталони и бомбе. Не че нямаме всички удобства, които тя харесва. Например баща ми инсталира първата баня на запад от Скалистите планини!“ Отново въздъхна тежко. „Не ме интересува какво говорят за съвременните бракове — рече си тя недоволна. — А това, което моето момче има, съвсем на нищо не прилича.“

Кацнаха в Денвър малко преди шест и трийсет. Колелата на самолета се плъзнаха върху заскрежената писта и той спря пред огромен автобус, който ги закара няколкостотин метра по-далеч, където ги чакаше хеликоптер. В него беше удобно както в самолета и също тъй топло. Беше се стъмнило, затова Кейт не виждаше нищо през

прозореца, освен далечните блестящи снежни върхове на планините, огрети от луната.

— Това Скалистите планини ли са? — попита тя възбудено херцогинята.

— Точно така — радостно потвърди старата жена.

Приземиха се на ярко осветена площадка и Кейт с изненада видя огромна триетажна къща, стояща на петдесетина метра. Очакваше да види барака или къща от трупи. Тази беше тухлена и напомняше на Версай... Тръгнаха пеша по една каменна пътека и после влязоха в горещата като фурна оранжерия, в която растяха зелени растения като в Конго, а въздухът бе наситен с влага.

— Ах... така е по-добре — обяви херцогинята и отхвърли пелерината от самур. — Виждам, че е паднал още сняг.

— Започна малко преди обяд, но прогнозата за следващите няколко дни е за хубаво сухо време — съобщи мъжът, бутащ инвалидния ѝ стол.

— Добре, добре... не искам гостенката ни да я затисне снегът. Кейт, това е Франк Креймър, той е мой — какъв казваше, че си, Франк?

Мъжът на средна възраст с едри груби черти на лицето свали каубойската си шапка и почеса прошарената си, късо подстригана коса.

— Ами, върша всичко, което ми наредите — позволи си да отговори той.

— Секретар плюс всичко останало? — усмихна се Кейт, докато пое протегнатата му ръка.

— Това е Кейт Деспар — представи я херцогинята. — Идва чак от Англия, и то за пръв път. Трябва да ѝ покажем западното гостоприемство, Франк.

— С най-голямо удоволствие, мадам — обеща той.

— Нека първо да се настаним, после ела да ми кажеш какво е ставало тук докато ме нямаше — нареди старата жена. — Остани за вечеря.

— Непременно, мадам — обеща той, докосна шапката си и излезе.

От оранжерията се влизаше в голямо антре, където имаше стълба за горните етажи, но те използваша асансьор, който ги качи два етажа по-горе. Подът беше с теракота в испански стил, по стените висяха

животински глави, бяха окачени и няколко картини. Кейт мечтаеше да ги разгледа по-отблизо, защото беше сигурна, че разпознава някои, рисувани от известни художници, но тя последва Агата и придружителката ѝ през галерията до една голяма врата, която Мини отвори.

— Ще спиш тук — заяви старата жена.

Под балдахина биха могли да се натъркалят шест души. И тук мебелировката бе от края на миналия век, а килимът бе рядък шедьовър от китайска коприна. По стените имаше много картини — всичките от Запада. А когато Мини отвори друга врата, разкри великолепна баня в стил крал Едуард — цялата в мрамор и махагон.

— Ще ти намерят някакви дрехи — каза и домакинята, — но ако не искаш да се преобличаш, недей. Тук вечерята не е официална. Ще бъде в осем. Някой ще дойде да те вземе — засмя се. — Къщата е ужасно голяма.

Щом остана сама, Кейт се разходи из стаята. Таванът представляваше сложна плетеница от гипсови орнаменти и корниз, стените бяха облепени с грапави тапети, а от картините направо ѝ секна дъхът — един Биърцат, две Катлин, а четвъртата беше на Ремингтън. На чисто бялата стена в банята висеше прекрасно платно на Ийстмън, представляващо лов на бизони. То, както и другите, беше със стъкло.

Върна се отново в стаята и седна на леглото, после огледа по-внимателно кувертюрата. Беше от различни парчета плат, главно в синьо и бяло, а моделът ѝ напомни нещо на Кейт. При това беше изработена на ръка. Възглавниците бяха с истински памучни дантели и когато огледа висулката за звънеца до леглото, откри, че цялата е обшита с индиански мъниста: с нещо подобно Мини се занимаваше в самолета.

— Това не е къща — изрече на глас Кейт, — същински музей! — От вълнение цялата настръхна. Какви ли други чудеса я очакваха?

Водата беше гореща, тоалетните принадлежности — модерни: шампоан за вана, талк, сапун. Имаше и душ, но и той беше стар, както и самата баня и тъй като Кейт не разбра как да борави с него, легна във ваната, която беше толкова голяма и дълбока, че можеше да плува в нея. Хавлиените кърпи бяха с големината на чаршаф, затоплени на

дървените поставки, и когато отново влезе в спалнята, на леглото имаше избелял, но чист чифт дънки, както и карирана риза.

Е, нали тя каза неофициална вечеря.

Странно, помисли си малко по-късно, когато се погледна в огледалото вече напълно облечена. Ризата и дънките преди ѝ бяха като униформа, но след като косата ѝ беше подстригана и фризирана с добавка на съвсем малко количество грим, сега ѝ стояха по съвсем различен начин. Вдигна крака, за да огледа каубойските ботуши. Бяха изумително удобни. Нейните бяха изчезнали.

Чудеше се кой ще дойде да я вземе, когато на вратата се почука.

— Добър вечер, мадам. Готова ли сте да ви заведе долу? — беше млада, чернокоса, много хубавичка чиста индианка.

— Да, моля.

— Аз съм Нула.

— Приятно ми е — каза Кейт.

— Аз ще се грижа за вас, така че ако нещо ви трябва, само ми кажете.

— Добре. Благодаря.

Момичето я огледа.

— Дрехите ви идеално стават. Как са ботушите?

— Много са удобни. Как разбрахте какъв номер нося?

— Като взех вашите ботуши. Мисис Агата обича да има дрехи за неочаквани посетители. Приятно ѝ е да има компания. Но вече рядко някой идва насам, а и тя не излиза.

Нула преведе Кейт през галерията до една врата в ъгъла, където беше стълбата, която завършваше с друга врата и дълъг коридор.

Херцогинята беше в оранжерията. Специална масичка беше пригодена да се дърпа над стола върху скута ѝ, където имаше купчина хартии. До нея беше седнал Франк Креймър, който се изправи, когато Кейт приближи.

— Е, сега изглеждаш много добре — одобри я херцогинята.

— Да не би тук да имате магазин, както и всичко останало? — пошегува се Кейт.

— Няма нужда — отговори възрастната дама. — Баща ми винаги държеше много дрехи за хора, които идваха неподготвени и сигурно аз продължавам традицията. Искаш ли да пийнеш нещо преди вечеря?

— Може ли коктейл от уиски с лимон? — попита Кейт.

Херцогинята се усмихна.

— Звучи ми сякаш искаш да пробваш нещо, което не си опитвала по-рано.

— Никога не съм го вкусила, но ми харесва как звучи.

Вкусът беше още по-добър. Кейт отпи и облиза пяната, която се издигаше до ръба на чашата ѝ и каза:

— Ммм — много е вкусно.

— Това е бърбън — каза ѝ херцогинята. — Аз пия бърбън. Макар че напоследък водата, с която го разреждам, е повече от уискито. Водата е от един ручей на реката. Утре ще я видиш. Ще те разведа навсякъде.

Вечеряха в трапезария, където камината би могла да отоплява цял замък. Кейт и Франк Креймър седяха срещу херцогинята и Мини както на обяд, се грижеше за удобството на херцогинята. Кейт забеляза, че нарязва дебелия филе телешко на хапки, за да могат изкривените от артрит ръце лесно да ги поемат. След като свърши вечерята, придружена от две чаши превъзходно кларе, което се плъзгаше в гърлото като коприна, тя започна да усеща резултата от напрегнатия ден, а като се прибави и височината, на която се намираха, коленете ѝ омекнаха.

Спомни си, че се извини, прозина се и препъвайки се по коридорите и по стълбите след Нула, се върна обратно в стаята си. Беше ѝ топло. Опипа старовремските радиатори и откри, че работят на пълна мощност. Дръпна настрана кадифената завеса (под нея имаше тежко перде от истинска нотингамска дантела) и успя да отвори долния прозорец няколко сантиметра. От навлизащия леденостуден въздух кожата ѝ настръхна и тя понечи да се отдръпне, но в далечината зърна звездите и луната, която осветяваше планинските върхове със сребриста светлина. Докато гледаше, без да обръща внимание на студа, тя чу цвилене на кон. Въздухът, с който дробовете ѝ се напълниха беше толкова студен и разреден, че се закашля. Бързо се отправи към леглото си. Сви се на топка и въздъхна дълбоко от удоволствие. Сигурна бе, че ще се влюби в Колорадо.

Събуди я мирисът на прясно кафе, потърка нос като мече, седна върху леглото и видя Нула, която слагаше поднос върху мраморния плот на тоалетната ѝ масичка.

— Добро утро, мадам. Предполагам, че сте спали добре.

Прозявайки се и протягайки се, Кейт се съгласи.

— Така е.

Часовникът на нощната масичка показваше десет часът. Нямаше представа кога си е легнала, не беше обърнала внимание на часа.

— Донесох ви всичко. Планинският въздух отваря апетита.

— Знаеш ли, гладна съм — призна ѝ удивено Кейт. Нормално закусваше както дойде — най-често само чаша черно кафе. Когато вдигна сребърния капак, видя, че в чинията върху подноса има парченца шунка, бъркано яйце, гъби, домати и царевичен хляб. На подноса имаше и висока чаша с портокалов сок — толкова свеж и студен, че зъбите ѝ замръзнаха. А кафето беше като амброзия.

— Когато сте готова, ще ви заведе при мисис Агата — усмихна се Нула. — Само дръпнете тази висулка и веднага ще дойда. — Взе дрехите, с които беше облечена Кейт предната вечер и я остави да се наслади на закуската.

Докато дъвчеше, Кейт хвърли поглед на телефонния апарат до леглото си. Много ѝ се искаше да се обади на Роло, да го накара да позелене от завист и да умре от любопитство. Почувства нуждата да сподели с някого чудото, което ѝ се случи, след като провидението се смили над нея и нагласи така, че Блез Чандлър да я види на летище „Кенеди“. После реши да не го прави.

Тази сутрин, тъй като ѝ се прииска да си вземе душ, тя разгледа ръчките и копчетата и експериментирайки, успя да получи съвършеното съчетание от топла и студена вода. Пя си, а докато беше в банята, Нула влезе да ѝ донесе нови дрехи, чу я и се усмихна. Изглежда „Щастливият долар“ упражняваше този ефект върху някои хора...

Облечена не само в чисти дънки и риза, но и с чисто бельо, Кейт отново последва Нула надолу по стълбите, но този път подаваше глава от отворените прозорци, за да огледа всяка част на къщата. Отвън беше облицована с розови тухлички. От един прозорец зърна изумителна гледка на официалната партерна част във френски стил, а зад нея съзря оранжерия, голяма колкото Кристалния дворец — може би там бяха предната вечер.

— Къде е ранчото? — попита наивно и това разсмя Нула.

— Това е ранчото, мадам. — Разсмя се още по-силно. — Сигурно сте очаквали някоя барака като по филмите.

Кейт бе достатъчно възпитана, за да се изчерви.

Тази сутрин Агата беше облечена с пола с цепка от тъмнокафяв туид и с ботуши, подобни на тези на краката на Кейт. Вместо риза имаше пуловер с яка поло и дебело подходящо сако от туид с кожа на лактите и с поръбени капачета на джобовете. На главата си бе сложила каубойска шапка. Бе свалила от себе си всички бижута, освен индианските обици. Този път мъжът, който я придружаваше, беше много висок, с изсветляла от слънцето коса, облечен — както Кейт осъзна с вълнение — като истински каубой.

— Добро утро — поздрави я възрастната дама. — Нула ми каза, че си спала добре.

— Прекрасно.

— Това е моят надзирател, Джед Стоун. Помолих го да ти приготви кон.

Ръката на Кейт потъна в огромната мазолеста длан, която ѝ се стори изненадващо мека.

— Добре дошли в „Щастливият долар“, мадам.

— Джед е роден в ранчото — обясни херцогинята — и не е излизал от щата.

— Стигал съм само до Денвър — весело сподели русият гигант. — Нямам желание да пътувам. Освен това никой, ако има акъл, не би поискал да напусне Колорадо.

Кейт би проявила учудване от привързаността към дома у всеки друг, но от устата на Джед звучеше като проста истина. „Има нещо у западниците — помисли си Кейт. — Нещо недодялано, естествено като природата, просто. Но те съвсем не са глупави. Наистина са различни.“

Кейт обичаше Запада от дете. С голям интерес четеше за Кит Карсън, Уайт Ърп и генерал Кастър и мечтаеше някой ден да види тези земи, да им се наслади, да ги почувства. Ето че сега желанието ѝ се сбъдваше.

— Приготвих ви коня, мис Кейт — казваше Джед. — Добър е и е свикнал с непознати. На него ще се чувствате като върху фотьойл.

— Това ще стане следобед — намеси се херцогинята. — Мислех, че сутринта ще поискаш да разгледаш къщата.

— Може ли? — светна Кейт.

— Разбира се... Пък и на мен ми се иска пак да разгледам нещата на баща ми.

Оказа се, че тухлената постройка не е първата къща, построена на това място. Първата наистина е била направена от дърво.

— ... близо е до реката, умните хора винаги са правили къщите си до река. По-късно ще ти покажа. Тази къща е копие на една, която той видял във Франция. Всяко камъче е донесено оттам, заедно с дървения материал и голяма част от мрамора.

Агата беше права за Ремингтън. Имаше толкова много негови неща, че Кейт престана да ги брои: не само картини, но и статуетки, дори няколко незавършени дърворезби. Но не само Ремингтън, всеки голям американски художник от Запада беше представен редом с много образци на индианското изкуство. Имаше дрехи, изрисувани бизонски кожи, лули, много мъниста, пера и масури, рисувани еленови кожи, които с картини разказваха историята на племето. Бяха толкова многобройни, че Кейт не можа да поеме всичко наведнъж. А когато старата дама започна да ѝ подава албум след албум със стари снимки, Кейт разбра, че е стигнала предела си.

— Мисис Чандлър...

— За приятелите си съм Агата, но ако ти желаеш, можеш да ме наричаш херцогиньо.

Кейт се изчерви от удоволствие от оказаната ѝ чест.

— Херцогиньо, знаеш ли с какво разполагаш тук?

— Разбира се, че знам. Това са неща на баща ми, на които той държеше; те бяха част от живота му, ако искаш да го кажа така.

— Но те са много, много повече от това.

— Може би. Ти виждаш нещата от друг ъгъл.

— Не разбираш ли какво в действителност представляват тези неща? Те са нещо изумително. Онова, което за теб е сбирка от семейни скъпоценности, за мен и за всеки, който разбира, тази колекция не само е забележителна, тя е уникална.

— Колко хубаво, че ми го казваш. Знам, че и татко беше на това мнение, защото смяташе, че Бог е създал Запада за себе си. Той обиколи света само за да докаже, че теорията му е вярна. Никога не е смятал вещите си за „колекция“. Нито пък аз.

Кейт облиза устни. Въпросът беше деликатен.

— Но... — пое дълбоко дъх и започна — мислила ли си някога какво би се случило, когато теб вече те няма, за да се грижиш за нея? Ще се пръсне, а това ще е истинска трагедия. Само ако мога да те

накарам да проумееш значението ѝ! Не съм чувала в целия свят да има такава сбирка. В Оклахома съществува една колекция, но тази е уникална. Дори снимките са безценни. Би трябвало да се даде на някой музей...

— Никога! — Тонът на старата жена беше остър. — Баща ми не признаваше музеите, където всичко стои зад стъкло и никой не може да го докосне. Той обичаше да живее със своите неща.

— Тогава трябва да направиш така, че тя да отиде при някого, който мисли като него.

— Няма такъв — отсече Агата.

— А твоя внук?

Лицето на старата жена се отпусна.

— Той би го направил за мен, но Блез и изкуството са толкова далеч колкото Земята от Луната. Той е израснал с тези неща, но и без това смята тази къща за мавзолей. Виж какво, ако го помоля, той ще запази всичко както си е било през последните осемдесет години.

— В такъв случай, трябва да го направиш — решително продължи Кейт. — Моля те, херцогиньо. Това е най-фантастичната колекция от американския Запад. Ще бъде истинска трагедия, ако се разпръсне.

— Дори да се стигне дотам ти да я продадеш на търг ли?

— Това би било още по-голяма трагедия — разпалено каза Кейт. — Подобна сбирка не бива да се разкъсва. Има много колекции, които са се пръснали по четирите краища на света. Щом не желаш музей, не би ли искала твоят народ да види своето наследство? Защото точно такава държиш тук.

— Не говориш като аукционист — отбеляза старата дама и очите ѝ проблеснаха.

— Говоря ти като човек, който обича изкуството. Изкуството е много по-велико от стойността си. Добре, ще ти кажа: ако аз бих изложила за продан това в „Деспар“, бих ти спечелила милиони, но ти нямаш нужда от тях, а колекцията ще се превърне само в картини, статуетки и така нататък. Тя просто ще престане да съществува като колекция. Трябва да остане тук, в тази къща! — Кейт въодушевено разпери ръце. — Би било ужасно да разделиш тези предмети. Те трябва и в бъдеще да си останат заедно.

Агата се усмихна леко.

— Истинска дъщеря на баща си. Също като него... Палиш се от някакви парчета платно, дърво и тем подобни — поклати глава. — Бих се заклела, че за него те означаваха повече от собствената му плът и кръв, освен ако фактът, че ти завеща кръвта си, ме опровергава — потупа ръката на Кейт, облегната върху нейния стол. — Обещавам ти да си помисля за това, което ме съветваш. Да ти кажа право, и аз се чудех какво ще стане с тях, след като си отида. Ранчото си е наред, тъй като и без друго Блез се грижи за него, но къщата и всичко останало е съвсем различна работа — погледът ѝ се изостри. — Твърдиш, че всичко това е ценно?

— Изключително.

— Гледай ти — смехът ѝ прозвуча малко грубичко. — Ако жена му знаеше, щеше да си счупи краката, за да дойде.

— Тогава не ѝ казвай — смело предложи Кейт, опитвайки се да не я моли. — Тя ще те накара да ги продадеш. Аз може да режа клона, на който седя, но те съветвам да не го правиш. Други хора нямат избор — имат нужда от пари. А на теб, извинявай, че ти го казвам така, те въобще не са ти нужни. Можеш да си позволиш да задържиш колекцията. Отскоро съм в аукционния бизнес, но разбрах, че нещата вече са се променили. Аукционерството се е превърнало в голям бизнес. Красотата на произведението на изкуството няма никакво значение, а само цената му... — внезапно спря. — Ти какво каза, че Доминик не я виждала ли?

— Никога не е стъпвала в ранчото, откакто се омъжи за моя внук.

— Значи няма представа...

— Нито пък интерес. Тя мисли, че ние още сме въоръжени до зъби, носим каубойски шапки и ядем пастърма и осолено телешко. Според нея границата на цивилизацията лежи край Чикаго и започва отново някъде към Сан Франциско.

Кейт въздъхна с облекчение.

— Слава Богу.

Агата се намръщи.

— Сериозно ли?

— Само ако види какво притежаваш, тя ще преоре земята, за да ги продаде в Ню Йорк и това би ѝ се отдало много лесно. Ако само колекционерите знаеха... — Кейт видимо се разтревожи. — А те знаят ли?

— Кой?

— Ами хората, които се занимават с изкуство.

— Единственият, на когото бях казала, беше твоят баща, но той никога не е идвал тук. Но всички от околността знаят. Понякога някой от Денвър проявява интерес, дори веднъж дойде един от Ню Йорк, но то беше много отдавна.

— Слава Богу — въздъхна Кейт. — Само някой да пусне слуха, ще се води борба на живот и смърт. Доминик ще те накара да ги продадеш по две причини: заради огромната комисионна и понеже това би я отвело на върха на финансовата стълбица.

— Ти не би го направила, така ли?

Кейт пак поклати глава.

— Разумът ми казва, че трябва да го направя, но сърцето ми — че не. Подобно нещо трябва да принадлежи на света, а не само на няколко богати хора.

Агата кимна.

— Знаех си, че си момиче, което ще ми допадне.

— За Бога, не го казвай на никого — кисело я помоли Кейт. — Ако спомена на Роло, той ще ме кара да се заема с продажбата.

— Роло ли? А, твоят приятел педераст? — при което Кейт промени израза си. — Взимам си думите обратно. Блез ми каза, че много разчиташ на него.

— Той е най-добрият ми приятел — искрено ѝ отвърна Кейт.

— Тогава си извинявам. Добри приятели трудно се намират. Не е моя работа какъв е.

Кейт се разсмя.

— Надявам се, че някой ден пътищата ви ще се пресекат. Тогава съм сигурна, че ще го одобриш.

— Така ли? В такъв случай, следващият път, когато дойдеш, доведи и него.

— Той сигурно също ще поиска да дойде!

Атмосферата се разреши, върна се и доброто настроение и те отново се отправиха към оранжерията, където Агата я очакваше лек обяд: чаша супа, неизбежният стек, но този път малък, и салатата.

— Докторите казват, че трябва да се храня редовно — изрече с въздишка Агата, — но най-много обичам да вечерям.

— Ако получа чаша кафе, ще ти правя компания — предложи Кейт.

След това качиха Агата горе за следобедния и сън, а Кейт излезе да язди с Джед Стоун.

Снегът беше дълбок, но стегнат и земята беше такава, на каквато конете явно бяха свикнали. Конят на Кейт беше червеникавокафяво скопено животно на име Полковника — сигурен и спокоен. Кейт вдъхваше дълбоко прозрачния въздух, макар и в началото да ѝ се стори, че е много разреден. Наслаждаваше се на всичко, но най-вълнуващото беше да яздиш истински кон в компанията на истински каубой в подножието на Скалистите планини, които се издигаха на не повече от петдесет километра.

Яздиха по-голямата част от следобед и пътъом Джед провери няколко стада животни, които се бяха отдалечили. Той сякаш не направляваше коня си, просто си седеше върху него и се оставяше да бъде воден.

— Старият Ханк знае къде отиваме. От години минава по един и същи път.

Ханк като че нямаше настроение, мъкнеше се бавно, но на връщане, щом Джед леко пришпори, изведнъж отхвърли глава назад и така се спусна напред, че дори Полковника наостри уши, втурна се след него и запрепусаха заедно. Когато стигнаха извивката на хълма и пред очите им се показа голямата розова къща, разположена в средата на огромното пространство от сняг, Кейт се засмя и каза:

— Вкъщи никога няма да ми повярват — с повишено настроение смушка Полковника да се впусне в галоп.

За кон, за когото се носеше славата, че е спокоен, Полковника се представи като истински измамник. Когато преминаха в тръс, Кейт се наведе напред и го потупа по врата.

— И на теб ти хареса, стари негоднико. Също и на мен.

ОСМА ГЛАВА

Върху огромното легло в голямата колкото катедрала спалня на триетажния им апартамент в „Чандлър Тауърс“, Доминик протегна лениво ръка, за да изтърси пепелта от цигарата си в украсения с цветя кристален пепелник.

— Много пушиш — каза дремещият ѝ съпруг — твърде доволен, за да протестира. Освен това знаеше, че няма смисъл да прави подобна забележка.

— Това не пречи на другите ми функции, нали?

Той отвори едно око.

— Ако това стане, ти първа ще го разбереш.

— Не веднъж, а два пъти изрази одобрението си — ръката ѝ се спусна по гладките му твърди гърди, по плоския корем до гъстата окосмена част на слабините му, и макар че се любиха два пъти в продължение на петдесет минути, тя усети как се раздвижва в ръката ѝ, как сляпо и алчно се надига в топлата ѝ потна длан. „Като същински жребец е“ — помисли тя, усещайки го как се втвърдява и издължава в ръката ѝ.

— Красивият ми жребец — измърмори тя, допирайки устни там, където беше ръката ѝ, а той изохка и затаи дъх. — Ти май наистина си се затъжил за мен.

— Все пак, какво те накара да дойдеш в Ню Йорк?

Доминик се усмихна. Едно от нещата, които обичаше у Блез Чандлър, бе начинът, по който неизменно се изплъзваше от мрежите ѝ. Като всеки мъж, с когото прекарваше времето си, тя го задоволяваше с върховната си чувственост и продължаваше да се учудва, но и да одобрява сексуалната им съвместимост. Не се лъжеше — поне не повече от него — че между тях има нещо повече от това. Все пак, според нея сексуалното привличане би могло да продължи максимум две години независимо колко е силно. Като онзи спонтанен огън, който пламна в мига, в който се зърнаха и който нито един от двамата не бе изпитвал. Но веднъж достигнали до върха, нямаше накъде другаде да тръгнат, освен надолу.

Затова всяка тяхна среща беше като печалба. Тъкмо то, мислеше си равнодушно тя, все още поддържаше брака им. Приличаше на дълга тайна любовна връзка: срещаха се в градове, където и двамата се случваха по едно и също време, крадяха половинки часове, сякаш някъде навън ги чакаха ревнив съпруг и злобна съпруга. Ако бяха живели заедно, макар и малко, крехката връзка не би могла да издържи, тъй като и двамата обичаха атмосфера, изпълнена с въображение и риск. Тяхното е — продължаваше да разсъждава Доминик с ръка около натезалия му пенис, като пръстите ѝ галеха главичката — вид прелюбодеяние. Всъщност тя бе омъжена за „Деспар“, докато той имаше много ревнива и възискателна жена в лицето на корпорацията „Чандлър“. Срещите им представляваха откраднати от законния партньор часове, наситени с интрига и опасение да не бъдат разкрити.

Двамата се разделяха ободрени до следващия път, когато някой от тях грабнеше телефона, за да си определят среща в друго легло, в друг хотел. Нямаха постоянно жилище — във всеки град намираха или наемаха място, където да отседнат.

Никога не излизаха заедно. Никой не ги бе видял да отидат в нощен клуб, на дискотека, на официални приеми или на пищни премиери. Срещаха се винаги заради секса — иначе абсолютно нищо друго не ги свързваше. Обаче сексът беше от такова качество, че им стигаше, за да поддържат отношенията си.

Блез поиска Доминик да се омъжи за него още при първата им буйна среща, когато от мисълта, че друг мъж може да я има, му причерняваше пред очите. Доминик прие, защото знаеше кой е — бракът с него щеше да ѝ даде достъп до неограничени суми и до международния свят на бизнеса, все още неразработен по отношение на скъпоценностите на изкуството. По онова време Блез си представяше, че е дълбоко влюбен в нея до гроб, но когато първият плам премина, разбра, че единствено само страстта е истинска. Но сексуалната сила на Доминик беше толкова голяма, че само щом го повикаше, той усещаше познатия болезнен копнеж. В продължение на две години той не бе погледнал друга жена. Доминик го изцеждаше до такава степен, че когато отново бе готов, се обръщаше пак към нея за същото. Напълно си даваше сметка, че жена му е сексуално животно, че онова, което за него е наслада, за нея е необходимост. Тя не можеше

дълго да издържа без това и в случаите, когато той ѝ отказваше, знаеше, че тя ще потърси удовлетворение другаде. Но според него фактът, че неизменно се връщаше при него беше доказателство за успеха му в това отношение.

Сега Доминик мъркаше като добре гледана котка, галеше го, хапеше го с малките си бели зъби. Винаги го наричаше красив дивак, а гол той наистина изглеждаше такъв. Атлетичното му тяло с меден оттенък беше във върхова форма. Без значение къде се намира, Блез винаги бягаше сутрин или се упражняваше. Обичаше да напряга тялото си докрай, а Доминик харесваше резултата. Тя се плъзна над него, нагласи го в себе си и започна да го язди с развята черна коса, навеждаше се, за да се отърка в гърдите му, пъпките им се срещаха възбуждащо или го поемаше с кръгови движения, ръцете ѝ работеха зад нея, а малките ѝ, но идеални гърди се повдигаха и отпускаха. Доминик можеше да продължи сеанса — по начина, по който пръстите му я държаха за тънкия кръст или пък както с език търсеше пъпките ѝ с форма на напръстник, тя знаеше колко близо е до момента на свършването и можеше дълго да го държи на ръба на екстаза.

Тя обичаше чувството на сила, което това ѝ даваше, усещането, че го владее, ликуващото чувство на господство и когато най-накрая започна да го язди както жокей — чистокръвен жребец, тя изпита триумф от буреносния край, извика, когато пресякоха финала и във връхната точка на изпепеляващия оргазъм, който ѝ причини силни спазми, тя конвулсивно се раздвижи отново върху него, докато най-после се отпусна безсилно върху лъсналото му от пот тяло. Падна изтощена с разперени ръце и крака върху изцапаното и измачкано легло след третия път, станал по нейно желание, без да го пита.

Едва по-късно, отпуснатата сънливо и почти без никакъв интерес му зададе въпроса:

— Имали някакви новини от малката Деспар?

— Дай ѝ малко време — отвърна Блез и се помъчи да направи така, че жена му нито да забележи, нито да усети, че застана нащрек. През двете години, откакто се свърза с Доминик дьо Вивие, той я опозна по-добре, отколкото тя си представяше или би ѝ харесало. Бе разбрал, че когато тя оставя впечатлението, че не се интересува от нещо, означава точно обратното.

— Беше добре, когато я видях за последен път — изрече той с прозявка.

— И кога беше това?

— Можеш ли да повярваш, че беше вчера?

Доминик направо седна в леглото.

— Тя е тук, в Ню Йорк?

— Беше.

— Защо? Дошла е да види „Деспар“ ли? Защо аз не знаех? Каза ли ти защо идва? Тук има ли клиенти? Какво подразбра?

— Нищо, защото не съм питал — излъга я Блез. — Останах с впечатлението, че е дошла да се види с клиент.

— Кой?

— Не знам. И не ме интересува докато годината не започне както трябва, но и тогава ще има време.

Доминик отново легна.

— Клиент ли? — засмя се. — Представям си...

Нещо в тона ѝ, в кадифеното ѝ мъркане, подсказа на Блез, че тя не само си го представя, а го знае със сигурност. Външно Блез се владееше и скриваше какво е засякъл с отдавна разработения си радар, с който преди много време бе открил дължината на вълната ѝ. Той беше сигурен, че играе на котка и мишка с Кейт Деспар.

Ясно му беше и че тя няма да се поколебае да го въвлече като пикантна подправка към ястието, за да изпробва лоялността му.

— Къде налетя на нея? — попита го нехайно.

— На Пето авеню — излъга Блез. Даде ѝ допълнителен намек и зачака да види дали тя ще го използва.

Доминик прокара ръка по широкия му гръден кош.

— Чудя се с кого ли се е видяла...

— Винаги можеш да разбереш от херцогинята — предложи ѝ Блез, доволен, че тя бе единственият човек, когото Доминик никога не би попитала за нищо.

Тя тръгна по следата:

— Херцогинята ли?

— Заведох я там на обяд. Имаше свободно време, а пък херцогинята желаше да задоволи любопитството си — забеляза как тя поглъща информацията, а сапфирените очи блеснаха, като че светна

предупредителна лампичка. — Всъщност — завърши той победоносно, — двете заминаха за Колорадо за уикенда.

— Какво?

— Страшно си допаднаха — продължи Блез.

— Какво не би направила баба ти, само за да ме засегне.

— Добре, колко пъти те е канила?

— Само защото знае, че ще ѝ откажа — Доминик отхвърли завивките и се плъзна по измачканите копринени чаршафи.

Тя отиде в банята, а той чу шума от душа. Знаеше обаче, че не е свършила още. Доминик винаги действаше по своя собствен дяволски подход.

Оказа се прав. Когато се върна, загърнатата с хавлия, тя седна пред тоалетната масичка и се наведе напред, за да разгледа лицето си. После каза:

— Все едно, бих искала да знам с кого е дошла да се види тук. С нея водим война на живот и смърт — казах ѝ го, когато се срещнахме.

— Сигурно го е разбрала — подметна Блез.

Доминик се пресегна за буркан с крем и започна да масажира кожата на врата си.

— Чух, че неотдавна Ролф Хобарт купил от нея прекрасен кон Танг.

— Сериозно? — Блез си даде вид, че му е досадно.

Доминик въздъхна и поклати глава към него.

— Ако беше нещо, свързано с предприятията „Хобарт“, щеше да знаеш!

— То е различно. Бизнес.

— А моето не е ли? По случайност знам, че Ролф Хобарт купува порцелан.

— Така ли?

Доминик му хвърли поглед в огледалото. Той лежеше с ръце, сплетени под главата. Приличаше на задоволен котарак и весело посрещна погледа ѝ. Тя сви рамене раздражена и той разбра, че вече е изоставила играта.

— Затова не разчитам на теб за информация, отнасяща се за моите клиенти — натъртено му каза.

— Ако досега не си разбрала, че колекционирането на всичко друго, освен точни и неотложни сметки не ме интересува, значи никога

няма да го проумееш — Блез сви рамене. — Освен това, трябва да имаш предвид, че нямам никакво намерение да участвам във войната ви с Кейт Деспар. Само наблюдател съм, нали знаеш?

Доминик нацупи чувствените си устни.

— Няма нужда ти да се бориш заради мен.

— Слава Богу.

— Но щом си наблюдател, тогава ще си останеш такъв, нали?

— Знаеш, че не обичам да ме намесваш — отвърна Блез спокойно.

— Тогава не го прави — нежно му отвърна Доминик. — Само наблюдавай.

— Шарл е искал да каже да си отворям очите на четири — услужливо ѝ подсказа Блез.

— Няма да позволя неговата сантименталност да предрешава шансовете ми — очите ѝ блеснаха. Това бе предупреждение. — Много бих искала да знам какво е накарало татко да направи теб изпълнител на завещанието — изрече тя докато го наблюдаваше в огледалото. — Ти си мой съпруг и във всяко отношение дължиш лоялност към мен. Освен това, не мога да разбера защо прие. Законът не те задължава, нали? Ако желаш, би могъл да откажеш.

— Това е възможно, но обикновено води до безкрайни усложнения и в този случай, ако бяха определили съда или банката, здраво щяха да ти стегнат юздите.

— Ти затова ли се съгласи, за да остана с отпуснати юзди ли?

— Затова и защото Шарл специално ме моли.

— Което ни връща към началото на разговора — защо ти?

— Защото ми вярваше — отвърна той.

— За да направиш какво?

„Да те държа под око“ — помисли си Блез.

— Да бъда безпристрастен — отговори ѝ гласно.

Очите на Доминик блестяха като неонов светлини.

— Аз би трябвало да премахна всякаква безпристрастност по отношение на себе си — подразни го тя.

Блез не отвърна нищо, само лежеше и я наблюдаваше с вбесен израз, който тя добре познаваше. Вероятно това я привързваше към него. Беше опасно и вълнуващо да го направлява натам, където скрупулите му, старовремските му разбирания за честност, почтеност и

преданост, на които баба му го е научила, ще бъдат подложени под съмнение. Досега кой знае как, но винаги е устоявал да не стигне до края на пропастта. Независимо от това тя продължаваше да опитва. Имаше нещо у нея, което я караше да подлага на изпитание всичко и то до точката на максималното напрежение. Щом нещо се скъсаше, тя го захвърляше, независимо дали е предмет или човек.

Заяви, че е безпристрастен. Доминик не вярваше и на йота, че Шарл го е помолил да държи под око собствената му дъщеря — винаги беше подозирала, че въпреки явно изразената привързаност и открито обявената гордост, доведеният ѝ баща я бе обичал не защото е такава каквата е, а въпреки, че е такава. Затова не ѝ е оставил „Деспар“. Все едно че ѝ казваше: „Съжалявам, Доминик, ти поработи много и добре, възхищавам ти се, обаче ти нямам доверие. Обичам те, но не съм сляп, за да видя какво представляваш. Не желая подобна съдба на «Деспар», освен ако не го ръководиш честно и добре — по тази причина възлагам на Блез да си отваря очите.“

Странно, че и тя вярваше на Блез, макар че от баща си бе научила, че трябва да мрази всички. В този свят не се доверявай на никого, освен на себе си, защото всеки работи за себе си. Това че Шарл Деспар все пак успя да избегне уловките ѝ само доказваше, че човечеството е недостойно за доверие. Баща ѝ я бе научил, че хората са само пионки в играта на живота. Използвай ги, манипулирай ги, но винаги помни, че са опасни. Никога не ги допусчай до себе си, защото един ден — рано или късно — те ще те съсипят. Гледай, наблюдавай, открий какви възможности ти се откриват, облагодетелствай се от тях, но не се замесвай. Никой не го заслужава.

А че в резултат на това се роди едно самомнително, неспособно да обича никого, освен себе си чудовище — тя нито знаеше, нито се интересуваше. Ясно ѝ беше само, че желае да има власт, да заеме място, където никой не би могъл да я достигне. Едва тогава ще бъде в безопасност.

— Сега разбирам думите ти, че това място Бог е сътворил за себе си — каза Кейт, докато язدهа бавно обратно към къщата. — Толкова е чисто и странно девствено. Няма смог, няма пушеци, никакво замърсяване.

— Същото се отнася и за Денвър. Хората идваха там да си лекуват заболявания на белите дробове, но вече престанаха. Сега ходят в Аризона.

„Приятен мъж е“ — помисли си Кейт. А любопитството, което прояви към работата ѝ, направо я трогна. Той въобще не можа да разбере защо хората дават стотици хиляди долари за парче порцелан, за стол или за картина. Това я отрезви. Има светове, където нейният няма абсолютно никакво значение — коне Танг, вази Минг, стари майстори, сребро от времето на крал! Джордж не означават нищо, защото не са необходимост. Джед бе представител на такъв свят.

Лошото при нея беше, че никога не е знаела, никога не се е постарала да прояви любопитство към света, който лежи отвъд този, в който е родена. Цял живот светът ѝ е бил ограничаван от изкуството. След като завърши училище, където имаше отлични бележки по предметите, свързани с изкуство, тя отиде в Кортолд. Там работата ѝ и приятелите ѝ бяха свързани със света на изкуството. Прекара година във Флоренция, а този град сам по себе си е произведение на изкуството. А сега „Деспар“... Съвсем беше забравила, че навън съществува друг, по-голям свят. Търпеливото безразличие на Джед ѝ разкри колко е голям този свят и ѝ показа тесните граници, които тя си беше поставила. Той като че ли искаше да каже: „Е, това е добра работа за жена... Но за един мъж! Във всеки случай не и за истински.“

В края на краищата, даде си сметка тя, това пътуване я научи на няколко неща. Един фалшифициран кон Танг няма да промени ничий живот, освен нейния, а може би и на онези, които споделят затворения ѝ свят. Мина ѝ през ума, че е била обзета от натрапчива мисъл: яде, пие, спи и мисли за „Деспар“. А веднъж щом загубиш допир с истинския свят, с теб е свършено. Защо не си спомня баща ѝ да ѝ го е казал? Той беше общителен, обичаше хората, поддържаше връзките си. Майка ѝ, от която бе наследила свитостта, се страхуваше от много хора събрани заедно, мразеше мисълта да се забавлява. През последните месеци се наложи Кейт да се насили, за да направи някои неща, но продължаваше да предпочита интимни вечери със стари приятели, с които можеше да се отпусне и да разговаря. Обаче сега съвсем честно си даде сметка, че няма никакви приятели. След като баща ѝ ги остави, тя пусна кепенците и човек трябваше да бъде направо изключителен, за да му разреши да проникне в нейния свят.

Два пъти позволи на мъже да влязат и двата пъти се оказа, че са били плод на въображението ѝ. С момичетата в Кортолд бяха приятелки само докато следваха, после изгубиха връзка една с друга. Кейт не направи никакво усилие да запазят приятелството си. Роло беше единственият ѝ близък човек. Сега, на три хиляди метра височина в Скалистите планини, си спомни за него и го видя такъв, какъвто е — смъртен и с недостатъци, като всички други мъже. Във всеки случай, не беше повече от това.

„Какво има в този въздух — помисли си тя развеселено, — което те кара да виждаш нещата толкова ясно?“ Но каквото и да бе то, тя бе дълбоко благодарна.

Блез не разбра какво го накара да промени плановете си и вместо да вземе самолета за Йоханесбург, да се качи на първия за Денвър. В мига, в който вратата се бе затворила зад съпругата му, той отново се бе върнал в спалнята, бе огледал бъркотията върху леглото, бе подушил острия мирис на секс и на парфюма на Доминик и бе установил, че повечето време от десетте часа, които бяха заедно, бяха прекарвали в така наречения акт на любов. Само че в случая любовта нямаше нищо общо с тях и му бе станало противно. Беше само секс — като на разгонени животни, лакомия, от която едновременно му се бе догадило и която го бе разгневила. Изведнъж му се бе приискал чист въздух и открити пространства.

Позвъни в транспортния отдел на корпорацията и откри, че има самолет от Ню Йорк, с който щеше да кацне рано сутринта в Денвър. Отиде под душа, изтърка се енергично, сякаш миризмите от присъствието на Доминик някак бяха проникнали в кожата му. Три се докато заличи всяка следа от нея, после обу дънки, фланелена риза и пилотско яке, което бе запазил от Виетнам. Като се облече така, като че стана друг човек. От време на време го обхващаше настроение, което изтриваше всичко останало — копнеж към Запада.

Не позвъни на баба си. Тя обичаше изненади — разбира се, приятни.

От Денвър взе хеликоптер до Аспен, където спря, за да си купи вестници и някои други неща за ранчото. Тъкмо когато минаваха над ски пистите, върху които нямаше следи по снега, паднал през нощта,

той пак взе неочаквано решение. Снегът беше идеален — никъде няма такъв пухкав сняг както в Скалистите планини. От хеликоптера забеляза, че тази сутрин условията също са идеални: по пухкавия сняг ските ще се понесат с минимално съпротивление, а и няма да потъне в преспите.

— Какво те кара да го правиш? — поинтересува се Уолт Върнън, докато наблюдаваше Блез да се преоблича в скиорското облекло, купено от магазина.

— Изведнъж ми се прииска — отвърна му искрено.

— Сигурно в Ню Йорк и на другите места, където ходиш, си се задушил.

— Точно така се чувствам.

— Е, тук през последните няколко седмици много валя, така че ще можеш да се пързалияш на много места.

— Смятам да започна от планината Аспен.

Уолт се учуди.

— Ако искаш да кажеш, че както обикновено няма да караш по писта, трябва да те предупредя, че е опасно.

„Точно така“ — помисли Блез. Несъмнено това бе причината да изпита необходимостта да премери сили и умение с нещо друго, освен с женско тяло. Имаше нужда от скорост и опасност, желаше да се ободри и да се прочисти от всички други изживявания, искаше да усети вятъра в лицето си, скриптенето на снега под краката си и стърженето на ските при скорост деветдесет километра в час. Когато слезе от лифта, пред него имаше няколко души, които също имаха намерение известно време да бъдат сами в планината. Той напълни дробовете си с въздух и усети как кръвта му се освежава. „Застоях се много — каза си. — Трябва да го правя по-често.“

— Искате ли да сте пръв? — попита носов женски глас зад него. Беше млада, руса и очевидно не разбираше какво прави стар мъж като него на толкова тежък склон.

— Моля, заповядайте — каза Блез и се отдръпна.

Тя го стрелна с очи, сви рамене и без никакво усилие се спусна надолу. Той пое дълбоко дъх, издиша и се стрелна след нея. Беше добра, следваше я почти плътно. Усети, че тялото и ума му се сливат. Едната половина от съзнанието му контролираше движенията му, а другата възприемаше околната красота — замайващия въздух, ситния

като пудра сняг, мирисът на боровете. Момичето все още беше пред него — той я забеляза как от време на време поглежда назад. После тя хвана щеките под мишници и се сви като кълбо. „Проклетата малка глупачка“ — помисли си Блез, но тя се пързеляше майсторски без никакво усилие и щом се намери долу и се изправи, зави идеално, изхвърли бразда сняг и застана да го чака, облегната на щеките. Вдигна очилата си и го разгледа с любопитство.

— Хей, ти наистина можеш да караш — каза. — Трябваше да го предположа, след като си дошъл толкова рано. Професионалист ли си?

— Да, но не по ски — отвърна Блез.

— Искаш ли пак да се спуснем?

— Съжалявам, но нямам време.

Тя сви рамене.

— Нямам късмет — каза искрено. После се обърна към ски лифта.

Наближаваше осем и трийсет, когато хеликоптерът приближи ранчото. Сниши се и направи кръг около къщата, преди да се приземи. Блез се огледа и въздъхна щастливо. Беше си вкъщи...

Беше роден в Париж, живя във Франция до деветгодишна възраст, когато майка му и поредният ѝ съпруг загинаха, но никога не се бе мислил за друго, освен за американец. На баба си дължеше това, което е. Тя изличи всички следи от европейското влияние, направи го американец от запада, вдъхна му гордост от произхода му. Дори сега, само като зърнеше долината, тя имаше силата да го вдъхновява и успокоява. Обиколи света много пъти, прекара две години във Виетнам, но завръщането в Роринг Форк Валеј беше най-великолепната гледка на света. Изкиска се, като си представи каква физиономия ще направи баба му. Тя винаги проявяваше такт и той затова я обикна още в мига, в който я видя, когато беше едно самичко, изплашено деветгодишно момче, току-що научило за смъртта на майка си. Тогава погледна окичената с блестящи индиански украшения жена с орлов нос и си помисли, че е кралица. По-късно откри, че е херцогиня.

— Знаеш ли коя съм, момче? — прогърмя гласът ѝ.

— *Bien sur*. Ти си моята *grandmere Americaine*.

— С мен ще говориш английски, момче.

— Да, бабо.

— Не ме интересува какво ти е казала майка ти и хич не ме е грижа, че баща ти е французин. Семейство Чандлър са американци, разбираш ли? — Огледа го от всички страни и се отнесе с неприязън към френските му дрехи и подстрижка. — Първото, което трябва да направим, е да те докараме да заприличаш на американец. Яздиш ли?

— Да, бабо.

— Да, но обзалагам се не като нас на Запад — на истинско седло, а не на някакво парче кожа колкото чиния. Ще те научим да яздиш както трябва. Знаеш ли какво представлява Запада?

— Да. Там живеят каубоите и индианците.

— Точно така. Ето я Мини тук, тя е индианка — вперил в него пронизващите си черни очи. — И аз съм индианка. Отчасти и ти. Ти си една осма индианец.

Той ококори очи от радост и попита задъхано:

— От кое племе?

— Шошони.

Той си повтори името няколко пъти. Отчасти индианец! Шошон!

Дотогава смяташе, понеже така беше научен, че американската му баба е дивачка. Сега установи, че майка му се е срамувала от индианския си произход. Защо — това не можеше да проумее. Но той така и така не разбираше майка си. Обаче хареса баба си. Беше гранд дама, истинска херцогиня и от този миг натам нито мислеше за нея, нито пък я наричаше другояче.

Сега деветте му години, прекарани във Франция бяха заровени толкова дълбоко, че рядко се сецаше за тях, почти не се срещаше със своята полусестра — празноглава кучка и с полубрат си, за когото бе сигурен, че е глупак. За съжаление, те бяха слабото място на баба му, независимо че идваха при нея само когато имаха нужда от пари. Все пак в жилите им течеше нейна кръв — което те и двамата считаха за унижително, предвид индианския ѝ произход.

Блез се гордеше, че е индианец — истински американец. Сега, докато летеше над реката и пред очите му се показва розовата къща и необикновено подредената градина в италиански стил, той отново усети прилив на силна гордост. Хората можеха да мърморят колкото си искат, че проявява „ужасен вкус“, но за него това беше дом. Когато се

сниши, забеляза една фигура, приведена ниско над коня, носещ се с пълен галоп по откритото пространство отвъд оградата на градината. Той позна коня и прошепна „по дяволите“, по-скоро изненадан, отколкото сърдит, тъй като Генерала имаше непредсказуем темперамент и по родова линия не понасяше непознати. Беше едър черен жребец, висок около метър и седемдесет и понякога не се подчиняваше на ездача. Точно сега се беше насочил право към оградата, която разделяше моравата от пасището и докато Блез наблюдаваше, той я прескочи като птичка, а когато докосна земята, каубойската шапка на ездача отхвъркна и Блез възкликна: „Знаех си“, тъй като огненочервената коса на Кейт Деспар се пръсна под изумения му поглед. Наклони хеликоптера — Генерала беше свикнал на шума на пристигащи и излитащи хеликоптери и забеляза как тя дръпна поводите на коня. Сложила ръка над очите си, тя вдигна глава към хеликоптера. Той се сниши още повече, кръжеше толкова ниско, така че тя да го види през стъклото на кабината, забеляза как се усмихна и му махна с ръка, после остана назад, когато той изви към площадката зад къщата към края на оранжерията.

Когато той влезе в знойната горещина, тя беше там преди него, но от физиономията на баба му, когато се обърна към него, разбра, че не е развалила изненадата му. Кимна ѝ в знак на благодарност, докато се навеждаше към протегнатите нагоре ръце на баба му.

— Е, момче, това се казва хубава изненада, ти знаеш колко ги обичам.

— Изведнъж закопнях за открити пространства и реших също да се прибера вкъщи.

Лицето на баба му светна.

— И аз бих искала да имам дом, в който да се върна — рече завистливо Кейт.

— Значи добре си прекарваш уикенда?

— Засега и така може да се каже, докато намеря подходящата дума.

— Генералът изглежда също се забавлява.

— Казах на Кейт да го вземе — намеси се Агата. — Джед се съгласи, че ще може да се справи с него. Иначе нали знаеш, нямаше да я пусна. Според нея Полковника бил малко муден.

— Вярно е — съгласи се Блез, — но е безопасен. Яздиш много добре — обърна се към Кейт.

— Като малка бях луда по конете, сърцето ми се разкъсваше между антиките и ездата. Сега го правя, когато мога, а то, уви, не е много често.

— Казах на Кейт, че когато идва в Щатите е добре дошла у нас — доволна се похвали Агата. — Сигурно ще идва редовно, след като разработи Ню Йорк.

Блез забеляза как Кейт веднага отклони очи и не каза нищо.

— Идваш тъкмо навреме за закуска — продължи Агата.

— Кое то означава, че си станала с пукването на зората — обърна се Блез към Кейт.

— Кой би могъл да спи в такава сутрин? — изправи се. — Ще отида да се измия.

Дънките подчертава дългите ѝ крака и тесния ѝ кръст. Имаше атлетична походка, при която косата ѝ, вдигната на конска опашка пружинираше.

— Това момиче е естествено — въздъхна Агата, загледана след нея. — Джед каза, че е на „ти“ с конете. Затова ѝ позволих да вземе Генерала. Имаш ли нещо против, че момичето го поязди?

— Разбира се, че не... стига да знае на какъв кон се е качила.

— Джед беше с нея и я е придружавал известно време. Според думите му Генерала разбрал, че тя няма да търпи капризите му.

Блез се засмя.

— И аз самият започвам да го откривам.

— Тя няма нужда от уста назаем — невинно добави: — Май няма смисъл да те питам дали си тук, понеже бягаш от някого?

— Не, няма — съгласи се Блез.

Баба му се усмихна.

— И аз така мислех — доволна продължи: — Колко ще останеш?

— Колкото мога.

— Пак няма да ми стигне.

— Ездата отваря апетит — каза Кейт в добро настроение пред учудената физиономия на Блез, след като се върна на масата с пълна чиния с шунка, яйца, наденички, палачинки и печени картофи с лук.

— Имаш нужда да ядеш повече — заяви Агата. — Цялата си кожа и кокали.

— От метаболизма ми е — въздъхна Кейт. — Всичко, което ям като че се изпарява — лицето ѝ светна. — Но тази сутрин се премерих на кантара в банята и установих, че съм наддала килограм и половина.

— Трябват ти още толкова и едва тогава ще започнеш да изглеждаш по-добре...

— С какво се занимава тук? — прекъсна ги Блез преди баба му да е казала нещо и за височината ѝ.

— Повечето време яздих. Опитвах се да намеря някой, с когото да поиграем тенис.

— Блез ще ти направи компания — каза Агата. — Нали главно заради него построихме кортовете?

Кейт погледна с неудобство безизразното лице на Блез. Имаше чувството, че не му е особено приятно да я покровителства, но противно на очакването ѝ той отговори:

— С удоволствие ще поиграя. Трябва да смъкна тлъстини от застоялия живот.

Кейт го изгледа изненадана.

— Не виждам такива — отбеляза, без да мисли, но се изчерви, когато той рече:

— Нямах представа, че си ме огледала.

— Не се заяждайте — спокойно ги прекъсна Агата. — Той просто обича да е във форма. Мислех, че играеш скуош два пъти седмично — обърна се тя към внука си.

— Правя го, ако програмата ми позволява.

Когато по-късно излязоха на корта, ѝ направиха впечатление силните му и широки гърди, добре развитите мускули, тесния ханш, завършващ с дълги крака. По начина, по който се движеше, си личеше идеалната координация на движенията му. „Като котка е — помисли си тя. — Стъпва леко, с дълги плавни крачки.“ Ще ѝ е страшно трудно да прокара топката покрай дългите му ръце, но поне ще се опита.

В началото ударите на Кейт бяха отбранителни, но после, когато умът, ръката и зрението ѝ образуваха едно цяло, тя започна да му подава дяволски хитри топки, които тупваха близо до мрежата и той трябваше да се спуска напред.

„Но тя може да играе!“ — помисли, си Блез изумен. Когато отпращаше топки към краката ѝ, те се връщаха със скорост и точност, които го амбицираха. Краката ѝ бяха бързи и това не бе изненадващо,

след като съставляваха две трети от тялото ѝ. След като се разиграха и памучната ѝ блуза се прилепи към тялото, с изненада забеляза, че тя има гърди. Не много големи, но стегнати и високи. Когато по едно време тя вдигна ръка, за да изтрие челото си, те се мръднаха предизвикателно и той се зазяпа. „Боже!“ — каза си. Не очакваше да погледне никоя известно време, след като Доминик го беше изцедила така и като се има предвид, че Кейт Деспар не бе точно идеалът му за привлекателна жена.

Смениха местата си, тя му отпрати един след друг три сервиса като светкавици. Това реши въпроса. Ако преди проявяваше снизхождение към нея поради пола ѝ, сега това решително свърши. Той я разиграва докрай, тя показва всичко, на каквото беше способна. Макар че видимо губеше сили, тя продължаваше да играе като заинатен териер. Беше куражлия. След четирийсет и пет минути, след като тя изгуби три точки, а след това и четвърта, силите ѝ съвсем се изчерпаха и тя му отпрати сервис, който падна извън очертаванията. Играта свърши, той излезе от съсредоточението си и чу ръкопляскания. Обърна се и видя, че повечето прислужници и ратаи се бяха събрали да наблюдават. Там беше и Агата, която аплодираше заедно с останалите.

— Много добре, Кейт! — извика.

— Наистина — поздрави я Блез, когато се срещнаха при мрежата. — Играеш тенис така добре, както и яздиш.

Кейс се изчерви силно.

— Благодаря.

— Хайде сега да те видим как плуваш.

Тя започна с тройно салто от високо поставената дъска и се вряза във водата като нож. Банският костюм, който Агата ѝ даде, беше черен и ѝ ставаше точно. „Лошото е — помисли си Блез, докато я наблюдаваше как цепи водата като нос на кораб, — че е много кокалеста. Твърде е слаба за височината си. Ако сложи пет-шест килограма върху тези кокали, работата ще е друга. Но все пак, няма друга като Доминик.“

На вечеря Кейт яде с голям апетит, необикновено изострен от физически много напрегнатия ден и вече не се притесняваше от присъствието на Блез Чандлър. Мъжът, с когото игра тенис и плува не приличаше на студения, враждебен адвокат, с когото кръстосаха саби. Никога не ѝ бе хрумвало, че би могла да се разбира тъй добре с него.

Това до голяма степен се дължеше на физическата ѝ форма. Още откакто порасна си знаеше, че в сексуално отношение няма шанс. Блез Чандлър, както и жена му, бяха красиви. За пръв път в живота ѝ бе трудно да си отклони погледа от онова, което бе скрито от тънката черна коприна на плувките му. Имаше представа, че е добре сложен, но нямаше представа, че и тялото му е толкова красиво.

Успехът на Кейт с мъжете бе нулев. Баща ѝ ги изостави в момент, когато беше най-уязвима и тя потъпка гордост и самоувереност — първото се превърна в желание за мъст, а другото замря. Когато за пръв път видя снимката на втората мадам Деспар, тя установи, че мъжете искат да имат хубави, сексапилни жени, които да ги възбудят. Бягството на бащата от най-обикновената му дъщеря, за да отиде при много по-красивата, пося у нея семената на предубедена самоомраза, която тя скриваше от малкото мъже, които проявяваха интерес повече към личността, отколкото към външността ѝ. Когато през първата година в Кортланд мъжът, който се въртеше около нея известно време, я изостави моментално, щом откри, че е скарана с баща си, тя събра цялото си самоуважение и го погребва дълбоко в себе си. В годината, която прекара в Италия, се запозна с аспирант, който беше там с фулбрайтова стипендия. Събраха се, тъй като и двамата бяха много самотни. Той беше непохватен и неопитен, а тя бе несръчна в невинността си, така че връзката се оказа истински провал. След това се отбягнаха, доколкото им бе възможно.

Той бе последната среща на Кейт с представителите на другия пол. Оттогава отношенията ѝ с тях бяха на базата на пълното безразличие. „Роло — мислеше си тя с примирение — както винаги се оказа прав.“ Именно дъщерята на Шарл Деспар се държеше като ревнива съпруга. Но Кейт сега си даваше сметка, че това бе така, защото той се отнасяше към нея като към такава. На нея разказваше как е минал денят му, с нея споделяше надеждите и мечтите си, на нея доверяваше неприятностите си. С дъщеря си той споделяше живота си, а не със съпругата си. Сюзън се грижеше за дома, приготвяше му чисти ризи, щастлива бе, че има финансови успехи в бизнеса, но не се интересуваше как постига този успех. Грешката не бе изцяло нейна, неочаквано прогледна тя. Нищо чудно, че баща ѝ се е чувствал тъй виновен — във всяко отношение, освен в сексуално, той се отнасяше към Кейт като към съпруга.

Кейт се почувства поразена от мълния. Режеше храната си, поднасяше я към устата си, дъвчеше я механично, не усещаше вкуса ѝ. „О, татко... Нужно ми беше много време, за да стигна дотук, но сега вече виждам всичко и то е много по-сложно, отколкото съм си го представяла.“ По-късно, докато пиеха кафе, Кейт само поклати глава към предложението на Блез да ѝ сипе коняк или някакъв друг алкохол, тъй като вече бе замаяна от откритието си. Изведнъж установи, че херцогинята говори на нея.

— ... утре в Чандърсвил — казваше. — Чандърсвил?

— Където бе сложено началото на „Чанкорп“ — обясни Блез. — Първата мина, където Черният Джек открил медната жила и градът, който израсна, а после отмря заедно с мината.

— О! — това проникна в съзнанието на Кейт, тя изправи гръб и се заслуша.

Херцогинята се засмя.

— Знаех си, че ще те заинтересува.

— Много дори.

— Отиването до Чандърсвил и връщането отнемат цял ден — отбеляза Блез и се смръщи към баба си. — Ще ти дойде много.

— Глупости! Ще пътуваме с влак, нали? Освен това ще вземем и стола, а ти ще ме носиш през по-трудните участъци. Искам пак да го видя. Може да е за последен път.

Мекото сърце на Кейт се трогна, но Блез само ѝ възрази строго:

— Ще разбиеш сърцата ни само за да направиш каквото искаш.

Старата дама отметна глава назад, а обиците ѝ проблеснаха.

— Радвам се, че не мога да те изиграя — засмя се. После се обърна към Кейт. — Нали искаш да видиш град-призрак?

— Как не!

— Тогава утре отиваме.

Блез се изправи.

— В такъв случай, ще взема мерки. На стареца вече му е нужно повече време и трябва да се приготви парата.

— Старец ли? Пара? — попита Кейт.

Блез се обърна към нея.

— Чандърсвил е разположен сред планините на близо три хиляди и петстотин метра височина и единственият начин да се доберем до него е с теснолинейката, която прадыдо ми е построил.

Лицето на Кейт съвсем грейна и за миг той се почувства неловко, че се съгласи на пътуване, което знаеше, че ще бъде уморително за баба му.

— Движи се бавно — предупреди той, водейки вече загубена битка със себе си. — Локомотивът е стар, пътят е стръмен, а въздухът много по-разреден, отколкото е тук.

— Много е удобно — откликна енергично Агата Чандлър. — Вагонът беше последна дума на лукса, когато баща ми го поръча. Какво от това, че се пътува дълго, гледката си заслужава.

Блез вдигна ръце.

— Това значи, че тръгваме рано — около осем. Сега дните са къси.

За разлика от предишната нощ, на Кейт и беше трудно да заспи. Обръщаше се и се мятеше, мислеше си за станалото през деня и за обещаното удоволствие на следващия. Изпита необясним прилив на енергия и трябваше по някакъв начин да я изразходва. Единственият начин да го направи по това време на нощта, беше да плува. Там няма да има никой, а изключително удоволствие е да плува гола. Преди да успее да се замисли, тя вече беше станала от леглото, завързваше с колан халата, който ѝ дадоха и нахлузи кожени мокасини. Всички коридори бяха осветени в случай, че на херцогинята ѝ прилошее през нощта и се наложи всички да бъдат вдигнати на крак. Кейт безшумно слезе долу.

Чу плясък и сърцето ѝ изстина. На някои друг му е хрумнала същата идея! „Много добре — помисли си. — Дано да е жена.“

Тихо слезе по стъпалата надолу и през листата на едно растение погледна — някой пореше водата и съдейки по скоростта и силата на замаха, реши, че е мъж. Докато наблюдаваше, една ръка се показва на ръба на басейна и който и да беше, се обърна, плъзна се под водата като тюлен, после се появи много по-далеч, като продължаваше да гребе силно. Мина два пъти дължината и накрая сложи ръце върху мрамора, вдигна се и седна, а краката му останаха да висят във водата. Тогава тя видя, че е Блез Чандлър. Инстинктивно се дръпна и листата на растението помръднаха. Той рязко погледна нагоре, а тя замръзна, молейки се да не дойде да провери и да види, че любопитната е Кейт Деспар. Бузите ѝ пламнаха, сърцето ѝ се разтуптя, но щом загуби

интерес към растението, той вдигна ръце, прокара ги през косата си и изстиска водата. Кейт не помръдна. Стоеше като закована.

Той беше гол, както и тя под халата. По тялото му се стичаха струйки вода. Кейт усети, че свива ръце в юмруци, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите, че устата ѝ е пресъхнала и че е плувнала в пот. Тъй като не можеше да мръдне, стоеше скрита зад растението и гледаше Блез Чандлър, който бавно пляскаше с крака във водата, втренчен замислено надолу. После, сякаш взел някакво решение, той с пъргаво движение се изправи на крака. Още веднъж вдигна ръце, за да изстиска последните капки вода от косата си, а Кейт разтвори широко очи и дъхът ѝ спря. Беше също като статуите, които бе разглеждала във Флоренция. Донатело беше скулптирал много от тях. По тялото космите му бяха черни както на главата и той беше — както казват жените — доста надарен мъж. Познанията ѝ за мъжките полови органи бяха като на студент по изкуство. Само два пъти през живота си беше виждала голи мъже, и то в час по рисуване. Дори тогава се опита да не издава невежеството и неопитността си, като се взира. Сега очите ѝ се плъзнаха към слабините му и останаха приковани там. Почувства как между краката я залива топла вълна, усети електрически удар толкова силен, както и първият път, когато погледна тези черни очи. Тъй се беше вторачила в него, че не забелязваше нищо друго. Беше забравила къде е, не усещаше лекия мирис на хлор, плясъка на водата, тихото бучене на климатичната инсталация. Той стоя там само няколко секунди, но на нея ѝ се стори цяла вечност, достатъчна, за да запечати образа му в съзнанието ѝ.

Той се обърна и тръгна към стола, откъдето взе хавлиената кърпа и започна да се бърше. „Прилича на някакво красиво животно“ — помисли си тя и за пръв път разбра какво имат предвид жените, когато говорят за мъжка красота. Той беше като голяма тъмна котка с оформени мускули и предизвикваше у нея нещо, което тя не можеше да обясни. Тъй като не разполагаше с никакъв опит, нямаше и представа, че това е сексуален глад. Тя винаги побягваше при първите признаци на мъжки интерес. Сега стоеше и гледаше през тежките листа, а цялото ѝ същество пламтеше от силен копнеж към този красив и силен мъж.

Откакто за пръв път видя Блез Чандлър, знаеше, че той е много далеч от аспирациите ѝ. Мъже като него дори не поглеждат подобни

жени. Сега тя го гледаше, сякаш за пръв и последен път вижда мъж — красив и то гол. Наблюдава го как с бързи движения се обтрива, за да се изсуши. Вдигаше си единия крак и го поставяше на стола, навеждаше се да го избърше, после другия.

При тези движения дългите мускули на гърба му изпъкваха, както и стегнатите му задни части. Проследи го как избърсва гърба, ръцете си, между краката — това интимно движение я накара да прехапе долната си устна. След като подсуши косата си, той вдигна един хавлиен халат до коленете, облече го и подсвирквайки си тихо, взе мократа кърпа, хвърли я в близкия кош и изчезна зад друго растение подобно на това, зад което се криеше тя. Чу как някаква врата се затваря. Остана сама.

Издиша на пресекулки, бузите ѝ горяха и цялата се тресеше като трепетлика. Дълбоко и ниско в корема си усещаше странна влажна топлота. Чувстваше силното биене на сърцето си в устните си, във върховете на пръстите си и, най-обезпокоително, между краката. Инстинктивно пъкна ръка там и шокирана установи, че цялата е мокра... Мускулите на бедрата ѝ трепереха конвулсивно, те също се потяха от горещината, която се разливаше по тялото ѝ и тя се отпусна на земята. Какво ѝ става? Никога не е усещала нещо подобно — да се запали от необясним копнеж и да тръпне от силна, раздираща я болка, която кой знае защо я докара до сълзи. Дланите ѝ бяха влажни, а цялото ѝ тяло излъчваше топлина като фурна. Когато затвореше очи, единственото, което виждаше беше красивото голо тяло и особено онова, което се намираще между силните му бедра. Разтърсващото ѝ откритие бе, че желае да почувства това тяло до своето, че иска силните му ръце да се намерят върху гърдите ѝ, устните му — върху нейните, а езикът му и самият той да навлязат в нея. Бе смутена, със замъглено съзнание, но усещаше всичко. Нямаше представа, че може да изпита нещо толкова физическо. Тялото ѝ реагираше, независимо от съзнанието. Желаше Блез Чандлър силно, ненаситно. Раздвижи се неспокойно и пак изохка. Този звук я върна обратно към действителността и осъзна къде се намира и какво прави. Това я накара да скочи на крака, бързо да се хвърли в басейна, сякаш да избяга. Имаше нужда студената вода да я върне обратно към действителността.

Не се охлади, както очакваше, тъй като водата беше топла и галеща. Много пъти преплува басейна по дължина, докато мускулите ѝ се изтощиха, после седна на ръба му физически отпаднала, но емоционално възбудена до степен, че почти ѝ идеше да се развика. Когато най-после тежко се изправи на крака, движенията ѝ бяха бавни като на възрастна жена, а щом най-после затвори зад себе си вратата на спалнята и се качи в леглото си, остана да лежи с широко отворени очи. Пред тях изплува красивото голо тяло. Малко преди развиделяване най-после заспа, но сънува еротичен сън, който беше тъй невероятно реален, че се събуди, мълвейки името на Блез.

Нула ѝ донесе закуска в седем, но Кейт не бе в състояние да хапне нищо. Беше твърде разстроена, изпълнена с необясним ужас от мисълта, че ще го види отново. Сякаш научи една ужасна тайна, чийто товар щеше да влачи до края на живота си. С цялата си душа желаше да е някъде другаде, но не и тук, където трябваше да прекара целия ден в неговата компания. Ефектът от съня ѝ още не бе отминал, когато слезе и го видя да разговаря с баба си, облечен с подобни на нейните дрехи: джинси, фланелена риза и дебел пуловер. Когато се обърна да ѝ пожелае добро утро, тя не го погледна в очите, а отиде и си сипа чаша кафе, което не ѝ се пиеше. Чашата потракваше в зъбите ѝ от треперенето на ръката ѝ.

— Добре ли си, Кейт? — попита старата дама, тъй като от пронизващия ѝ поглед не убягваше нищо.

— Не спях много добре — смотолеви Кейт.

— Е, ще пътуваме няколко часа с влак и ако искаш, можеш да дремнеш.

— Не искам да пропусна гледката.

— Тогава на връщане — продължи старата дама. — Нула даде ли ти якето, което намерих за теб?

— Да, тук е... — Беше кожено, подплатено с агнешка кожа.

— Добре, да тръгваме.

Покрита кола ги откара до там, където ги чакаше влакът, чийто локомотив съскаше, а от големия му комин излизаше пара. Имаше два вагона — салон служебен. Въпреки преживяванията си, Кейт се затича радостно напред.

— Ето едно момиче, което все още изпитва удоволствие от обикновените неща — одобри поведението ѝ старата дама.

— Не ти ли се струва, че е малко наивна? — попита Блез и сви рамене. — На двайсет и шест години е, а не на шестнайсет.

Но радостта ѝ бе заразителна. Той седна до нея край прозореца и започна да ѝ изрежда имената на върховете, издигащи се над тях и да отговаря на многобройните ѝ въпроси. Дори малко съжали, когато влакът спря на станцията с гише за билети, стая за телеграф и табелка, на която пишеше: „Чандърсвил, надморска височина 3,475 м, население 462 души.“

Пазачът знаеше всичко. И той харесваше Запада като нея и успя да отговори на всичките ѝ въпроси. Разведе я из града, който изглеждаше досущ като по филмите за индианци и каубои. По обяд я върна при Агата в хотела.

След като се нахраниха, пазачът заведе Блез и Кейт до мината, която сега бе туристически обект.

Беше добре осветена, имаше си собствен генератор за електричество.

Въздухът беше свеж, явно генераторът захранваше и климатична инсталация. Кейт слушаше любезно обясненията на пазача какво и как е било изкопавано в мината. Но думите не достигаха до съзнанието ѝ, защото усещаше присъствието на Блез Чандлър. Той стоеше малко настрана, оставяйки пазача, който явно обичаше да говори, да разкаже всичко. Кейт виждаше само очите му и внимаваше да държи лицето си извърнато, тъй като много пъти ѝ бяха казвали колко издайнически изразително е то. Изведнъж с „Това ми напомня“, пазачът се обърна към Блез, за да го попита нещо, а тя използва възможността да се отдалечи и да не чува разговора за мината, нуждаеща се от основен ремонт през лятото.

Усещаше, че Блез е забелязал неловкостта, с която се държи с него и с неудобство се надяваше да не е разбрал защо. Няколко пъти почувства погледа му. Озадачението му беше почти явно, и нищо чудно. Тези дни се разбираха толкова добре. Тя бе повярвала, че неприязънта в отношенията им е изчезнала. А сега, само понеже нощес ѝ се прииска да поплува, всичко се развали, защото където и да обърнеше очи, той изникваше пред нея както го бе видяла гол. Потънала в мисли, тя тръгна по един тунел и не забеляза, че се е отдалечила твърде много. Едва когато се спъна в един камък и ръката ѝ напипа нещо малко и мъхесто, което изписука, тя установи, че се е

загубила сред мъждива светлина, а няколко метра напред се простира пълен мрак. Разумът ѝ подсказа, че е докоснала прилеп — те винаги я отвращаваха, макар и да знаеше, че са безвредни. Тя изписка и уплашено чу цял хор от повтарящи се викове в тъмнината. Обърна се и се затича, запушила ушите си с ръце, със затворени очи, блъсна се в някаква стена и извика от болка, когато челото ѝ се удари в камъка. Когато пак се сблъска в нещо, беше тъй обзета от паника, че се разпищя и започна да се бори, докато не чу един властен глас:

— Кейт! Тихо! Вдигаш такъв шум, че ще събудиш умрелите!

Усети ръце около раменете си, хвърли се към принадлежащото им тяло, зарови лице във фланелената риза и успя да промълви:

— Прилепи... има прилепи...

— Сигурно сте поели по някой от неизползваните тунели — загрижен се обади пазачът. — През зимата мината е естествено обиталище на прилепи...

— Няма нищо — каза спокойно Блез Чандлър, обвил с ръце треперещото ѝ тяло. — Само се стресна.

— Мразя прилепите — едва измънка Кейт.

Сърцето ѝ биеше като лудо, но не от паника, а тъй като бе долепена до същото това тяло, което предната вечер видя в цялата му красота. От него лъхаше остър мирис на мускус, а гърдите му се издигаха като стена пред нея. Както беше висока, главата ѝ си намери идеално място на рамото му. Усещаше топлината му, вдъхваше я, когато изведнъж ѝ се прииска да притисне устни към кожата му. Но при тази мисъл отскочи назад с думите:

— Съжалявам, не биваше да се отдалечавам толкова.

— Сигурно си се замислила — отбеляза сухо Блез.

— Съжалявам — извини се отново Кейт, чувствайки се едновременно унижена, изглупяла и емоционално разтърсена. Впери поглед в земята като виновно дете.

Чу Блез да въздиша и да изрича съчувствено:

— Няма да те накажем в ъгъла.

— Може би мис Деспар би предпочела да излезе — предположи пазачът.

— Да, моля — съгласи се Кейт с такава готовност, че Блез я погледна изкосо.

Старата дама махна с ръка, като чу засраменото обяснение на Кейт.

— И аз не мога да ги понасям. Винаги са ме плашили и вечно ме е било страх да не се заплетат в косата ми.

Станало бе почти три и беше време да си ходят. Кейт мълча през по-голямата част от пътя и се проклинаше, че се показва като глупачка. Каквото и предимство да си бе спечелила в очите на Блез Чандлър, сега по най-глупавия начин се лиши от него, показвайки се типична плашлива жена, каквато винаги пламенно е вярвала, че не е. Той прояви нетърпение към нея, чу въздишката му. Несъмнено я презира, смята я за глупава идиотка, която би трябвало сама да се сети, че не бива да се разхожда по тъмни тунели в непозната мина. „Глупачка, глупачка“ — повтаряше си нещастно Кейт. Блез Чандлър, когато събра сили да го погледне изпод вежди, бе дълбоко потънал в последния брой на „Форбс“. Вече бе забравил инцидента. Докато за нея той започваше да става най-важното нещо в живота ѝ, за него тя не беше нищо повече от случайна минувачка. Сърцето ѝ натежа, гърдите я стегнаха. Седна, обърната към прозореца, без да осъзнае, че там лицето ѝ се отразява като в огледало. И докато навън притъмняваше, а вътре лампите светеха силно, вдигайки очи от списанието, Блез Чандлър с изненада забеляза съвсем нещастния ѝ израз.

Беше последната ѝ вечер и тя установи, че се разкъсва. От една страна, не обичаше да тръгва откъдето и да било, от друга — не можеше да избяга достатъчно бързо от обезпокоителното присъствие на Блез Чандлър и от своята още по-смущаваща реакция. Но надяна весела физиономия, насили се да яде храна, която не ѝ се ядеше, тъй като не искаше никой да забележи нещо нередно. Пак прекара почти безсънна нощ и заспа малко преди разсъмване.

Стана рано, отиде да се сбогува с Ханк, с Генерала и с Джед, който сърдечно я покани пак да дойде.

— С удоволствие — отвърна му тя искрено. — Може би догодина...

На херцогинята се изповяда развълнувано:

— Благодаря за най-прекрасния уикенд през живота ми. Никога няма да го забравя.

Старата дама я прегърна.

— Може да дойдеш, когато поискаш — каза й. — Имаш телефонния ми номер, използвай го.

— Непременно — обеща Кейт.

Обърна се към Блез, който бе застанал до баба си. Той щеше да остане още един ден.

— Радвам се, че се видяхме по този начин — изрече с лекота все едно, че го беше репетирала много пъти пред огледалото. — Благодаря за всичко.

— Удоволствието е мое — отвърна той, усмивката му беше приятелска, а ръкостискането — здраво. — Скоро ще дойда в Лондон. Ще се обадя.

— Добре — успя да каже хладно Кейт. Вътрешно се помоли на Бога той наистина да го направи.

Бе притиснала носа си до стъклото, докато хеликоптерът се издигаше над розовата къща. Остана с вперени натам очи, докато постройката съвсем се смали, а когато хеликоптерът се наклони и изви напред на изток, къщата напълно изчезна от погледа. Тя въздъхна дълбоко.

— Страхотно е, нали — каза приятелски пилотът, мислейки, че тя е прехласната от гледката.

— Да — отвърна Кейт тихо. — Така е.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Бях започнал да мисля, че си поискала американско поданство — беше поздравът на Роло, който най-неочаквано я посрещна на летището.

— Няма такова нещо — отрече твърдо Кейт, като усети, че е раздразнен. Вероятно ревнува, че е заминала без него. — Тръгнах в петък сутрин и се връщам във вторник вечер. През тези няколко дни изживях невероятни неща.

Роло я огледа.

— Ти наистина изглеждаш като омагьосана.

— Нямам търпение да ти разкажа...

— И това ще стане. Обаче първо аз искам да ти съобщя нещо — промяната в тона му я отрезви. — Познай кой се отби в събота?

Кейт се взря в сивите очи, които блеснаха озлобено.

— Какво искаше тя? — попита спокойно.

— Опитва се да открие нещо, разбира се. Души.

— Не успя, нали?

Роло се изсмя ликуващо.

— Вързах я на фльонга.

— Каза ли й къде съм?

— Казах, че имаш среща с клиент, но не й споменах с кого и къде — наблюдателните му очи огледаха багажа й. — Носиш ли коня?

— Да.

— И? — попита нетърпеливо Роло. — Той какво каза? Как реагира? Ще те съди ли?

— Наприказва много неща и всичките бяха неприятни. Реакцията му беше арогантна, но няма да ме съди.

Роло учудено вдигна вежди и пак я огледа. Тя изглеждаше едновременно въодушевена и странно смълчана. Имаше нещо особено в светлината, която излъчваше.

— Ами приказното ти преживяване? — попита той и нацупи устни.

— Видях най-прекрасната колекция от изкуство на американския запад — не само Ремингтън, но и десетки като него! Картини, графики, рисунки и статуетки. Не можеш да си го представиш, Роло...

Сивите му очи блеснаха.

— Ще има ли търг?

— Не, не. Би било светотатство.

Роло се закова на място и пусна ръката си от лакътя ѝ.

— Значи — започна заплашително тихо, — ти си попаднала на великолепа колекция и не си я поискала за „Деспар“?

Кейт твърдо го погледна в очите.

— Тъкмо това искам да разбереш — отвърна тя.

— Ти да не си полудяла? — изгърмя гласът на Роло. — Чия е колекцията?

— На бабата на Блез Чандлър.

Роло подсвирна.

— Може да проявяваш колебание и от деликатност да не предлагаш произведения на изкуството на високи цени, мила ми Кейт, но щом старата дама умре, твоята доведена сестра няма да има такива скрупули. А ако това се случи докато тече изпитателната ти година, направо е свършено с теб! Какво, но дяволите, си мислиш?

— Казах ѝ, че трябва да завещае колекцията на американския народ — заяви Кейт.

Роло стисна очи.

— Трябва да поседна — каза. — Чувствам, че ще припадна.

Но наоколо нямаше столове.

— Препоръчах същото и на Блез Чандлър — услужливо довърши Кейт.

Роло изохка.

— Ти си луда — глухо изрече. А после продължи: — Той какво каза?

Кейт си спомни колко странно я изгледа Блез, когато му обясни мотивите си. Опита се да го убеди да превърне къщата и съдържанието ѝ в Музей на западно изкуство „Агата Чандлър“.

Той се вира в нея толкова дълго, че чак ѝ се стори, че я хипнотизира. Най-накрая я попита:

— И си казала всичко това на баба ми, така ли?

— Да.

— Тогава трябва да знаеш, че окончателното решение ще бъде нейно. Къщата и съдържанието ѝ означават много за нея и няма начин тя да се раздели с тях, докато е жива... — черните очи проблеснаха особено.

— Може би смяташ, че жена ми ще ги продаде?

— Сигурна съм, че тя ще го направи — направо му отвърна Кейт. Гласът му бе спокоен.

— Моята съпруга няма представа как изглежда къщата, нито какво има в нея. Тя никога не е идвала.

Кейт се въздържа да му каже, че този факт ѝ е известен. Вместо това продължи да отстоява мнението си под вперените в нея черни очи.

— Колко смяташ, че струва колекцията? — попита той.

— Бог знае. Като пресметнем грубо, само картините ще са около десет милиона долара, но парите са последната ви грижа, нали?

— За мен да, но не и за теб.

— Никога не продавам само заради самата продажба — гордо заяви Кейт. — Особено, когато става дума за толкова голяма колекция като тази. Нека да си остане такава, каквато е. Нека всички американци я видят и изпитат гордост от наследството си. Аз навсякъде мога да направя търг, намират се много хора, които искат да продават, но не бих разпръснала такава рядка и забележителна колекция.

Тя още един път издържа на напрегнатия му поглед. Той сякаш се мъчеше да открие нещо жизненоважно в нейната същност, което я караше да постъпва така.

— Не се съмнявам, че баба ми ще премисли това внимателно — заключи накрая.

Сега тя каза на Роло:

— Той обеща, че баба му ще си помисли.

— Щяла да си помисли! — изсумтя Роло. — Веднъж жена му да чуе за какво си мисли тя, веднага ще отлети там. Изкуството е голям бизнес, Кейт. За Бога, не го споменавай пред никого. Тогава всички, а не само аз, ще разберат, че си сантиментално, алтруистично настроено, наивно момиче. Баща ти не е имал предвид това, мила моя, когато е писал завещанието си. Внимавай да не пропилиеш наследството си.

Докато Кейт бе в Америка, Роло се отдаде на любимото си занимание: разпространение и след това събиране на информация. Ако съществуваше олимпийски медал за клюки, Роло би бил несменяем шампион. Насочи вниманието си към „Деспар“. Вреше си носа тук и там, за да открие и най-слабия дъх на корупция.

Той просто бе създаден за това. По рождение (беше незаконен син на благородник) той имаше достъп до аристокрацията. Чрез училището „Хароу“, което предполагаемият му баща е посещавал, имаше достъп до цялата мрежа на съучениците си, а чрез актьорската професия — до света на театъра, киното и телевизията. А понеже веднъж бе написал материал за колоната, посветена на изкуствата в национален всекидневник, имаше достъп и до третата власт. Най-накрая, чрез „Деспар“ познаваше и бе познат на света на изкуството, като се започне от големите аукционни къщи със скъпо заплащани дилъри и се стигне до дребните риби.

Никой не обичаше Роло Белами, но всички имаха едно на ум, че не бива да го пренебрегват. Известно бе, че ръката му е дълга, както и паметта (същото би могло да се каже за носа му — така говореха позлобните), а от езика му трябваше да бягат като дявол от тамян. Освен това, той познаваше буквално всички и човек никога не знаеше кога би могъл да опре до услугите му.

Историите, които се разказваха за него нямаха край, но никой не можеше да каже със сигурност дали са верни или не. Някои говореха, че е работил за МИ-5 или МИ-6. Други твърдяха, че все още е действащ агент към някаква тайна правителствена агенция, че актьорската професия му служи само за прикритие, а сексуалните му склонности го правят идеалният мъж, способен да компрометира личности, които правителството би желало да шантажира. Единствената, която не вярваше на слуховете беше Кейт. Отнасяше се към тях с пълно презрение и ги смяташе за чиста измислица. Та той е Роло, за Бога! Майка ѝ никога нямаше да я повери на човек, който би могъл да направи всички тези неща. Той беше човекът, който беше до нея, когато имаше нужда от него, човекът, който познаваше и обичаше майка ѝ. Хората се страхуваха от него и не го харесваха заради острия му език и заради хапещия му сарказъм. Тя отказваше да повярва и на дума, изречена срещу него. Все пак тя го познаваше.

Докато я нямаше, Роло бе успял чрез своите канали да научи, че Пиърс Ланг насочва ценни предмети към търговете на Доминик, както и че е един запален бисексуален комарджия, който живее много над възможностите си в луксозен апартамент, за който се носят какви ли не клюки.

Роло вече знаеше със сигурност не само кой е доносникът, но и защо, как и на кого докладва. Така че след като взе Кейт от летището, вместо да я откара в жилището над „Деспар“, той я заведе на вечеря в уютния си приземен апартамент на Роял Авеню.

Не ѝ каза какво е открил, а чакаше тя да го попита. В миналото това действаше безотказно. Тя бе готова на всякакви извинения, само и само да го извади от мълчанието му. Този път обаче, тя не го направи. Ядеше мълчаливо и почти разсеяно. Явно, че не мислеше нито за него, нито за препирнята им. Изумен той откри, че даже я е забравила.

— Още не си ме попитала какво става тук в твое отсъствие — изрече заядливо.

Тя вдигна очи към него.

— Ако има нещо, не се съмнявам, че с течение на времето ще ми разкажеш.

Той отново усети объркване. Това не е същата Кейт. Какво ли се е случило с нея през този уикенд?

— Мисля, че е време да уволним непочтения Пиърс.

— Знаеш, че не можем докато нямаме доказателство — сръза го Кейт.

— За фалшификата да, но докато ти вкусваше от плодовете на богатството, аз се порових заради теб и това, което открих, може да послужи.

Той ѝ разказа фактите, но реакцията ѝ не беше такава, каквато очакваше. Вместо да се ядоса, Кейт му отговори спокойно.

— Вече реших как ще се отърва от него.

— Сериозно? Как, ако мога да попитам?

— Ще го преместя.

— Ще го преместиш! Къде?

Кейт му се усмихна, а той пак се намръщи. Вярно, че тя наистина много добре се владееше, което не му бе по вкуса.

— В Австралия — отвърна му Кейт.

Роло я зяпна, после на лицето му постепенно се разля израз на възхищение.

— Кой ти даде тая идея?

— Измислих си го сама. Той няма да отиде, а аз на това разчитам. Тогава му остава само да си подаде оставката.

— Наистина достойно за Макиавели. Принудителен избор. Той все още смята Австралия като колония за наказания.

— Точно така — съгласи се Кейт.

— Ти вече се учиш, мила — каза Роло.

— Интересува ме какво още си узнал — отвърна твърдо Кейт. — Например, за коня фалшификат.

— Досега нищо. Единствените, които знаят откъде идва конят, са доведената ти сестра и нейният любовник.

Кейт гледаше разсеяно, толкова дълбоко бе потънала в мислите си. Най-накрая изрече:

— Тя доста ясно ми показва на какво е способна. Направи го съвсем преднамерено. Ако не е целяла това, фалшификатът щеше да бъде нещо друго, което не е в нейната област — нещо, което никога не бихме свързали с нея. Китайски кон... — Смръщи се. — Страшно много бих искала да знам кой е направил този майсторски фалшификат. Който и да е, той е опасен.

— Продължавам да душа — увери я Роло.

— Добре, но междувременно искам да направя всички възможни тестове на този кон.

Независимото ѝ държание вбеси Роло, който бе свикнал тя да не прави нито крачка без него. Но конят и Роло бяха вече далеч от Кейт. Тя мислеше — както това ѝ се случваше много често през последните дни — за Блез Чандлър.

— Хайде сега, разкажи ми за ранчото или каквото е там... — каза Роло.

Кейт не се нуждаеше от подканване и докато разказваше, той се увери, че в Колорадо е станала някаква промяна с Кейт. „Невероятно!“ — помисли си той кисело.

— А Чандлър — той прояви ли се като добър домакин? — попита нехайно.

— Беше много мил — отвърна Кейт кратко, но бузите ѝ пламнаха и тя се пресегна за чашата си, за да забодне нос в нея. Роло, който добре

познаваше Кейт вътрешно, външно и от горе до долу, усети как ревността го пробужда, но най-накрая си каза, че що се отнася до Блез Чандлър, Кейт не бива да храни никакви надежди. Мъже като него въобще не забелязват подобни жени.

— Има ли начин той да отиде право при жена си и да ѝ разкаже какво притежава баба му? — запита подигравателно.

— Не е възможно! — отвърна Кейт незабавно. Изчерви се още повече. — Сигурна съм, че няма да го направи. Той е много привързан към баба си. Каза ми, че докато е жива, тя нищо няма да продаде.

— Но когато умре, всичко остава на него.

Тя поклати глава.

— Няма да го направи. Бъди спокоен.

— Какво стана с надутия негодник, когото не можеше да търпиш? — учуди се Роло кисело.

— Жив и здрав е, но той е човекът, когото баба му обича и на когото вярва.

— Само не искам този уикенд като сън да се отрази върху преценката ти — обясни той.

Заговори за други неща. Разказа ѝ за търга, станал в нейно отсъствие, на който един арабин, който допреди пет години имал само две жени и четири камили платил четири милиона лири за пищен и еротичен Тициан.

— ... хич не му пукаше, че е голямо изкуство, иска само да закачи картината в палатката си и да се радва на цялата площ от пищна плът — Роло не бе в състояние да прикрие отвращението си. — Сезонът замина, както ти предполагаше, при Ломбарди, богатия калифорниец — спря за малко, докато напълни чашите. — Обаче... — Кейт вдигна глава. Тази майсторска пауза означаваше, че следва откровение. — Слухът, който сега се носи, е за Хонконг. Нищо не е обявено, но някои източници смятат, че Венера Мухоловката урежда нещо като търг на века. Някакъв хонконгски милионер, подушил вятъра на комунистическата промяна, ще предложи, както се говори, най-хубавата колекция от китайско изкуство, която някога е виждана. Дотогава има още няколко месеца, разбира се, но ако това е вярно, съдейки по цифрите, които се споменават, играта е загубена още преди да е започнала.

— За колко става дума? — попита Кейт.

Със свиване на раменете Роло искаше да каже, че играта наистина е загубена.

— Трийсет-четирийсет милиона щатски долара, не хонконгски. — След като видя израза на Кейт, продължи: — А ти току-що отхвърли възможност да продадеш уникална колекция от изкуство на американския Запад..., помисли за това! — сопна ѝ се той, а после стана, за да отнесе чиниите.

Кейт въздъхна. Роло беше раздразнен. С този негов дяволски вътрешен радар усети, че нещо се е случило в Колорадо. Винаги отгатваше настроенията ѝ. Обаче не беше очаквала да прояви ревност. Все пак в това нямаше нищо чудно. Откакто остана сама, Роло беше единственият в живота ѝ и намесата, на който и да е друг той смяташе като заплаха за собственото си положение.

Две червени петънца се бяха появили се върху обичайно бледите му бузи. Тя установи с нещо като съжаление, че той изпитва страх.

Налагаше се да го успокои.

— Ще има и други търгове — изрече тихо. — Ти нали ще ми помогнеш?

— Да не би да се съмняваш? — попита той, леко успокоен.

— В теб никога — отвърна му сериозно Кейт. — Никога в теб, Роло.

Червените петънца започнаха да изчезват.

— Всъщност — заключи той, — може да си направила добро впечатление, като не си показала същата алчност, каквато Доминик несъмнено би проявила. Особено след като твърдиш, че Блез Чандлър е дълбоко привързан към баба си.

— Вярно е — каза Кейт. — Много.

— Разкажи ми за нея — помоли я Роло.

Когато го направи, тя го разсмя. Очите му заискриха от удоволствие и той възкликна:

— Много бих желал да се запозная с нея. Изглежда е жена, която ще ми допадне.

— Не вярвам да отидеш чак толкова далеч — засмя се Кейт, — но сигурно трябва да се запознаете.

— След като имаш такава приятелка като нея, чудя се как ли би ти се отразило това по-нататък — както винаги, той се интересуваше от възможните машинации.

— Какво бих правила без теб, Роло — запита тя с обич, като много добре знаеше отговора, но нямаше никакво намерение да му го каже.

— Щеше да бъдеш изядена от първия вълк, който се появи.

Очите на Кейт пак се замъглиха — това беше нещо ново, — но гласът ѝ беше съвсем нормален, когато каза:

— Блез Чандлър не е вълк, Роло. Поне по отношение на мен. Имай го предвид — заговори тя по-весело. — Мисля, че вече не ме смята за отегчително задължение. Не се отнася чак толкова неодобрително. Всъщност ние наистина добре се разбираме. Това разбира се, може да ни донесе повече добро, отколкото зло. Както правилно изтъкна, баба му наистина е властна стара жена. Може да ни се отрази само добре, ако тя ни е приятелка.

Роло кимна и рече успокоен:

— Особено както казваш, че не обича кой знае колко снаха си. Продължавам да смятам, че би било по-добре, ако беше уредила търг, но в наше време, когато се обръща толкова внимание на консервирането на старините, няма да е лошо да имаш приятели и в това направление — кимна, размисляйки върху думите си. — В края на краищата, добър ход си направила, мила моя. Поздравявам те.

След като доброто му настроение се възвърна беше самата любезност.

— Щом ти ме хвалиш, значи наистина заслужавам похвала, особено като знам колко рядко го правиш — каза му сърдечно. — Знаеш, че си единственото постоянно нещо в бързо променящия ми се живот.

Роло се трогна, стана му драго.

— Къде другаде бих могъл да отида? Само не споменавай онова място, където ми пожелават да бъда. Не понасям висока температура!

ПРИМИРЕНИЕ ДЕКЕМВРИ

ДЕСЕТА ГЛАВА

Доминик зави с колата по пътя, виещ се стръмно нагоре по хълма, където зад висока ограда се гушеше фермата. В градината растяха много плодови и маслинови дървета, олеандри и жасмини.

Тя усети цялата красота на градината, в която майка ѝ работеше с голяма любов, вдъхна уханието на растението орлови нокти, покрито отвън и отвътре оградата, после мина последните петдесет метра нагоре към павирания с тухли кръг пред сивата каменна къща с покрив от червени плочи и боядисани в бяло капаци. Обзе я необяснимо чувство, че се прибира у дома. Докато изключваше мотора видя Марта, застанала на прага, както винаги с ръце, мушнати дълбоко в джобовете на престилката ѝ на бели и сини райета.

— Бонжур, мадам.

— Бонжур, Марта. В багажника имам някои неща за теб.

Преди да тръгне за фермата, Доминик се отби в супермаркета във Вилнор-Луба и накупи деликатеси, които майка ѝ обичаше. Марта измърмори неодобрително:

— Тя няма да ги хапне. Напоследък яде колкото птичка, макар че както винаги ме кара да готвя за двама. Толкова храна се похабява... А Жано дебелее като прасе.

— Готвиш за двама ли?

— Тук всичко се прави за двама. За мадам майка ви и за мосю. Говори му непрекъснато, трябва да му слагам прибори за обяд и вечер да приготвям пижамата и халата му. Не гледа телевизия и единствената музика, която слуша, е неговата любима. През цялото време бродира по нещо за него — чехли, разделител за книги, торбичка за очилата му. Чете на глас, сякаш и той да слуша.

Доминик направо попита прислужницата, която от години работеше при майка ѝ:

— Да не би да искаш да ми кажеш, че е луда?

— Не. Накарах доктор Морел да поговори с нея и той твърди, че не е ненормална, просто предпочита света на фантазиите пред реалния.

— Това не е ново — на Доминик отдавна ѝ бе известна тази склонност на майка ѝ. Ако не беше го направила, първият ѝ съпруг щеше да я доведе до лудост.

— Къде е тя? — попита Доминик.

— На терасата.

Беше седнала под сянката на голям раиран чадър с лице към прекрасната гледка, която се разкриваше към склона на планината. Беше семпло, но изключително добре облечена с памучна рокля в лимоненожълт цвят, ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани, а косата — фризирана. Явно, че не бе престанала да обръща внимание на външността си. И то заради същия мъж.

— Мамо — Доминик се наведе и целуна гладката ухаеща буза.

Катрин вдигна очи и изгледа дъщеря си без никаква изненада. Доминик седна на друг стол и си сипа нектар от лимони във висока чаша.

— И така, как си, мамо?

— Както виждаш — идеално.

— Тогава щастлива ли си?

— Защо да не съм? Това е любимото ми място. Тук винаги съм била щастлива.

— Не се ли чувстваш самотна?

— Тук никога не съм сама — само тук, във фермата, купена за нея от втория ѝ съпруг, тя беше онова, което винаги е желала да бъде — мадам Шарл Деспар.

— Не ти ли е скучно?

— Да ми е скучно ли? Тук е градината ми, имам книги, музика, бродерия. И Шарл. Не, не ми е скучно.

— Мамо...

— Много съм доволна, уверявам те. Не се безпокой. Сега ще обядваме, а после ще ми разкажеш всички последни клюки.

Доминик погледна майка си. Беше същинско дете. Децата си представят измислени приятели, а майка ѝ си представяше въображаем живот и го споделяше със съпруг, който я гледаше с обожание. Винаги е била суетна, егоистична и дълбоко неуверена в себе си. Винаги имаше нужда от доказателство за обич и на света се намерил само един човек, способен да се грижи за нея така, че да е доволна.

Тази къща ѝ беше подарък от него и тук пренесе от голямата къща на „Фош авеню“ всички онези неща, които бяха част от живота му. Портретът му, пантофите му, любимите му вещи. Тук нищо не се променяше и нямаше да се промени. По-късно, докато майка ѝ спеше следобедния си сън, Доминик се разходи из къщата. Странно, че сега като вдовица, майка ѝ най-последно живееше така както желае.

Най-последно Шарл беше изцяло неин и никаква външна сила не я заплашваше — нямаше „Деспар“, нямаше дъщеря, която е от неговата кръв и плът, нямаше минало, дори нямаше бъдеще. Той живееше в съзнанието на Катрин, във фантастичния свят, който си бе изградила от времето докато страдаше без него. Сега нейната реалност беше безметежното спокойствие на мечтите ѝ.

„Няма за какво повече да се тревожа — помисли си Доминик. — Тя има всичко, което някога е желала. Сега съм свободна да съсредоточа вниманието си върху онова, което искам аз и което ми се полагаше да имам. Татко, татко, ти се оказа толкова хитър... Трябвало е да го предвидя. Въпреки приветливостта ти, въпреки обичайната ти външна уравновесеност, все пак виновната ти съвест те е измъчвала. Отнасяше се към мен като към дъщеря, вярно е, но никога не си ме смятал за такава, а само за добавка към твоята Катрин.

Ти ме заблуди с добротата си, а за мен тя беше нещо необичайно. Вероятно е било от благодарност. Все пак аз ви събрах вас двамата, макар и заради личните ми цели... Ти си го разбирал, нали? Явно си виждал твърде далеч зад заслепяващите усмивки.“

За миг тя затвори очи и почувства, подобно на майка си, присъствието на доведения си баща: добродушен и търпелив човек, а когато това му отърваше — и любящ. Когато го попита с широко отворени очи и свенлива наивност дали може да го нарича татко, той незабавно ѝ отговори много сериозно: „Разбира се. Нещо друго?“ „Тогава трябваше да разбере. Знаех, че е умен и потаен, а когато се налагаше, бе твърдоглаво упорит, също като дъщеря си. Накара ме да повярвам, че съм заела мястото ѝ в живота, дори в сърцето му, но той я бе поставил там, където аз няхах достъп.“

Изведнъж от все сърце ѝ се прииска истинският ѝ баща да я беше обичал така, но всъщност той никога никого не обичаше, освен себе си. Гордеше се с красотата ѝ, с безскрупулността ѝ, със сексуалността ѝ, но ако тя не беше такава, би я отхвърлил от живота си, както и майка

й. „Е, любовта е лукс“ — мислеше си тя сега. Но все пак любовта остави майка й добре осигурена. Шарл наистина беше много щедър мъж. До края на живота си Катрин няма да има от какво да се притеснява. Нека Марта да потръпва от изхвърлянето на втората неизядена порция.

Онова, което имаше значение, е, както Блез би казал, че и косъм нямаше да падне от главата на майка й. Защо да се тревожи? Всеки с вкуса си. Тя се усмихна на себе си, когато отиде да се сбогува. Някой ден всичко това щеше да стане нейно...

**ПЕЧЕЛЕНЕ НА ДОВЕРИЕ
МАЙ**

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Както вече ѝ бе станало навик, преди да започне деня си, малко след девет и трийсет Кейт слизаше по стълбите в централната зала, за да се увери, че работата вече е започнала и служителите, които приемат външни лица са по местата си. Дълбоко пое дъх и усети атмосферата, която бе типична за „Деспар“. Тук ставаше всичко. Тук хората, които имаха нещо за продаване, установяваха пръв контакт с „Деспар и Сие“. Идваха с надеждата да им съобщят, че ценната им семейна наследствена вещ струва едно малко състояние, че картината, часовникът или масата е рядко произведение на изкуството.

Кейт с усмивка отвърщаше на поздравите за добро утро, които получаваше отвсякъде, доволна, че както винаги, всичко функционира нормално и сигурно, след като преди месец започна официално пробната ѝ година.

Вече седеше със самочувствие на бюрото си. Промяната протече гладко. Кейт доказва желанието си да учи, да поема отговорност и да взима решения, които зависеха само от нея. Научи се какви съвети да приема и какви да отхвърля. Според обстоятелствата беше пряма и открита. Без да се колебае се обръщаше за помощ и молеше околните да проявяват търпение и разбиране. Поставяше на масата онези карти, които смяташе за разумно, държейки в ръкава си няколко аса за всеки случай.

Наложил нова система за проверяване на редкия ориенталски порцелан, който се предлагаше за продажба. В бъдеще щеше да минава през най-щателна експертиза — щяха да проверят не само произхода му из историческите книги, но и човека, който го предлагаше. И при най-малко съмнение предметът щеше да се подлага на термолуминесценция. Началникът на финансовия отдел вдигна ръце от ужас заради цената ѝ, но Кейт настоя, като постигна компромис с него, съгласявайки се сумата за теста да се заплаща от клиента, ако не е известен на „Деспар“.

Отбеляза и първата си придобивка. Още докато беше в малкото си магазинче, ѝ бяха предложили корейска ваза от 17 в, в синьо и бяло

във вид на дракон, която тя позна, че е част от наследството Стейлинг — прекрасна колекция от източно изкуство, съставена от бивш британски посланик в много източни страни. Мъжът, който я продаваше, се издаде като поиска много по-малко от истинската ѝ стойност. Преди да си легне, Кейт четеше каталози и различни брошури, затова бе придобила енциклопедични познания в коя къща в провинцията какво има и затова веднага позна вазата. Като му каза, че има клиент, който се интересува от корейска керамика, но за съжаление е извън града, тя го помоли да се върне по-късно през деня, след като се свърже с него. След хъкане и мънкане човекът се съгласи и в мига, в който той затвори вратата след себе си, Кейт позвъни на уредника на наследството Стейлинг. Вазата наистина се оказа открадната. Попечителите на наследството бяха дълбоко благодарни на Кейт и когато тя отказа награда, ѝ помогнаха, като ѝ прехвърлиха бизнес. Сега старият Джъстин Стейлинг — последният попечител — беше починал и според условията на завещанието на лорд Стейлинг, колекцията трябваше да се продаде. „Деспар“ беше избран за аукциона.

Акциите на Кейт растяха. От няколкостотин години колекцията Стейлинг будеше всеобщо възхищение и съдържаше някои особено ценни вещи — не само порцелан, но и изделия от нефрит и слонова кост, килими, халати, дърворезби, лакирани мебели и много изящни японски ръкописи. Първоначалната цена на цялата колекция беше пет милиона лири.

— Искам особено красив каталог — нареди Кейт на началника на отдела. — Ако добре се илюстрира, на някои хора ще им потекат лигите от слоновата кост и лакираните изделия. Уговорката е за пет милиона, но ако сравним колекцията с търговете напоследък, би трябвало с лекота да надхвърлим сумата.

Кейт смяташе, че този успех е компенсация за първия ѝ провал, който я стъписа и я изплаши ужасно. За да не забравя случилото се и да не повтаря същата грешка, на стената в кабинета си бе окачила в рамка статията „Аукционна зала“ от в. „Таймс“, която ѝ причини прекалено много терзания и която бе научила наизуст.

„Вчера дилърите на порцелан бяха изумени, когато «Кристи» продаде част от сервиз за чай от ранен уърстърски порцелан (около 1750 г.), украсен с популярния мотив «момче върху бизон» — хубава имитация на китайски рисунки — на цена почти три пъти по-висока от очакваната.

От друга страна, в «Деспар», намиращ се на един хвърлей от «Кристи», цените вървяха под очакваното.

Дори Кейт Деспар, която напоследък се смята да изпратена от Бога за «Деспар», не успя да постигне нищо, освен болезнено ниски цени. Предмети, които по-рано вървяха за над 500 лири, сега достигнаха едва 200, а една голяма част — приблизително 40 — от приготвеното не успя да се продаде.

Мис Деспар изрази разочарование от слабия пазар, но не губи увереността си, че спадането на цените е само временно. «Човек не може непрекъснато да печели» — заяви тя. Както и да е, явно, че в интерес и на купувачи, и продавачи ще бъде, ако аукционна къща от калибъра на «Деспар» наблюдава пазара и съветва клиентите си да задържат колекциите си, докато дойде момента, в който ще получат желаните цени.“

Кейт почувства такова унижение, каквото не беше изпитвала никога. Особено след като я бяха предупредили, че консигнантът предлага много високи цени.

Научи, че обикновените търгове, каквито ставаха със стотици за всяка отделна вещ, бяха тези, които носеха постоянен доход на „Деспар“. И ако клиентите искаха неприемливо високи цени, тя любезно, но твърдо им отказваше.

Въпреки, че получи наследството Стейлинг и други аукциони на стари майстори, на старо английско сребро, на персийски и китайски копринени килими, имотът, който много искаше да спечели за „Деспар“ беше Кортланд Парк, натъпкан до тавана с прекрасната колекция на покойния Джон Рандолф Кортланд — американски милионер, който в края на миналия век напуснал родината си в

търсене на по-аристократичен живот. Изхарчил милиони в желанието си да получи титла, не успял в това, но не прекъсвал да трупа колекция от всичко, което му харесало. Доживял до деветдесет и осем годишна възраст, а след смъртта му, попечителите на имението обявили къщата и съдържанието за продан. „Сотби“ и „Кристи“ проявяваха голям интерес.

Кейт имаше и още една причина да бъде толкова решителна — почти задушавания я слух относно предстоящия търг на доведената ѝ сестра в Хонконг. Говореха, че сам за себе си каталогът на аукциона ще представлява произведение на изкуството. Казваха, че цените ще стигнат нечувани размери. Кейт трябваше да спечели Кортланд Парк или щеше да загуби битката още преди да е започнала. „Деспар“ беше поканен да направи оценка, но също и „Сотби“ и „Кристи“. Щеше да стане огромен търг. Имаше хиляди вещи, сред които и голям брой френски картини — Буш, Фрагонар, Делакроа и Ингрес, — както и френски мебели, стояли някога в залите и стаите на Версай.

Кейт любезно обясни на една възрастна посетителка, каква е стойността на донесения от нея предмет и тъкмо се канеше да се качи горе, когато един висок елегантен мъж, сякаш току-що излязъл от списание, тръгна към нея с цилиндър и бастун в ръка. Яката на палтото му, облечена с кадифе стоеше прекрасно на широките му рамене, имаше и очарователна усмивка на хубавото си лице.

Кейт спря.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. Аз съм Никълъс Чевли.

Човекът, който решаваше кой ще продаде Кортланд Парк и всичко, намиращо се в него. Кейт беше доволна, че се облече грижливо този ден, тъй като в единайсет часа щеше да дойде много важен клиент — искаше да го придума „Деспар“ да продаде великолепия му Веласкес. Знаеше, че изглежда добре. Съзря искрата на възхищение в лешниковите му очи и каза много любезно:

— Разбира се. Надявах се да се срещнем, мистър Чевли, но това е неочаквано удоволствие — подаде му ръка.

Той я стисна здраво и продължително.

— Надявам се, че нямате нищо против, че идвам тъй неочаквано.

— Моля ви. Смятам, че е отлична идея. Искате ли да ви разведа?

Бързо хвърли поглед към часовника си. Имаше време.

— С най-голямо удоволствие — още една очарователна усмивка. — Боя се, че нямам голяма представа от аукционни къщи, както и от света на изкуството.

„Не, разбира се — помисли си Кейт. — Хора като вас си имат дилъри.“ Никълъс Чевли беше борсов агент, занимаваше се с акциите на Джон Рандолф Кортланд и явно толкова добре го вършеше, че старият човек го бе определил за изпълнител на завещанието си.

С него направиха пълна обиколка, тя отговори на въпросите му, показа му всичко, по пътя му даде информация за някои неща, благодарна, че бяха от такова естество, че можеше веднага да удовлетвори любопитството му. Бе доволна и от възможността да му покаже, че е шеф на толкова голяма къща. Запозна го с някои ръководители на отдели, а в десет и половина го въведе в кабинета си.

— Твърде интересно — каза той, сядайки на стола, който тя му предложи. — Нямах представа, че аукционна къща върши толкова сложни операции.

— Това е от много дълго време, стараем се да правим така, че всичко да тече гладко — каза му искрено Кейт. — Баща ми беше човек, който, когато види, че нещо върви, не го променяше. Така всичко вървеше идеално.

— Съвсем правилно.

След това се заеха да обсъдят как „Деспар“ да направи търга. Кейт досега доста бе мислила по въпроса, затова сладкодумно започна:

— Каталогът трябва да бъде готов няколко месеца преди това. Предполагам, ще бъде доста голям, тъй като има много неща, които би трябвало да влязат в него. Ще бъде цветен, разбира се. Ето това имах предвид... — извади готови каталози за търга на къщата Чантри от предната година.

— Великолепно — промърмори Никълъс Чевли, докато ги прелистваше. — Поздравявам ви за фотографа. Дори на снимка нещата изглеждат такива, че на човек да му се прииска да ги има.

— Въпрос на опит — каза Кейт с усмивка.

— Ако търгът се възложи на вас, кога бихте предложили да се състои?

— През есента — отвърна Кейт без колебание. — Когато всички са се върнали в Лондон, за да можем да му направим реклама. И без това докато се прави и се отпечата каталогът ще е необходимо много

време; това е една добра възможност да събудим колкото се може по-голям интерес.

Той кимна, но вметна малко нацупено:

— Боя се, че къщата е доста разхвърляна. Мистър Кортланд не е подредил колекциите си, нито пък имаше свой каталог, макар че знаеше къде е всичко — до последната сребърна чаена лъжичка.

— Така и би трябвало да бъде — подхвърли тя.

— Тогава кога бихте могли да дойдете и да огледате?

— Смятам, че колкото по-рано, толкова по-добре...

Той пак кимна.

— Добре. Тогава да кажем, някой ден следващата седмица?

Кейт погледна бележника си.

— Сряда ще ви бъде ли удобно?

Той бръкна в джоба на самото си и извади тънко тейфтерче.

— Прекрасно. Мога да ви взема оттук и да ви откарам дотам. Ще прекараме деня там — сигурен съм; ще ви трябва много време, докато разгледате всичко. Да кажем десет часа?

Внесоха кафе и те се заприказваха за други неща, но Кейт забеляза, че през цялото време Никълъс Чевли я оглежда не толкова като президент на „Деспар“, а като мис Катриона Деспар. Такова нещо никога не ѝ се бе случвало — не и с такъв мъж. Стори ѝ се приятно и вълнуващо. Сега разбра как Доминик до Вивие върти толкова успешен бизнес. Но се изуми, че въобще ѝ хрумна подобна идея. Времената наистина се менят, както и тя, разбира се. В единайсет без пет остави чашата си с известна доза неохота.

— Боя се, че в единайсет ще имам клиент...

Той живо се изправи. Този път ръката му задържа нейната още по-дълго.

— Тогава до сряда.

Кейт позвъни на секретарката си да го изпрати до долу. Усещаше, че е направила добро впечатление и по тази причина срещата ѝ с лорд Евърсли премина при повишено настроение и свърши с подписване на договор за неговия Веласкес при първоначална цена пет милиона лири. Това щеше да бъде връхната точка от предстоящия търг на стари майстори.

Щом той си тръгна, Кейт се разтанцува из стаята, когато вратата се отвори и Блез Чандлър застана на прага. Тя се изчерви до корените

на косата си, особено като видя развеселеното му изражение.

Беше дошъл заради официалното ѝ встъпване в длъжност.

— Радвам се, че нещата вървят добре — каза той любезно.

— Колко добре? — осмели се да попита Кейт. — Знам, че не можеш да ми кажеш направо, но поне да загатнеш?

— Не мога. Остават четири седмици до първата четвъртина, тогава ще дойда и ще ти съобщя как стоят нещата — след като тя сведе очи, той продължи: — Но ако действително искаш да знаеш — каза дрезгаво, — изоставаш.

„Това би трябвало да я стресне“ — помисли си той. Беше си създал система, по която оценяваше общите суми не само месец по месец, а търг по търг и всеки месец беше едно и също — разликата между нея и Доминик се увеличаваше.

— Колко изоставам?

— Ако не намалиш разликата, няма надежда да я догониш. Ню Йорк работи практически нонстоп, а сигурно си чула и за търга на века в Хонконг — говореше рязко. — От цифрите, които виждам, на теб ще ти трябва нещо като търг на кралските скъпоценности, за да я настигнеш.

Кейт мълчеше. Тя го дразнеше. Искаше му се тя да спечели, но от друга страна не би се намесил в ничия полза.

Отношението му към нея беше противоречиво. От една страна уважаваше почтеността ѝ по отношение на колекцията на баба му, а от друга я смяташе за проклета глупачка, че не използва всяко оръжие, което ѝ попадне. По дяволите, не биваше да се замесва в този проклет цирк.

Насили се да бъде любезен.

— Предстои ли нещо хубаво?

— Надявам се — отбранително каза тя.

„За Бога! — каза си злобно той. — Тя смята, че съм способен да взема нечия страна.“

— Как е баба ти? — попита приветливо Кейт.

— Занимава се с уреждането на Музей на западното изкуство „Чандлър“ Ранчото и всичко в него ще бъде оставено като подарък на щата Колорадо.

Лицето на Кейт светна. Той се смая. Защо по дяволите я бе смятал за обикновена?

— Много се радвам...

— Даваш ли си сметка, че ако беше продала колекцията, с Доминик сигурно щяхте да се изравните? — попита той с неприятен тон.

— Да, но пак бих постъпила така.

— Какво общо имаш ти и неприкосновеността на изкуството? — срязва я той.

Тя го изгледа твърдо.

— Изкуството е вечно. То е плод на човешкия гений. Голямото изкуство показва величието на човешкия дух. Продавам го на търгове, защото хората го искат от мен, но ако имах избор, бих го поставила под постоянна защита, за да могат бъдещите поколения да хвърлят поглед назад и да видят как сме живели, какви сме били и защо. Също и заради красотата му и удоволствието, което то носи. Никога ли не си се спирал пред някоя велика картина и след това не си ли се чувствал по-добре?

— Не.

— Ти просто не смяташ, че това, което правя аз е важно, нали?

— Не — отвърна той вече съвсем раздражен. — Смятам, че хората, които днес дават милиони за един квадрат нарисувано платно или за парче порцелан, го правят за печалба, а не от любов към голямото изкуство.

Тя слабо се усмихна.

— Ти току-що обясни, защо казах на баба ти да не продава колекцията си.

Той неочаквано се разсмя.

— Тушира ме — стисна ръката ѝ приятелски, такава бе и усмивката му, когато ѝ пожела довиждане.

Тя остана на прозореца и го проследи как пресича платното и се качва в дългата си черна кола. Въздъхна, върна се към бюрото си и видя Роло, застанал пред него.

— Нужно ли е да ме дебнеш като някакъв убиец? — попита го сърдито.

— Дойдох да те питам какво стана със стария Евърсли.

— Подписа договора.

— Браво на теб.

— Другата седмица отивам в Кортланд Парк. Никълъс Чевли дойде по-рано и ме попита дали може да ме закара да разгледам.

Той вдигна учудено посивелите си вежди.

— Това е голяма работа, мила. Големите момчета командват парада.

— Тъкмо затова го искам за „Деспар“.

— Имаш нужда, като се сметне какво прави сестра ти. Той каза ли нещо?

— Само че много изоставам.

— Ти не го ли притисна да ти каже нещо повече?

— Не бъди глупак, Роло и не го мисли за такъв. Той веднага би разбрал.

— Това не би я спряло да изтръгне всичко от него.

— Казвала съм ти го и сега ти го повтарям: аз не постъпвам така.

— Много жалко.

Вратата се затръшна след него. Кейт с въздишка се отпусна на стола. С Роло ставаше все по-трудно, усещаше, че се отдалечават един от друг. Като че си нямаше достатъчно грижи!

Едва сега бе започнала да разбира, че „Деспар“ може да изглежда спокоен на повърхността, а всъщност да е същински мравуняк. Че съчетаваше ерудицията на първокласен музей, дейността на търговска банка и търговската съобразителност на голям универсален магазин. Стана от стола си и отиде в личната си стая, за да се подготви за работния обяд с управителния съвет. Щяха да обсъждат търга на старите майстори и тя щеше да постави въпроса дали да се заемат с търга на Кортланд Парк, при условие, че всички са съгласни тя да води аукциона...

На другата сутрин секретарката ѝ звънна да ѝ съобщи, че някоя си сеньора де Баранка е дошла и настоява да се срещне с мис Деспар.

— Коя е тя? — попита Кейт, сигурна, че Пени трябва да е разбрала.

— Съпруга на Хаим де Баранка — аржентинец, много богат, май че играч на поло. Но тя е американка.

— Какво иска?

— Не желае да съобщи на никого, освен на теб — тя е от тези, които се занимават само с шефове.

Кейт се заинтригува. Не биваше да отпраща никого, човек никога не знае кога могат да му предложат да продаде нещо наистина ценно.

Сеньора де Баранка влезе сред облак „Джой“, облечена с визон. Беше около четирийсетгодишна, убийствено елегантна, носеше чанта от кожа на алигатор и плосък пакет, увит с кафява хартия. „Значи картина“ — помисли Кейт, докато я поздравяваше с „добре дошла“.

— Имам една картина за продан и тъй като не разполагам с време — заминавам за Париж следобед, — реших, че е най-добре да говоря направо с вас — огледа Кейт критично от горе до долу. — Помлада сте, отколкото си представях, но ми казаха, че разбирате от изкуството на американския запад.

— Изучавала съм го — съгласи се предпазливо Кейт, — но то е по-скоро хоби, отколкото специалност.

— Тук имам един Ремингтън... — докато говореше, тя отваряше пакета и извади малка маслена картина.

Доволна, Кейт забеляза, че представлява пейзаж от Запада, но се сепна, когато жената обърна картината и ѝ я подаде, защото веднага я позна. Последния път, когато я видя, тя висеше на стената на един от горните коридори на розовия палат, известен като ранчо „Щастливият долар“.

— Казаха ми, че е чудесен Ремингтън, рядък, понеже той обикновено не е рисувал пейзажи. В семейството ми е от много години. Дядо ми се е познавал с Фредерик Ремингтън.

Тогава Кейт разбра коя е сеньора де Баранка. Беше Консуело — сестрата на Блез Чандлър. Картината, която предлагаше за продан — Кейт беше сигурна в това, — не бе нейна. Вероятно я е откраднала. Погледна студеното лице и потискайки гнева си, изрече с безизразен глас:

— Да, много хубав Ремингтън.

— Вашият клон в Ню Йорк продаде един преди няколко месеца за половин милион долара. За колко преценявате, че ще се продаде тази?

— Без да се колебая като първоначална цена бих дала четвърт милион лири.

Тъмните очи проблеснаха.

— Кога?

— Трябва да ѝ се намери място на първия подходящ търг.

— Колкото е възможно по-скоро. Не мога да чакам.

— Освен това ще трябва експертиза.

— Тя е подарък на дядо ми — каза Консуело де Баранка. — Той беше Черният Джек Чандлър. Ако погледнете отзад, ще видите надписа.

Кейт обърна картината. „На стария ми приятел Черният Джек Чандлър за спомен от щастливите времена. Фредерик Ремингтън. Октомври 1899 г.“ — гласеше избелелият надпис.

— Ако ви трябва нещо повече, направете проучванията си... ето — отвори скъпата си чанта от алигатор, извади кутийка с визитни картички от същата кожа, измъкна една оттам и я пхна в ръцете на Кейт. — Обаче не искам името ми да се споменава на търга — сви рамене. — Ако се узнае, че разпродавам колекцията си...

„Твоята колекция?“ — помисли си Кейт.

— Защо дойдохте при мен? — запита Кейт.

Още една усмивка.

— Вярвам, че познавате брат ми — Блез Чандлър?

Кейт изрази очакваната изненада.

— Тези препоръки достатъчни ли са?

— Разбира се, че познавам мистър Чандлър, но в този случай защо не предложите картината на жена му?

— На Доминик ли? Едно време бих го направила, но вече не се виждаме. Освен това, вие не сте ли в някакво съревнование с нея? — тънките начервени устни се извиха злобно. — Как се разбирате с Блез?

— Почти не го познавам — отвърна сковано Кейт.

— Труден случай, нали? Той и жена му много си подхождат. Срещали ли сте се с нея?

— Веднъж.

Изсмя се рязко.

— Обичат се до полуда... любовта направо ги е изпепелила — после се върна на темата си. — След колко време ще бъде търгът?

— Предвидили сме търг на американско изкуство през следващите шест седмици.

— Шест седмици?

— Ако желаете да продадете картината сама, тогава...

— Но на търг бих получила повече, нали?

— Много колекционери се интересуват от американско изкуство, сега то е много модерно.

— Искам да получи най-високата си цена. Значи шест седмици.

Кейт не отговори направо, че ще продаде картината. В арогантността си Консуело де Баранка прие, че така ще стане. За нея въпросът бе решен.

— По адреса на картичката ще ме намерите. В случай, че не ме откриете, съобщението ще достигне до мен, където и да съм. Значи това е всичко?

— Не искам да ви задържам — каза вежливо Кейт.

— Но ще задържите картината, нали?

— Да — каза Кейт. — Оставете я при мен.

Консуело доволна пое дъх.

— Отлично — изгаси цигарата си и се изправи. — Трябва да бързам. Самолетът ми... Радвам се, че се запознахме, мис Деспар. Поздравете Блез от мое име. Не се съмнявам, че ще го видите преди мен.

Излезе, като остави след себе си дълбока омраза в сърцето на Кейт. Нахалната кучка всъщност е откраднала картината от собствената си баба. Кое то я прави, както Роло накратко би я нарекъл, негодница.

Без никакво съмнение Консуело е вярвала, че отсъствието на една малка картина сред толкова много никога няма да се забележи. „Явно, че не познава баба си — помисли си Кейт. — Агата помни кое къде е и кога е поставено там. Сега трябва да й съобщя за това. В никакъв случай не бих могла да продам открадната собственост — защото точно така се получава, макар и тази брантия да е роднина на собственичката. Херцогинята много ще се ядоса, ако се разчуе... Боже, защо това трябваше да ми се случи сега?“ Какво си мисли Консуело де Баранка? Защо ѝ изтърси тази лъжа, че е скарана с Доминик?... Направо я блъсна главата. „Обзалагам се, че тя е накарала Баранка да го извърши! Пак се опитва да ми скрои номер!“ После си спомни, че Доминик никога не е ходила в ранчото и няма представа какви съкровища крие.

Погледна часовника си. В Колорадо е седем часа. Трябва да изчака, докато херцогинята стане от сън, а това става около осем.

Тогава ще ѝ позвъни и ще ѝ обясни.

След като херцогинята разбере, ще вземе необходимите мерки по отношение на внучка си, а ако случайно Доминик е замесена, ще пъхне прът и в нейните колела. Що се отнася до бъдещо сътрудничество с Консуело де Баранка и „Деспар“... Не беше вероятно да пусне слух, че „Деспар“ не е от класа, защото всички щяха да разберат, че се е опитала да продаде нещо, което не ѝ принадлежи. Патова ситуация. Поне благодарение на Бога не бе подписан договор, защото тогава буквално би било невъзможно да се оттегли картина от търг.

Вътрешният ѝ телефон звънна. Дороти Бейнбридж — началник-отдел „Каталози“, попита дали може да дойде. Гласът ѝ звучеше сърдито. Сега пък какво има? Започна да се терзае Кейт. Само какъв ден се очертава!

Дороти Бейнбридж дойде да се оплаче от безцеремонното вмешателство на Роло в нейния отдел. Кейт я увери, че той не действа по нейно нареждане, обеща, че ще говори с него за това и изрази увереността си в професионализма на своя персонал.

Дороти се успокои, а Кейт се изправи, отиде до шкафа с питиетата и сипа по чаша шери.

— Радвам се, че дойдохте. Ще ви кажа нещо поверително. Към нас се обърна изпълнителят на завещанието на покойния Джон Рандолф Кортланд относно търга на къщата и всичко в нея. Това би изисквало много специален каталог...

— Кортланд Парк! Би било истинско постижение.

— Още не всичко е решено — охлади я Кейт с усмивка, — но смятам това да е най-доброто ни попадение. Как бихте могли да подготвите такъв каталог, който да направи много силно впечатление? Известно ми е колко сте прецизна и колко държите на всичко, което правите — усмихна ѝ се сърдечно. — Знам също, че каталозите на „Деспар“ вдигнаха високо летвата за този вид издания.

Дороти Бейнбридж се изчерви от удоволствие. Когато след петнайсетина минути стана да си върви бузите ѝ бяха порозовели не само от шерито. Бе направила няколко много важни и приемливи предложения.

Щом вратата се затвори, Кейт позвъни на секретарката си.

— Пени, би ли открила мистър Белами, където и да е, и му кажи, че искам да го видя незабавно.

След няколко минути той влезе.

— Мадам президент — поклони се иронично. — Слушам и се подчинявам.

— Така ще бъде и в бъдеще, Роло, иначе няма да има на кого да се подчиняваш.

Той се отдръпна като кобра и я изгледа с високомерна усмивка. Тогава забеляза, че Кейт е пламнала.

— Току-що ми се наложи да успокоявам много разгневената Дороти Бейнбридж, която заплаши, че ще напусне, защото ти си бъркаш носа в отдела ѝ. Тя е един от най-добрите каталогисти в професията, баща ѝ е бил дилър и познанията ѝ в областта на изкуството са енциклопедични. Предупреждавам те, Роло, ако се стигне до избор между теб и нея, тя остава!

Той побледня от яд. Беше му трудно да повярва.

— Ти се броиш за мой личен помощник, Роло, не си тук, за да ми създаваш главоболия! Имам си достатъчно грижи. Моля те да запомниш, че нарежданията тук давам аз.

— Аз не съм ничий наеман работник!

— Ти никога и не си назначаван за такъв — подхвърли му Кейт. — Априори прие, че отиваш там, където съм аз, защото си моя сянка.

— Доста дълго беше доволна, че е така.

— Ти ми каза да порасна, Роло. Защо не можеш да разбереш, че наистина пораснах?

Втренчиха се един в друг.

— Неблагодарна малка кучка! — през зъби процеди той със зачервено от гняв лице.

— Не, не съм неблагодарна. Дължа ти много, но не мога да ти позволя да си разиграваш коня. Единственото, за което те моля, е да престанеш да дразниш хората. Остави ги да си работят, правила са го дълго преди ние с теб да се появим на сцената.

— Не върша ли нищо добро?

— Да, много пъти си доказвал колко си ценен. Имам нужда от твоите очи и уши, но не мога да си губя времето, за да лекувам раните и да бърша сълзите на обидените от теб хора. Ти имаш язвителен език и го използваш, където трябва и където не.

Нещо в израза ѝ, в напрегнатостта на тона ѝ, произведе ефект на спирачка върху него.

— Неприятности ли имаш?

На лицето ѝ разцъфна усмивка.

— Виждаш ли. Ето, за това си ми нужен. Да, неприятности... — разказа му за Консуело де Баранка и Ремингтън.

— Пак същата работа като с коня.

— Вероятно. Знам само, че трябва да се обадя на мисис Чандлър.

— Разбира се. Истината и нищо друго, освен истината.

— Точно това ще направя и то веднага. Виждаш ли пред какво съм изправена? Не ми утежнявай живота.

— Малки сополиви доносници. Като че ли давам пет пари за тях и за нещастните им отдели. Имам по-важна работа да върша — с тези думи той се измъкна от стаята.

Кейт облегна глава на ръката си. Макар и да не ѝ се искаше, се разсмя. Роло беше като шамандура, която винаги изплува на повърхността, независимо колко силна е бурята. Погледна часовника си — в Колорадо беше осем и половина. Набра номера.

Агата изслуша сбития ѝ разказ и заключи:

— Значи отгук я е взела.

— Ти откри ли, че липсва?

— Съобщиха ми в деня, в който си замина. Нали знаеш, че има кой да бърше прах.

— Предполагах, че рано или късно ще се разбере — каза Кейт с облекчение в гласа.

— В случая рано. Тя искаше пари, но аз не ѝ дадох. Предполагам, че е взела картината, понеже се е почувствала засегната. Не се безпокой. Аз ще се справя с внучката си. Пази картината, ще изпратя някой да я вземе. Правилно постъпи и съм ти задължена.

— Няма никакво законно обвързване. Само устно се съгласих да я продам.

— Знам, че си разумна — изрече дрезгаво старата жена. — Поставила те е в незавидно положение, Кейт, съжалявам. Не се тревожи повече, чуваш ли? Как вървят нещата?

— Е, вървят — призна Кейт и се засмя, — но още не знам как ще свърши всичко.

— Първа на финала, разбира се — каза ѝ веднага Агата.

Чу познатото изграчване и после линията прекъсна.

— Херцогиньо, ти си ми опора.

— Ще се чуем пак. — Чу познатото изграчване и после линията прекъсна.

Кейт остави слушалката на място и въздъхна дълбоко.

— Бог, да те благослови, Агата Чандлър — каза на глас.

Блез Чандлър беше в леглото с жена си, когато баба му позвъни. Докато говореше, жена му го гледаше едновременно нетърпеливо и с неприязън — от отговорите му не успя да разбере за какво става дума. Агата му каза за картината и му нареди да отиде при Кейт, за да я прибере.

— Ще отида колкото се може по-скоро — обеща той, като реши, че то ще стане по-скоро късно, отколкото рано.

Доминик го запита лениво:

— Какво беше този път? — прокара умело ръце по тялото му, притискайки местата, където би предизвикала наслада и болка, забивайки ноктите така, че да изтръгне охкане. Езикът ѝ следваше ръцете ѝ по навлажнената, пламнала кожа; малките ѝ остри зъби лекичко го гризваха. Бе разбрала, че се обажда баба му.

— Нищо важно — отвърна замаян Блез, съзнавайки само онова, което тя му причиняваше.

— Да ти се обади сега не е ли важно?

— Знае къде съм, а не какво правя — промърмори той, затаил дъх.

— И какво искаше да направиш?

— Както винаги, да оправя една каша.

— Бедният ми дивак. Винаги си ѝ под ръка. Не знам дали защото ти вярва, че ще се справиш с всичко, каквото и да ти поръча, или защото в твое лице все още вижда момчето, взела под крилото си преди толкова години...

— И двете — отвърна Блез и изпъшка.

Готвеше се да му задава още въпроси, когато той дрезгаво изрече:

— Не спирай...

— Реши да отложи въпросите за по-късно. Когато се отпусне, Блез би бил по-разговорлив. Захвана се на работа, за да го направи съвсем отстъпчив.

— Е... — гърлено изрече по-късно, опряла лице на гърдите му, чувайки дъха му под бузата си, — откакто си тук виждал ли си Деспар?

— Вчера случайно.

— Тя спомена ли как вървят нещата?

— Каза само, че били „много добре“.

— Разбирам, че са ѝ предложили да продаде Кортланд Парк и цялото му съдържание и това е най-много, което може да получи. Познавам мъжа, който трябва да направи избора и тя въобще не допада на стила му.

— А ти да, така ли?

Доминик изви устни в усмивка, която беше едновременно прельстителна и съсредоточена.

— Да, съвсем сигурно.

— Тогава защо не се е обърнал към теб?

— Ню Йорк още не е разработен, уви. Но след няколко години, уверявам те, ще бъде първото място, за което хората ще се сещат.

— Да можеш да имам самоувереността ти — сухо каза Блез.

— Иначе къде щях да стигна?

— Поне сега докато си тук... — с ловко движение я обърна и тя се намери като в капан под него, но не изрази протест. Очите ѝ блестяха.

— Толкова скоро? — измърмори, докато ръцете ѝ го докосваха, галеха. — Наистина... — въздъхна, намествайки се. — Но за последен път. Утре рано сутринта заминавам за Париж.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Тъй като съдбата реши да се намеси, Консуело, която от месеци не бе виждала бившата си приятелка, неочаквано я срещна в Париж. Засякоха се в „Сен Лоран“ — Консуело излизаше, а Доминик влизаше. И двете бяха много издокарани. За миг се спряха като заковани, после Консуело вътрешно злорадствайки, че беше лишила Доминик от една хубава сумичка като комисионна, изрази лицемерна радост, че я вижда и я покани на кафе.

„Иска нещо — помисли си Доминик. — И то толкова силно, че е готова да преглътне гордостта си.“

— Е — започна Консуело, когато се настаниха край маса в „Максим“, — как върви при теб? Докъде стигна битката?

— Битка ли? — гласът на Доминик звучеше развеселено. — Няма такава, уверявам те.

— Трябва да ти кажа, че тя въобще не ти е в категорията. По-скоро прилича на жираф! — измърмори Консуело.

— Ти виждала ли си я? — предчувствието на Доминик не я излъга. Консуело искаше нещо.

— Онзи ден в Лондон. Оставих ѝ една картина за продан — след като Доминик я зяпна, продължи: — Е, с теб бяхме скарани, скъпа. Освен това любопитството не ми даваше мира. Имам предвид, че заварената ти сестра и полубрат ми, как да го кажа, имат нещо общо.

Доминик не обърна внимание на намека.

— Каква картина? — попита.

— О, един Ремингтън.

— Не знаех, че имаш такъв.

— Не аз, всъщност още не. Но баба ми има десетки такива неща, някои от които един ден ще бъдат мои, така че аз просто малко изпреварих събитията, това е всичко.

— Десетки ли? — проточи Доминик.

— За Бога, разбира се. Този ужасен розов палат е пълен с всякакви ужасни материали от историята и географията на Америка. На Хаим му се събраха очите, когато ги видя за пръв път. Според него

цялата колекция струва милиони — тогава Консуело разкри картите си. — Но ти никога не си ходила там, така че няма как да знаеш. Не можеш да понасяш нищо от американския Запад, нали така, а също и баба ми, да си го кажем направо.

Усмихна се срещу застиналото безизразно лице на Доминик, а очите ѝ се изпълниха със сатанинска радост. „Аха — помисли си Доминик, — значи това било. Искаш да ми кажеш да не храня надежди, че ще мога да продам и една вещ от тази приказна колекция, която поради моя лична грешка съм пропуснала да видя. За която моят съпруг никога дори не е споменавал. Вярно, той не се интересува от изкуство. Обаче аз се интересувам и това му е известно. Както и фактът, че водя борба на живот и смърт и че продажбата на подобна колекция на аукцион заедно с търга ми в Хонконг, ще ми осигури победата над малката Деспар, още преди края на състезанието.“ Засмя се леко и забеляза как усмивката на Консуело от победоносна се превърна в несигурна.

— Тъкмо ми хрумна, че си си била автогол — отговори Доминик с нахално самодоволен тон. — Кейт Деспар сигурно е познала твоя Ремингтън.

— Познала ли? Как ще го познае? Доколкото знам, той никога и никъде не е бил излаган.

— Не е необходимо. Неотдавна тя беше на гости на баба ти в ранчото. Доколкото я познавам, сигурна съм, че добре е разгледала вътрешността на къщата, още повече щом има такава колекция.

Консуело побледня. Изруга на испански — език, чийто ругатни са много по-нецензурни, отколкото, на който и да е друг.

— Не ми спомена нищо. Държеше се хладно и спокойно, двулична, лъжлива кучка.

— Такава е. Не се и съмнявам, че е познала твоя Ремингтън, мила Консуело, и от нетърпение да спечели на своя страна старата дама, веднага ѝ е позвънила.

— Боже мой! — задави се Консуело. — Ще убия тая кучка! — хората от съседните маси се обърнаха и ги зяпнаха. — Вдън земя да пропадне, проклетата да е! Имам нужда от парите. Потънала съм в дългове... Хаим ще ме убие, ако разбере. Господи, каква измамница само, кучка такава!

— Подписа ли договор?

— Договор ли?

— А, тя вече се е научила, много бързо при това. Всички ценни вещи като „твоя“ Ремингтън се предлагат за продажба по договор. Докато не се подпише такъв, уговорката не се смята за валидна и не би могла да я съдиш — нейната дума ще тежи повече от твоята. Тя каза ли нещо подобно на: „Да, ще я продам от ваше име“?

— Не с чак толкова много думи.

— Какви точно бяха думите ѝ?

Консуело вече се гърчеше.

— Ами... Приех всичко автоматично. Искам да кажа, че прояви голям интерес и каза, че през следващите шест седмици предстои търг на американско изкуство.

— Заяви ли ти твърдо, че и твоята картина ще бъде включена в него?

— Не.

— Така. Всъщност излиза, че въобще не е обещавала да продаде картината.

— Но не каза и че няма.

Доминик поклати глава.

— Много хубаво те е изиграла. Веднага я е познала и не се и съмнявам, че още щом си затворила вратата, тя се е обадила на индианката.

Консуело срещна погледа на сапфирените очи и усети как ѝ се присмиват.

— Законно малката Деспар е постъпила правилно. Съобщила е на притежателката на картината, че ѝ е била предложена за продан от друго лице. Когато се разчуе, това няма да ти се отрази добре.

— Тогава не бива да става — тросна се уплашена Консуело. Преглътна трудно и падна на колене пред жената, която се надяваше да унизи. — Нали нищо няма да кажеш? Особено на Блез — знаеш колко е близък със старата. Много лошо ще стане, когато баба ми научи... Господи, ако можех сега да хвана тая кучка, щях да я удуша! Тя ще ми плати за това — зарече се злобно. — Познавам много хора, които използват „Деспар“, но вече няма да ходят при нея, особено ако зависи от мен!

Доминик беше доволна.

— Хайде, мила Консуело — успокой я, — не се разстройвай от това момиче. То ще си получи заслуженото. Ако изпитваш временни затруднения за пари, нека да ти помогна. Нали приятелите са за това... Хайде ела в „Сан Лоран“ с мен, после ще отидем в моя офис и ще стигнем до взаимноизгодно споразумение.

— Господи, Доминик, ти си същински ангел! — възкликна Консуело и продължи да си мърмори: — Така да ме върже...

„Ясно ми е, че няма да си получа парите обратно — мислеше си Доминик с умерено презрение, — но си заслужава. Консуело може да бъде доста зловен противник. Вероятно Кейт Деспар ще загуби много търгове от това че пътищата на двете са се пресекли. Което обаче не заличава факта, че съм направила непростима грешка, като не се сприятелих с Агата Чандлър. Как така Блез въобще да не ми спомене какво има в ранчото? През цялото време е знаел и е мълчал, гледайки как сама копая гроба си... Десетки Ремингтън, а? Е, ще ми плати за това. Следващият път, когато се видим, ще го накарам да плаща, да плаща, да плаща...“

В сряда сутринта Никълъс Чевли пристигна точно в десет часа. Беше облечен с безупречен костюм от туид и сако с кожени кръпки на ръкавите. Липсваше му само ловджийска пушка, за да прилича на истински провинциален благородник. Кейт се бе консултирала с Шарлот.

— Никълъс Чевли ли? — измърмори тя учудено. — Такъв случай изисква нещо специално. Никога не са го виждали с жена, която да не е самото съвършенство.

— Познаваш ли го? — наивно попита Кейт.

Шарлот се усмихна.

— Да, познавам го — отвърна. — Всъщност лондонското общество не е толкова голямо, помни го от мен, Кейт. Той е братовчед на моя съпруг. Има и още други неща, но това е друга история... Смятам туид — реши, след като помисли. — Знаем откъде...

Така че когато Кейт слезе по главното стълбище, съзнаваше, че изглежда много добре с финия кариран костюм с брич. Ботушите ѝ на ниски токчета лъщяха, както и чантата, праметната през рамо като

голяма торба, в която Шарлот я посъветва да сложи чифт мокасини с ресни.

— В случай, че ти се наложи да стъпиш върху някои много скъпи килими — посъветва я с усмивка, — трябва да си готова за всичко.

Кейт забеляза как очите на Никълъс Чевли блеснаха одобрително, въпреки че поздравът му бе любезен и прекалено изискан.

— Смятам, че трябва да свършим с формалностите — предложи, докато я настаняваше в колата си. — Обадох се, че пристигаме и поръчах обяд...

— Прекрасно — каза Кейт.

Изгаряше от нетърпение, но бе и нервна — не можеше да дочака да види имението Кортланд Парк и всичко, което съдържаше къщата, а бе като на тръни заради Никълъс Чевли. Предишните дни стана ясно, че всички служащи знаеха колко зависи от излета в този ден. Клодия Джеймисън, Джон Стедмън и Дейвид Холмс я посъветваха да внимава.

Шарлот ѝ каза искрено:

— Изглеждаш прекрасно, милата ми. Сигурно сега ще ти напомня на някоя стара леля, която дава съвети на девица, но не приемай нищо за чиста монета, особено обещанията. От жените той извлича всякаква полза. В това отношение трябва да имаш много висока цена.

— Работя за „Деспар“ — с настроение каза Кейт, — а не за себе си.

Шарлот ѝ се усмихна.

— Точно това исках да кажа. Виждам, че разбираш от половин дума.

По пътя към вътрешността на Съсекс, Кейт научи много за хищните мъже. С очарователния си маниер Никълъс Чевли ѝ даде ясно да разбере, че очаква най-убедителните ѝ аргументи защо „Деспар“ да се заеме с търга.

По-късно, докато приближаваха огромната сграда — екстравагантна постройка в якобински стил с високи прозорци — Кейт си помисли: „Заслужава ли си? Искам да получа този търг, но трябва ли да се продам, за да го получа?“ И като че ли веднага чу гласа на баща си: „Когато наддава, човек трябва да направи всичко, но никога не отивай дотам да пожертваш доброто име на «Деспар» или своето.

Помни това, малка ми Кат, то много ще ти послужи един ден, когато застанеш начело.“

Къщата представляваше невъобразимо съчетание от боклуци и скъпи вещи — нямаше никакъв ред. Всичко бе претъпкано с мебели, керамика, статуетки, мрамор, кристали, картини, много от които без рамки и просто облепени до прозорците. В някои стаи имаше по няколко килима, опънати един върху друг.

Докато вървяха бавно из партерния етаж, тя си записваше наум онова, което виждаше, изчисляваше грубо, а в случаите, в които се съмняваше, винаги слагаше по-малка цена.

На горния етаж стаите бяха използвани като склад — френски мебели от изключително качество стояха до ужасно тежко обзавеждане от викторианската епоха. Имаше прекрасни картини от Рембранд, Рубенс, поне десетина холандски майстори, Гейнсбъроу, Лорънс, Щубс. Покойният господин Кортланд не бе проявявал интерес към модернисти, най-съвременната картина бе на Аугустъс Джон от 1910 г.

Порцеланът беше смайващ. Цели сервизи от севърски и венсански порцелан, натъпкани в шкафове, в които освен това имаше изключително венецианско стъкло и комплект италиански сребърни чаши от седемнайсети век, които събудиха завист у Кейт.

По време на обяда Никълъс Чевли отново тактично я подпита как тя би организирала, каталогизирала и подготвила подобна бъркотия за представяне.

— Първо ще извадя всичко, което никой няма да купи, ще сортирам и класифицирам ценните предмети по периоди, а после, след като къщата се изчисти от горе до долу, бих я подредила отново с помощта на много добър декоратор, така че когато хората дойдат, да минат през напълно мебелирани стаи. Бих сложила цветя навсякъде, бих махнала тези ужасни завеси и бих сложила крушки от по сто и петдесет вата, вместо тези от по четирийсет. Бих измила всичкия кристал и порцелан. Мебелите ще се полират, всяка картина ще бъде извадена от рамката си и почистена — в „Деспар“ разполагаме с най-добрия реставратор — а после ще ги окача там, където ще правят най-добро впечатление. Ще подготвя каталог, който би смаял всички, ще създам такава атмосфера за този търг, че той ще се превърне в официално събитие...

— Колко време ще отнеме това?

— Минимум шест месеца.

— Което ще рече, до края на октомври — той направи пауза. — Трябва да ви предупредя, че правителството може да реши да направи някакво предложение за къщата — след като видя смаяния поглед на Кейт, продължи: — Наследственият данък — обясни ѝ той, — възлиза на седем милиона лири.

Кейт трепна.

— Боя се, че ако държавата реши да вземе Кортланд Парк заедно с цялото съдържание на къщата, няма да има търг.

— Това възможно ли е или е вероятно?

Той красноречиво сви рамене.

— Преговорите се влачат от смъртта на мистър Кортланд, но както знаете, колелата на бюрокрацията се въртят изключително бавно. Има и някакъв консерватор, който вдига врява държавата да запази тези произведения на изкуството, които по негово мнение представляват национално богатство.

— Все още ли желаете „Деспар“ да направи подробен план как ще представим всички тези съкровища в случай, че решите да го възложите на нас?

— Да. Човек не може да стои така и да не прави нищо. Искам да бъда готов за всякакво развитие на събитията.

„Да — помисли си Кейт, — обзалагам се, че в багажника имаш готова чанта, в случай, че изразя съгласие да спрем в най-близкото тихо провинциално хотелче...“

Тя нямаше намерение да го направи. Не само защото ако се разчуеше (а такива неща непременно се научават), че Кейт Деспар е приела предложението за секс, за да получи търг; тогава тя и „Деспар“ ще загубят доброто си име. Но и понеже, макар да бе привлекателен мъж, той въобще не ѝ въздействаше. Приятно ѝ бе, че я харесва и ласкае, но не я привличаше. Ако Блез Чандлър с тези негови очи ѝ направеше подобно предложение, тя не би се поколебала и миг...

След обяда, който изядоха на почистения ъгъл на една маса, голяма колкото тенис корт, те влязоха в онази част от къщата, където в продължение на много години никой не бе живял. Тук бе толкова занемарено, че Кейт каза с благодарност:

— Радвам се, че търгът ще е скоро, така ще се изхвърлят много неща, които иначе била изгнили. Такова прахосничество...

— Аз самият не одобрявам прахосничеството — съгласи се веднага Никълъс Чевли, явно намеквайки за времето, което губят, а биха могли да прекарат много по-добре, като ѝ остави ценен спомен. Тя не бе срещала друг мъж, умеещ тъй добре да прави намеци. Нито веднъж не ѝ каза направо: „Смятам те за много привлекателна. Много бих искал да се любим. Съгласна ли си?“, а междувременно ѝ подсказваше, че изпитва желание, което все повече нараства и по най-деликатни и всевъзможни начини ѝ даваше да разбере, че каквато и да е отплата от нейна страна няма да отиде напразно, когато дойде време да се прецени планът на „Деспар“.

Кейт знаеше, че сестра ѝ не би се поколебала. В света на изкуството бе известно, че Доминик използва тялото си, за да получи онова, което желае. Но това ѝ подходеше: тя беше жена с такава примамлива красота, че в нейния случай, то се възприемаше като обяснимо. Кейт бе сигурна, че ако ѝ се наложи да го направи, няма да е същото. В нейния случай би се възприело с потрес, ужас и пълно презрение. Защото на нея гледаха като на специалист, като на Деспар — дъщеря на Шарл Деспар. Доминик я приемаха само защото доведеният ѝ баща бе поискал така, но в действителност тя не беше експерт, тогава как да очакват от нея да се държи като такава...

Замаяна от прозрението си, Кейт изведнъж си даде сметка, че Никълъс Чевли ѝ говореше.

— Моля? Съжалявам, но се бях отнесла...

— Разбрах — каза той рязко. — Май всичко това ви замая, нали? То означава всичко за вас.

— Да — изрече гордо Кейт простата истина. — Вярно е.

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си със свойствената си галантност.

— Явно ще направите всичко, което е по силите ви в случай, че вие поемате търга.

— Така бих постъпила, за който и да е клиент — напомни му любезно Кейт. Отдръпна ръката си и се отдалечи, но после нещо привлече вниманието ѝ и тя се спусна към другия край на тавана. — Невероятно! — възкликна.

— Какво има?

Кейт му показа струпани мебели, които образуваха цяла камара.

— Френски мебели от единайсети век — изрече глухо. — Това е цяло състояние, погледнете само как са нахвърляни. Тази купчина трябва да се махне!

Един поглед към лицето ѝ накара Никълъс Чевли да се подчини. Повика двама души, които живееха в имението — дърводелец и пазач. Но това не му се стори достатъчно и той самият се включи да помага при свалянето на прекрасните шкафове и маси, инкрустирани със слонова кост, на столовете като тронове и на великолепно канапе, тапицирано с коприна.

— Не мога да повярвам — каза недоумяваща Кейт. — Имал е всичко това и го е струпал като дърва за огън! Очевидно аз съм първата, която го забелязва. Нищо не е пипано от години.

— Да, вие сте първата — призна той.

„Едно на нула за мен“ — помисли си самоуверено Кейт.

Той наблюдаваше как тя прокара ръка по инкрустираната маса, представи си как тази чувствителна ръка с дълги пръсти го милва и желанието му се усили. След като усети колко е неопитна, си бе въобразил, че ще бъде детска игра да я вкара в леглото си. Смяташе да съчетае работата с много удоволствие. Но тя го отхвърли по такъв начин, че не засегна самочувствието му и цената ѝ като завоевание порасна многократно. Не само произведенията на изкуството стават по-ценни с времето, мина му през ума. У нея имаше нещо много свежо и младежко, с тези прекрасни дълги крака, фина костна структура, с веселата ѝ елегантност. Освен това бе отлична за компания. И очевидно много си разбираше от работата. Посочи му неща, които той не бе забелязвал и му помогна да разбере защо възрастен човек като Кортланд така упорито е колекционирал. Нямахше никакво съмнение, че идеите ѝ бяха чудесни. Тя знае точно с какво разполага тук и какви са възможностите. Също както той започна да оценява нейните способности.

— Колко време ще отнеме да се продаде всичко това? — попита той.

— Максимум десет дни — отвърна тя без никакво колебание. — Тук има хиляди предмети — очите ѝ блестяха, като че цялото ѝ същество излъчваше някакъв вътрешен плам. — Би могло да се предава и по телевизията... да се даде възможност на хората, което не са присъствали на такъв търг да видят какви чудеса има. Входят да е с

билет. Разхладителни напитки. Имам един служител, който е гений в организирането на такива неща — хрумна ѝ, че Роло би бил в стихията си.

Никълъс усети как ентузиазмът ѝ го заразява. „За Бога — помисли си още по-възторжено той, — идеите ѝ са направо прекрасни. Само като си помисля колко съжалявах, че не е доведената сестра. Дори се съмнявам, че бих се забавлявал толкова.“

Когато се прибраха в Лондон, вече бе седем часа.

— Вечеря? — предложи той с надежда.

— Съжалявам, но не днес.

Коего му даде правото да попита:

— Кога тогава?

— Обадете ми се — предложи тя, докато излизаше от колата.

— Непременно — обеща той с повече плам, отколкото бе показвал от много дълго време. „Сотби“ и „Кристи“ ще бъдат отхвърлени — и на двете представителите са мъже. Зачуди се дали си дават сметка, че сега „Деспар“ има скрито оръжие.

Щом влезе в надстроения апартамент, Кейт хвърли чантата си, завъртя се и извика „Ураааа!“ Стори ѝ се, че е уредила себе си и „Деспар“ сто процента.

Кейт веднага се залови за работа. Когато докладва на разширения комитет на „Деспар“, всички се зарадваха, но проявиха предпазливост относно харченето на толкова пари, след като нямаха гаранции, че ще си ги възвърнат.

— Да се подготви такъв каталог... дори макетът му, ще струва цяло състояние — предупреди шефът на финансовия отдел.

— Достатъчно уверена съм, за да рискувам — отговори Кейт. — Не забравяйте, че срокът е шест месеца. Освен това видяхте цифрите... минимум десет милиона лири. Заслужава си рискът да поставим на карта нещо дребно, за да хванем голямата риба.

Тя спори толкова убедено, че ги обедини около себе си, направиха разчети, подготвиха план, разбит на десетте дни на предполагаемия търг, в който бе включено всичко — от безалкохолни напитки до такси за паркинга. Всичко това беше отпечатано и раздадено на завеждащите отдели. Сроковете за печатниците бяха

определени, предвидени бяха няколко закъснения на отдела за реклама, който трябваше да възбуди интереса на обществеността. Най-голямото съпротивление, което срещна бе във връзка с назначаването на Роло като отговорник на цялото „шоу“. Отделът по реклама се обиди, но Кейт ги убеди, когато Роло им даде собствената си концепция, придружена с цветни рисунки, които тя самата направи. Дватамата с Роло бяха прекарвали два дни и две нощи, работейки върху сценария на предполагаемия търг. Той бе вложил цялото си умение, но все пак някои, на които не им се искаше да приемат идеите му, мърмореха, че работата може да стигне до гласуване.

— Боже мой, ако стане така, това ще бъде търгът на века и далеч ще задмине Хонконг — чу тя някой да казва, когато събранието започна.

— Само като си представиш разходите, редно е — отговори друг кисело.

— Веднъж тя да хване кокала, няма пускане.

— Също като баща си.

„Дано да е така — помисли си Кейт, докато се връщаше в кабинета си. — Дано... Това ще е най-голямата ми награда.“

Влезе в кабинета все още доста възбудена и човекът, застанал до прозореца се обърна, щом отвори вратата. Беше Блез Чандлър. Той не бе сметнал, че е нужно да променя програмата си, затова бяха минали десет дни, откакто му позвъни баба му.

— Здравей — поздрави го Кейт с усмивка, която го накара да примигне. Тя сияеше.

— Дойдох да взема Ремингтън — обяви той.

Искрите от очите ѝ изчезнаха и тя го изгледа твърдо.

— Нямах избор. Веднага познах картината, а „Деспар“ не продава крадени вещи — „Дори и предложени от сестра ти“, беше подтекстът.

— Правилно си постъпила — изрече той спокойно. — Аз също не търпя крадците, независимо дали са от семейството или не. Баба ми се извинява, че си имала толкова неприятно изживяване. Съжалявам — извини се и когато погледите им се срещнаха нещо като че се случи.

Кейт се обърна, без да може да си поеме дъх.

— Ще поръчам да донесат картината — пръстите ѝ трепереха, когато вдигна слушалката.

— Чувам, че се готвиш за търга на имението Кортланд Парк — каза безучастно Блез, за да разпръсне напрежението.

— Да, току-що идвам от събрание, на което тъкмо това обсъждахме — отново се обърна към него.

— Това е добре — каза той и тя бе сигурна, че е искрен. — Желая ти успех.

— Ако мине както трябва, ще се окаже ефектен конкурент на търга на века на Доминик — тъкмо тогава телефонът извъня. — Извинявай... — тя вдигна слушалката.

— Мистър Чевли е на първа линия, мис Деспар.

— Свържи ме — изрече с нетърпение Кейт. — Никълъс?

— Каза да ти се обадя и щях да го направя по-рано, но ми се наложи да замина извън града, едва тази сутрин се върнах, така че бързам да ти се извиня.

— Смятай извиненията ти за приети — увери го Кейт с такава нотка в гласа, че Блез Чандлър я изгледа остро.

— В такъв случай, мога ли да ти предложа тази вечер?

— Можеш.

— Ще дойда да те взема в седем и трийсет.

— Ще съм готова и ще те чакам.

Никълъс Чевли не можеше да повярва на късмета си. Номерът му да я държи в напрежение явно е подействал.

— Имаш ли предпочитание към някой ресторант?

— Оставям се напълно в твои ръце.

— Няма да го забравя.

„Обзалагам се“ — каза си Кейт, която нарочно така отговаряше, защото усещаше налагащото се присъствие на Блез Чандлър. До известна степен се учудваше на себе си. Никога в живота си не се бе старала да настройва двама мъже в своя полза. „Нелепо е — помисли си. Стегни се, Кейт Деспар, преди да си се показала като глупачка. Този мъж не можеш да го заблудиш.“

— Как е херцогинята? — попита любезно.

— Пъха си носа навсякъде и се оплаква, ако не е доволна от миризмата.

Кейт се засмя.

— Тя е забележителна жена. Изключително много ми допада.

— Съзнавам, че вече оформихте група на взаимно възхищение — изрече го сухо, гласът му звучеше раздразнено, което подсказа на Кейт какво прави баба му — при всяка възможност му говори за нея. Който и да е служител на „Чанкорп“ би могъл да вземе картината на Ремингтън, но старата дама бе накарала внука си да дойде. „Той я обича — помисли си Кейт — и затова го прави.“

На вратата се почука и внесоха картината, вече приготвена в опаковка.

— Искаш ли да я провериш? — попита Кейт.

— Няма нужда. Вярвам ти — ненадейно запита: — Какво каза сестра ми, когато я донесе?

— Че принадлежи на семейството ѝ и че не желае името ѝ да се споменава.

— Колко искаше?

— Казах ѝ, че струва четвърт милион лири.

— Изпусна още една комисионна и добре се подреди. Много лошо — каза той.

— Ако не знаех чия е, щях да я продам и то незабавно!

Той я изгледа изпитателно.

— Не съжаляваш ли, че нещата така се обърнаха?

— Не. Картини на Ремингтън има много, но Агата Чандлър е само една.

— И слава Богу — изрече Блез, а Кейт се засмя.

— Хайде — упрекна го тя, — знаеш, че отношението ти към нея щеше да е различно, ако не беше такава. С мен би било така.

Черните очи отново блеснаха.

— Да... сигурно.

„Но теб те предпочитам такава, а не каквато те срещнах за пръв път миналата година“ — помисли си той. Тя все още беше амазонката с остър език, срещу която се изправи в онзи знаменателен следобед в малкото магазинче на Кингс Роуд, но към онази личност се добави още нещо — гордост в поведението. Забелязваше у нея лустрото, което единствено самоувереността придава. Вече не се държи така озлобено и дори привлича мъж от калибъра на Никълъс Чевли. Когато чу, че двамата се уговарят за имението Кортланд Парк, това го подразни и ядоса. Не и Кейт Деспар, каза си оскърбен. Това не е неин стил.

Мисълта му хрумна, сякаш точно навреме. Но всъщност тя беше на Доминик.

Кейт забеляза, че той ѝ се мръщи. „Боже — помисли си. — В лошо настроение е...“ Тя също се свъси, а изразът му се промени.

— Извинявай, бях се замислил.

— Като че нещо те заболя.

Усмивката му прерасна в смях.

— Нищо чудно, че се разбирате с баба ми. И тя казва нещата направо.

Кейт усети, че тези думи разпалват някакъв огън. Най-големият комплимент за нея бе да я сравнява с баба си.

— Предай ѝ, че я обичам — каза му топло.

— Тя поиска да ти предам, че е най-добре да ѝ го кажеш лично.

— Само да можеш...

— Е, когато успееш — млъкна за миг. — Трябва да ти предам, че Джед също те поздравява.

— Много мило от негова страна. Предай и на него много здраве.

— По отношение на него направи истински удар — довери ѝ Блез. — Обикновено Джед се сковава пред другия пол.

Тя се заля от смях.

— Да не искаш да кажеш, че не ме смята за жена?

„Аха — помисли си той — още не е напълно сигурна в себе си.“

— Няма такова нещо — каза. — Особено каквато си сега.

Той забеляза как тя се изчервява от несръчния му комплимент и някакъв перверзен импулс го накара да каже:

— Вече не си ли действителен член на феминисткото движение?

— Никога не съм била — отвърна засегнатата тя.

— За малко да ме заблудиш.

Тя се усмихна и забеляза как под мургавата му кожа се появи червенина.

— Защо си сигурен, че не съм го направила?

На Блез това му подейства, сякаш тя му се изплези. „Учи се“, помисли си кисело, като не можеше да разбере дали това му харесва или не. Ядосан на себе си, а не на нея, той се обърна и взе картината.

— Ще се погрижа да бъде върната, където трябва — каза разсеяно.

— В ранчото има ли алармена система? Ако тя беше моя баба, щях много да се тревожа, ако няма, след като е заобиколена от толкова ценни предмети...

— Цялата къща е пълна с прислужници, които биха дали живота си за нея — изрече с равен глас Блез. Обърна се към нея. — Но след като ми поясни с какво съкровище разполага, инсталирах система — фотоелектронна стена. Ако някой я пресече, всички лампи светват, вият сирени и звъни направо в кабинета на шерифа. На прозорците и вратите има нови ключалки, а нощем пускаме пет-шест ротвайлера. Така че имай го предвид, ако някога дойдеш и се разхождаш нощем.

Изумен забеляза, че лицето ѝ стана алено. Какво по дяволите... За Бога, затова ли Джед ѝ изпраща поздравии? Дали нощем се е разхождала до неговата къща? Не, помисли си възмутен. Джед и Кейт Деспар! Две невръстни деца в гората? Боже мой, любовта е не само сляпа, но глуха и няма! Вдигна картината, пресегна се за куфарчето си, набързо се сбогува и се измъкна оттам, заричайки се да каже на баба си, че в бъдеще трябва да си намери някой друг да изпълнява поръчките ѝ — във всеки случай, поне що се отнася до Кейт Деспар.

Кейт хвана главата си с ръце. Усети в погледа му първо изненада, след това — възмущение? Най-накрая предположение. Той да не би да смята, че тя си е направила среднощни любовни срещи с Джед? С Джед! Идеше ѝ да се разсмее, но след това ѝ се доплака. „С теб, надменен негодник — прииска ѝ се да извика след него. — С теб...“

Десет минути по-късно Роло я намери, загледана тъжно в пространството.

— Защо не си ми казал — запита Доминик без никакво предисловие, — че баба ти притежава значителна колекция от Западно изкуство?

Блез погледна жена си.

— Откога баба ми е тема на разговор между нас?

Доминик остави ножа и вилицата си.

— Говоря за колекция, която би направила истински бум в нийоркския „Деспар“ — чрез мен, разбира се.

— Баба ми няма намерение да продава колекцията си. Между другото, откъде така изведнъж научи за нея?

Доминик вдигна чашата си.

— Хайде, не се преструвай, че не знаеш как сестра ти е задигнала една картина и се е опитала да я продаде чрез „Деспар“ в Лондон. Тя ми го каза.

— Смятах, че не си говорите.

Тя сви рамене.

— Тя изгаряше от нетърпение да го сподели с мен.

— И тогава ти си й казала, че Кейт е ходила в ранчото, така ли?

Устните й се разтегнаха в усмивка.

— Естествено.

— Губила си си времето. Херцогинята забелязала, че картината я няма. Тя познава всеки сантиметър от имуществото си. Картината е върната там, където ѝ е мястото.

— Значи „Деспар“ е загубил търга.

— Кейт Деспар не продава крадени вещи — Блез изгледа твърдо жена си. — Каквато и да е, тя е почтена. В това отношение е истинска дъщеря на баща си.

— А аз не съм ли? — попита Доминик с нежен като перце глас.

Блез не се трогна.

— Не си.

— Защо не си ми казал за колекцията в ранчото?

— Ако се беше възползвала поне от една от многобройните покани, които са ти правени, сама щеше да я видиш.

— Ако знаех, щях да отида.

— Известно ми е — каза Блез.

Доминик го изгледа изпод ресниците си. Беше в странно настроение, откакто се прибра и то пролича, когато не постъпи както обичайно да я заведе до леглото. Вместо това прекара повече от час на телефона, справи се с купчина писма и изпрати цяла дузина факсове. Дотогава вечерята бе готова — Доминик реши да бъде на свеци, за да го върне в нормалното му състояние. Имаше намерение да си възвърне голяма част от загубеното, да му каже, че е сгрешила, пренебрегвайки баба му и да изкупи вината си. Но той беше рязък и никак не омекна. Отговаряше, когато го питаше нещо, но не повече от това. Обикновено, когато се събираха той бе неудържим, а сега за пръв път не бе настроен да наваксат за загубеното време. Едно предупредително звънче звънеше непрекъснато. Ако страстта му към нея се охлажда, значи

трябва да се разгори. Тя нямаше намерение да остави Блез да ѝ избяга, особено сега, когато откри, че от него много зависи още един успех да последва сензацията ѝ в Хонконг. Това би ѝ дало огромна преднина, а Кейт Деспар вече нямаше да има надежда да я догони.

Внимаваше чашата му да е пълна, стараше се да бъде очарователна, да го накара да я забележи. Когато стана от масата, за да сипе още вино, допря с гърдите си рамото му, косата ѝ се спусна към лицето му и парфюмът ѝ се сля с аромата на финото кларе. Когато отидоха във всекидневната с прозорци от пода до тавана, откъдето се откриваше прекрасна панорама на нощния Ню Йорк, се сви до него на огромния диван.

Макар че се нахрани и пийна добре, той не я притисна близо до себе си, не хвана гърдата ѝ с ръка и дългите му пръсти не погалиха зърното ѝ, където след това биха се намерили устните му и което най-накрая би довело до хвърляне на дрехите една по една и страстен експлозивен секс. Вместо това той грабна „Ню Йорк Таймс“ и се зачете в раздела „Бизнес ден“. Блез доста твърдо се бе изразил, че нищо нямало да се продава докато баба му е жива. Колко жалко. Това би се превърнало в идеален съкрушителен удар, който би разбил надеждите на Кейт Деспар. Също и Хонконг... Все пак тя дъртата вещица е стара. Само въпрос на време е. Трябва само леко да го навива. Доминик не се и съмняваше, че ще успее да го направи. Блез Чандлър не е отстъпчив човек, но в едно определено отношение е като глина и може да бъде моделиран във форма каквато тя поиска. Сексуално тя го превъзхождаше, омагьосваше го, държеше го в състояние на омаяност от тялото ѝ и от онова, което опитно правеше с него. Той не беше сексуален извън нормалното, но нейното тяло имаше такава особеност, че възбуждаше всички фибри у него и го привързваше към нея. Тя не се заблуждаваше, че това е любов и никога не се оставяше сексът да я излъже.

— Как върви малката Деспар? — подхвърли, придърпвайки се по-близо до него и показвайки един гол крак от цепката на сребрилата си пола.

— Не толкова добре, колкото теб.

— Как ще бъде! Нещо голямо предстои ѝ ли ѝ?

— Слуховете стигат първо до теб много преди аз да ги чуя, ти ми кажи.

— Знам, че разполага с прекрасен Веласкес, който ще стигне цена около пет милиона, нещо друго?

— Мен ме интересува само какво е свършила досега, наблюдавам цифрите по търговете, нали знаеш? В сметката не влиза какво се надява да вземе или да направи, а само онова, което е платено в банката.

Тя се нацупи и се престори на обидена.

— Знам, че татко те направи съдия на двубоя, но наистина можеш да ми кажеш, нали съм твоя жена!

— Тъкмо защото си ми жена, не мога да ти кажа нищо — обърна се и я изгледа. — Много добре го знаеш.

Тя за малко не се отдръпна от него ядосана, но самообладанието ѝ помогна да прояви отстъпчивост.

— Нищо чудно, че татко те направи изпълнител на завещанието... винаги казваше, че най-много обича у теб почтеността — после продължи укорително: — Сърдит си ми, защото казах на сестра ти, че Кейт Деспар ще познае Ремингтън.

Блез остави вестника.

— Което несъмнено си направила, защото тя не го е донесла при теб. Ти щеше да го продадеш, без да ти мигне окото.

— Разбира се. Аз нямаше да го позная!

— Именно това те яде отвътре. Обвиняваш себе си, защото си загубила голяма печалба. Казах ти преди и сега ще ти го повторя — докато баба ми е жива нито една вещ от стотиците в ранчото няма да бъде продадена, а ако искаш да знаеш и след смъртта ѝ. Къщата и цялото ѝ съдържание ще останат като Музей на Западното изкуство „Чандлър“ и ще бъдат подарени на щата Колорадо.

Доминик се втренчи в него и изстина, сапфирените ѝ очи се превърнаха в късчета лед.

— Така ли? Виждам, че малката Деспар добре е порботила — отдръпна се от него. — След като знае, че не може да ги има, погрижила се е да не стигнат и до мен!

— Не е вярно. Ти никога не си ги виждала — по някаква причина се раздражни, че жена му непрекъснато повтаря „малката Деспар“.

Очевидно Доминик страшно се ядоса.

— Тя вече започва да влияе на баба ти. Попаднал ѝ е удобен случай и го е използвала.

— И на теб са се падали много случаи — отговори ѝ направо Блез. — И то неведнъж.

На Доминик ѝ се дощя да го цапне с нещо. Вместо това скочи на крака и изтича в спалнята си и не само хлопна вратата, а и я ритна.

Блез въздъхна дълбоко. По дяволите! В лошо настроение е още откакто отиде да вземе картината, а след това се срещна и със сестра си.

Не се виждаха често — нямаше за какво, но той нарочно я потърси, за да ѝ каже какво смята по въпроса. Самата тя беше в ужасно настроение и накрая се развикаха, обвини го, че забогатява за нейна сметка и за тази на брат им.

— Още от деня, когато тя те взе, непрекъснато мислиш как да ни изиграеш.

— Ти сама изпадна от класацията и то отдавна.

Ръката ѝ изплющя през лицето му.

— Това е заради унижението, егоистично копеле такова. Защото ме остави да занеса картината при жена, която ще я познае! — както винаги, тя търсеше някой друг виновен за собствените ѝ неудачи. Гордостта ѝ бе засегната, понеже бе изобличена като крадла и сега, в присъствието на своя полубрат, когото винаги безумно бе ревнувала, тя избълва порой от обиди и яростни нападки.

Той си тръгна и я остави, а тя продължи да крещи обиди зад гърба му. Кони винаги е била голяма неудачница, а освен това го мразеше от рождение. Майка им беше лудо влюбена в баща му — любовта на живота ѝ — и тя се посвети на любимия си и на сина си от него, така че Консуело, която беше с шест години по-голяма от Блез, започна да ревнува и се озлоби. Джералд — техният полубрат, дебело и глупаво момче — беше на четири години, когато Блез се роди и тъй като Консуело вече се изграждаше като сноб, каквато в края на краищата щеше и да стане, му се подмазваше, защото той беше бъдещият виконт Станстед.

След като бащата на Блез бе убит, единственото, което той си спомняше бе, че майка му се мятеше из цялата огромна бяла вила в Кан Фера, пицеше истерично, късаше дрехите си, опитваше се да се хвърли върху скалите долу, а по-късно се отвърна от него.

Предполагаше, че ѝ напомня на баща си. Бавачката му каза, че подобни неща понякога се случват, че ще ѝ е нужно време, за да се оправи, но постепенно той започна да проумява, че виждаше в очите ѝ отвращение, обвинение и неприязън, именно защото не приличаше на баща си. Тъй като бе мургав като индианец и показваше истината за предците на майка си, той я връщаше към миналото — към Черният Джек Чандлър. Тя отдавна се бе отчуждила от своята майка, изрусяваше тъмната си коса, правеше какво ли не, само и само за да скрие ужасния факт, че баба ѝ е била чиста индианка от племето шошони.

Оттогава нещата тръгнаха назад. Консуело, която винаги отдалеч подушваше промяната на вятъра, разбра, че има картбланш да му трови живота и с удоволствие се зае да го прави. Условието по развода позволяваха на Ан Чандлър да взема дъщеря си шест месеца годишно и за Блез месеците от април до септември бяха истински кошмар. Джералд прекарваше само лятото с майка си. Тъкмо тогава Консуело разполагаше с пълна власт и тогава животът за Блез се превръщаше в същински ад. Джералд беше глупавичък, но доста добре разбираше интересите си и доброволно ѝ помагаше. Двамата нямаха милост към Блез. Чупеха неща и го обвиняваха, крадяха други и пак него обвиняваха, сипваха сол в храната му, така че да не може да я яде, слагаха паяци, гущери и мравки в леглото му, играеха на игри, в които той беше индианецът, а те — кавалерията, дошла, за да го измъчва. Тези игри Консуело обичаше най-много. Обръщаше пръстите му назад, докато той не се разпищеше, стискаше го жестоко и силно, докато Джералд го връзваше, двамата палеха кибритени клечки и горяха петите му, а ако той отказваше да плаче, тя губеше търпение и го налагаше с някой клон или с въже.

— Ревя, по дяволите, ревя! — крещеше му. — Искат ти се, хайде, плачи...

Но той не плачеше. Индианците не плачат. Индианчетата понасят болката мълчаливо. Само нощем заравяше глава във възглавницата си и си изплакваше сърцето. С Консуело, с майка си, с бавачките си той разговаряше с равен учтив тон, който запази и когато порасна.

Едва когато Консуело отиде твърде далеч — използва много съчки за огъня, който запали, когато уж трябваше да изгорят Блез на клада, — изведнъж всичко се промени. Една свирепа стара дама, която

Блез веднага сметна за индианска царица, слезе от небето, ужаси майка му и сравни страхливата Консуело със земята, а Джералд натъпка дебелилото си туловище под леглото.

Щом тя си тръгна, Консуело и Джералд престанаха да го тормозят; всъщност въобще не му обръщаха внимание, макар Блез да знаеше, че Консуело го намрази повече, след като индианската царица бе казала на майка му: „Грижи се за момчето или за Бога, не очаквай да ти помагам.“ От този момент нататък той си мислеше, че дамата, която дойде, е неговият ангел пазител. Видя я отново едва когато стана на девет години, след като по време на караница кой е изгубил повече в казиното на Монте Карло, майка му и поредният ѝ съпруг изгоряха при преобръщането на колата им в пропастта. Тя още веднъж слезе от небето, но тогава той вече разбра, че идва с хеликоптер и този път тя му довери, че е негова баба.

Щом Консуело научи, че Блез и само Блез ще замине за Америка, за да живее с баба им, тя онемя от ужас. Баща ѝ беше поръчал да спечели на своя страна Агата Чандлър или иначе щеше да ѝ покаже какво значи тояга. Твърде късно. Консуело прокле майка си, задето не ѝ е казала, че „индианката“, която тя научи дъщеря си да мрази и от която да изпитва срам, бе вероятно най-богатата жена в света след английската кралица. Именно с нейни пари майка ѝ уреждаше разводите си, плащаха за вилата, на слугите и дори купуваха храната, която ядяха. И този внук на омразната индианка, Блез, бе копие на Черният Джек Чандлър — техния працядо. Баба ѝ никога нямаше да ѝ прости всички мъчения и тормоз, упражнявани върху Блез. Баща ѝ беше толкова бесен, че я посини от бой, а после я затвори в манастир със строги монахини в едно тихо предградие на Буенос Айрес, откъдето избяга на седемнайсетгодишна възраст с първия мъж, когото успя да склони да я съблазни.

Баба ѝ ѝ отпускаше периодично суми при условие да се държи колкото се може по-далеч от Колорадо. Джералд — „моят брат, лорд Станстед“, както обичаше да го нарича — бе вързан с ужасно занемареното Абатство Станстед и тя знаеше, че възможността той да получи част от тези милиарди беше толкова нищожна, колкото и нейната. Докато баба ѝ старееше и даваше на внука си все повече власт върху „Чанкорп“, Консуело направи какво ли не, за да подобри отношенията си с Блез. Нарочно се сближи с жена му — към която не

хранеше нито симпатия, нито доверие. Опита се да се сприятели с него, но той не беше забравил детството и никога нямаше да ѝ прости жестокостите, причинени от омразните ѝ и ревниви ръце. Тогава той не я обичаше, сега — също и не виждаше смисъл да го крие.

Както Блез предполагаше, още щом зърна жена си този ден, разбра, че си е поставила задачата да го размекне и затова с голямо удоволствие я наказва, оставайки равнодушен. Искаше я прекалено много — винаги така я желаше, — но не позволи тялото му да диктува какво да прави. Сега, след разговора с Консуело, се чувстваше смазан, въпреки хубавата вечеря и отлежалото вино. Засмя се. По храната и виното винаги можеше да познае колко е сериозен въпросът, който Доминик щеше да му сервира. За него тя беше като отворена книга... но не му бе хрумвало, че можеше да излезе, че тя чете и препрочита него. Все пак фактът, че той все още имаше превъзходство възвърна доброто му настроение. Време е за чукането.

Последва я в спалнята. Тя беше под душа, чуваше как водата тече. Бързо свали дрехите си, плъзна стъклената врата и влезе под душа при нея. Беше застанала с вдигнато нагоре лице, със затворени очи, водата от три душа, поставени на различни места я биеше силно и се стичаше по съвършеното ѝ тяло на ручейчета, а черната ѝ коса бе залепнала за главата ѝ като шапка за плуване. Той нямаше и представа, че позата е подбрана нарочно, че тя стоеше там и го чакаше. Тогава я обливаше само един душ, за да го чуе, когато идва и както си знаеше, най-накрая той дойде. Но реакцията ѝ, когато той мълчаливо пристъпи зад нея и я дръпна към пулсиращата си ерекция, беше безпогрешна, както и слабият гърлен звук, който издаде. Облегна се на гърдите му, похотливо отърка закръгления си задник в него, изохка едва чуто, когато той хвана гърдите ѝ с ръце, наведе се и я захапа по врата със силните си бели зъби. С бързо движение тя се обърна към него, вдигна ръце и ги обви около врата му. Той разбра какво иска тя, сложи ръце на кръста ѝ и я повдигна. Тя веднага го намери, стисна го и когато той я отпусна по-надолу, бавно и сладно пое дебелия му пулсиращ пенис и сплете глезени зад гърба му, оставяйки се той лакомо да смуче набъбналите ѝ зърна, като в същото време умело пусна в действие вътрешните си мускули, за да го стяга и гали. Усети го как потреперва, а после се развихря диво.

Предстоеше шеметно спускане.

СИГНАЛ ЗА НАЧАЛО ЮНИ

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Доминик беше седнала зад бюрото в кабинета си в „Деспар и Сие“ (Хонконг) ООД и проверяваше списъка с имената, подредени по значимост и богатство, на онези, които щяха да присъстват на тридневния търг на века, откриващ се пет дни по-късно. Чувстваше се извънредно доволна — почти всички важни имена бяха включени. Както и би трябвало да бъде, защото посвети много време и пари на този търг. Много хитро пусна слуха, че чрез някакъв неизвестен хонконгски милионер, разпродаващ имуществото си, е получила колекция от фигури Танг и Хан, каквито не са представяни от много години. Което, със слаба усмивчица си мислеше Доминик, бе абсолютно вярно. Съвсем сигурно е, че такива фигури никой не е виждал, нито са били предлагани на търг. Те са, въздъхна тя щастливо, самото съвършенство.

Бележките в каталога, които сама бе подготвила, информираха, че колекцията е събрана преди Втората световна война и донесена в Хонконг след бягството на собственика ѝ от Шанхай по време на Китайско — японската война. Бе представен като „известен милионер от Хонконг, който желае да остане анонимен“ и по тази причина около неговата личност се водеха големи спорове. Той обаче бе осигурил безупречни описания за произхода на повечето — макар и не на всички — фигурки, за някои от които в каталога откровено пишеше, че са били придобити не по „обичайните“ канали, но един по-внимателен предварителен оглед би потвърдил качеството им. В двете вечери на оглеждането щеше да се състои разпродажба. Както и на самия аукцион. Отново въздъхна, когато погледна предполагаемата сума. Беше доста висока, но изпитваше увереност, че ще я стигнат. „Бъди смела — обичаше да казва собственият ѝ баща — и хората ще ти повярват. Само да проявиш колебание, и си загубена, защото тогава ще използват съмненията ти. Ако повтаряш нещо много често, хората ще започнат да вярват, че е истина.“ Ето защо тя се бе подготвяла в продължение на дълги месеци за този аукцион. Изтегли го напред, щом разбра, че трябва да победи Кейт Деспар. Срещна известна съпротива,

но убедително спори за изтегляне на датата, поради шумотевицата, която щеше да се вдигне. „Враждата вече е новинарски факт, всички журналисти я следят. Заварената ми сестра и аз сме, както американците казват, гореща новина, което само ще улесни предстоящия ми търг.“

Струваше ѝ много усилия да направи така, че да се създаде подходяща атмосфера за аукциона. Нае китаец декоратор, за да превърне огромната зала за конференции, където щеше да се проведе събитието, в китайски дворец. Преобладаващият цвят беше червен — според китайците носи щастие, — както и жълт за успех. Самата тя смяташе да бъде облечена с китайска копринена рокля в червено и златисто, с нарисуван дракон, носещ щастие, който бълва огън за късмет и се вие около тялото. От цялата атмосфера лъхаше разкош и великолепие. На този фон предметите, определени за продажба щяха да стоят прекрасно, подредени върху лакирана масичка, която сама по себе си струваше цяло състояние.

Доминик стигна дотам, че се консултира с предсказател за най-подходящия ден, в който да се състои аукционът, да се установи онзи фън шуй, когато осемте елемента на природата и духовете Йин (женски) и Янг (мъжки) ще бъдат идеално балансирани. Беше ѝ известно, че само ако се пусне слух, че има лош фън шуй, това би спряло китайските купувачи. Фактът, че ще бъде добър, ѝ помагаше изключително много да събере голяма публика. Дори разхладителните напитки щяха да бъдат класически китайски с пет вкуса: кисел, лют, горчив, сладък и солен. Щеше да предложи и китайско вино „Мао Тай“, шампанско „Круг 59“ за европейците, както и няколко вида чай. След като бе ръководила клона на „Деспар“ в Хонконг в продължение на седем години, знаеше, че за китайците всичко зависи от представянето. Ако дошлите си отидеха, без да са изпаднали в състояние на екстаз, нямаше да е от липса на усилия. Тя също щеше да изпита екстаз, ако успееше да стигне планираните цени.

Предчувствието ѝ за сигурен успех ѝ помогна да успокои яда си заради грешката с колекцията на Чандлър.

Успя също да спои отново връзката със съпруга си, като не спомена повече за нея, след като се убеди, че е абсолютно извън нейните възможности. Засега поне. Веднъж старата да умре... Всичко ѝ помогна да утвърди мнението си, че Кейт Деспар е неопитна

новачка, която не разбира от бизнес и която на мястото на сърцето си има някаква размякната каша. Дори и да е така, Доминик нямаше никакво намерение да остави търга на Кортланд Парк и съкровищата му на доведената си сестра. Би било твърде опасно. От онова, което подразбра, това щеше да е най-големият аукцион в Лондон за годината и щеше да прилича на нейния. Той би осигурил твърде много преднина на Кейт Деспар. Затова Доминик щеше да отлети за Лондон късно вечерта. Тук всичко бе готово. Имаше време, защо да не го използва за нещо полезно.

Беше обмислила ходовете си, знаеше всичко, особено за Никълъс Чевли. Кейт е само пешка, обаче той беше цар. Трябваше да го грабне, и то бързо.

— Смятам — каза Роло, докато наблюдаваше как Кейт прелиства сутрешното издание на „Таймс“ в търсене за новини от правителствено решение за Кортланд Парк и не откри такова, — че трябва да отида в Хонконг за този аукцион на века.

Кейт го погледна.

— Ти?

— Защо не? Копнея да посетя отново местата на моята младост и да погледна как върви подготовката на сестра ти.

— Познаваш ли Хонконг?

— Служих там по време на войната.

Кейт знаеше, че е бил в Националната служба за осигуряване забавления на войниците по време на войната.

— Но Хонконг беше окупиран от японците през по-голямата част от войната.

— Но не и докато аз бях там — отвърна Роло.

— Във всеки случай Джеймс Грийв ще ходи там като началник на ориенталския отдел.

— Съвсем правилно. Имах предвид моето посещение да бъде неофициално.

Кейт го изгледа подозрително. Лицето му беше като гипсова маска и не изразяваше нищо, но тя знаеше, че зад него се крие цяла купчина скрити мотиви. Тя присви очи.

— Знаеш ли нещо, което да не ми е известно?

— Все още нищо — отвърна веднага той, — но имам чувството... — притисна дългия си пръст отстрани на носа. — Ако това беше твой аукцион, тя щеше да изпрати шпиони, които никой не би познал.

— Защо по-рано не ми го каза?

— Тогава още не бях получил покана.

— Покана ли?

— Е, не за търга. Това едва ли. Поканата ми е от един стар приятел. Той случайно живее в Хонконг.

— Много удобно — каза тя кисело.

— Наистина — любезно се съгласи Роло. — Тук нищо не ме задържа. Направихме всичко, каквото можахме за Кортланд Парк — подготовката вече толкова е напреднала, че ако не вземеш търга, ще си навлечеш доста неприятности с твоите колеги от борда на директорите.

— Известно ми е.

— Не можеш ли да накараш Никълъс Чевли да ти даде по-големи гаранции?

— Не. Той не е единственият изпълнител на завещанието, знаеш го.

— Сигурно, но е главният. Беше много близък със стария Кортланд — после добави злобничко. — Ако се беше сближила с него...

Кейт го изгледа така, че той сви рамене.

— Както прецениш. Но такива неща се случват в света на изкуството.

— Това е мой свят — срязва го Кейт. — Работата ми е да продавам в „Деспар“, не и себе си.

— То не е навредило на сестра ти.

— Но мен не ме наричат Венера Мухоловката.

— Вярно... — съгласи се Роло по такъв начин, че я накара да го запита остро:

— Мен как ме наричат?

— Ами казват, че поставяш невъзможно висока цена за себе си.

Кейт настръхна.

— Хайде, скъпа. Всеки знае, че Никълъс Чевли те е поставил в обсадно положение. Чувам, че вече вървят облози... — очите ѝ

засвяткаха. — В теб е въдицата, в теб е и макарата — мило изтъкна Роло. — Може да си разиграваш рибата.

— Той харесва плана ни. Сигурна съм. Наистина му направи много силно впечатление и съм сигурна, че другите две аукционни къщи не са му предложили нищо подобно.

— Напредваш ли във воденето на аукцион?

— Ставам все по-добра. Дейвид наистина е много доволен от мен.

— Радвам се, че някой е доволен — намуси се Роло.

— Ти май си си наумил нещо, а? — смутено и нетърпеливо каза Кейт. — Нещо, което искаш да провериш?

— Любопитно ми е, само толкова ще ти кажа. Сега съм убеден, че конят Танг е донесен от Хонконг.

Кейт го зяпна с отворена уста. Роло кимна и вдигна ръка, за да спре по-нататъшни въпроси.

— Имам си своите източници — бяха единствените му думи, възбуждайки любопитството на Кейт. — Така че, защо с един удар да не убия два заека? Ще видя дали мога да открия откъде дойде конят и какво ще научим от стила на Доминик.

Идеята му има качества, заключи с неудоволствие Кейт. От Роло тя би научила много повече неща, отколкото от Джеймс Грийв, дори щеше да получи пълно описание на дрехите на Доминик, включително и парфюма ѝ.

— По това време вече няма да можеш да си намериш хотел — намръщи се тя, което му подсказа, че я е спечелил за каузата.

— Нямам нужда — каза самодоволно той. — Ще отседна при приятеля ми.

Кейт го изгледа развълнувано.

— Значи всичко си нагласил, а? А билет за самолета?

— Предвидих да си направя резервация.

Кейт се разсмя.

— Добре. Колко време няма да те има? Търгът ще продължи три дни.

— Смятам, че една седмица ще ми стигне.

— Чудесно — въздъхна Кейт и се предаде. — Ще уредя с финансовия отдел разходите ти да минават за сметка на „Деспар“, но

за Бога, не се увличай. Вече съм в черния списък заради това проклето представяне на плана за Кортланд Парк.

— Той си заслужава всяко пени — увери я Роло. — Ако беше някой друг, а не този хитър Чевли, бих казал, че сме успели. — Накани се да тръгва.

— Обади ми се, щом научиш нещо — подхвърли след него Кейт. Той поклати глава.

— Ще се постарая да изпреваря слуховете, скъпа. Каквото и да открия, ако въобще разбере нещо, лично ще ти го докладвам.

Кейт пак го зяпна.

— Да не би нещо да знаеш?

На този етап не мога да ти съобщя нищо — произнесе напевно и твърдо.

„Защото не може, или защото не иска? Дали не е попаднал на някаква следа? Трябва да има нещо.“ Тя го целуна с обич на тръгване. Напоследък се държеше добре, хвърли много труд по Кортланд Парк. Съвсем сигурно е, че Никълъс се е запознал с плана. Дано не поиска и самата нея. Това хладнокръвие накара Кейт да потръпне. Това нямаше нищо общо с любовта. Просто такава би била цената, която тя трябваше да плати — секс без душа и сърце. Работата е там, че всички в „Деспар“ я гледат така, сякаш търгът зависи от нея.

Хората на Доминик загубиха почва под краката си, след като Кейт навлезе с цялото си сърце в бизнеса и затвърди позициите си. Безцеремонното освобождаване на Пиърс Ланг не само от сцената, но въобще от цялата картина, предизвика оживление и смайване. Действаше предпазливо — потърси съвет от юристи и откри, че е имала право да мисли, че не може да го уволни без наличието на неопровержимо доказателство за участието му в аферата с фалшификата. Иначе той несъмнено би я съдил за неправомерно уволнение и щеше да се вдигне голям шум, от какъвто „Деспар“ не се нуждаеше. Но би могла да го премести, нали? Разбира се, казаха й. Възхитително решение... Той си подаде оставката.

В случая с мисис Хенеси тя също нямаше доказателство, само бе сигурна, че секретарката й подслушва с намерение да събере информация, която да изпрати в Париж. Освен това, не можеше да я понася, тъй като тази жена нямаше намерение да работи за нея.

Реши да я премести в клона в Кенсингтън. Хенеси не се предаде без бой, но се подчини, тъй като стана ясно, че Кейт е непреклонна. В противен случай я очакваше уволнение, а не можеше да си позволи да остане без работа.

Седмица след като се отърва от двамата, Кейт получи оставки и от други хора, които усетиха зловещото предзнаменование. За нейна изненада, те не бяха толкова много, колкото очакваше. „Онези, които остават — помисли си тя — или сто процента са за мен, или ще се спотайват и страхуват. Е, времето и събитията ще покажат.“

Справи се и с намесата на Роло, а усилената му работа по плана за Кортланд Парк, за който говориха всички в сградата, ѝ помогна да заздравя управлението. Успя да измъкне изпод носа на „Сотби“ най-хубавия Веласкес, който се бе появявал на пазара от много години, а Дейвид Холмс разказваше наляво и надясно, че Кейт вече отлично се справя като аукционер. Тя обаче знаеше, че всичко зависи от възможността да получи търга на Кортланд Парк за „Деспар“. Всички очакваха да видят дали ще успее и как ще се справи. По нейния начин или по този на доведената ѝ сестра. Както твърдеше Роло, хората се обзалагат.

Лошото бе там, че Кейт не смяташе секса за стока, с която се търгува на пазара. Ако загубеше Кортланд Парк, щеше да се примири, но ако легнеше с Никълъс Чевли, след това нямаше да знае дали е спечелила като жена и като бизнес дама.

На тази тема поговори с Шарлот — първата жена, с която споделяше нещо, свързано със секса.

— Телата на жените винаги са били стока за мъжете — иначе защо щеше да има проститутки? — отвърна ѝ прозаично Шарлот. — Има жени, които са готови да преговарят с мъже на тяхното ниво и такива, които не са. Ти, мила ми Кейт, спадаш към втората група. На такъв етап си, че вече можеш да намериш себе си и тъй като си много силна, знаеш, че твоят път не е този, по който Никълъс Чевли иска да те отклони. Напълно права си. Това може да те доведе до провал — погледни Мерилин Монро. Твърде много мъже и твърде много секс за продан я довършиха. Всеки път, когато се продаваш, ти губиш нещо от себе си. Според мен тя е стигнала дотам, че вече нищо не е останало от самата нея, никакво самоуважение. А фактът, че вече си преоткрила своето „аз“, ти дава силата да кажеш не — усмихна се. — Вероятно

смяташ, че аз съм последната жена в света, която би трябвало да говори така, след като съм имала трима съпрузи и кой знае колко любовници. Но те са били само такива — любовници. Обичали са ме и аз съм ги обичала. Никога не съм спала с продуцент или режисьор, за да получа роля.

Кейт усети как самоувереността, от която имаше такава нужда, укрепва, макар че я глождеха съмнения дали да не сложи „Деспар“ на първо място.

— Никога не съм познавала баща ти, но не смятам, че той би искал да подражаваш на сестра си, която е загубила толкова комисионни, колкото и е спечелила с нейните... методи. Съществуват мъже, но уви, те не са много, които се отвърщават от подобна търговия. Репутацията ѝ е като парола — прякорът ѝ обяснява каква е. Не смятам, че баща ти би желал да станеш толкова... известна — Шарлот я ободри с усмивка. — Ще има и други търгове.

Кейт поклати глава.

— Но не и като този и не тази година. Ако успея, ще се изравня с нея, а и ще привлече нови клиенти.

Явно, че бе дълбоко обезпокоена. Но се замисли върху думите на Шарлот и в тях прозря истината.

Никълъс имаше ложа.

— Фирмата ми спонсорира Ковънт Гардън — обясни той. — Това се харесва на клиентите — усмихна се. — Както и ти ми харесваш, мила ми Кейт. Изглеждаш прекрасно.

Кейт още веднъж благослови Шарлот, която ѝ препоръча рокля от тафта с цвят на бронз — една от най-хубавите на Брус Оулдфийлд. Кейт трепна, когато видя цената, но я купи.

В „Сомнамбула“ пяха много добри гласове и Кейт беше като омагьосана. Щом след последния от многото поклони завесата падна, тя се обърна със светнали очи към придружителя си.

— Беше фантастично... благодаря ти, Никълъс.

— Ти каза, че операта ти харесва — изправи се, за да обгърне раменете ѝ с наметката от тафта в същия цвят като роклята ѝ, поръбена с визон. — Самият аз не си падам чак толкова по музиката колкото теб.

— Музиката има притегателна сила — призна Кейт с мечтателна въздишка.

— Сигурно. Завиждам ти.

Кейт отвори уста, но пак я затвори.

„На вечеря ще му кажа“ — реши.

Отне им доста време, за да стигнат до стълбите и докато си проправяха път през претъпканото фоайе един глас с очарователен акцент измърка:

— Кейт? Мила моя, не можах да те позная.

Никълъс Чевли забеляза, че лицето на Кейт помръкна, когато видя поразително красивата жена, облечена със сапфирено синя копринена рокля и загърната в синя чинчила. Зад нея стоеше нисък приятно грозен мъж.

— Как си, мила ми Кейт? Какъв късмет да те срещна тук. Много отдавна не съм идвала в Лондон. Имам толкова работа на други места...

Сега вече гледаше открито Никълъс и протягаше ръка към него.

— Приятно ми е. Аз съм...

— Зная коя сте — каза той и вдигна ръката ѝ към устните си.

Блестящата усмивка на Доминик беше в съзвучие на сапфирите на врата и ушите ѝ.

— Никълъс Чевли — представи го беззвучно Кейт.

— А това е мой стар приятел — Раул дьо Шевини. Той работи тук във френското посолство.

Ниският мургав мъж се поклони над ръката на Кейт и в кафявите му очи тя улови искрица от съчувствие или съучастничество — не успя да разбере кое от двете. Нейната усмивка беше само движение на устните. Лицето ѝ остана неподвижно, тялото ѝ се смръзна. Испита внезапно и необяснимо чувство, че вече всичко е свършено и потрепери.

— Студено ли ти е? — загрижено попита Никълъс. — Чакай да потърся кола...

Всякаква жизненост се изпари от Кейт. След това я налегна призляващото усещане на сигурен провал. Не се изненада, когато и четиримата се качиха на големия черен ролс-ройс. Знаеше, че срещата не е случайна, известна ѝ бе и целта на Доминик — да направи така, че Кейт да не получи търга на Кортланд Парк. Доминик щеше да извърши

онова, което Кейт до този момент отказваше да направи — всичко, каквото желаше Никълъс Чевли в или извън леглото. Кейт започна да се гневи вътрешно. Как е могъл, помисли си. Как е могъл? Той е единственият, който би могъл да ѝ каже, че се виждаме с Никълъс. Сигурно се е върнал право в Ню Йорк и ѝ е разказал всичко. Как е могъл? Прилоша ѝ, понеже се почувства измамена. Дотук бе прехвалената политика на ненамеса на Блез Чандлър. Била е права, когато го подозираше, че във всеки случай ще подкрепя жена си, дори ще разруши надеждите на Кейт да догони доведената си сестра. Да дойде в Лондон сега, след като търгът ѝ на века предстои след няколко дни, беше доказателство колко важна смята задачата си Доминик. В мига, в който това ѝ мина през ума, усети, че някой я гледа и като се извърна от прозореца, срещна блесналите очи на доведената си сестра. В тях се четеше злоба, личеше, че тя си представя колко нещастна е Кейт. Сякаш ѝ казваше: „Предупредих те да не се залавяш с мен. Почакай, още не съм започнала борбата...“

Кучка! Без следа от усмивка, погледът на Кейт изразяваше: „Безсърдечна, студена, лукава, лъжлива кучка!“

Остатъкът от вечерта беше същински кошмар. Както си знаеше, всичко свърши така, че вечеряха четиримата, а Доминик упражняваше силата на сексуалността си върху Никълъс Чевли така, сякаш Кейт и французинът не съществуваха. Докато Кейт седеше и преглъщаше злочестината си, усети същия проблясък в очите на французина — наистина бе съчувствие. Той също си даваше сметка какво точно прави Доминик. Щом я покани да танцуват, тя се изправи — по-добре, вместо да седи на масата като невидима.

Той танцуваше добре. Беше с една глава по-нисък от Кейт и тя страдаща, впери поглед над рамото му, без да вижда.

— Знаете ли, не бива — рече ѝ той тихо.

Кейт се сепна.

— Какво не бива?

— Да я оставяте да спечели. Оттеглихте се от борбата още щом я видяхте. Защо?

Кейт слабо се усмихна.

— Забелязахте ли как я гледа?

— Той важен ли е за вас?

— Не както си мислите — отвърна Кейт, беше ѝ трудно да му обясни. Стори ѝ се, че гравитационната сила на земята се е променила, че тежи цял тон, най-вече сърцето ѝ.

— Аха... — кимна меко французинът. — Разбирам. Свързано е със съперничеството ви в бизнеса, така ли?

— Да.

— Знаех си, че има нещо — усмихна се накриво. — При Доминик винаги има нещо — известно време продължиха да танцуват мълчаливо, а по-късно я попита направо: — Защо не ѝ окажете съпротива?

— Не притежавам оръжията ѝ.

— Аха... — каза отново той, проумявайки. — Според мен тя е убедена, че няма да се противопоставите на по-голямата ѝ сила.

— Познавам собствените си сили — отвърна Кейт, — но те са насочени в друго направление.

— И тя, както винаги, трупа капитал.

— Вие като че ли я познавате добре.

— Вероятно по-добре от всеки друг, и то от години...

Този път Кейт се усмихна иронично.

— Значи все пак има приятели.

Той ѝ отговори със същата иронична усмивка.

— Тя стратегически разпределя приятелите си — той изглежда усети неприятното чувство, което изпита Кейт, защото продължи: — Човек взима каквото може.

„И ти ли?“ — помисли си Кейт. Какво можеше да каже за влиянието ѝ над мъжете? Дори върху такъв като Блез Чандлър. Болката пак я прободеше. Чувстваше се смъртно ранена. След Колорадо, след разбирателството, което ѝ се стори, че постигнаха, той успя да ѝ погоди това. Роло беше прав — не бива да вярваш на никого, никъде и никога.

— Може ли да се върнем на масата? — попита тя неочаквано.

Масата беше празна и когато Кейт обходи с очи дансинга, видя Никълъс да се усмихва към малкото, обърнато нагоре красиво лице, а погледът му беше такъв, че тя моментално извърна очи. „Боже — помисли си. — Загубена съм, загубих, загубих...“ Усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Смятам да си тръгнавам — успя да изрече със свито от сълзи гърло. — Утре имам тежък ден.
— Моля, нека да ви придружа.
— Недейте — искаше да остане сама. — Останете...
— Какво да предам на вашия... приятел?
— Че имам главоболие — изрече Кейт, докато всъщност я болеше сърцето.
— Правите грешка — каза той тихо.
— Не, само я повтарям.
Той стана заедно с нея, пое ръката ѝ и я вдигна към устните си.
— Бон шанс — пожела ѝ искрено.
Кейт принудено се усмихна, после се обърна и бързо излезе.
В таксито се облегна назад и се остави мъката да я завладее.
„Шарлот — каза си, — този път сгреша. Когато съм близо до, нея нямам никакво самочувствие...“

Когато се обади на Кейт сутринта да я попита как е минало Шарлот каза:

— Не биваше да я оставиш сама на бойното поле, Кейт. Трябваше да се бориш с нея.

— Как? Та тя упражнява някакво хипнотично въздействие върху мъжете, само един поглед им е достатъчен, за да я последват сляпо. Тя знаеше, че аз разбрах какво прави и се наслаждаваше на това! Просто бе решила да демонстрира силата си.

— Никълъс обади ли ти се?

— Не, но и не очаквам. Или пък най-после ще ми каже, че Кортланд Парк отива в други ръце.

— А планът ти? Смятах, че си напълно сигурна в него.

— Вярно е, но в Никълъс не съм сигурна.

Чу как Шарлот въздъхна.

— Така е, той не е човек, на когото можеш да разчиташ. Смятат го за несигурен клиент. Но виж какво, той е реалист. Целта му е да получи колкото се може повече от Кортланд Парк. Според завещанието на стария, той е наследник...

— Какво!

— Ти не знаеше ли?

— Никога не ми го е споменавал.

— Е, нямало е да ти го каже. Иска да получи всичко. И теб, и тлъстите пет процента. Останалото отива към някаква фондация, за да дава стипендии на млади американци, които искат да живеят и учат в Европа.

— Това поставя нещата на съвсем друга основа — каза Кейт с някаква надежда и ѝ мина през ума, че предишната вечер може да не е напълно загубена.

— Тъкмо затова не ти го е казал. Ако познавам Никълъс добре, а смятам, че е така, повярвай ми, той няма да позволи доведената ти сестра да го разколебае ни най-малко. Славата му на женкар е само димна завеса пред стародавната му любов към парите. Той поддържа много скъп начин на живот. Когато се стигне до крайния резултат, ще има финансово споразумение. Не се отчайвай, Кейт. Ако идеите ти за търга са такива, че му представят най-добрата финансова картина, той ще направи така, че ти да се заемеш с него, независимо какво му предлага сестра ти.

Никълъс Чевли нямаше намерение да променя решението си, което взе набързо, когато Кейт Деспар му разказа какъв е планът ѝ за Кортланд Парк. Беше толкова дързък, толкова зашеметяващ, като за нещо фантастично, а не за търг. Представителите на другите две къщи бяха доста предпазливи, размисляха и проявиха самоувереност в първоначалната цена, която дадоха, но той знаеше, че добрият търговец може да направи разликата, а ако станеше дума за възможности за продажба, не се съмняваше, че „Деспар“ бие всички.

Не го съобщи на Кейт, защото тя го интригуваше. Много отдавна не беше срещал толкова свежа, невинна жена, достойна да бъде вкарана в леглото. Беше му забавно да я гледа как се стеснява, как се изчервява и колко е сладка. Това го очароваше. Той усещаше, че тя се раздира отвътре, направо отчаяно искаше да получи търга. А той изчакваше да види докъде ще я доведе отчаянието. Например в леглото му.

Когато се върна на масата и откри, че си е тръгнала, веднага разбра защо. Все пак, много малко жени могат да се сравнят с насочената устремено към целта си Доминик дьо Вивие. Докато

Доминик разкриваше чара си, той ѝ оказа подobaващото внимание. Никълъс беше последният мъж, който би пренебрегнал подобни достойнства.

А те бяха, както си мислеше той на другата сутрин, къпейки се под душа на разкошната баня на Доминик, точно такива, за които беше чувал. Самият той притежаваше огромен сексуален апетит и съвсем спокойно можеше да има няколко жени на ден, но Доминик дьо Вивие се оказа невероятна. Дори когато той се изтощи, тя беше способна на още, на много повече. Отдавна не беше прекарвал нощ на подобна безгранична еротика. „Сега — помисли си, усмихвайки се на себе си — Доминик ще ми представи сметката.“

Тя го стори със същото изящно умение. Нито веднъж не спомена думата „недей“. Много заобиколно омаловажи заварената си сестра, като изтъкна, че тя още е новачка, че не е доказала възможностите си и че той би поел риск с нея.

Той я слушаше сериозно и кимна с благодарност.

— Благодаря ти за несъмнено специализирания съвет — каза най-накрая. — Разпитах тук и там и трябва да ти съобщя, че не само ти мислиш така. Ако покойният Шарл Деспар беше жив...

— Това наистина би било различно — каза Доминик с лека въздишка. А после с идеално дозирана загриженост продължи: — Нали разбираш, тревожа се заради името на „Деспар“. Ако не се направи както трябва, подобен търг би имал катастрофални последици.

— Вярно е — съгласи се той веднага.

— Знаех си, че ще ме разбереш...

— Естествено — увери я той, тъй като всичко му стана съвсем ясно. Кейт Деспар водеше борба на живот и смърт. Тя беше онази Деспар, за която тази красива дребна жена се тревожеше. „Продължавай — помисли си. — О, нямаш представа какъв удар по самочувствието си ще получиш.“

— Да можех да остана в Лондон още малко — казваше Доминик, — но днес се връщам в Хонконг.

— О, да, за твоя търг на века. Дори аз чух за него.

— Смятам, че ще събуди голям интерес — измърка скромно Доминик.

— Искан ми се и аз да дойда — изрече той искрено. — Сигурен съм, че ще бъде нещо забележително — реши да не се вижда повече с

нея. Твърде опасна е. Веднъж щом разбере, че не е успяла, ще го включи в списъка на враговете си.

Той се изправи с идеално премерено съжаление. Тя сви рамене в съзвучие. Той установи, че и на двамата им се иска да се разсмеят, след като бяха изиграли най-доброто си представление. „Никой от нас не дава и пукната пара за другия — помисли си той. — Да, твърде опасна е. Но жалко, да, определено жалко.“

Никълъс изпрати цветя на Кейт с бележка, в която изразяваше съжаление и написа, че когато се почувства по-добре, вероятно би му разрешила да се видят отново.

Обади се на приятеля си в Министерството на околната среда. От страна на правителството нямаше промяна по отношение на Кортланд парк. Икономическото положение не било както трябва и тъй нататък, и тъй нататък.

Кейт пак репетираше аукцион, когато ѝ съобщиха, че Никълъс Чевли желае да я види.

— Бихте ли ми казали да почака — нареди тя решително и под одобрителната усмивка на Дейвид Холмс стигна до края на търга.

— Много добре, Кейт — каза ѝ той щастлив. — Напредваш невероятно бързо. Предупредих те, че е нужна само упорита работа и трябва да ти съобщя, че ти здраво си залегнала.

— Наистина ли съм добра? — попита тя.

— Така смятам. Време е да проведеш първия си аукцион. Другата седмица ще има търг на миниатюри от времето на кралица Елизабет. Уверен съм, че ще можеш да се справиш с него.

Кейт рязко си пое дъх.

— Сигурен ли си?

— Ти научи много — каза ѝ той сериозно. Баща ти би се гордял с теб.

— Това е най-голямата похвала — отвърна тя. — Благодаря ти, Дейвид.

Когато влезе в кабинета си, Никълъс Чевли стоеше до прозореца. Обърна се и се усмихна.

— Надявам се, че се чувстваш по-добре...

— Много по-добре — отвърна му откровено Кейт.

— Добре. Сега ще ти съобщя една новина, от която ще подскочиш от радост. Правителството няма претенции към Кортланд Парк.

Тогава Кейт разбра, че е спечелила. За миг ушите ѝ забучаха, а сърцето като че ли щеше да се пръсне в гърдите ѝ.

Той отгатна реакцията ѝ по изразителното ѝ лице.

— Да — усмихна се. — От името на изпълнителите на завещанието на покойния Джон Рандолф Кортланд съм упълномощен да ти предложа да продадеш на търг имуществото на имението във време, когато е удобно за теб, но не по-късно от 3 декември тази година.

Кейт разпери ръце и го прегърна здраво, радостта ѝ се предаде и на него. „Тя наистина е странна смесица — помисли си той, изпитвайки някакво странно чувство на нежност, което обикновено не му се случваше с жени, освен ако не е в леглото. — Толкова определено твърда и решителна, когато се отнася до работата ѝ, толкова несигурна и свита по лични въпроси.“ Сега, след като се съвзе, тя се изчерви по нейния трогателен начин и изрече срамежливо — официално:

— Благодаря. „Деспар“ ще направи всичко, което е най-добро за вас.

— Сигурен съм.

Тя като че се поколеба и го изгледа със страх.

— Кое най-накрая те убеди?

Той разбра, че дори и сега трябваше да я увещава.

— Проектът ти, разбира се. Той е блестящ. Съдържа идеи, които ще създадат съвсем ново отношение към аукциона. Напълно съм убеден, че ще успееш да вземеш първоначално определената цена, която фиксира.

Всичко това изрече с много сериозна физиономия, но и двамата знаеха какво означава. Доминик наистина се е опитала да го подкупи, той я беше свалил, направил си бе удоволствието с нея, но то не се бе отразило върху решението му. Човек нещо печели, друго губи — това се четеше по изражението на красивото му лице.

Кейт сподави удивлението си. Доминик не е успяла! Тогава си спомни разсъжденията на Шарлот. За Никълъс Чевли сексът не беше лошо нещо, но и за него се плащаше.

— Смятам, че трябва да се почерпим по тоя случай — каза тя весело.

Никълъс Чевли ококори очи, когато видя бутилката „Дом периньон“ 59, която тя му подаде да отвори.

— Страхотно — рече одобрително той.

Кейт наля светлото вино в две високи чаши, подаде му едната и мълчаливо вдигна своята за Роло, който летеше над Тихия океан. Когато й позвъни, той не й остави телефонен номер, така че нямаше как да му съобщи добрата вест.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Новината, че „Деспар“ е избран, за да подготви търга на Кортланд Парк, бе отразена във всички вестници, имаше съобщение и по двата канала на телевизионните новини. Кейт я интервюираха, фотографираха. Служащите от „Деспар“ ликуваха. Телефонът на Кейт не спираше да звъни, телеграми идваха отвсякъде. Клиенти — стари и нови — изразяваха поздравленията си, а благоприятният страничен ефект бе, че се появиха още предложения за търгове, включително на колекцията от бижута на Корнилия Фентрис Гарднър. Тя беше единствена дъщеря на херцог Фентрис — американски мултимиллионер, оженил се за английска аристократка още преди Първата световна война. Нейна страст били бижутата, говореше се, че колекцията съперничи на тази на английската кралица.

Когато попечителите на имуществото ѝ се обадиха, Кейт веднага се консултира с Хю Стрейкър — началник на отдела за скъпоценните камъни — и тъй като самата тя не разбираше много от камъни, прояви такт и го остави той да говори. Разбра, че след като новината за Кортланд Парк се е разнесла, присъствието ѝ се превърнало в такава примамка, че Хю е решил да използва ситуацията. Тя му внуши няколко идеи — например по време на аукциона манекенките, които щяха да представят накитите, да бъдат облечени с рокли от висшата мода. Така бижутата щяха да изпъкват най-добре. Постигнаха бързо споразумение, а датата на търга определиха за след четири месеца.

— За Бога, Кейт! — възкликна Хю, когато се върна с такси в „Деспар“. Ще направим истинска сензация. От време на време сме имали хубави неща за продан, но нищо подобно на това! Идеята ти да използваме манекени беше изумителна! Видя ли им физиономиите? Толкова е близко до ума... защо никой не го е направил по-рано?

— Защото ме е нямало — отвърна му Кейт с блеснали очи.

— Скъпоценните камъни никога не губят стойността си, а освен камъните, самата изработка е забележителна. При наличието на Кортланд Парк и това малко съкровище, би трябвало да се откъснеш далеч напред, това мога да ти кажа.

— Е, днес е последният ден на търга на века и според Джеймс Грийв, печалбата от продажбите я изпраща направо в орбита. Ще имаме нужда от всичко, до което се доберем.

— И ще го получиш — каза уверено Хю. — Един успех влече след себе си друг...

Доминик се чувстваше точно така. Всичко вървеше точно по план. Сякаш съдбата се превърна в неин послушен слуга. Както и трябваше да бъде, след като чу за измамата на Никълъс Чевли. Тогава избухна, започна да хвърля предмети, да крещи, а прислужниците ѝ избягаха уплашени. Той ще си плати за това... Както и тази негова съучастничка — невинната на вид Кейт Деспар. При откриването на аукциона в Хонконг наредбата на залата направи истинска сензация — дизайнът като в палат, блестящата ѝ поява и най-накрая самите предмети вдигнаха високо наддаванията. В края на първия ден тя надмина условните петнайсет процента. Вторият ден беше още по-добър и като умен генерал, какъвто беше, запази най-доброто за най-накрая.

Сега, застанала на трибуната и оглеждайки публиката, разгорещена от алчност и възбуда, тя се усмихна на себе си. Общата постигната сума вече приближаваше двайсет милиона американски долара. Ще надхвърли тая цифра. Наистина, всички толкова желяеха да се похвалят, че са купили нещо от търга на века, че цените бяха невероятни. „Малката вече наистина ще трябва много добре да се справи с Кортланд Парк, за да ме бие“ — помисли си Доминик, докато представяше последните два предмета: коне Танг. Беше напълно искрена, когато каза пред захласнатата публика, че са най-добрите образци, които някога е имала привилегията да продава.

Започна бясно наддаване. Когато удари за последен път с чукчето за пет милиона хонконгски долара, които китаец бе наддавал само с леко кимване на главата, откъм присъстващите европейци в залата избухнаха спонтанни ръкопляскания. Китайците стояха неподвижни като статуетките, които тя продаваше.

После дребната ѝ фигурка в червено и златно бе обградена от хора, които много искаха по-късно да се похвалят, че са разговаряли с нея или пък просто да я поздравят в тази паметна вечер. След

дълбокото съсредоточение би трябвало да се чувства като изстискана, но се представи като спокойна и въздържана във всичко и с всички, макар всъщност да бе дълбоко развълнувана. Позира на фотографии, отказа шампанско, но прие чаша ароматен чай, от който отпиваше, докато слушаше бърборенето и хвалбите.

Едва много по-късно в стаята си с копринени завеси, облицована с огледала, седнала в кръглото въртящо се легло, след като по предпочитания от нея начин се бе освободи от насъбраното напрежение, тя се пресегна, взе бутилката с шампанско от кофичката с лед, сложена върху масичката до леглото, наля в две чаши и подаде едната на китайския си партньор и любовник.

— Успяхме! — изрече ликуващо. — Две тежки години на планиране и работа, но имахме късмет, провървя ни!

Любовникът ѝ китаец сведе очи.

— Не съвсем...

Доминик се засмя. Никога не беше срещала мъж като Чао Ли. Беше изискан представител на петхилядна цивилизация, скрила се под лустрото на най-новото във високите технологии. Беше само няколко сантиметра по-висок от нея, идеално сложен. Сексът му беше обратнопропорционален на височината му, но онова, което правеше с него я изумяваше — нея, която смяташе, че знае всичко.

Китайците бяха изобретили толкова много неща, които западняците откриха векове по-късно, така че не бе изненадващо всичко онова, което бяха измислили и в секса. Наименованията на онова, което правеше бяха също тъй изтънчени, както и действията, които ги съпровождаха. Беше способен да се въздържа чак докато тя поискаше освобождение, карайки я да преживее разтърсващ оргазъм или „облаци и дъжд“, както китайците го наричаха. След него тя винаги се чувстваше като изцедена както след никой мъж, дори след съпруга си. Единствено Чао Ли можеше да я докара до положение почти останала без живот да крещи задъхано като животно. Това ѝ харесваше.

Почти толкова, колкото и търгът на века.

— Какви цени само! — изрече гърлено, като се сви до него върху натрупаните възглавници. — Невероятна алчност.

— Казвах ти — промълви Чао Ли.

Доминик се изкикоти.

— Алчни да купят фалшификати?

— Но какви фалшификати, благоразумно разположени сред истински предмети за всеки случай...

— Вярно — Доминик погледна любовника си. — Наистина са изключителни — леко прокара пръсти по златистото му тяло. — Пак ли няма да ми довериш кой ги произвежда?

— Казал съм ти. Не мога. Условието да ни ги дадат за продан беше да не задаваме въпроси.

— Колко обичате тайнствеността вие, китайците — изрече думите с игрив тон, но те имаха режеща острота.

— Колкото повече хора знаят, толкова по-голяма е опасността да ги разкрият. Ти си получи своята печалба, а те — тяхната. Защо се ровиш там, където не ти е работата?

„Защото не обичам да съм извън нещата“ — помисли си тя. Чао Ли можеше да бъде непоклатимо мълчалив, което също е китайска черта. Когато той ѝ предложи плана си, в началото тя се отнесе скептично — опасно е да се търгува с фалшификати, тъй като съществуват твърде много научни методи да бъдат разкрити. Но след като ѝ показа един от тях, тя разбра, че е попаднала на нещо невероятно. Попита го как, къде, кой ги прави, но получи отговора, че или ще приеме статуетките за продан, без да задава въпроси, или те ще си намерят друг начин да ги продадат. Тя веднага се съгласи и реши да изчака благоприятен момент. Но в течение на двете години, които им бяха нужни, за да произведат необходимото количество статуетки, всичко това се държеше в пълна тайна. Заета със задачата да се подготви пазара чрез грижливо пускани слухове и да се отпечата каталог, който сам по себе си беше произведение на изкуството, тя така и не узна повече. Само съмненията ѝ се разсеяха. Чао Ли ѝ беше казал твърдо и уверено, че купувачи няма да липсват. Хонконг е идеалното място да се пласират такива предмети, а моментът също бе точно подбран. Комунистически Китай се готвеше да навлезе там, затова хората се стараеха да инвестират парите си в ценни и леснопреносими предмети на изкуството. Оказа се прав във всяко отношение. Цените надминаха даже внимателно обмислените ѝ предположения. Вече нямаше начин Кейт Деспар да я настигне.

Забеляза, че присъстват специалистите по китайско изкуство от „Деспар“, „Сотби“ и „Кристи“, както и от други известни аукционни

къщи, но се разочарова, като не зърна Кейт Деспар. Нали все пак нейната специалност бе китайски порцелан и керамика. Сигурно не е дошла, защото е преценила, че това е краят на надеждите ѝ. Доминик се засмя.

— Какво има?

— Сетих се за коня, който заварената ми сестра продаде на Ролф Хобарт... онзи, който тя, без да се колебае заяви, че е истински. Щом тя тогава се заблуди, тогава ще излъжем всички.

— Нали ти казах — промълви отново Чао Ли.

— Определи, че е отпреди две хиляди години. — Още веднъж се изкикоти. — С какво удоволствие бих ѝ доверила, че е на не по-малко от две.

— Ако го беше направила, сега нямаше да си с мен.

Тя обърна глава и се взря в блестящите бадемовидни очи. Неочаквано потрепери.

— Никакви въпроси — повтори той.

— Никакви въпроси — съгласи се тя с лекота. „Засега“ — помисли си. За нея оставаше утешението, че е успяла да излъже всички. Това ѝ харесваше. Всички тези самомнителни специалисти и техните помпозни преценки. Измами ги и се наложи, фактът си е факт. Не че се беше съмнявала. Временният провал, в плановете ѝ, причинен от Кортланд Парк премина. Отсега нататък Кейт Деспар я очакваше само неуспех.

Усети, че Чао Ли отново се осенява от любовно вдъхновение и мигновено изпразни съзнанието си от всичко, освен него. Не че имаше възможност да мисли, за каквото и да е, щом той започнеше...

Пронизителният звън на телефона събуди Блез Чандлър. Той хвана слушалката и изръмжа раздражено:

— Да?

— Точно това си мислех, че ще кажеш, момче.

— Херцогиньо? — Седна в леглото и запали лампата. — За Бога, четири часът през нощта е.

— Но не и тук. Съжалявам, че прекъснах съня ти или каквото там правиш, но звъня по спешност.

Тревогата в гласа ѝ го накара да се разсъни за секунди.

Във връзка с кого? Ти добре ли си? Не е за мен, отнася се за Кейт Деспар...

Блез изруга.

— Сега пък какво има?

— Старият педераст, на когото тя толкова държи, е бил нападат в Хонконг. Откарали са го в болницата „Кралица Елизабет“, но разговарях с Бени Фонг и го помолих да го преместят в клиниката „Чандлър“. Кейт вече е заминала. Искам да отидеш там и да видиш какво можеш да направиш. Колкото е възможно по-бързо.

— Какво, по дяволите, е търсил Роло Белами в Хонконг?

— Предполагам, че е присъствал на търга на жена ти. Само не ми казвай, че не знаеш за него.

Блез пропусна намека ѝ.

— Той какво общо има с нападението?

— Тъкмо това искам да разбереш. Позвъних в Лондон да си поприказвам с Кейт, а оттам ми казаха, че онзи ден е тръгнала за Хонконг.

— Херцогиньо, казвал съм ти го и по-рано и пак ще ти го повторя. Не ме превръщай в ангел хранител на Кейт Деспар. Достатъчно голяма е да се грижи сама за себе си.

— Това ми е известно, но се съмнявам дали по-рано ѝ се е случвало да се справя с нещо подобно. Освен това — продължи лукаво старата дама, — Шарл не те ли помоли да я държиш под око?

— Да, да я държа под око, но не да бдя над нея.

— Едно и също е. Този човек ѝ е много близък, а тя е съвсем разстроена. Искам да отидеш там, за да има на кого да се опре. Безпокоя се, че Кейт е там напълно сама с човек, който вероятно умира и който е най-близкият ѝ приятел. В такъв момент трябва да има някой до нея. Ще го направиш заради мен, нали? — продължи глухо: — Обикнах това дете, Блез.

— Хайде, херцогиньо — каза безучастно Блез. — Не мелодраматизирай.

Тя изкрещя в слушалката:

— Тогава го направи, защото аз ти нареждам, разбрано ли е? Все още аз дърпам конците. Не те моля за кой знае какво, нали?

„Не било много“ — ядосан помисли Блез, но каза само:

— Добре, ще се опитам да тръгна веднага.

— Така те искам, момче — каза с обич старата дама. — Обади ми се, за да ми разкажеш какво си открил.

Тя прекъсна разговора внезапно, както обикновено. Блез окачи слушалката, изчака миг, пак я вдигна и набра номер.

— Бени, Блез Чандлър е.

Заслуша се, докато Бени Фонг, който управляваше „Чанкорп“ в Хонконг му описваше подробно положението. Сетне каза:

— Добре, в общи линии ми стана ясно. Подразбери всичко, което можеш — кой, къде и какво е сторил, дали полицията се е намесила и къде е отседнала Кейт Деспар. Аз излитам с първия полет, посрещни ме на летището. Надявам се, че ще си свършиш добре работата както винаги, Бени. Баба ми се е...

— Ще бъде направено, шефе — отвърна весело Бени.

Коего означаваше, помисли си с усмивка Блез, че когато пристигне в Хонконг ще знае вече всичко, включително името и квалификацията на доктора, който се грижи за ранения.

В самолета, вместо да навакса част от загубения сън, той се размисли за последното си отиване в Хонконг само преди седмица. Нарочно промени програмата си, за да се види с жена си в навечерието на откриването на шумно рекламирания ѝ търг. Но тя нямаше време за него, мислеше само за аукциона, но разбра, че моментът не е подходящ да го отблъсква. Тогава, на всичкото отгоре, за пръв път в живота си той не успя с жена. Доминик побесня. Това прерасна в най-големият скандал, който някога бяха имали. Тя се разсърди, че си е загубила времето, той пък се почувства унижен. Нито веднъж в двайсетгодишната му практика, която се развиваше много успешно — това Доминик можеше да го потвърди, — не му се бе случвало да не усети привлекателността на другия пол. Сега за пръв път, откакто изхвъркна от спалнята ѝ, започна да търси причината.

Умората се изключваше. Беше отпочинал и копнееше за нея. Защо обаче срещата им се оказа тъй унизително безплодна? Може би защото тя го държа дълго време далеч от себе си и натрупалото се желание го бе раздразнило. Все пак, преди едно докосване, поглед, мирисът на това великолепно тяло с копринена кожа и вида на изключително красивото ѝ лице бяха достатъчни, за да възбудят огромен глад. Веднъж бе казал на шега, че ако ѝ трябва доказателство,

че той действително е мъртъв, трябва само да застане пред ковчега му. Сега тя не само се наведе, но коленичи пред него и нищо...

Последвалата кавга беше кулминационната точка. По-рано нарочно бе възбуждал разпавии заради удоволствието да се сдобрят след това. Но не и този път. Може би е трябвало да отиде и да се чука с друга. За да оправи функциите си. Щеше да му бъде за пръв път за двете години, откакто бяха женени. Доминик му беше повече от достатъчна. Тогава защо се случи така? Защо погледна съвършеното й тяло и не усети тръпката на желанието да го притежава? Чувството си беше отишло, както пеят в песните. Дали онова, което започна тъй скорострелно, щеше да свърши по същия начин?

Вторачен в тежките облаци отвън, той не можа да стигне до никакъв извод.

Бени Фонг беше на летището и, както обикновено, магическата дума „Чанкорп“ улесни и ускори всички формалности. Блез мина на въпроса:

— Окей, Бени. Какво научи?

— Зле е. Многобройни фрактури включително и на тазовата кост. Наложило се е да извадят далака му. Но най-зле е мозъчната му дейност, затова е в кома. Според изследванията, мозъкът му работи, но не както трябва — на забавени обороти. Докторите до един казват, че шансовете му са петдесет на петдесет и че всичко ще се разбере през следващите четирийсет и осем часа.

— Къде е намерен?

— Паднал до една врата. На самата граница с оградения град.

— Какво по дяволите е правил там?

— Бил е облечен и гримиран като китаец — допълни Бени.

— Какво!

— Точно така... Не знаели, че е европейец, докато не го закарали в болницата „Кралица Елизабет“ и не започнали да го събличат.

— Тогава как са го идентифицирали?

— Двайсет и четири часа преди това китаецът, при когото е бил на гости, е дал съобщение, че е изчезнал.

— Китаец ли?

— Мъж на име Линг По. Има антикварен магазин. Добра репутация, нищо нередно. Твърди, че Роло му е стар приятел, с когото не се е виждал от години.

— Затова ли е дошъл в Хонконг?

— Твърди, че е бил на частно посещение, което искал да съчетае с търга на мисис Чандлър. Официалният представител на „Деспар“ е бил някой си мистър Джеймс Грийв, който отседнал в хотел „Мандарин“, където се проведе търгът.

„Какъв ад“ — помисли си Блез. Каква двойна игра е играл Белами?

— А полицията?

— Очакват ви. Съобщих им, че пристигате. Натам сме тръгнали.

В полицията бяха много любезни, проявиха уважение към Блез Чандлър от „Чанкорп“ — една от най-големите фирми в града.

Те потвърдиха онова, което Бени вече му беше казал: че мистър Линг Пое уважаван дилър на антики в Хонконг и се занимава с тази дейност от много години. Позвънил им, че мистър Белами изчезнал, и не се е прибирал, след като се облякъл като китаец и излязъл. Бил е актьор, казал им Линг По, искал да провери дали умението му да се гримира и да играе ще му послужи на улицата. Обещал да се прибере за вечеря, а след като не се върнал до шест часа на другата сутрин, По се обадил в полицията. Междувременно в една от болниците докарали ранен китаец, който под кръвта и грима се оказал европеец. Линг По идентифицирал изчезналия си приятел.

— Значи е бил нападнат? — попита Блез.

— Вероятно. Много жестоко е бит — пак се изкашля. — Мисля, че мистър Белами е хомосексуалист.

— Да — отвърна Блез.

— Това може да има значение за случилото се, но любопитното е, че е намерен на онова място. Европейци не се осмеляват да влязат в оградения град, дори и да са преоблечени като китайци.

— Разбрах, че е искал само да приложи актьорските си способности — сви рамене Блез, омаловажавайки станалото.

— Вероятно. Научих, че мистър Белами е бил в Хонконг по време на войната.

Блез не показва изненадата си, нито пък инстинктивното си убеждение, че в тая работа има много повече.

— Носил ли е в себе си пари, документи, паспорт? — поинтересува се той.

— Според Линг По, само пари.

Главният полицейски инспектор придружи Блез до колата му. Като много важна персона в Хонконг, към него се отнасяха с голямо внимание.

Стиснаха си ръцете и Блез и Бени си тръгнаха.

„Ето ти сега работа“ — помисли си главният полицейски инспектор, докато влизаше в сградата на полицейското управление. Какво общо има могъщата „Чанкорп“ с човек като Роло Белами? Тогава кой точно е Роло Белами? Вероятно няколко въпроса в известни кръгове в Лондон ще му изяснят положението.

Клиниката „Чандлър“ беше построена от Агата Чандлър, когато при едно от посещенията си в Хонконг видя условията в безплатните болници в града. Тя имаше слабост към китайците — дядото на Бени Фонг беше работил при баща ѝ и веднъж спасил живота му, когато го нападнала разярена мечка. Черният Джек бил толкова благодарен, че платил образованието на най-големия син на Фонг — умно момче, което по-късно започнало работа в корпорацията „Чандлър“. Агата пък помогна на Бени — най-големия му син, на когото беше кръстница — и от няколко години той много добре управляваше хонконгския клон.

Заведоха Блез в интензивното отделение. Веднага зърна Кейт, не можеше да сбърка яркия цвят на косата ѝ. През огромния прозорец към стаята виждаше всичко съвсем ясно. Роло лежеше на високо легло, а изводите на безброй заобикалящи го апарати, бяха прикачени към тялото му. Главата му беше бинтована, лицето също. Тръбички се подаваха от носа, от устата, по ръцете и се извиваха навътре под завивките. Двете му ръце бяха в шини, а двата му крака — опрени на люлка.

„Господи! — каза си ужасен. — Какво, по дяволите, се е случило?“

Кейт не вдигна очи, когато той отвори вратата по обичайния си безшумен начин. Вниманието ѝ беше насочено към бледото и обезобразено от удари лице на Роло. „Не че нейното изглежда много по-добре.“ — помисли си Блез и изведнъж ѝ се ядоса. Имаше наистина ужасен вид, скулите ѝ изпъкваха, бузите ѝ бяха хлътнали, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Един Господ знаеше откога седи така.

Когато промълви името ѝ, тя вдигна, очи и за миг, когато видя кой е, лицето ѝ като че светна от радост и облекчение, после сякаш някаква ръка изтри израза му и то стана непроницаемо.

— Какво правиш тук? — беше всичко друго, но не и поздрав за добре дошъл.

— Херцогинята се обадила да си поприказвате. Казали й, че си тук. Естествено, прати ме да проверя.

Ледената маска се стопи за кратък миг.

— Толкова мило... — направи жест към стаята. — Всичко това... кажи й, че за мен означава много, за нас...

— Разбира се, ще й предам. Как е той? — попита, за да чуе нейната версия.

— Зле. Много зле.

— Откога си тук — при Роло искам да кажа?

— Откакто пристигнах.

— Кога беше това?

Намръщи се, сякаш й беше трудно да си спомни, после махна с ръка.

— Има ли значение? Тук съм и толкоз.

— Яла ли си, спала ли си?

— Пих кафе, изядох един сандвич. Не съм гладна.

— Сигурно си уморена.

— Защо? Та аз само седя.

— И докога? От докторите разбрах, че има слаба надежда да дойде скоро в съзнание. Комата му е дълбока.

— Знам, и на мен така ми казаха. Но винаги има вероятност, а аз искам да бъда край него за всеки случай.

— Ако това се случи, а теб те няма, винаги ще те извикат.

— Не — отрече Кейт. — Дошла съм, за да бъда с Роло. Той има нужда от мен. Когато ми е бил необходим, винаги е бил до мен. Сега е мой ред.

Блез приближи още един стол и го постави от другата страна на леглото.

— Какво е правил в Хонконг?

Получи поглед, в който се прокрадваше съмнение.

— Посетил е търга на века на съпругата ти, разбира се.

— Тогава как е станало така, че е стигнал точно пред вратите на Заградения град? Туристи никога не пристъпват там, дори много китайци не смеят да ходят. Мястото е опасно.

Кейт се беше втренчила в червено — бяло — синьото лице на Роло.

— Откъде да знам — прошепна.

Лъже, сигурен беше. Защо? Той не само се изненада, но и се ядоса. Бяха превъзмогнали първоначалната неприязън, мислеше си, че бяха постигнали примирие. Напоследък тя се държеше по-свободно с него, станала бе по-доверчива и колкото повече се задълбочаваше в работата си, толкова по-добра ставаше. Независимо какво казваше на баба си, той се радваше на посещенията си в Лондон и всеки път се чудеше какво още е доразвила не само в облеклото, но и в личността си. Сега го гледаше като непознат, говореше му като на враг и го лъжеше като предател.

— Знаеш ли какво представлява Заградения град? — запита я.

Тя поклати отрицателно глава.

— Това е политически анахронизъм, никой не го управлява, там няма закони, вихрят се улични банди. Защо Роло е ходил там? Там, доколкото знам, няма барове за хомосексуалисти.

— Не знам — излъга Кейт.

— Той познава ли Хонконг?

След миг му отвърна без желание:

— Идвал е тук по време на войната.

— Като какъв?

— Бил е в Националната служба по осигуряване забавления на войниците.

„А сега?“ — помисли си Блез. Може тогава да са го взели като актьор, но дали под прикритие на униформата не се е занимавал и с друго? Това е доста честа практика, но все пак Роло Белами да работи под прикритие е направо смехотворно! Белами шпионин? За Бога! Въображението го отнесе твърде далеч. Тогава, обаче, защо Кейт го лъже? Каква може да е истинската причина за пристигането на Белами в Хонконг? И какво е търсил край Заградения град?

Там е ключът, сигурен бе. Не отвън, където са го намерили, а вътре из тъмните улички, които водят към сърцето на града — истинския китайски квартал. Мястото на Роло Белами би трябвало да бъде в богатия център, би трябвало да отседне в хотел „Мандарин“, а не при някакъв китаец — собственик на антикварен магазин.

Всъщност, кой беше този човек? Защо Роло се е преоблякъл като китаец?

— Той говори ли китайски? — попита Блез.

— Не съм чувала да може.

— Има ли други приятели тук, освен човека, при когото е отседнал?

— Щом е бил тук по време на войната...

Не му казва истината. Защо? Защо изведнъж така започна да се отнася с него? Откри, че търпението му, което в най-добрия случай не можеше да продължи дълго, бързо го напуска. Това досадно момиче му тежи като камък на врата.

— Ти ли го изпрати тук?

— Не.

— Негова ли беше идеята?

— Каза, че един стар приятел му писал и го поканил да дойде, а това бе и възможност да види търга.

— Но нали Джеймс Грийв бе изпратен за това.

— Какво от това? Аз да не съм му пазачка? — тя го изглежда.

— Не, но нали той е твой пазач? — думите на Блез я шибнаха като камшик.

Лицето на Кейт отново стана каменно.

— Какво ти става, по дяволите? — избухна той. — Държиш се, сякаш аз съм го пребил.

Не му отговори, но мълчанието ѝ като че го обвиняваше.

— Той обади ли ти се, докато беше тук? — запита, сдържайки яда си.

Тя поклати глава, но тъй като внезапно се скова, Блез разбра, че го лъже. „Тая кучка да върви по дяволите! — изръмжа вътрешно. — Какво всъщност става тук?“

Роло се бе обадил на Кейт вечерта след първия ден на търга, за да ѝ докладва астрономическите цифри, оправдаващи качеството на предметите.

— Същите като нашия мил кон — каза ѝ.

Кейт почувства как сърцето ѝ подскочи.

— От същия източник ли? — поинтересува се тя предпазливо.

— Не мога да го потвърдя в момента, но работя по въпроса. Едно ще ти кажа: убеден съм, че случаят е идентичен.

— Не може да бъде! — изуми се Кейт. — Не би посмяла! Номерът ѝ не би минал да продава така масово!

— Никакви въпроси — бе я прекъснал бързо Роло. — Поне докато не получа отговорите.

— Според мен, си полудял — бе казала Кейт, но изведнъж и необяснимо защо я бе дострашало. — За Бога, не прави нищо сам.

— Нали знаеш, че не обичам колективната работа — бе отговорил надменно Роло.

— Тогава прибери се вкъщи! Видял си достатъчно. Върни се и ще обсъдим...

— Какво, тъкмо когато започнах да се забавлявам? Забравил съм удоволствията, които предлага Хонконг. А ти бъди добро момиче и си гледай магазина. Пак ще ти звънна — той бе затворил преди тя да каже каквото и да било.

Сега я побиха тръпки. Права бе. Тук има нещо тъмно и страшно. Ако се изтърве, всяка нейна дума ще стигне направо до жена му. Ясно ѝ бе, че не може да му има доверие, без значение на колко засегнат се прави. Като вдигна очи към него, погледът ѝ пак беше изпълнен с омраза и неприязън. Не, на никого нищо нямаше да каже. Разполагаше единствено с подозренията на Роло, а освен това си даваше сметка, че Блез Чандлър е в противниковия отбор. Той идва редовно в Хонконг, нали? Ако сега съпругата му е извършила най-чудовищната фалшификация, която светът на изкуството познава (макар това още да не се знаеше със сигурност), то трябваше да му е известно. А когато всички узнаеха... Призля ѝ. „Деспар“ ще бъде унищожен. Тя ще бъде съсипана. Всички години, през които е работил баща ѝ, ще отидат на вятъра. Нямаше представа какво е открил Роло, само знаеше, че по тази причина е на косъм от смъртта. Имали са намерение да го ликвидират, сигурна бе. Лекарите ѝ казаха, че има късмет, че не са го убили.

Коеето я доведе до друга ужасяваща мисъл. Живият Роло представляваше опасност, тъй като е трябвало да бъде умъртвен. Онзи, който е искал да бъде убит, вероятно продължава да го смята за заплаха, а когато човек се бои, става неуправляем. Изведнъж Кейт я обзе страх. Достатъчно вече познаваше доведената си сестра, за да знае колко е опасна дори когато никой не я заплашва. Не може да има доверие на никого. Особено на Блез Чандлър, въпреки външната му

проява на съчувствие, защото в края на краищата е съпруг на Доминик. Тъкмо затова се налагаше да го лъже.

Блез реши, че е време да разведри обстановката.

— Сега ще те заведа в хотела, имаш нужда от сън. Не възразявай — рече с тон, който я накара да свие устни, защото тъкмо се канеше да каже нещо. — Помъчи се да проявиш разум. С какво ще помогнеш на Роло, ако се изтощиш? И да се свести, той ще има нужда от силата ти, а ти вече съвсем си я загубила. Наспи се хубаво, нека умът и тялото ти си починат, и тогава се върни. Нали и той би казал така?

Кейт трябваше да признае, че е прав. Роло ненавиждаше мъчениците — наричаше ги „най-егоистичните хора на света“. „Занимава ги само тяхната жертвоготовност“. Да, но ако докато я няма той се събуди и каже нещо, нещо важно, което не бива да пропуска...

— Не се дръж отново като досадното момиче, с което се запознах — предупреди я Блез. — То никак не ми хареса.

Не биваше да го казва.

— Въобще не ме интересува какво си мислиш! — кипна Кейт. — Всичко е заради тебе и твоята... — стисна зъби, за да не позволи на непослушния си език да продължи.

— Заради мен и моята какво? — меко попита Блез.

„Внимавай — каза си Кейт. — Обуздай езика си, преди да си направила някоя голяма грешка! През ума му не би трябвало да мине и най-малкото подозрение, иначе ще предупреди и жена си, нали на първо място слага предаността към нея.“ Но не ѝ хрумна, че само тя така си мисли.

Доколкото може, се извини, че не е спала в самолета и още трийсет и шест часа, откакто е пристигнала.

— Извинявай. Прав си, разбира се. Глупаво ще бъде и аз да се разболея. Може би тук има някоя стая или легло, което не използват... Всъщност не бих искала да оставям Роло — изправи се и откри, че краката ѝ са изтръпнали.

Блез се озова от другата страна на леглото и я подхвана за лактите.

— Откога си тук? — попита сериозно.

— Откакто пристигнах.

— Глупачка! Можеш ли да вървиш?

— Разбира се. Просто краката ми са се схванали, това е всичко — но все пак ѝ стана по-добре, докато той я подкрепяше.

— Имаш нужда от храна и сън — обяви Блез с тон, който не търпеше възражения.

— Не мога да хапна нищо, но съм изморена. Ако има някое легло...

Той насила я поведе.

— Да излезем от болницата. Ако нещо се случи, ще ме известят.

Кейт се подчини. Беше уморена. Очите ѝ пареха, а главата ѝ тежеше. Все пак се обърна към Роло.

— Няма вероятност скоро да дойде в съзнание — изрече Блез по-меко. — В дълбока кома е.

В очите ѝ се четеше бездънна мъка, когато се извърна от леглото. „Наистина обича този стар загубеняк“ — помисли си Блез. В колата тя се облегна назад с въздишка и затвори очи. Когато стигнаха хотел „Пенинсюла“, където „Чанкорп“ държеше апартамент, тя спеше. Наложиха се да я събуди и да ѝ помогне да изкачи стъпалата към входа. Порив на вятъра хвърли пръски вода от шадравана върху лицето ѝ, тя се сепна и попита сънено:

— Къде сме?

— В хотел „Пенинсюла“.

— Аха — като че пак заспиваше. В асансьора се облегна на него и когато вратите се отвориха в апартамента, той я вдигна на ръце — беше съвсем лека. Отнесе я в спалнята, с ритник затвори вратата зад себе си и я положи върху едната половина на леглото. Заобиколи го и отхвърли завивките. После се обърна към Кейт, изу обувките ѝ, свали ципа на панталона ѝ и ѝ го съблече като на кукла. Краката ѝ, отбеляза механично, бяха безкрайно дълги — тънки, с красива форма, мускулите на бедрата ѝ бяха като на атлетка. Вдигна я така, че тя се облегна на него, без да усеща каквото и да било, изхлузи пуловера ѝ и разкопча блузата ѝ. Изненада се, че носи копринено бельо. Очевидно метаморфозата ѝ беше пълна. Сутиенът ѝ беше дантелен, розов като зърната на гърдите ѝ, които съвсем ясно се виждаха през тънката коприна и дантела. Той го остави, както и бикините. Когато я бутна назад, тя изсумтя и се сви на кълбо. Покри я със завивките. Тя въздъхна веднъж, размърда се и зарови глава във възглавницата. Той

остави лампата да свети, но затвори вратата плътно. Отиде до телефона.

Кейт спа в продължение на осемнайсет часа. Когато се събуди беше петък, електронният часовник показваше почти седем вечерта. Тя скочи от леглото, огледа се недоумяващо, видя дрехите си, сгънати върху стол до прозореца. Спомни си как Блез Чандлър наставнически ѝ каза, че ще я отведе в хотел. Кой хотел? Пресегна се към кибрита, оставен до кристалния пепелник. Пишеше Хотел „Пенинсюла“. Сигурно я е довел тук, съблякъл я е и я е сложил да спи. Смътно си спомни, че я вдигна на ръце и нищо повече. Пресегна се към телефона. Не знаеше номера, но в централата сигурно... Нямаше промяна в състоянието на мистър Белами. Облегна се на възглавниците.

Постави слушалката на място и постоя така известно време замислена. Не усещаше абсолютно нищо. Вероятно е реакция, реши. Дори фактът, че Блез Чандлър я е съблякъл и я е сложил в леглото не произведе никакъв ефект върху нея. Бе спала дълбоко, без да сънува и се чувстваше някак натежала. Едва стана от леглото. Един душ ще я ободри.

Тъкмо се бършеше, когато телефонът звънна. Беше херцогинята.

— Откъде знаеш, че съм тук? — попита я Кейт.

— Момчето ми каза. Изпратих го да ти помогне. Как се прояви?

— Беше много мил — отвърна дипломатично Кейт.

— А твоят приятел — как е той?

— Боя се, че не е добре — Кейт разказа накратко за нараняванията на Роло.

— Поне е настанен в добра болница.

— Искам да ти благодаря... — започна Кейт.

— Иначе за какво са приятелите?

— И все пак, благодаря. Ти си моят ангел пазител, херцогиньо.

— Не съм направила повече за теб, отколкото, за който и да е мой приятел — изрече дрезгаво старата дама. — Грижи се за себе си, няма смисъл да се съсипваш отсега. Поръчах им да ти осигуряват каквото поискаш и няма нужда да ти казвам, че ще направят всичко възможно за мистър Белами. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо или просто да си поговорим.

— Непременно — обеща Кейт с желанието да можеше да поговори с херцогинята за всичко, но знаеше, че не бива да казва никому нищо.

Облече си чисти дрехи — чантата, която бе взела със себе си се бе появила мистериозно пред прозореца. Стоеше загледана в светлините на пристанището, когато някой почука на вратата.

— Влез.

Блез Чандлър застана на прага на всекидневната ѝ.

— Наспа ли се? — попита.

— Да, благодаря.

— Гладна ли си?

Кейт с изненада установи, че наистина е гладна.

— Бих могла да хапна.

— Добре, ела тогава.

— Къде?

— Ще отидем на един от известните плуващи ресторанти на Хонконг. Имаш нужда от малко развлечение.

— А болницата?

— Какво?

— Ами, би трябвало да съм там...

— Защо? С какво ще му помогнеш?

Безмилостната му логика ѝ подежда като ведро вода. Беше прав, както винаги.

— Ако искаш, позвъни в болницата, преди да тръгнем. Първо успокой шотландско-калвинистката си съвест, за да можеш да се забавляваш.

— Вече се обадох — смотолеви тя.

— Какво? Не те чувам.

— Казах, че вече позвъних.

— Тогава какво чакаме още? — да можеше да го одере заради сарказма му.

Ресторантът заемаше цялата най-горна палуба. Всичко беше в червено и златно, дори покривките бяха червени, а китайските фенери бяха изкусно направени и хвърляха светлина отгоре. Усмехнатите лица на келнерите, шумът от разговорите, начинът, по който китайците се отнасяха към храната, всичко това повдигна духа на Кейт.

— Често ли идваш тук? — попита тя, когато келнерът ѝ помогна да седне.

— Само когато вода посетители в Хонконг. Обичаш ли китайска храна?

— Не знам. Не съм познавач.

— Тогава ти предстои истинско преживяване. В този ресторант готвят по кантонски — най-добрата от регионалните кухни. Китайците имат една поговорка Живей в Соочоу — където живеят най-красивите жени, умри в Лучоу — където правят най-добрите ковчези, но яж в „Куангчоу“ — Кантон на китайски.

Кейт изучаваше менюто с ококорени очи. Накрая го остави настрана.

— Ти поръчай вместо мен. Имам ти доверие.

— Крайно време беше.

Блестящите му черни очи се загледаха известно време в Кейт, после тя отмести поглед и се зазяпа извън прозореца.

„Какво, по дяволите, ѝ става? — озадачи се сърдито Блез. — В един миг се отпуска, а в следващия е свита като девственица. Може би действително още е. Най-добре е да погълне малко храна и да обърне няколко чаши оризово вино.“ В главата му, изникна спомена за младите гърди на Кейт в розовата им люлка от коприна и дантела — образ, който той изтри от съзнанието си още щом се появи. Последния път, когато я видя в Лондон, се бяха разделили в приятелски отношения. За какво, по дяволите, му се сърди сега? Реши да открие.

— Предлагам да започнеш с нещо на скара. Кантонският стил е ненадминат.

Тя си взе малки крехки парченца свинско — златисти, намазани с мед, сервирани върху боб с анасон. Той яде същото. Беше вкусно и тя се наслаждаваше на всяка хапка. Последва китайска патица. След патицата ядоха супа от патица. Кейт се изненада, че не сервираха ориз. Блез ѝ обясни, че трябва да си го поръчаш. Кейт завърши с истински забележителен десерт — нещо като китайска захаросана ябълка. По време на вечерята изпи няколко чаши оризово вино. Когато потопи пръсти в паничката с вода, която ѝ поднесоха и ги изтри в топлата кърпа, усети, че се е нахранила напълно. Това беше първото истинско ядене от почти три дни, освен това леко се напи. Отказа повече вино.

— Какво те тревожи? — атакува я директно Блез. — Има нещо друго, освен Роло. Явно нещо те тревожи и то някак е свързано с мен. Ако имаш някакво оплакване, кажи го.

Кейт не отговори, тъй като в това време умът ѝ се напрягаше да измисли някакво извинение за неприязънта, която той бе усетил:

— Бях разстроена — смънка Кейт. Можеше ли да му каже „Ти си се раздрънкал пред жена си с кого се виждам в личен и професионален план — с мъжа, който има последната дума за възлагането на Кортланд Парк. И тя незабавно пристигна, за да го манипулира по нейния си отвратителен начин.“ Не, никога. Разтрепери се само при мисълта. Сегашният му гняв би бил нищо в сравнение с лавата, която щеше да изригне, ако му кажеше по някакъв начин, че неговата жена му слага рога с някой си Никълъс Чевли.

— Знам, но беше и много ядосана. Защо? — настоя Блез.

— Виж какво — започна уклончиво Кейт, — не съм те молила да идваш, нали? Мога и сама да се справя, знаеш го, дори и ти да не смяташ така.

— Баба ми се разтревожи, не аз. Ако зависеше от мен, бих те оставил сама, но баба ми е възрастна жена, която разполага с достатъчно време, за да се бърка. Освен това обича да командва положението.

— Мислех, че се месиш — излъга тя. — Бях изморена и не бях във форма. Съжалявам, че съм те оставила с впечатлението, че не съм благодарна на теб и на баба ти. Бях съсипана, безпокоях се и може би съм проявила известна неприязън. Просто сметнах, че искаш да се налагаш включително и на мен.

— Аз познавам Хонконг, тук имам известна власт, мога да пробия на места, където ти не можеш. Обаче ако не искаш да...

— Не — спря го Кейт. — Искам да разнищя тази работа — внезапно спря, ужасена от мисълта какво можеше да изникне, ако Роло се окажеше прав.

По лицето ѝ той позна, че не му казва истината. И друго — че е изплашена. Само един Бог знае какво е искал да направи това копеле Белами. Каквото и да е, Кейт явно се страхуваше да му разкаже. И защо точно в Хонконг? Това беше територия на Доминик. Щом се сети за името ѝ, сякаш светна някаква лампичка. Естествено... Сигурно е във връзка с тоя неин проклет търг. Защо Белами е пристигнал

неофициално, след като Джеймс Грийв е тук? Сигурно си е наврял носа някъде и са го заловили. Но трябва да открие къде. Нарочно продължи:

— Добре. Ще направя всичко възможно, за да откроя на кого е пречил Белами. В този град има всякакви хора, а търгът на жена ми привлече много важни клечки.

Докато говореше наблюдаваше лицето ѝ. Забеляза, че тя изсумтя, сведе очи, а после ги премести към прозореца, сякаш там беше много интересно. Сви го под лъжичката. Какво ли е направила Доминик?

След като Кейт бе заспала, той отиде в „Деспар“ и откри жена си, която беше на седмото небе от успеха.

— Значи си чул за триумфа ми — пошегува се тя.

— Човек трябва да е мъртъв, за да не знае — зачуди се дали е чула за Роло и използва възможността да провери. — Както Роло Белами — почти.

Сините ѝ очи за миг го изгледаха озадачено.

— Имаш предвид приятеля на малката Деспар? Да не би да е болен?

— В клиниката „Чандлър“ е, в кома. Преди няколко вечери е бил пребит.

Очите ѝ се ококориха, а устните ѝ образуваха „О“ от изненада.

— Значи е в Хонконг! Но аз не го видях на търга...

— Било е претъпкано, така ми казаха — изрече иронично Блез.

— Сигурно е дошъл, за да шпионира.

— Какво има тук за шпиониране?

— Кой е дошъл, кой купува, колко плаща, как се води търгът — всичко. Вероятно, за да открадне някоя моя идея за предстоящия им аукцион на Кортланд Парк — Доминик се изсмя невесело. — Чудя се какво ли е направила, за да го спечели. От онова, което чувам, Никълъс Чевли очаква да му се плати за бъдещи услуги — след като Блез се изненада, тя продължи: — Не си ли чул? Откъде идваш?

— От Южна Африка. Знаех, че се кандидатираха. Не разбрах, че са спечелили.

— Ами да. За такъв търг може само да се мечтае, разбира се. Аз самата с удоволствие бих го взела, но уви, никой не се сети за Ню Йорк. Обаче — сега се изсмя самодоволно, — ще се наложи да поработи доста, за да ме бие. Надминах всички предварително

поставени цени. С Кортланд Парк или без Кортланд Парк няма от какво да се страхувам. Колко време ще останеш?

— Не знам. Зависи.

— От какво? — после остро продължи: — Само не ми казвай, че си тук заради любимката на кралицата-майка Кейт Деспар, а не за да поздравиш и да празнуваш с жена си!

— Мога да направя и двете, нали? — попита Блез и протегна ръце към нея. — Ти, разбира се, си на първо място, както винаги.

— Надявам се — каза тя и му позволи да я целуне и прегърне. — Но не тази вечер, извинявай. Имам среща на вечеря с важен клиент, който похарчи цяло състояние на търга ми.

— Тогава кога? — намръщи се Блез.

— Утре целият ден е наш, но трябва да се върна в Ню Йорк за още един търг през другата седмица...

— За Бога! — избухна той. — Омръзнаха ми тези бегли срещи.

— Скъпи — измърка Доминик в лек протест. — Търгове като моя стават веднъж в живота, а ние вечно ще бъдем заедно... — тя надникна над рамото му и погледна часовника на лакираната стена на кабинета си. Оставаха й четирийсет минути до следващата среща. — Но сега нека да използваме момента... — тя го остави, отиде до бюрото, натисна едно копче на вътрешния си телефон и нареди: — През следващия половин час никакви телефонни разговори и не ме безпокойте за каквото и да било — после се върна пак при него, започна да разкопчава сакото на лекия му костюм, докато в същото време го придръпваше към огромния черен кожен диван.

През цялото време той имаше чувството, че е манипулиран, но то бе изместено от други, по-силни усещания. Този път той се представи добре, но не беше тъй удовлетворително както обикновено. Отдаде го на това, че умът му е зает с други неща. Сега си даде сметка, че тя е тази, чието съзнание е заето. Правеше каквото трябва, но все пак стигнаха само висини, не и върхове. Тя се движеше на автопилот.

Спомни си и нещо, което тя спомена и което дори тогава го накара да се замисли върху думите ѝ: „Роло Белами явно е дошъл да шпионира“. На публичен аукцион? Джеймс Грийв щял да докладва официално, нали той е и специалистът, а не Роло Белами. Изведнъж се увери в нещо — Роло Белами наистина бе дошъл да шпионира, но не на самия аукцион, а нещо все пак свързано с него. Разбира се, ако Кейт

е получила търга за Кортланд Парк, Доминик може би е права, че иска да изплагиатства нещо от стила на непогрешимата дъо Вивие.

Видя, че Кейт все още гледа през прозореца. Изразът ѝ бе напрегнат и тя несъзнателно хапеше долната си устна. Преднамерено каза:

— Не съм те поздравил, че си получила правата за аукциона на Кортланд Парк. Имах намерение да го направя по-рано, но едва този следобед го чух от жена си.

Кейт обърна глава, в израза ѝ имаше изумление и нещо друго — дали беше радост?

— Мислех... — тя се спря. — Благодаря. Предполагам ти е предала, че се видяхме в Лондон.

Блез се замисли изненадан.

— Вероятно е дошла за малко? — осмели се да попита той.

— Едва ли за нещо повече — съгласи се Кейт със странен тон, — особено след като нейният търг ѝ предстоеше.

Което означава, веднага осъзна Блез, че е било доста важно. Нищо друго не би могло да извлече Доминик от Хонконг.

— Тя в „Деспар“ ли се обади? — попита между другото той.

— Не — гласът на Кейт също бе безразличен. — Всъщност, срещнахме се в операта.

— В операта?

— На мен случайно ми харесва да слушам музика.

„Може би, но не и на Доминик“ — помисли той. Операта я уморяваше до смърт.

— Какво гледахте? — попита той също нехайно.

— „Сомнамбулът“. Джоун Съдърланд пееше.

Което също нямаше значение за Доминик, разсъждаваше Блез. Някой или нещо я е привлякло там. И от паметта му изплува едно име — Никълъс Чевли. Доминик го спомена, а Кейт разговаряше по телефона с някой си Никълъс, когато той се бе отбил да вземе Ремингтън.

Опита късмета си.

— Заради Никълъс ли? — попита.

Тя кимна.

— Да, заради Никълъс.

Той пробва още един път.

— Заради Никълъс Чевли?

Кейт го стрелна с очи, преди да извърне поглед и да потвърди подозренията му.

— Да — принудено се усмихна.

— Какво лошо има в това да се смесят бизнеса и удоволствието?

Почти усети, че тя си отдъхна.

— Нищо.

Така той си изгради картината. Никълъс Чевли бе упълномощен да продаде за търг имението Кортланд Парк, обсъждаше се въпросът дали да го дадат на лондонския „Деспар“. Според Доминик Никълъс Чевли беше човек, който очаква да му се заплати за извършена услуга. Кейт Деспар е последната жена в света, която ще плати подобна цена — тя няма опит в тази игра. Няма опит, точка. Но Доминик има... Да, нещата вече придобиват някакъв смисъл. Това го накара да потръпне. Накара го да си даде сметка за безскрупулното ѝ използване на сексуални услуги, на които тя определя цената. Все пак го заболя. Но се изненада, че този път Доминик не е получила онова, което желае.

Изглежда Кейт с уважение, примесено със съжаление. „Може да си спечелила Кортланд Парк — каза ѝ мислено, — но за теб няма надежда да водиш честна борба. Доминик не обича да губи.“

Изведнъж го обхванаха униние и умора и той се почувства като че на гърба му се бе стоварила торба с пясък. Не че нещо от това бе ново за него, познаваше жена си. Но рядко си позволяваше да се задълбочава по този въпрос. Знаеше, че около нея се въртят други мъже, че е безскрупулна и безмилостна, когато преследва целите си. Сигурен бе, че лъже, беше се убедил в това. Но предпочиташе да си затваря очите за всичко, освен за красивото ѝ, чувствено, сексуално същество, което го държеше в плена си. Когато се опитваше да разсъждава по-разумно, не му се удаваше. Знаеше само, че колкото повече я имаше, толкова повече я желаше. Предполагаше, че за него е вреден навик. Някои мъже пият, други използват наркотици, а той взимаше редовна доза от Доминик дьо Вивие и мисълта, че може да се лиши от нея беше достатъчна, за да го превърне в глух, ням и сляп за онова, което му причиняваше, колкото опасно да бе то. Съзнателно не си позволяваше повече от една доза, след която оставаше изгарящ от

желание, граничещо с физическа болка. Знаеше, че баба му няма да го разбере. Как да ѝ обясни нещо, което дори сам не разбираше?

Кейт наблюдаваше отражението на лицето му в стъклото. Изразът му беше далечен, неразгадаем. Беше се оттеглил някъде далеч в себе си. Искеше да му се извини, да му каже, че съжالياва задето си е извадила погрешни заключения, че е трябвало да разбере, че Доминик има повече от един информатор по отношение на онова, което става в лондонския „Деспар“. Но как да му се извини за нещо, в което той дори не знае, че тя го обвинява? „По дяволите — помисли си тъжно. — Защо никога нищо не е както трябва с този мъж?“

Тя въздъхна толкова тежко, че пламъкът на свещта потрепери и извади Блез от дълбоките му мисли. Той погледна часовника си.

— Ще ставаме ли? — попита той любезно.

— Може ли да се отбием в болницата, преди да се приберем в хотела? Моля те...

Това означаваше да изминат двойно разстояние — клиниката се намиралше на острова Хонконг, а хотел „Пенинсюла“ в Коулун, но все пак той вежливо отговори:

— Разбира се — в колата той отново изпадна в мълчание и изразът му пак стана замислен.

Роло лежеше точно така, както го беше оставила. Състоянието му беше стабилно, така казаха лекарите. По обратния път Блез ненадейно я попита:

— Виждала ли се с жена ми откакто си тук?

— Не, откъде да знае, че съм тук...

— Знае. Аз ѝ съобщих.

— Аха — възкликна Кейт. Останалият път преминаха в мълчание. Въведе я в хотела, качи се с нея в асансьора, отвори ѝ вратата.

— Благодаря ти — обърна се към него Кейт. — Прав беше. Имах нужда от малко развлечение.

— С всички се случва — изрече той с особения си тон, а после неочаквано бързо каза: — Лека нощ.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

На другия ден Кейт седеше до леглото на Роло и му говореше. Блез ѝ бе дал една книга — откъде я беше намерил, тя така и не разбра, — в която пишеше за много изследвания на болни, изпаднали в кома. Препоръчваха непрекъснато стимулиране: да се говори на пациента, да го караш да докосва нещо, да го мирише, да чува познати гласове и звуци. Кейт упорстваше. Разказваше му за общи преживявания, за места, където са ходили, случки от детството ѝ, спомени за майка ѝ. Седеше повече от два часа и до този момент нямаше никаква реакция от негова страна, ни най-малко трепване на клепачите, което да покаже, че Роло чува и знае, че тя е там. В книгата пишеше, че това може да отнеме седмици, дори месеци.

Тя не чу отварянето на вратата, толкова бе съсредоточена. Когато подуши познат парфюм, се обърна и видя доведената си сестра. Бе застанала от другата страна на леглото, изглеждаше великолепно, а съпругът ѝ стоеше зад нея. В първия миг на изумление лицето на Кейт отрази цялата омраза и отвращение, които изпитваше към нея. Излъчването ѝ явно е било толкова силно, че Доминик направи крачка назад и за малко не настъпи съпруга си. Той също забеляза погледа и липсващото парченце от мозайката попадна на място.

Сега, когато истината пролича в изключително изразителните очи на Кейт Деспар, за част от секундата усети как мускулите на жена му се вдървяват, но после тя бързо се отпусна, тонът и тялото ѝ омекнаха и тя изрече нежно:

— Много съжалявам, мила Кейт. Ако знаех, по-рано щях да дойда, но нямах представа, докато Блез не ми каза... Как е приятелят ти?

Тя се наведе ниско над човека в безсъзнание, а черната ѝ коса се развя точно над бледото му лице. Тежкият ѝ парфюм облъхна Кейт и тя усети как пръстите на Роло стискат нейните.

— Безпокоиш го — каза ѝ сърдито тя. — Много си близо...

Доминик се изправи, отдръпна се назад, но тогава Кейт се уплаши, защото Роло започна да движи главата си неспокойно и тя

забеляза как на челото му избиха капки пот.

— Той ти реагира! Разбра, че си тук!

— Глупости! — студено изрече Доминик. — Може да съм се навела малко по-ниско и косата ми да го е докоснала.

— Но аз държах ръката му цели два часа и той въобще не реагира! — настоя Кейт. — Не разбираш ли, това означава, че мозъкът му функционира! Трябва да кажем на лекарите...

Тя натисна звънеца преди Блез да я спре. Той също забеляза реакцията на Роло. В случай на кома последните преживяни събития предизвикват стимулите. Реакциите му — неспокойното движение на главата и изпотяването — показваха, че връзката, която се получава в паметта му не е приятна. Блез беше виждал това много пъти във Виетнам при изтощени от битките войници. При подобни случаи звукът на оръдейни изстрели и нисколетящи самолети предизвикваха същата реакция. Закакаха мълчаливо прегледа на лекарите.

— Това е обещаващ знак — заявиха те най-после, но с известна предпазливост. — Всички ли видяхте реакцията?

— Да — потвърди Блез и усети, че жена му го гледа.

— Той познава ли ви? — обърнаха се лекарите към Доминик.

— Срещали сме се няколко пъти.

Един от тях попита тактично:

— Винаги ли носите един и същи парфюм?

— Създаден е за мен — отвърна Доминик. — Никоя друга жена не го употребява.

— Значи по мириса е познал, че сте тук.

Доминик сви рамене.

— С всички се случва.

— Напоследък срещали ли сте се с мистър Белами?

— Последният път беше в Лондон преди няколко месеца.

Докторите се съвещаваха известно време шепнешком, а междуременно Кейт гледаше ту един, ту друг.

— Това е добър знак, нали? — попита с надежда тя.

Окуражаващо било, отговориха й, но ако мадам отново се наведе над него, тогава вероятно и те ще се убедят...

С вид на невинна свидетелка, заловена в нещо, с което няма нищо общо, но все пак готова да помогне, Доминик още веднъж се наведе над Роло. Черната й коса се развя, носейки мириса на парфюма

й. Блез забеляза, че един от лекарите го подуши одобрително. Кейт не забелязваше никого другото, освен Роло, който пак раздвижи неспокойно глава, изду ноздри и се изпоти.

— Реагира на външни стимули — обявиха лекарите. — Явно споменът, свързан с парфюма е силен.

— Срецали сме се няколко пъти — призна Доминик и се намуси.

— Ами... тогава, да не би да сте се карали?

— И това би могло да се каже.

Те отново се съвещаваха, но разговаряха на китайски, затова Кейт не разбра нито дума. Най-накрая обявиха:

— Някои центрове на мозъка на мистър Белами реагират, но не всички. Той не чува и не усеща мис Деспар, а разпозна парфюма на мадам дьо Вивие. Сега вече трябва да чакаме и да се надяваме, че другите центрове също ще се събудят. Само времето ще покаже.

Лицето на Кейт издаваше смесица от радост и смайване, докато Доминик запази обичайния си израз. Блез се взираше в лицето на Роло. Защо реагира точно на Доминик? По каква причина е тази явна неприязън? Лекарите тактично не коментираха, но той знаеше достатъчно китайски, за да разбере, че разсъждават защо Доминик явно внимателно прикрива някакъв скандал, случил се последния път, когато са се видели и запечатал се в съзнанието на пациента.

Доминик се сбогуваше.

— Знаеш, че ако е нужно нещо да се направи, само трябва да ми се обадиш — каза нежно на Кейт.

— Благодаря, но засега нямам нужда от нищо — отвърна сковано Кейт, а неизреченият отговор към доведената ѝ сестра беше: „дори и да имах, ти ще си последната, към която ще се обърна.“

Китайските лекари усетиха враждебността между двете.

— Ти оставаш ли? — Блез попита Кейт.

— Да — отвърна тя тихо. — Оставам.

Той кимна и последва жена си навън.

Когато колата им потегляше, Доминик запита нехайно:

— Чудя се какво ли е искал да направи тоя гей? Ти как мислиш?

„Дори и да знаех, нямаше да ти кажа“ — помисли си Блез сви рамене.

— Вероятно се е заел с някоя работа, с която не е трябвало.

— Но да се маскира като китаец! Бил е актьор, нали? Сигурно говори китайски, а? — подхвърли Доминик.

— Вероятно. Нито знам, нито ме интересува — следваше собствените си мисли. — Много странно обаче как реагира на парфюма ти.

— Да, нали? — съгласи се тя непохватно спокойно.

— Не знаех, че между двама ви е имало сблъсък.

— Просто взаимна антипатия.

— Дори и да е така, явно, че си му направила много силно впечатление.

Тя се засмя и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Както винаги, нали?

Съзнанието на Доминик беше всичко друго, но не и спокойно, когато влезе в кабинета си в „Деспар“, след като Блез я остави. Не можел да обядва с нея, извини ѝ се, имал ангажимент, поет по-рано, но вечерта щял да бъде с нея. В това нямаше нищо необикновено. „Не — заключи най-накрая. — Не знае нищо.“ Роло Белами бе заловен, че шпионира, с него се справиха и тя трябваше да вземе мерки относно тази грешка, преди да е дошъл в съзнание и съобщи на някого. Нямаше как да не му признае, че маскировката му беше идеална. Двама огромни сечуански охранители го довлякоха вече в безсъзнание в малката стая във фабриката в Заградения град, служеща за офис на Чао Ли, където двамата разговаряха. Кожата, очите, косата, облеклото изглеждаха като на всички други китайци, а и нямаше нищо по него, което да удостовери самоличността му. Тя прояви любопитство, наведе се за миг над него, когато трябва да е вдъхнал парфюма ѝ, докато Чао Ли нареди рязко:

— Махнете го оттук — и стражите го изнесоха. Непростима грешка, даде си сметка сега. Но кой да предположи, че Роло Белами е такъв специалист в маскировката? Той е актьор, спомни си. И все пак, нямаше нищо, по което да го познаят — нищо в покритото с кръв отпуснато тяло в ръцете на пазачите не напомняше за елегантния хомосексуалист с посивяла коса, когото познаваше. Беше си сложил дори черни контактни лещи и лепенки, за да дръпнат очите му.

По-късно Чао Ли разпита пазачите и те докладваха, че не са могли да изкопчат и дума от него. Изпуснали възможността, тъй като го удряли дълго и той престанал да реагира. Трябвало е направо да го

пуснат в залива. А да го оставят на входа на Заградения град се оказа голяма грешка. Очевидно са имали намерение да оставят впечатлението, че се е разгоряла нова война между различни банди. Известно бе, че в Заградения град няма закони и хонконгската полиция избягваше да влиза там. Чао Ли трябваше да признае, че в този случай не е успял. Имаха нужда от човек в болницата, който да докладва за състоянието на Белами и да направи така, че той да не се подобри. Твърде опасно бе да го оставят жив, макар че — както често ставаше при подобни случаи — той няма да си спомня нищо. Не биваше да разчитат на това. Точно така, Чао Ли трябва да довърши работата и този път успешно.

Необходимо е да открие как старият мъж е успял да стигне до Заградения град. Дали някой не е издал нещо? Дали няма предател? Много малко хора знаеха за операцията. Доминик беше във връзка единствено с Чао Ли, макар да знаеше, че има замесени и други китайци. Тя рискуваше най-много: ако станеше провал, тя щеше да бъде съсипана. Чао Ли прояви голяма хитрост. Направи така, че я държа извън нещата. Трябваше да настоява всичко да става с нейно знание. Всъщност, това неочаквано развитие на нещата я завари незащитена. Чао Ли — ако всъщност това бе истинското му име — беше единствената връзка, която тя имаше с хората, които стояха зад всичко. Още нещо, което трябва да се поправи.

Междувременно трябваше да държи Кейт Деспар под око, за да разбере с какво се занимава. Или лично, или чрез Блез. Сякаш провидението непрекъснато изпращаше Блез на пътя на малката Деспар и Доминик подозираше на кого трябва да благодари за това. На старата му баба индианка. Кейт Деспар би ѝ харесала повече за снаха. Все пак, всичко прекрасно съвпаднаше с плановете ѝ. Като добра съпруга тя само трябваше да го насърчава да изпълнява желанията на баба си и по този начин щеше да изтръгне цялата информация, която ѝ бе необходима.

След като приключи с този проблем, мислите ѝ се отклониха в друга посока.

Към обяд усмихната сестра донесе поднос с чай и бисквити. Кейт ги прие с благодарност — устата ѝ бе пресъхнала, а гласните ѝ струни се бяха уморили. Три часа говори, без да спира и никакъв резултат. Изяде едната от посипаните със захар бисквити, после вдигна

салфетката, за да избърше трохите от устните си. Когато я разтвори, видя, че на нея имаше написано нещо. Посланието гласеше:

„Мис Деспар,

Името ми е Линг По, аз съм приятелят, при когото Роло беше отседнал. Смятам, че е време да се срещнем. Имам магазин на Лок Ку Роуд, «Линг По Ориента», и много ще се радвам, ако дойдете да се видим там. Предметите, които продавам много ще ви заинтересуват, затова посещението ви няма да предизвика подозрения. Пращам тази бележка по третата си племенница, която е медицинска сестра в клиниката «Чандлър». Тя ще ви я предаде. Ако отговорът ви е «да», сгънете салфетката на квадрат, ако е «не» — на триъгълник. Имам много неща да ви разкажа.“

Кейт усети как сърцето ѝ започна да бие неравномерно. Значи Роло все пак е узнал нещо! А ако е подставено лице? Да предположим, че Доминик е решила да я извади от играта, след като видя реакцията ѝ. И когато отиде там да няма никакъв Линг По, а някакъв непознат китаец, който ще постъпи с нея така, както постъпиха и с Роло? Не. Доминик не е толкова глупава. Ще бъде твърде очебийно. Не, трябва да е истинска. Затова след като изпи чая си, тя сгъна салфетката на хубав квадрат. Когато сестрата се върна, погледът ѝ веднага падна върху салфетката. Не каза нищо, но на Кейт се стори, че ѝ се усмихна още по-широко.

Следобед се отби Блез Чандлър. Тя прие предложението му да се поразтъпче.

— Навън времето е хубаво — каза ѝ. — Ще поостана тук, докато се разходиш.

Кейт се поколеба. Ако Роло дойде в съзнание... Но май нямаше подобни изгледи. Освен това ѝ се откриваше идеална възможност да посети Линг По.

— Искам да поразгледам Хонконг — изрече тя с надежда. — Сигурно има много магазини, в които продават порцелан.

— Десетки — каза сухо Блез.

— Къде са най-добрите?

— Зависи какъв порцелан търсиш — нов или стар?

— Предпочитам стар.

— Ами Кат Стрийт е пълна с такива магазинчета, освен това в центъра има още много. Но смятам, че за теб Кат Стрийт ще е най-добре. Наредени са едно до друго. Вземи такси и ще те отведе там. Но ако ще купуваш, първо се огледай, сравни цените, защото може да има огромни разлики.

— Нямам намерение да купувам, а само да огледам. — Опитва се да се пошегува. — Виждаш ли до къде води състезанието? С колко време разполагам?

Той погледна часовника си.

— Сега е два и половина. Имам уговорка за вечеря, така че да кажем до пет часа?

— Имам достатъчно време — увери го Кейт. — Благодаря ти.

Портиерът на болницата извика такси и Кейт накара шофьора да я остави в началото на Лек Ку Роуд. После се смеси с тълпата. Вървеше бавно, явно поглъщаше всичко, което виждаше, но в същото време търсеше магазина на Линг По. Тъкмо тогава го зърна на отсрещния тротоар. Обаче го подмина, без да му обръща внимание, повървя още петдесетина метра, след това пресече уличката, като спираше тук-там, за да погледне някоя витрина и да може да направи същото и пред магазина на Линг По. Витрината му беше семпла, но личеше, че Линг По продава висококачествени стоки. Кейт притисна носа си до стъклото и въздъхна. Тогава забеляза чифт очи и вдигайки глава, видя дребен възрастен китаец, облечен с традиционната роба и кепе. Очите им се срещнаха. Той кимна почти незабележимо. Тя събра сили, отвори вратата, която раздвижи звънчето и влезе в магазина. Вътре нямаше никой, освен китаеца.

— Мис Деспар — каза той на безупречен английски. — Описанието на Роло бе идеално както винаги. Моля, влезте. Смятам, че най-добре е да се престорите на клиентка и да седнете на онзи стол в ъгъла до тезгяха. Ще ви покажа някои неща.

Кейт го послуша.

— Много съжалявам за моя стар приятел — каза Линг По и гласът му наистина звучеше разтревожено. — Казвах му, но той не ме послуша. Предупреждавах го много пъти.

— За какво? — попита Кейт.

— За Триадите.

— Триадите ли? Кои са те?

— Чували ли сте за мафията?

Ръцете ѝ застинаха, но успя да запази гласа си равен.

— Разбира се.

— Триадите са нашата китайска мафия.

— Какво общо имат те с Роло?

— Работят във фабриката, която произвежда тези фалшификати.

Сметнахме, че е в Заградения град. Нея отиде да търси Роло.

— Откъде знаете? — попита Кейт, когато овладя гласа си.

— Не съм в състояние да ви разкрия източниците си на информация. Приемете, че го знам — направи пауза. — Както и че хонконгският „Деспар“ е тясно свързан с тях.

Преструвайки се на клиентка, Кейт се втренчи в предметите пред себе си, без да вижда каквото и да било. Мислеше си само за потвърждението на опасенията си. Точно от това се боеше.

— Затова извиках Роло да дойде в Хонконг — продължи Линг По.

— Искате да ми кажете, че много от предметите, които бяха продадени на аукцион от хонконгския „Деспар“, са били фалшификати ли? — запитва Кейт.

— Не някои, мис Деспар. Практически всички.

— Сигурно имате грешка — изрече тя, когато се съвзе. — Никой не би могъл да направи аукцион с фалшификати и да ги представи като оригинали. Никой никога не го е правил. Откъде могат да дойдат? И как никой няма да ги познае? Знам, че и най-големите специалисти могат да се заблудят, но обикновено от един предмет, най-много два. Но цяла колекция? — тя твърдо поклати глава. — Не е възможно това да се запази в тайна. Все някой някъде ще се изтърве... ще подочуе нещо, ще даде статуетката за експертиза... — „Както ти направи с коня ли?“ — попита я язвително вътрешният ѝ глас.

— Но не и фалшификати като тези — каза Линг По спокойно и уверено. — Трябва да имате предвид, че там, където са замесени Триадите, ако някой проговори означава смърт.

— Хайде де... — разфуча се Кейт. Този разговор я нервираше до крайна степен.

— Смърт, мис Деспар, и то по много неприятен начин. Вие и цялото ви семейство. Когато ставате член на Триадите, давате кръвна клетва на ужасяваща тайна церемония. По-нататък мълчанието ви е осигурено поради страха от онова, което биха могли да ви сторят, ако нарушите клетвата си. Триадите контролират Хонконг, мис Деспар. Неофициално, разбира се. Известно е, че полицията работи в съдружие с тях. Дори правителството, така говорят... по тази причина от дълго време не могат да ги обезвредят. В този град, мис Деспар, трябва много да внимавате с кого разговаряте и да бъдете още по-предпазлива на кого се доверявате.

— Значи доведената ми сестра е свързана с Триадите?

— И то тясно свързана. Те ѝ осигуриха фалшификатите, които продаде.

— Трябва да е луда — каза на себе си Кейт.

Линг По сви устни.

— Много е възможно да няма представа за истинската самоличност на хората, с които се е забъркала. Типично за членовете на Триадите е да крият самоличността си, докато решат да я разкрият.

Тук той направи пауза, а Кейт се стегна, за да чуе следващите разкрития.

— Свързана е с мъж на име Чао Ли, привидно дилър на антики, който има магазин недалеч от „Деспар“ в хотел „Мандарин“. — Направи още една пауза. — Всъщност той заема висок пост в йерархията на Триадите, наречен от тях Червена роба. Доколкото съм информиран, той стои не само зад създаването на фалшификатите, но и зад продажбата им чрез „Деспар“.

Лицето на Кейт се вкамени. Седеше като онемяла.

— Мадам дьо Вивие вероятно знае, но се съмнявам. Членовете на Триадите са известни само на другите събрата на обществото им. Но това едва ли има значение. Тя е толкова силно обвързана, че... — Линг По разпери ръце.

— Че няма накъде — довърши глухо Кейт вместо него. „Не може да е така — помисли си. — Никой разумен човек не би се свързал с Триадите. Тя е алчна и безскрупулна, но не е глупава. Вероятно не си е дала сметка какво се крие зад огромната сума, която би могла да спечели, за да ме елиминира и с един удар да получи контрол върху

«Деспар»... Това е натрапчивата ѝ идея. Да управлява «Деспар». Да ме стъпче и да стане неоспорима победителка.“

Линг По се скри зад завесата и влезе някъде навътре в магазина. Сега отново излезе, носейки малка статуетка, около дванайсет сантиметра висока. Мъж, облечен в тога с вдигнати нагоре ръце като че ли иска да хване поводите на коня, който очевидно някога е бил част от скулптурната група. Подаде го на Кейт.

— Моля. Разгледайте го, ако желаете.

Кейт го пое внимателно. „Танг“ — помисли си, завъртя фигурката, обърна я в ръцете си. Балансът беше точен, усещането както трябва. Линг По ѝ подаде лупа и тя изследва всеки квадратен сантиметър. Моделът беше превъзходен, глазурата носеше непогрешимата патина на много години. Ако у нея не се таяха съмнения, не би се поколебала да каже, че е автентична. Както бе станало с коня.

Когато вдигна глава и погледите им се срещнаха, Линг По потвърди:

— Да. Произведена е през последните две години.

— Но къде? От кого? Как? Никога досега не бях виждала фалшификати, които да изглеждат като произведения на изкуството. Който и да ги произвежда, той е неизвестен гений.

— Съгласен съм. Самият аз в целия си професионален живот никога не съм се сблъсквал с подобна фалшификация.

— Всички ли бяха такива — по качество.

— Всяко едно по отделно. Както и придружаващите ги документи.

— И никой, ама никой не се усъмни?

— Абсолютно никой. Само Роло и аз знаем. А сега и вие.

— Слава Богу — въздъхна Кейт. — Ако това се разчуе, с „Деспар“ е свършено — постоя нерешително. — Но... ако Триадите са гангстери подобно на мафията, защо се занимават с фалшифициране на изкуство? Това не е в техния стил.

— Права сте. Явно, че това се е превърнало в една от многобройните им дейности. В началото, както и мафията, Триадите са били хора с чест. Сега са се посветили единствено на терор, изнудване, проституция и наркотици. Обикновено набират главорези от улицата, но онези, които стоят на върха са културни и образовани хора.

Продължавайки играта, че Кейт е клиентка, сега Линг По постави пред нея сиво-зелена купа и макар че тя беше толкова възбудена, без да иска възкликна:

— Колко е красива... — след миг добави: — И Роло знае всичко, така ли? — попита.

— Да. Роло знае всичко за Триадите. Чу за тях още когато беше тук по време на войната. Всъщност, и двамата работехме за военното разузнаване.

Това бе вторият ѝ шок за деня.

— Роло! — повиши глас Кейт. — Шпионин! — остана с отворена уста. — Шегувате се с мен — каза безпомощно.

— Не се шегувам — отвърна Линг По малко озадачен. — Разбира се, това беше преди много години... и двамата бяхме млади. — Времената се менят и ние се меним с тях. — Въздъхна със съжаление. — Но след това поддържахме връзка.

— Винаги съм знаела, че Роло има познати по целия свят — изрече Кейт почти на себе си, — но това е невероятно! Искате да ми кажете, че Роло е бил истински шпионин?

— Да. Точно такива бяхме. По онова време врагове ни бяха японците.

— Не мога да го повярвам — промърмори със страх Кейт. — След малко ще се събудя като Алиса и ще открия, че всичко е било сън.

— Повярвайте, мис Деспар — настоя Линг По.

Кейт поклати глава, сякаш да я проясни.

— Шпионин... — каза на себе си. Хрумна ѝ нещо. — В такъв случай, той говори китайски?

— Да. И то много добре. Книжовният и диалектите кантонски и хонконгски.

Кейт се отдръпна и покри лицето си с ръце.

— Ще полудея — процеди през стиснати зъби. — Господи, колко съм била наивна! Знаех, че Роло много е пътувал и познава много хора къде ли не, но това е нечувано.

— Аз му писах — призна Линг По. — Кореспондирахме си и му писах какво съм открил.

— Как? — поинтересува се Кейт.

— Успях да взема това, както и други неща. Мои приятели ги купиха за мен на аукциона и ги дадох за експертиза.

— По какъв метод? — попита предпазливо Кейт.

— Термолуминесценция. Имам стари приятели... от миналото, които могат да го извършат. Тайно, разбира се.

— И какво друго? — попита Кейт с горчивина. — Роло... шпионин — повтори. Смехът ѝ прозвуча фалшиво. — А аз мислих, че това му идва отвътре.

— Не. И двамата ни обучиха в Англия — каза Линг По, без да долови сарказма ѝ.

Кейт се разсмя. Смехът ѝ прозвуча много високо и тя закри устата си с ръка. После разтреперана пое дъх.

— Извинявайте... но всичко това ми дойде като гръм от ясно небе.

— Разбирам ви. Но трябваше да го знаете. Като ви го съобщавам, аз нарушавам клетвата си да го държа в тайна, но прецених, че при дадените обстоятелства би трябвало да знаете в каква опасност се намирате. Вие сте приятелка на Роло. Пристигнали сте да го видите. След като не успяха да го елиминират, те няма да се поколебаят да направят същото и с вас.

Кейт потрепери. Тя също си го бе мислила, но когато ѝ го кажат...

— Вече са разбрали, че Роло се е маскирал като китаец. Ще се зачудят защо — продължи Линг По.

— Но ако знаят за мен, тогава какво остава за вас?

Линг По сви рамене.

— Аз също рискувам.

Неочаквано Кейт се усмихна.

— Когато бях дете, Роло се обличаше като китаец... Казваше, че е Чу Чин Чоу. Но никога не ми беше споменавал, че са го пращали в Китай.

— Там прекарал няколко години като млад. Баща му имал връзки в Кантон. На Роло работата не му харесвала, но обикнал Китай. Тогава започнал да се маскира като китаец. Винаги е бил отличен актьор. Когато тръгна, гримът му беше съвършен, но е проявил глупост с влизането си в Заградения град. Според мен не е успял да даде верния отговор, когато някои го е попитал „От кои си, братле?“ Затова трябва да го отведете отгук, и то колкото се може по-скоро. За тях той

представява опасност, която няма да търпят. — Направи пауза, преди да попита тактично: — Вие нали имате силни приятели?

— Искате да кажете семейство Чандлър? Да. Но те не знаят нищо за това и не бива да узнават. — Сега тя направи пауза, а после добави: — Мистър Чандлър е съпруг на доведената ми сестра.

— Знам.

— Много добре — каза разумно Кейт. — Но моля ви... засега не правете нищо повече. Аз самата искам да разбера всичко. Знаете какъв е залогът тук. Репутацията на „Деспар“. Ако има начин да се оправят нещата без истината да излиза наяве, тогава аз бих се нагърбила с това.

— Ще бъде извънредно трудно. Местонахождението на фабриката не е известно. Ако се намира в Заградения град, както предполагаме, вече са я преместили някъде другаде. Откритието на Роло ги е принудило да го направят. Не е възможно да обвиниш Триадите без доказателство, а понякога, дори и да го имаш. Дискретността е задължителна. Аз също не мога да се замесвам. Моята задача е да предавам информацията — китайците са големи клюкари и докато стоя в магазина научавам много неща. Освен това, моите връзки също не бива да бъдат излагани на опасност. Докато Роло не е в състояние да каже какво е научил, нищо не може да се направи.

На Кейт ѝ олекна. Вече си представяше как хонконгската полиция нахлува в залите на „Деспар“ под арката на хотел „Мандарин“ и новината е отпечатана на челно място в „Таймс“.

— Междувременно, мис Деспар, настоявам да отведете Роло от Хонконг. Тук той не е в безопасност.

— Но той е в клиниката „Чандлър“ и при него денонощно дежурят сестри.

Линг По се усмихна.

— Аз успях да ви предам съобщението, нали? Кой знае дали някой член на Триадите не работи като портиер или като чистач? Те са навсякъде, мис Деспар. Може би бабата на мистър Чандлър ще ви помогне. Тя се ползва с много добро име в Хонконг поради голямото ѝ богатство, властта, с която разполага и преклонната ѝ възраст.

Кейт започна да гризе пръста си.

— Да... херцогинята би разбрала.

— Ако говорите по телефона, правете го изключително предпазливо. Повтарям, Триадите имат хора навсякъде — когато в

магазина влязоха клиенти, без да нарушава темпото на разговора, той продължи: — Да, това е съвсем необикновена вещ...

— Благодаря, че ми го показахте — каза любезно Кейт, — но се боя, че е по-скъп, отколкото мога да си позволя.

— Може би ще почетете магазина ми при следващото ви идване в Хонконг — изрече той изключително вежливо.

— Това е съвсем сигурно — отвърна Кейт. — Довиждане.

Той се поклони и я изпрати до вратата.

Кейт започна да си пробива път през тълпата, без да знае накъде върви, като си мислеше с ужас за онова, което чу. Когато най-накрая се върна към действителността, установи, че се намира на широка улица, по която минаваха трамваи, автобуси, камиони, коли, таксите, фургони и много хора. Видя огромна сграда и името ѝ ѝ подсказа нещо. Център „Конот“. Последва пешеходците и пресече улицата. Часовник наблизко показваше четири часа. Блез Чандлър не я очакваше преди пет. Предполагаше се, че е по магазините, а в книжката за Хонконг в стаята ѝ пишеше, че в центъра „Конот“ има всякакви магазини...

Таксито, което взе, я отведе в клиниката точно в пет без пет. Дотогава се разхожда безцелно, зяпа витрините, откри едно кафене, поръча си кафе, замисли се дълбоко, а после трябваше да бърза, за да стигне навреме. Бе преодоляла първия си шок, но изумлението не беше ѝ минало напълно. Когато влизаше в болничната стая, си наложи широка усмивка.

— Ето ме — каза весело. — Надавам се идвам навреме.

— Наистина. Откри ли онова, което търсеше?

— Да — увери го Кейт. — Беше ми много интересно...

Погледна Роло. Лежеше точно така, както го беше оставила.

— Няма промяна — Блез се изправи и се протегна. — Не стой до късно — посъветва я. — Ще изпратя кола да те прибере в осем. Вечеряй в стаята си и си легни рано.

— Да, така ще направя.

— Какво мислиш за Хонконг?

— Направо е невероятен — отвърна му искрено Кейт. После каза стеснително: — Искане ми се да позвъня на херцогинята. Имаш ли нещо против?

— Обади ѝ се. Тя ще се зарадва.

— Ще го направя, когато се прибера в хотела.

— Само не забравяй часовата разлика. Колорадо е петнайсет часа назад от Хонконг. Звънни утре сутринта. Ако тук е девет, там ще е шест следобед.

— О, бях забравила. — Кейт оклюма, беше решила да ѝ позвъни незабавно.

Необходимо ѝ бе да говори с някого, да чуе реакция и на друг, някой да я убеди, че не е полудяла, че е напълно възможно Роло да е работил под прикритие по време на войната и да говори и книжовен китайски, и кантонски диалект.

Блез ѝ остави вестник. Но когато той си тръгна, тя не чете. Седна и се замисли...

Обади се на Агата на другата сутрин и старата дама се зарадва, когато чу гласа ѝ. Кейт ѝ описа състоянието на Роло, а после без никакво предисловие продължи:

— Херцогиньо, искам да си поговорим свободно, без да ни подслушват. Възможно ли е?

— Да — увери я старата дама, прикривайки изненадата си. — Трябва да отидеш до сградата на „Чандлър“ Конот Роуд. Търси Бени Фонг. Аз ще му позвъня и ще му кажа да те приеме. На него можеш да имаш доверие. След колко време можеш да бъдеш там?

— Тръгвам веднага.

— Така — ти си на полуострова и ще трябва да минеш от другата страна на пристанището. Почакай там, а аз ще изпратя някой да те вземе. Ще се погрижим за всичко.

След петнайсет минути телефонът ѝ позвъни и ѝ съобщи, че долу я чака кола. Откараха я до белия американски небостъргач на остров Хонконг. Бени Фонг — дребен, закръглен, с остър поглед зад дебелия си стъкла с много диоптри — ѝ каза с уважение:

— Мисис Чандлър ми се обади. Елате с мен, мис Деспар.

Поведе я към асансьора, на който пишеше „Служебен“. Той ги отведе до трийсетия етаж и се отвори към огромен кабинет с прозорци от двете страни, откъдето се откриваше панорамна гледка към Хонконг и пристанището. Пред един прозорец бе разположено бюро — много дълъг дървен плот със стоманени крака. Върху него имаше преспание, бележник, квадратен кристален часовник, чаша с химикалки и моливи, както и три телефонни апарата.

— Това е кабинетът на мистър Чандлър — каза Вени. — Той ще дойде по-късно.

Поведе я през дългото помещение и Кейт очакваше, че той ще ѝ предложи един от трите апарата. Обаче той се наведе, отключи едно чекмедже на бюрото и извади още един апарат.

Тя отвори чантата си и извади бележника си с телефонните номера.

— Няма да ви е нужно, мадам — каза Бени Фонг. — Мисис Чандлър ще ви позвъни. — Докато говореше, телефонът звънна. — Виждате ли? — усмихна се той и я остави сама в кабинета.

— Така е по-добре, нали? — бяха първите думи на Агата. — Това е частна линия с някакъв електронен чип, който предпазва от подслушване, така че можеш да кажеш, каквото ти тежи. Ще те чуя само аз. И така, разбирам, че нещо те тревожи.

Кейт ѝ разказа всичко.

Агата дори не я попита защо не се е обърнала към Блез. Особено след всичко, което чу.

— Остави всичко на мен. В продължение на двацет и четири часа ще ви изведем от опасността. Сега може да съм затруднена да пътувам, но чрез телефона успявам да върша чудеса.

Кейт така си отдъхна, че гласът ѝ потрепери.

— Херцогиньо... не мога да ти опиша какво означава за мен само за една моя молба да получа толкова много.

— Радвам се, че мога да ти помогна — дрезгаво изрече Агата. — Остави всичко на мен. Не се безпокой. Пригответи се за тръгване. Щом всичко бъде уредено, Бени Фонг ще те потърси.

Когато Бени Фонг дойде, тя стоеше до прозорците и гледаше навън.

— Хубав изглед, нали? — попита той с гордост.

— Точно така, но тук не бих свършила никаква работа. Цял ден бих гледала през прозореца.

— Искате ли кафе, чай?

— Нищо, благодаря. Но ще ви бъда благодарна, ако някой ме откара до болницата.

— Колата е на ваше разположение, докато сте в Хонконг. Такива са нарежданията на мисис Чандлър.

Той слезе и я изпрати до колата, стисна ръката ѝ и я увери, че при нужда винаги може да го търси.

— Този път това са нареждания на мистър Чандлър.

Когато Блез влезе в кабинета си в десет и половина, беше в много по-добро настроение. Двамата с Доминик бяха вечеряли сами. Тя беше внимателна, любеща, а после нежна и страстна. Според него, тя му даде правилен отговор на всеки въпрос, който заобиколно ѝ постави и то по начин, който бе едновременно сведущ и забавен. „Питай — сякаш искаше да каже. — Нямам какво да крия.“ Сутринта го събуди в любовно настроение, поведе го по страничните пътища на чувствеността, докато му се стори, че умира, преди да е стигнал до върха, а след това изпита оргазъм, който сякаш продължи вечно... После веднага потъна в сън. Когато се събуди, откри, че я няма — нищо необикновено за нея. Оставила бе бележка, написана с дребния ѝ елегантен почерк: „Сега вярваш ли ми?“

„Скъпа — помисли си той, — когато ме убеждаваш по този начин, бих приел и черното за бяло.“

Затова не бе подготвен за онова, което му поднесе Бени.

— Кейт Деспар какво?

— Тази сутрин мис Деспар беше тук в девет и половина, за да говори с баба ви по компютафона.

Компютафонът беше изобретение на „Чанкорп“ — той дигитализираше телефонния разговор, така че ако някой решише да подслушва, щеше да се сблъска само с числа. Използваше се само за поверителни разговори на четири очи.

— Откъде по дяволите знае тя за него? — запита той.

— Мисис Чандлър ми позвъни, поръча ми да я доведа, за да може да го използва — паузата, която Бени направи, подсказа на Блез, че има още нещо.

— Продължавай — рече мрачно.

— Колкото се може по-бързо трябва да намеря подходящ самолет на „Чанкорп“, за да транспортира мистър Роло Белами и мис Деспар обратно до Лондон заедно с необходимата апаратура, която да го поддържа жив по време на пътя, включително лекар и медицинска сестра. Има един боинг, който ще тръгне малко по-късно преди обяд — направи още една пауза. — Мисис Чандлър се обади и в клиниката.

— Окей, Бени, благодаря.

Лицето на Блез беше като маска. Бени разбра, че е бесен.

— Добре, херцогиньо — изрече Блез с престорено мек тон, когато баба му позвъни, — какво по дяволите става тук? Караш ме да измина целия път до Хонконг и когато съм тук, ти сама вършиш всичко. Ако си губя времето, не се стеснявай да ми го кажеш. Имам и друга работа.

Баба му не се подлъга от привидно спокойния му тон.

— Кейт има много основателна причина да ми се обади без някой да я подслушва...

— И точно затова сега разговаряме по същия този телефон. Какво толкова тайно има, че да не може да се говори открито за него?

— Готов ли си да го чуеш, момче?

— Вероятно не, но тъй като няма да има някакво значение, карай направо както обикновено.

Но докато слушаше, изражението на лицето му се променяше като на забавен филмов кадър. Седеше сковано, втрещен в гледката отсреща, но без да вижда нищо, освен ужасната картина, която думите на баба му рисуваха пред очите му.

Когато тя свърши, той мълча толкова дълго, че тя се готвеше да каже още нещо, когато той проговори.

— Всичко това е възможно, разбира се.

— Проверих този Линг По и при него всичко е наред — няма досие, тук е бил по време на японската окупация. С Роло Белами работата е по-различна. Преди войната е бил в Кантон, където се научил да говори кантонски диалект, както и книжовния език, очевидно заради работата си в някаква голяма търговска къща, в която баща му — истинският му баща, защото за пред хората е имал и друг — е бил вложил много средства. После изнасял представления пред войниците — това е официалната версия и нея всеки ще ти я потвърди. Хората, към които се обърнах доста се поизпотиха, докато разровят по-надълбоко, което ми говори, че сме хванали акула. Както и да е, смятам, че Бени трябва да отиде и да се види с този Линг По, а и двамата трябва да видите фалшификата. Ако всичко това се разчуе, с „Деспар“ е свършено. Това безпокои Кейт най-много. Тя смята, че ако се налага да се спаси името на „Деспар“ и това означава Доминик да поеме ръководството на къщата, тя е съгласна — пауза. — Но аз не съм.

— И аз така мисля — каза Блез.

— Виж какво сега, момче. Аз ти го предавам както ми го разказа Кейт, защото тя не беше в състояние да ти разкрие цялата истина. „Как да кажеш на някого какво е направила жена му? Не бих могла да го нараня по такъв начин“ — така ми каза.

— Разбира се — рече хладно Блез. — Тя не обича да причинява болка никому.

В същото време обаче, той осъзнаваше, че е засегнат. Струваше му се, че стои някъде отстрани и се наблюдава как страда, без да се вълнува. „Хайде да не започваме с разбитите сърца! — подшушна му някакъв вътрешен глас. — Винаги си знаел, че жена ти има душа на бакалин — би те купила и продала, ако знае, че ще спечели. Между другото, откога са тия приказки за голямата любов? С Доминик си имал само чувствени удоволствия. За останалото или си затваряш очите, или му обръщаш гръб. Пилат Понтийски! Тогава страдай. Винаги си знаел, че някога ще си платиш за грешките, затова не се изненадвай, ако сметката излезе много по-солена, отколкото очакваше.

Помниш ли какво ти каза тя, когато поиска да се ожениш за нея?

Тя те попита дали ще я вземеш такава каквата е и такава, за каквата се представя — помниш ли? Ти отговори, че каквата и да е или не е, тя е точно онова, което повече от всичко някога си желал (ключова дума). Тогава тя те предупреди — повтарям — предупреди те, че ако това, което е тя, се окаже по-голямо от онова, което виждаш сега, ще бъде твърде късно да се оплачеш, а ти отвърна (цитат): «Никой мъж, който е с всичкия си, не би се оплакал някога от теб.»

Каза нещо много вярно, което не си осъзнавал. Просто не си бил с всичкия си. В продължение на цели години не си разсъждавал както трябва. Този удар в слабините те накара да повърнеш отровната ябълка, това е всичко.“

Бени Фонг се погрижи Роло да бъде изведен в безопасност от Хонконг. Кейт нито се чу, нито се видя с Блез Чандлър. „Той вече знае какво съм направила — мислеше си тя — и сигурно е бесен.“ Много ѝ се искаше да попита Бени къде е Блез, но не посмя.

Седна в самолета, мъчейки се да не пречи докато настаняваха леглото с неподвижното тяло на Роло. Тъкмо закопчаваше колана си,

когато видя, че по пистата приближава една голяма черна лимузина. От нея излезе Блез Чандлър. Щом се качи в самолета, тя веднага забеляза, че отново се е превърнал в далечния, недостижим, учтив непознат и тя реши да не споменава за телефонния разговор с баба му.

Той вежливо попита дали е доволна от условията и тя отговори в същия дух.

Знаеше, че този горд мъж със самообладание съзнава каква болка ѝ причинява страданието му, но той не го изрази с нещо повече от проблясък в предпазливия поглед, с учтивия си тон. Беше сложил черта и никой, практически никой не биваше да я пресича. Стисна ѝ ръката, обеща да ѝ се обади, когато тя се прибере и слезе от самолета.

Кейт се обърна към прозореца, за да гледа навън, но не виждаше нищо поради завесата от сълзи в очите си. Така не разбра, че Блез Чандлър остана на пистата, докато самолетът бавно се отдалечи, насочи се към стартовата отсечка в другия край на летището, излетя, смали се колкото комар и изчезна от погледа. Едва тогава той се качи в колата и замина.

Полетът до Лондон мина без произшествия. Когато самолетът най-после се приземи на летище „Хийтроу“, тя си отдъхна, че си е вкъщи, но в същото време копнееше да бъде в Хонконг, където можеше да вижда Блез Чандлър. Вместо това придружи Роло с линейката до частната болница, щеше да разполага със самостоятелна стая и край него щяха да дежурят денонощно. Кейт реши, че не бива да очаква „Деспар“ да плати, то трябваше да остане нейна грижа. Но когато разговаря с администрацията на болницата, между другото ѝ бе казано, че според инструкциите на мистър Чандлър, всички разходи са за сметка на „Чанкорп“. „Те дадоха пари за построяването на болницата“ — обясниха ѝ — „затова той разполага с известни привилегии. Той също е член на Борда на управата на болницата. Не се безпокойте, мис Деспар, насочете усилията си към оправянето на мистър Белами.“ Още една служебна усмивка и Кейт остана със смесени чувства. Какво да си мисли за мъж, който на последната им среща се държеше почти като непознат, а в същото време си прави труда да осигури безплатно всичко възможно и най-добрите медицински грижи за дребен служещ, макар пострадалият да има приятелка, която е председател и управителен директор на „Деспар“.

Няколко дни по-късно Бени Фонг седеше срещу Блез Чандлър в кабинета му.

— Не е лесна работа, шефе. Когато и да попиташ, никой не знае нищо, но може да сте сигурен, че в мига, в който си тръгнете, човекът разговаря по телефона с онези хора, за които си питал. Затова отидох при един мой приятел — наистина беше честно ченге и го изхвърлиха от полицията, защото задавал много въпроси на неподходящи места. Той твърди, че с всеки изминат ден Триадите стават все по-силни. Те контролират „Хонконгската връзка“, която управлява хероина, заминаващ за Европа. Полицията, е безпомощна, а повечето полицаи са купени. Той спомена някои наистина много важни личности, които имат дългове към Триадите и някои важни клечки тук в Хонконг, които всъщност са техни членове. Има един мъж на име Чао Ли, той държи магазин под аркадата „Мандарин“. Според моя приятел той е Голям брат, кодът му сред Триадите е „Златен дракон“ — още една пауза. — Той върти бизнес с мисис Чандлър. След малко Блез каза:

— Продължавай.

— Не е известно дали мисис Чандлър го знае. Приятелят ми казва, че вероятно не. Тези хора никога нищо не издават, освен тогава, когато са решили да те пъкнат на много дълбоко място, откъдето няма излизане.

Двамата мъже се втреничиха един в друг, мислейки за едно и също.

— Възможно е — предпазливо каза Бени. — Използват какви ли не прикрития, за да изпращат хероина. Те имат свои фабрики, където преработват суровия опиум. После се изнася оттук под формата на бял прах.

— Как?

— Пъха се сред законни товари в трюмовете на кораби и самолети. Моят приятел си спомня, че са го откривали и в туби от паста за зъби. Когато успеят да намерят някакъв фиктивно законен товар, те укриват хероина си в него.

— Кой е получателят?

— В Ню Йорк има китайски квартал, също и в Сан Франциско. И двата града са големи пристанища с многобройно китайско население. Чао Ли има клон и на Медисън авеню.

Отново си размениха продължителен поглед. Пред очите и на двамата се разкри една и съща картина. Пратки с антики от Хонконг, в които са скрити торбички с чист хероин, се изпращат на адреса на „Деспар“ в Ню Йорк, както и в новия клон, открит в Сан Франциско.

— Трябва да го открием — каза Блез. — Освен това искам някой да следи жена ми — Бени се правеше, че си води бележки, не му се искаше да погледне Блез в лицето. — Искам да се сложи подслушвателно устройство в кабинета ѝ — знаеш какво имам предвид. С апартамента сам ще се справя.

— Ще внимавам, шефе — каза предпазливо Бени. — Триадите нямат доверие на никого, те ще я прикриват по всякакъв начин.

— И така да е. Тя е едничката следа, с която разполагаме и единственият начин да я защитим, както и да открием доколко е свързана с тях, е разберем какво върши. Използвай всичките си връзки, Бени, харчи колкото е необходимо и прави всичко, което намериш за добре. Искам да знам всичко.

Бени отново кимна. Гласът на Блез беше равен, овладян.

— Искам също Роло Белами да бъде изваден от списъка на опасните, защото дори и да излезе от комата, той само ще вегетира. Нека това да стигне до онези, от които все пак нещо зависи.

— Добре — каза Бени и се усмихна широко. — Имам връзки в лондонския китайски квартал.

— По отношение на него трябва да се действа предпазливо — предупреди го Блез. — Ако наистина са безмилостни, те ще искат да ликвидират Белами, а аз трябва да защитавам жена си. Попаднала е в голяма опасност, но не искам да разбере, че ние знаем. Може да извърши нещо нежелателно.

Думите „знаем, че тя е способна на всичко“ останаха неизказани.

„Ама че кучка — кипеше вътрешно Бени. — Тя надrobi цялата тази каша.“ Знаеше, че приятелят му страда, макар че външно не даваше признаци. Но Бени го познаваше достатъчно добре, за да усети какво му е. Самият той никога не беше харесвал мисис Чандлър, нито пък ѝ бе имал доверие. Нямахше представа кога е родена Доминик, но би се обзаложил, че ако ѝ направят хороскоп, ще се появи фигурата на Змията. Жените-Змии са истински фатални жени, такива, които хипнотизират мъжете. За китайците змията е свръхестествено същество, носещо нещо зловещо, а той беше виждал как Доминик се

увива около Блез Чандлър като питон. Освен това, тя живееше с интриги, притежаваше силното желание на Змията за власт, както и любов към блестящия светски живот.

Хрумна му ненадейно, че от това може да излезе добра идея. Ако се разчуе... Китайците сериозно вярват в зодиака и ще бъдат повече от предпазливи, ако знаят, че имат работа със Змия.

— Ще свърша всичко както трябва — обеща той, ставайки от стола, но Блез не го чу. Той отново се взираше през прозореца с такъв израз на лицето, който накара Бени да се оттегли мълчаливо.

ИЗМАМАТА СЕПТЕМВРИ

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

След като прекара един час с Роло, Кейт реши да се върне пеша до вкъщи. Тя много добре знаеше преобладаващото мнение, че Роло Белами несъмнено е получил точно онова, което е заслужил, след като си пъха дългия нос, където не му е работата. Но продължаваше да се надява — единствено това ѝ оставаше, — че един ден той ще излезе от дълбоката кома и отново ще се оправи. Упражняваше авторитета си, който растеше след често спохождащия я успех и ѝ помагаше да запушва устата на недоволните. Държеше под око финансовото състояние на „Деспар“. Знаеше, че усилията ѝ да привлече всеки възможен търг — независимо забележителен или не — го поддържат в много здравословна форма. В това отношение след връщането си тя измисли някои нововъведения.

Не беше забравила онзи ужасен следобед в Хонконг, докато се разхождаше из Център „Конот“. Когато откри едно кафене, изпита някакво дълбоко облекчение, доволна, че може да поседне, умореното ѝ тяло да почине, а тя — да размисли. По тази причина се консултира с архитект по вътрешно оформление, който ѝ представи план за преобразуване на третия етаж, така че да може да се смести и кафене.

Идеята ѝ предизвика фурор.

— Ние сме уважавана аукционна къща! — кипна Джон Стедмън обидено, — а не универсален магазин.

Но Кейт беше убедена и реши, че клиентите, които се разхождат би трябвало да намерят място, където да седнат и да размислят върху възможността да направят покупката си над чаша кафе или чай, фина паста или хубав сандвич. Това означаваше финансовия отдел да се премести в градския офис на „Деспар“, където имаше достатъчно място. Кейт преодоля оплакванията относно разстоянието между двете места, като разшири установената компютърна връзка. Информация можеше да се изпраща и получава, както и да се складира.

В началото проектът и за Кортланд Парк бе посрещнат с крайно недоверие, но скоро се превърна в главна тема за разговор.

— Явно, че е понаучила нещо от сестра си — казваха някои. Други бяха на мнение, че няма да мине много време и Кейт Деспар ще бъде, както се изрази Джон Стедмън, в състояние да обучава другите.

Тя въведе „Дни на откритията на Деспар“, в които хората, които нормално не пристъпват в аукционна къща, биват окуражавани да донесат за оценка всеки предмет, който смятат, че си заслужава с надежда да бъде продаден на бъдещи търгове. На Кейт идеята ѝ хрумна, докато гледаше „Антик роуд шоу“ по телевизията. Само след четири подобни дни те се сдобиха с изумително количество от предмети за продажба включително една изключителна находка. Непознат мъж донесе малка картина, която, обясни той, баща му донесъл от Франция след края на войната. Картината „Митничарят“ се оказа ранна творба на Анри Русо и стойността ѝ се определяше между 200,000 и 400,000 лири.

След този случай не се чува повече забележки и снобски намеци за „Боклукчийските дни“ на „Деспар“. Всеки искаше да му се падне късмета да открие някоя изумителна находка.

Тя произведе фурор и с търга на Корнилия Фентрис, тъй като скъпоценностите щяха да бъдат представяни от истински манекенки, вместо във витрини с пазачи.

— Помислили ли и за охраната? — питаха я някои ужасени.

Тя го направи. Агата Чандлър ѝ даде името на фирма, която „Чанкорп“ използваше и след като обсъдиха плановете ѝ, те разработиха надеждна охранителна система.

— Професията на аукционера замира, тя много отдавна е достигнала пределите си — заяви Кейт безмилостно пред борда. — Отвън има огромна публика. Трябва да я вкараме при нас.

Кейт въведе и нещо, което никога по-рано не бе правено: предлагаше „аванси“ на клиентите, които планират да продават чрез тяхната аукционна къща. За гигантския търг на скъпоценностите на Корнилия Фентрис например, бе въведено едногодишно кредитно споразумение за потенциални консигнанти, разбира се след цялостно проучване на финансовото им и друго състояние.

— Има много хора, които са забогатели — пледираше тя. — Някой скъп предмет на изкуството ще донесе слава на новобогаташите. Не можем вечно да разчитаме на нашия малък кръг от клиенти. Трябва да се разраснем — обаче тя избягваше

посредственото, а Дороти Бейнбридж, чийто консерватизъм по отношение на първоначално поставените цени беше легендарен, я подкрепи, като отказваше да преувеличава цените на предметите.

Сега беше доволна, докато още веднъж преглеждаше цифрите за полугодieto — те бяха с 54% по-високи — 5,842,793 срещу 2,848,671 лири от предната година. Разбира се, завещанието Стейлинг помогна, но Кортланд Парк и търгът Фентрис щяха действително да напълнят хазната им.

Доминик крачеше из огромната всекидневна в апартамента си на Виктория Пийк. Чао Ли закъсняваше. Беше се окъпала и бе намазала тялото си с ароматен лосион. Любимото му шампанско се изстудяваше, а до него бе поставена чиния, която той харесваше. Къде се бави? Бе обещал да дойде в девет, а вече беше десет.

Вероятно са го забавили новини от Лондон и когато най-сетне дойде, ще каже, че работата вече е напълно свършена, тоест, че Роло Белами е мъртъв.

Когато Доминик чу, че е откаран в Лондон, и то със самолет на „Чанкорп“, се разгневи неописуемо, макар че внимаваше да не го покаже пред съпруга си. Не че напоследък го виждаше често или пък изпитваше някаква радост от срещите си с него.

Доминик започна да нервничи. Мразеше да чака. Едната ѝ ръка стигна до едрите перли и сапфири на врата ѝ и ги стисна. Никога не е правил така. По-рано идваше или навреме, или дори по-рано. Никога не е закъснявал. Бе го срещнала две години по-рано на търг, откъдето той купи много фина кана от бял нефрит. Тя изведнъж бе подушила сексуалност, подобна на нейната. Покани го в кабинета си горе на чашка и тази ѝ стъпка повлече цяла поредица след себе си. Това бе вторият мъж, на когото не можеше да се наложи. Всеки път, щом си помислеше, че вече го е хванала, установяваше, че ѝ се изплъзва, така че това, заедно с неописуемите му умения и издръжливост като любовник, я държеше в орбитата му.

Сега вече беше като на тръни. Тя, която беше такава специалистка в разгадаването на мъжете, се почувства като разгонена кучка.

Тъкмо тогава чу някакъв звук, извърна се и го видя застанал под арката, водеща към фоайето.

— Най-последно! — посрещна го тя властно, но млъкна незабавно, щом видя как е облечен. Не с обичайния си европейски костюм, а като китаец с червена роба. Изглеждаше обезпокоително чужд. Дори направи китайски поклон.

— Мадам.

— Какво искаш да кажеш с това „мадам“? Чакам те цял час, че и повече. Къде беше? Защо закъсня? Какви новини ми носиш?

— Действително нося новини.

Отново тонът на гласа му — невъзмутим, сериозен — я накара да се намръщи.

— Е? — подкани го нетърпеливо.

— Моля, седнете — беше заповед, а не подкана. — Трябва да обсъдим някои неща.

Тя го изгледа изненадана.

— Какво по дяволите ти става? Разбира се, че имаме да обсъдим някои неща. Като например това защо Роло Белами е още жив, а също и някои други очебийни факти...

— Фактите, с които съм дошъл да ви запозная, не са ви известни — каза Чао Ли.

Доминик пак го изгледа изумена.

— Като например?

Той не отговори веднага, а само я изгледа продължително. Тя изпита чувството, че сложи ръка на гърдите ѝ и я тласна назад. Почти несъзнателно се приближи до големия фотьойл и се отпусна в него. Белият сатен на пеньоара ѝ ярко контрастираше с кървавочервения фон. Сетивата ѝ се изостриха и всяко от тях я предупреждаваше: вятърът се е променил и ако разбира какво е добро за нея, по-добре да поеме по новия курс.

Но не му показва внезапната си уплаха. Пресегна се към сребърната кутия с цигари, извади една, запали я и издуха пушека към него.

— Е? — подкани го.

— Дойдох да обсъдим бъдещето ви.

Доминик го зяпна.

— Моето бъдеще?

— Да ви съобщя, че всичко се промени — по-рано, отколкото очаквахме — и е много важно да изпълним плановете си възможно най-бързо.

— Планове ли? Знаеш, че до няколко месеца за друг аукцион не може да става и дума...

— Не говоря за аукцион, мадам.

— Тогава за какво?

— Ако се държите така, както би трябвало да се държи една жена, ще ви обясня.

Да се държи като жена! Не беше ли го доказала не един и два пъти на голямото легло на горния етаж?

— Имам инструкции за вас — продължи той все със същия официално любезен тон.

— Имаш инструкции за мен? — позволи си да се изсмее Доминик.

— Ще трябва да ги запомните — Чао Ли продължи, все едно че не чу думите ѝ. — Първата е, че ще си смените опаковачите и превозвача. Ще наемете фирма, известна като „Разцъфнала вишна импорт экспорт“. Тя има дългогодишен опит в опаковането и транспортирането на всякакви видове произведения на изкуството. В бъдеще хонконгският „Деспар“ ще се ползва от услугите на тази фирма.

— Няма да го направя! Как смееш ти да ми кажеш как да ръководя моята собствена компания? Нямам причини да бъда недоволна от настоящите превозвачи и не съм чувала за никаква „Разцъфнала вишна“.

— Не е необходимо да сте ги чували. Ваше задължение е да изпълнявате.

Доминик се готвеше да си отвори устата и да го прати по дяволите, но усети силата, която се излъчваше от него. Гласът ѝ замря и тя се втренчи в очите му, неспособна да мръдне.

— Отсега нататък, мадам, нямате дума по този въпрос, както и по други, които имат общо значение. Ще правите това, което ви се казва.

Доминик седеше, сякаш блестящите му очи я приковаха към стола. Той ѝ внушаваше нещо с такава страховита сила, срещу която бе направо безпомощна. Но не се предаваше.

— Би трябвало да имаш достатъчно разум, за да не ми диктуваш нареждания. Знам си работата.

Тя остана с впечатлението, че той ѝ се усмихва, макар изразът му да бе неразгадаем.

— Не, мадам. Вие сте тази, която не знае.

Доминик усети, че я побиват студени тръпки — това не беше онзи Чао Ли, когото познаваше. Този имаше хладен глас, държеше се с нея презрително, надменно, сякаш бе слугиня и ѝ говореше така, като че ли беше военнопленница.

— И ти си затънал в това, колкото и аз! — каза му студено.

— Не, мадам. Ние само разчистваме ямата, а вие сте паднали в нея.

Доминик настръхна.

— Вас, мадам — продължи той, — ви видяха, че на публичен аукцион продадохте на невероятни цени произведения на изкуството, които всъщност са изключително добре направени фалшификати. Фабриката, която ги произвеждаше вече не съществува, човекът, който ги правеше също вече е далеч. Аз нищо не съм продал, не знам нищо. Не съществуват документи, няма снимки, няма нищо, което да ме свърже с измамата, която вие извършихте. „Анонимният хонконгски милионер“ беше ваша измислица, а търгът от началото до края — ваше дело. Вие сте тази, която удостоверихте автентичността им, вие се славите като специалист и вашите купувачи знаеха това. Вие съзнателно подлъгахте, измамихте и заблудихте хората. Не можете да докажете нищо срещу мен или сподвижниците ми. Ние обаче можем да докажем много неща срещу вас. Изложихте се. Аз съм известен търговец на антикварни предмети и самият аз „купих“ няколко неща на този търг. Нищо не ми пречи да отида и да дам един от тях на експертиза с термолуминесценция...

Доминик твърде късно осъзна как тя — великият манипулатор — е била манипулирана. Без да се колебае и много самоуверено направи крачка в пропастта. Попадна в капана на собствената си алчност. Държеше се твърдо, но вътрешно кипеше.

— Кой си ти? — попита, когато овладя гласа си.

— За вас съм Чао Ли, търговец на антики. За онези, които имат значение, аз съм нещо друго и тъй като не можете да направите нищо, ще ви кажа. Аз съм брат от 7К или както е по-известен — Триадът

„Златния дракон“. — За пръв път Чао Ли се усмихна слабо. — Смятам, че това ви говори нещо.

Триадите! Доминик изпищя на ум. Той — триад!

— Сега мисля осъзнавате, че вече се числите към нас и че отсега нататък трябва да постъпвате според инструкциите.

Красотата на Доминик помръкна, когато си представи какво означават думите му и колко се е оплела в мрежата, която той ѝ е хвърлил. Фалшификатите бяха примамката, за да се улови голямата риба. Представляваше само едно малко винтче в огромната машина, една малка частица от много по-широк план. За миг ѝ причерня от ярост. Изиграли са я, а унижението ѝ бе непоносимо. Този мъж я бе любил, тя му имаше доверие!

Всъщност я беше използвал само като средство. Ако имаше оръжие под ръка, би го убила.

— Сега разбирате защо ще действате по мои нареждания, мадам — той щракна с пръсти. На мига се появиха двама много едри китайци и застанаха зад стола ѝ. Той им каза нещо на кантонски диалект и те веднага хванаха ръцете ѝ и я превърнаха в неподвижна пленница.

— Не върши нещо, за което ще съжаляваш — изрече със студено арогантен тон Доминик.

— С нас това никога не се случва, мадам — кимна на трети мъж, който изникна ненадейно. Той пристъпи напред, постави малка черна кутийка на масичката до Доминик и я отвори. Вътре имаше спринцовка и малко тумбесто шишенце.

Доминик разтвори широко очи и пое дълбоко дъх.

— Стопроцентов чист хероин, мадам. Една десета от него е достатъчна, за да умрете. За ваше добро, мадам, не ни принуждавайте да ви го дадем.

Доминик преглътна. Чао Ли пак каза нещо, мъжът взе кутийката и изчезна. Промълви нещо и на другите двама, те я пуснаха и също си тръгнаха.

— Трябва да разберете, мадам, че работата е сериозна — каза, когато си отидоха. — В безопасност сте дотогава, докато изпълнявате онова, което ви кажем. Разбирате ли ме?

Доминик кимна, онемяла.

— Добре. В скоро време ще получите по-нататъшни инструкции — той пак се поклонил определено официално, като китаец, който не

проявява нищо повече, освен вежливост към чужденка, и после също изчезна.

На Доминик ѝ бе нужно известно време, за да осъзнае, че столът ѝ се клати от собственото ѝ треперене. Тя се прегърна с ръце и се наведе напред, сякаш изпитваше физическа болка или пък силен студ. Насили се да стане от стола и да отиде до масичката, където бяха поставени шишетата. Ръцете ѝ трепереха така, че разля уиски наоколо, но когато в чашата се събра достатъчно, тя го изсипа наведнъж в гърлото си. Потекоха ѝ сълзи, едва си пое дъх, но почувства как топлина се разлива по вкочаненото ѝ тяло. Сипа си още едно, обърна и него и със сковано тяло се отпусна бавно върху близкия стол. Остана така дълго време и вдигна очи само, когато чу настоятелен глас, който споменаваше името ѝ и видя Чанг — домоуправителят ѝ, който я гледаше загрижено.

— Какво? — попита тя с досада.

Той повтори въпроса си дали ще бъде вкъщи за вечеря. Не, никаква вечеря. Нищо, чуваш ли? Искам да остана сама. Разбираш ли? Никой да не ме безпокои за нищо! — говореше настървено с широко отворени очи.

Чанг се оттегли. Имаше много какво да докладва на четвъртия си братовчед Бени.

В голямата аукционна зала на „Деспар“ математически пресметнатите позлатени столове чакаха тристата души, които след приблизително трийсет минути щяха да наддават за колекцията на покойната Корнилия Фентрис Гарднър. Озвучителната уредба от двете спомагателни зали пукаше и пращеше, докато разни гласове я изпробваха, тъй като искаха да постигнат кристална чистота на звука, както и на образа на телевизионните приемници. Беше пълно с охранители. Бяха толкова много, че сигурно на всеки клиент щеше да се падне по един, но на пръв поглед не се различаваха, тъй като бяха облечени с официални вечерни костюми. Помощници и началници на отдели се съвещаваха над разтворени каталози, зад сцената най-едрите и яки пазачи държаха под око заключените контейнери, съдържащи скъпоценностите, а в един опразнен и превърнат в гримьорна кабинет пет-шест манекенки оправяха грима и прическите си.

Долу във фойето портиерът излезе, за да отвори вратата на първата лимузина, докато двама бодигардове, които отдавна бяха разучили лицата на гостите проверяваха гравирани покани и насочваха пристигащите към чувствителна скрита камера, която ги проверяваше с рентгенови лъчи за скрито оръжие. След като станеше това, разрешаваха им да се качат по стълбите и да влязат в залата, където им предлагаха по чаша шампанско. Голямата зала започна да се пълни.

Зад сцената Кейт стоеше с Шарлот и Дейвид Холмс.

— ... ти нарасна — казваше Дейвид. — Внимавай да не пропуснеш сигнал за наддаване независимо дали е в залата, по телевизията или по телефона. Хората обичат да знаят, че ги забелязват.

Кейт кимна послушно. Нервите ѝ бяха изопнати до такава степен, че ѝ призляваше. Намерението ѝ беше да не показва вече шлифованите си умения до аукциона на Кортланд Парк, но Хю Стрейкър беше болен от жълтеница. Той настоя Кейт да заеме неговото място.

Кейт изучи каталога до такава степен, че го знаеше наизуст, можеше да изрецитира всяко изречение от него. Запозна се отблизо със скъпоценностите, пробва ги върху себе си. Харесваше съвършенството им, блясъка и цветовете, но те не я трогваха. Не събуждаха у нея никаква топлина, която да премине в ентусиазъм, както когато държеше в ръцете си порцелан. Но беше положила много грижи по представянето им и в това отношение Шарлот с вродената ѝ елегантност и склонност към представителност се оказа от огромна полза. Тя уреди да вземе назаем рокли от различни английски моделиери. В замяна на това щяха да ги споменат в каталога. Шарлот избра и манекените, чийто стил и цвятова окраска щяха да представят скъпоценностите в най-добрата им светлина. На сцената, зад трибуната на Кейт, имаше завеса от черно кадифе, така че да изпъкват цветовете на роклите и блясъка на скъпоценните камъни, още повече, че към тях щяха да бъдат насочвани прожектори пак от приятел на Шарлот — един от най-добрите осветители в театъра.

Самата Кейт беше облечена в черно.

Или ще се прослави, или ще се провали, но безмълвната увереност на Хю и Дейвид, както и топлите насърчения на Шарлот ѝ помогнаха да се стегне. Искаше ѝ се обаче Роло с острия си език и

язвителни забележки да добави и своята увереност. Нейният чиновник мина само с „Успех, мис Деспар“ и застана до нея. Тогава бе даден сигнал всички да седнат. Кейт дълбоко пое дъх и влезе тържествено в залата.

— Дали ще се справи? — Шарлот направо попита Дейвид.

— Да. Напълно е готова. Няма какво повече да учи и репетира. Последното ѝ препятствие е налагащият се образ на доведената ѝ сестра. Веднъж да го срине, вече няма да има спиране.

Кейт изкачи трите стъпала към трибуната със застинала усмивка на уста. Пое дъх и започна.

— Добър вечер, дами и господа. Добре дошли в „Деспар“ на търга на колекцията от фантастичните накити на Корнилия Фентрис Гарднър. Това е най-голямата колекция, от скъпоценни камъни, която „Деспар“ някога е имал честта да предложи на аукцион. Този търг представлява и най-значителното събитие лично за мен — нещо като кръщение в огъня, чиито искри са не по-малки от тези на скъпоценностите, които ще видите — прозвучаха бурни ръкопляскания, придружени със смях и Кейт усети вълна от топлина, която я обля.

Натисна копчето с левия си крак.

— Първият предмет е брошката с формата на райска птичка, която на гърдите си има сапфир от 63.40 карата, а опашката ѝ е обсипана с диаманти, сапфири, рубини, смарагди, топази и тюркоази... — първата манекенка се появи с поразително семпла рокля от бял креп с едно голо рамо. От другата страна към рамото бе прикачена брошката. Прожекторът освети съвършено определеното място и цветовете на украсението заблестяха. Кейт чу как публиката си поема дъх, как се накланя напред, докато манекенката пристъпваше бавно и тържествено по пътеките, спирайки тук и там, за да даде възможност на присъстващите да я разгледат по-добре... Скъпоценните камъни блестяха със студено сияние, а огромният сапфир искреше с небесна светлина. Кейт съзнателно изчака докато възхищението доближи връхната си точка, даде възможност на присъстващите да стигнат до някакво решение и когато манекенката застана до нея, така че брошката известно време да продължи да ги изкушава, Кейт откри наддаването с компетентно твърд тон, който бе далеч от онова, което чувстваше.

— Сто хиляди лири, дами и господа... — предлагането на цена започна от самото начало много силно. — 110,000, 120,000, 130,000, 140,000... — очите на Кейт трябваше да шарят навсякъде, докато се повдигаха номерираните табелки, налагаше се да отбелязва кои ги вдигат най-често, кой ще да издържи на наддаването.

— 150,000, 160,000, 170,000, 180,000... — нямаше прекъсване, нито паузи, всички бяха безмълвно съсредоточени, докато някой спечели фантастичната брошка. — 200,000... — публиката шумно си пое дъх. — 210,000, 220,000, 230,000... — гласът на Кейт беше спокоен, предразполагащ, дори настоятелен, докато табелките се вдигаха и сваляха с монотонна последователност. — 250,000... — тонът ѝ беше въпросителен и по него въобще не личеше как стомахът ѝ се свива от вълнение. — Свършихме ли? — попита. — Тогава първи път 250,000 — вдигна лявата си ръка с чукчето, така че публиката да го види. — 260,000, 270,000... — почака още веднъж, за да затаят хората дъх. — Там на пътеката... — Кейт забеляза известен дилър, който явно наддаваше заради клиент. — Тогава 270,000 втори път... Думите ѝ бяха настоятелни и в тях се съдържаше намек, че времето изтича. Присъстващите затаиха дъх, но високата цена не можеше да се покачи повече. Кейт удари с чукчето. — За 270,000 продадена на мистър де Ври.

С трепереща ръка отбеляза със синьо в каталога си 270,000. Първоначалната цена беше написана с червено: 175,000–200,000. „Какво начало само!“ — помисли си възбудено. Дано да свърши по същия начин... Така и стана. Номер две бе известната гривна „Тигър“, изработена от Картие в Париж по модел на самата Корнилия Фентрис Гарднър. Цената ѝ достигна седемстотин хиляди лири.

Залата избухна във възбудени ръкопляскания.

— Добра работа, мис Деспар — чу да прошепва служителят ѝ. — Хванахте ги, извинявайте за израза, направо за топките.

Изпълнена с възбуда, Кейт му хвърли лъчезарна усмивка, усещайки, че вече никой не може да я спре, че всички предварително обозначени суми щяха да бъдат надминати и общият сбор щеше да бъде далеч по-голям. Аукционът продължи с дребните накити — всичко се продаде на цени, далеч надхвърлящи получените на други търгове. Връхната точка на аукциона приближаваше, възбудата бе достигнала предела. Оглушителни ръкопляскания посрещнаха и

последния манекен — поразителна червенокоса жена, която излезе пред публиката с най-красивата скъпоценност, изработена от мадам Грез. На тънкия ѝ кръст имаше колан, при вида, на който всички ахнаха. Беше широк около десет сантиметра и буквално обсипан със смарагди.

Кейт изчака, докато се възцари тишина.

— Коланът Исфахан — изрече тя с благоговение. — Бил едно време част от парадната конска сбруя, бивше притежание на набаба на Бапур. Състои се от трийсет и четири плоски смарагда, дванайсет смарагда със сложна шлифовка, триста четирийсет и седем малки и плоски диаманта и двеста и петдесет перли — всички положени върху инкрустация от злато — тя направи това описание, за да бъде възприето от всички, а после спокойно обяви, че наддаването започва от половин милион лири. За трийсет секунди цената стигна два милиона.

Залата гръмна от аплодисменти. Всички се изправиха на крака, ръкопляскаха и весело тупаха щастливия купувач по гърба, после се втурнаха към Кейт, която сияеше също като диамантените огърлици, които току-що продаде. Затвори каталога с треперещи ръце, наведе се и каза на служителя си:

— Добра работа свършихме, Джон, благодаря ти — и слезе от трибуната с омекнали крака.

Веднага я наобиколиха хора, които искаха да ѝ стиснат ръката, да я потупат по гърба и да кажат: „браво“, „абсолютно великолепно“ и „фантастично“. Найджъл Марш си проправи път до нея и успя бавно да я отведе настрана, където чакаха всички висши служители на „Деспар“. Шарлот успя да пхне в ръката ѝ чаша добре охладено шампанско, което Кейт пресуши на един дъх.

— Браво, Кейт — каза Дейвид. — Наистина много добра работа свърши. Аз самият не бих могъл да постигна повече.

При тази висша похвала тя най-после се отпусна.

— Цялата получена сума — началникът на финансовия отдел прочисти гърлото си, докато изчакваше всички да млъкнат — е 14,800,000 лири, двойно повече от досегашния британски рекорд.

— Още шампанско за всички — изчурулика пийналата Клодия.

Кейт пресуши жадно втората си чаша.

— Сега предлагам малка благоразумна обиколка — обади се Джон Стедмън. — Контакти, мила ми Кейт, за това става дума. Едното неизбежно води до другото, а това друго всички искаме да го виждаме във вид на повече търгове като този. Хайде сега, ела и се покажи и ми позволи да те представя...

С много важен вид я поведе натам, където я очакваше публиката.

— Каква идея само: скъпоценностите да бъдат представяни от манекени — възкликна една жена.

— Баща ти би бил горд с теб — обади се някой.

— Поздравявам те!

— Браво!

— Голям успех!

Кейт си проправи път през тълпата от хора, всички искаха да се ръкуват с нея, за да могат да кажат, че не само са присъствали на този изключителен аукцион, а са стиснали и ръката на жената, която бе отговорна за всичко.

Джон Стедмън я хвана и безмилостно я отвлече настрани, където бяха телевизионните камери. Журналистът бе готов да я интервюира. След като я поздрави за успеха на търга, той я попита:

— Очаквахте ли цените да се вдигнат толкова тази вечер, мис Деспар?

— Не — отвърна откровено Кейт, — но естествено съм доволна, че стана така.

— Чия беше идеята скъпоценностите да бъдат представяни от професионални манекенки?

— Моя.

— Предвиждате ли други нововъведения за бъдещите ви търгове?

— Да, но за тях сега не говорим. Очаквайте търга на имението Кортланд Парк — каза усмихната към камерата.

— Това е в края на октомври, нали?

— Да, на 30-ти октомври в Кортланд Парк в Съсекс.

— Очаквате ли успехът от тази вечер да се повтори?

— Ще се опитаме — засмя се Кейт.

Беше в приповдигнато настроение, но не от двете чаши шампанско. Успя! Доказа на себе си, че е дъщеря на баща си. От всички комплименти, които получи вечерта, този ѝ беше най-скъп.

Затова се усмихваше, разговаряше, правеше остроумни забележки, сбогуваше се с онези, които си тръгваха. Постепенно тълпата оредя и тогава забеляза кой е застанал сам, облегат на стената в края на помещението. Блез Чандлър. Погледите им се срещнаха и тогава присъстващите ѝ направиха път, за да стигне до него.

— Поздравявам те — каза той. — Постигна голям успех.

— Благодаря ти.

Той се усмихна, не се държеше хладно.

Тя му се усмихна в отговор.

— Присъства ли на аукциона?

— На по-голямата му част.

— Не участва в наддаването.

— Баба ми има колекция, която вероятно би могла да се продаде на същата цена.

— Помислих си за нея, когато за пръв път видях колана Исфахан.

Блез се захили и така изглеждаше много по-млад.

— Да, това е в нейния стил.

Кейт си спомни и за Доминик, когато видя колието със сапфири и диаманти, но не посмя да изрече името ѝ в този миг.

— Как е херцогинята?

— Няма търпение да чуе как е минало. Дойдох, за да мога да ѝ разкажа. Иначе нали ме знаеш колко съм по аукционите. Но останах, за да видя с очите си. Заслужаваше си.

Тези му думи запалиха огън у Кейт.

— Как е Роло? — попита той след това и огънят угасна.

— Все така. Вече е въвн от опасност, но още е в кома.

— Разгледах разчетите за полугодieto — каза и отново подклади огъня. След тази вечер трябва да сте се изравнили с Доминик — изрече го така, сякаш споменаваше име на случаен човек.

— С Кортланд Парк смятам да се придвижа напред — предизвика го Кейт.

— Не се и съмнявам — отговори той и по тона му позна, че е искрен.

Което я окуражи да каже весело:

— Имаме парти след търга, надявам се, че ще можеш да дойдеш.

— Съжалявам, този път не ми е възможно. Може би след Кортланд Парк.

Усмивката ѝ не угасна, макар че разочарованието я прободеше като игла.

— Няма да го забравя — предупреди го тя. Постоя нерешително и като че ли той разбра какво ще го попита, затова изрече тихо:

— Не. Няма новини.

Кейт кимна, тъй като не знаеше какво да каже при дадените обстоятелства, а той се възползва от това, за да я попита направо:

— Някакви съображения ли ти попречиха да ми кажеш онова, което си съобщила на баба ми относно откритията си в Хонконг? Или беше съжаление?

За миг тя остана безмълвна, после реши, че истината е най-доброто.

— И двете — отвърна тя също тъй прямо. — Плюс факта, че нямах доказателство.

Той се усмихна, а тя примигна.

— Може би Шекспир е имал теб предвид, когато е написал „Онези, които имат силата да нараняват и да не го правят...“

Кейт се помъчи да не го зяпне с отворена уста. Той още веднъж я смути. Блез Чандлър и поезия!

— Чета и други неща, освен документи — изрече той със сериозен израз.

— Тогава щом харесваш поезията, защо не приемаш изкуството? — възкликна тя.

Той вдигна ръка.

— Дай ми време, уча се — отвърна и добави много тихо: — Да, наистина и много при това.

Изгледаха се продължително и той наруши бездънната тишина:

— Трябва да поговорим, но не сега. Обаче... — бръкна в джоба на самото си и извади плосък пакет. Кейт изведнъж го позна с изумление, тъй като това бяха писмата, които баща ѝ беше писал през годините и които тя му беше връщала.

— Баща ти ми ги остави аз да преценя кога и дали да ти ги предам. Сега е моментът. — Подаде ѝ ги.

Кейт преглътна буцата, която се бе образувала на гърлото ѝ.

— Благодаря — каза стеснително и вглеждайки се в тях продължи: — Ти четеш ли ги? — попита го.

— Това също беше част от задължението ми.

— Нищо чудно, че ти бях толкова омразна.

— Това беше някога. Времето и събитията промениха всичко. Пък и ти самата положи усилия. Онази Кейт нямаше да разбере, но тази да.

Кейт примигна, пропъждайки сълзите.

— Благодаря ти — каза отново.

— Сега трябва да тръгвам.

— Пак ли трябва да хванеш самолет?

Той ѝ отвърна с усмивка.

— Много работиш — отбеляза тя. — И много пътуваш.

— „Чанкорп“ има представителства по целия свят. Освен това ги държа в напрежение, тъй като не знаят кога ще пристигна.

„Наистина изглежда уморен“ — помисли си тя. Не се държеше отчуждено, но тя усети, че е под напрежение.

— Довиждане, Кейт, и още веднъж поздравления. Баща ти е прав. Ти си истинска Деспар.

И тогава за пръв път той се наведе, докосна бузата и с устни и си тръгна.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Доминик не се и замисли защо се отправи веднага към единственото място, което смяташе за свой „дом“ и замина при майка си, а не при съпруга си. Знаеше само, че иска да бъде някъде, където ще е в безопасност. В Прованс ще може да си отдъхне, там ще има време да мисли, да разсъждава, да планира. Имаше нужда да се отдалечи от всичко, което я заобикаляше напоследък, от разтърсващата новина, че се е забъркала с Триадите, че се е насадила в положение, което самата тя е спомогнала да се създаде и че за пръв път в живота си не може да намери изход. Майка ѝ нямаше да ѝ пречи и посещението ѝ там не би подсказало на никого, че изпитва ужас. Точно обратното, ще докаже, че е предана дъщеря, дълбоко загрижена за майка си.

Катрин беше потънала още повече в света на фантазиите си. Поздрави Доминик с пълно безразличие, всичките ѝ мисли бяха устремени към съпруга ѝ и според думите на Марта, така беше постоянно.

Сега Марта попита колко време ще стои Доминик.

— Не знам. Напоследък работих много и имам нужда известно време да съм на спокойствие и тишина. Който и да ме търси, независимо кой е, няма ме вкъщи.

— А мосю Чандлър?

— Той няма да дойде. За всички останали си почивам и не отговарям на никого, разбра ли?

— Както желае мадам — после изрече тържествуващо: — Всъщност мосю Чандлър беше тук само преди седмица.

— Защо не ми каза? — остро попита Доминик.

— Не сте ме питали.

— Искам да ми докладваш за всеки посетител — настойчиво ѝ напомни. — Дори и да не желая да го видя. Колко време стоя съпругът ми?

— Само една вечер. Мадам беше щастлива да го види. Тя е много привързана към него.

На обяд Доминик между другото попита майка си:

— За какво беше дошъл Блез?

— За да ме види, разбира се — отвърна самодоволно Катрин. — Искаше да знае дали съм добре, дали нещо не ми липсва или дали не искам каквото и да било.

— Това ли е всичко?

Сините очи на Катрин изразяваха смесица от изненада и обида.

— Какво друго би могъл да иска?

„И аз се чудя“ — помисли си Доминик. Винаги е проявявал търпение и привързаност към майка ѝ, но да дойде чак дотук... Да е търсил нещо? От известно време имаше чувството, че задава прекалено много въпроси. Би ли могъл да знае нещо? Нямахше какво да знае. При първата проява на опасност — Роло Белами — фабриката беше преместена на друго място. Самият Белами нямаше вероятност да излезе от комата. Предположенията бяха, че дори и това да стане, няма да си спомня нищо.

Онова, което я безпокоеше, бе, че от нея искаха да смени компанията на превозвачите. Дали така целяха да я притиснат поздравно в клещите си? А ако се разчуе, нали хората веднага ще помислят, че е свързана с тях и с престъпните им деяния?

Тъкмо преди да тръгне, Чао Ли отново я посети, което затвърди решението ѝ да напусне Хонконг. Заяви му, че няма намерение да сменя превозвачите, а той да върви по дяволите. Няма да има повече търгове на фалшификати, макар че според първоначалния сценарий, в случай че първият търг мине както е запланувано, трябваше да се подготвят за втори. Сега не ѝ се искаше да има нещо общо с тях. Изпълни целта си и направи невиждан аукцион. Тази мисъл донесе усмивка на устните ѝ. „Да — помисли си, — разруших надеждите на Кейт Деспар да получи целия «Деспар».“

Докато не прочете в „Таймс“, че в лондонския „Деспар“ се състоял най-големият търг на скъпоценни камъни, провеждан някога в Британия и че точно за три часа били продадени накити общо за 14,800,000 лири. Прочете за „наистина великолепно нововъведение на мис Катриона Деспар скъпоценностите да се представят от манекени и така да се постигне най-благоприятен ефект, осигуряващ и най-добрите възможни цени.“ Смачка вестника с мръсна френска ругатня, изви го силно докато се разкъса, но тъй като все още не беше

доволна, го нарязва на ленти. После седна с молив, хартия и джобен калкулатор и за свой ужас откри, че Кейт я гони по петите. „Все още съм начело, но предстои този проклет търг на Кортланд парк и по всички изчисления той ще бъде нещо чудовищно. Ама че проклета работа! Трябва да я спра, но как? Не бива да забравям и подлия Никълъс Чевли. Лицемерният англичанин, който дръзна да вземе, без да даде нищо.“

„Бих я хвърлила в огъня, ако можех“ — помисли си Доминик. И тъкмо тогава застина. Огън, пламъци... Очите ѝ блеснаха. „Ще стигнем до малка размяна — каза си тя. — Ако искат моята помощ, тогава имам правото да настоявам и те да ми помогнат. Много лесно могат да го направят — в Лондон има китайски квартал. Ще се върна в Хонконг и ще се срещна с Чао Ли. Ще го спечеля отново на моя страна. Не се е родил мъж, когото да не мога да манипулирам. Ако те направят онова, което аз желая, тогава ще постъпя така, както искат от мен и ще сменя превозвачите.“ Което — едва сега го разбра — още от самото начало е било крайната им цел. Всъщност, те не се интересуваха от търгове на фалшификати. Целта им бе да получат огромни печалби чрез износ на наркотици и да си осигурят законна фасада за пренасянето им. „Деспар“ беше идеалното прикритие, тъй като редовно и често се изпращаха пратки. Тя, разбира се, ще поиска процент. Печалбите ще бъдат невероятни. А после, когато „Деспар“ стане неин... За пръв път от много седмици тя спа дълбоко, не сънува и не взе никакво хапче.

Беше потънала в пълна забрава, когато тъмната сянка леко прескочи оградата на фермата, тупна на земята леко като изсъхнало листо и кривейки се в сенките, тръгна безшумно към притъмнялата къща. Като паяк се изкачи по водосточната тръба, използва снишаващия се покрив, за да стъпи на него, докато открие онова, което търсеше — леко отворен прозорец на първия етаж. Този на банята на Катрин Деспар. Скачайки безшумно върху теракотния под, сянката с леки крачки прекоси банята и прилепи ухо към старата тежка врата. Много внимателно и изключително бавно откря вратата. Чуваше се мърморене на женски глас в делириума на приближаващ оргазъм, който непрекъснато повтаряше едно име „Шарл... Шарл... о, Шарл...“

През отвора сянката огледа стаята — лампата върху масичката до леглото осветяваше жената, която явно се бе опряла на колене и лакти, с вирнат нагоре гол задник, а двете ѝ ръце правеха нещо долу към чатала ѝ. Беше се зареяла във фантазиите си и приближаващия оргазъм, гласът ѝ беше тънък и писклив, тялото ѝ се издигаше ѝ се снишаваше, дразнено от пъхнатите в нея пръсти.

— Моя любов... да, о, да... — тя се разтрепери и заподскача, за да достигне удовлетворение не усещаше нищо друго, освен неотложната нужда на тялото си. В този момент не би чула и биене на барабан.

Тихомълком, фигурата се приближи до леглото откъм краката. Почти веднага в облечените с черни ръкавици ръце се появи малка стъкленичка, запушена с коркова тапа. След като тя бе отстранена, отвътре се показа тънка игла, от която капеше лепкава безцветна течност. Иглата бързо бе извадена и наместена в тънка тръбичка за духане. Сянката я вдигна към устните, които се разтвориха, за да я приемат. Когато Катрин с дрезгав вик избухна в оргазъм и започна да се извива и задъхва, иглата прелетя от тръбичката и с безпогрешна точност се забодде в меката тъкан в основата на черепа. Последният ѝ дрезгав ликуващ вик заглъхна, тялото ѝ се изви назад като дъга и се изпъна във върховния миг на екстаза, който дойде точно с настъпването на смъртта. Очите ѝ се втренчиха невиждащо, докато тялото ѝ се стовари настрана, а последният ѝ дъх изсъска като въздух, който излиза от спукана гума.

Фигурата изчака десетина секунди, преди да пристъпи безшумно. Първо извади иглата, върна я в шишенцето и сложи стъкленицата в торбичката ѝ. После огледа тялото, застинало във вечен оргазъм. Секунди по-късно сянката се отлепи от стената и се стопи сред дърветата, където изчезна.

Марта стана рано както винаги. Не можеше да промени навика си дори сега, когато имаше възможност да спи до по-късно. Свърши обичайната си работа, после приготви закуската на господарката си. След това прилепено се качи по стълбите.

— Добро утро, мадам — каза като влезе в спалнята, остави подноса върху шкафа до вратата, а после отиде да дръпне завесите на

цветя. Нормално в ответ чуваше прозяващ се глас: „Добро утро, Марта“. Тази сутрин обаче нямаше отговор. Обърна се, отиде да вземе подноса и тръгна към леглото.

— Мадам!

Подносът падна, горещото кафе и мляко опръскаха краката ѝ, но тя не усети. Разкреця се неистово.

— Внезапна масирана сърдечна криза, мадам — каза доктор Морел на Доминик. — Станало е за секунди.

— Сърцето на майка ми беше напълно здраво.

Доктор Морел се изкашля дискретно.

— Бих искал да ви припомня, мадам, че при обстоятелствата, при които е намерена майка ви, когато е издъхнала, напрежението на сърцето в такъв момент!

— Сигурно не е по-голямо от това, което е изпитвала много пъти през живота си.

Още едно покашляне.

— Мадам Деспар остаряваше... — последва типично свиване на раменете. — Смъртта ѝ е обичайна, мадам и то много приятна.

Доминик си спомни лицето на майка си — дали изразяваше агония или екстаз? Писъците на Марта проникнаха в дълбокия ѝ сън, но гледката на тялото на майка ѝ, позата, облещените леко изпъкнали очи, зяпналата уста и пръстите, впити дълбоко в нея я шокираха така, че начаса се разсъни. Плесна Марта силно и я накара да мръдне тялото в по-благоприлично положение. Но вкочаняването на тялото бе започнало, затова Доминик нямаше избор. Наложил се да разреши на доктор Морел да изследва тялото така, както го бяха намерили. Но той беше умен и опитен човек, който в четирийсетгодишната си практика като лекар беше виждал какво ли не, а Катрин Деспар не беше първото човешко същество, умряло в резултат на разтърсващ сексуален оргазъм. Ами случаят със стария мосю Мортран, чиито пръсти бяха вплетени в косата на младата жена, която го обслужвала с уста и за да я освободят, се наложи да отрежат косата ѝ. По всичко си личеше, че бракът на Шарл и Катрин Деспар се е основавал по скоро на плътска, отколкото на духовна връзка...

— Бъдете спокойна, мадам — каза той на Доминик, — ще проявя крайна дискретност, а в дадените обстоятелства няма да се поколебая да подпиша смъртния акт.

След приключване на формалностите доктор Морел си тръгна, а Доминик отиде в кухнята, където Марта седеше пред чаша с коняк.

— Мадам — изохка тя и сълзи рукнаха от очите ѝ, — такъв шок. Като си помисля, че мадам майка ви си отиде в такова положение... неизповядана и без благословия...

— За което няма да споменавах нищо — нареди ѝ Доминик. Изглежда с твърди като сапфири очи подутото ѝ и зачервено лице. — Разбираш ли? Майка ми е получила сърдечна криза — това е всичко. Останалото е мълчание. Така няма да има никакви клюки. Ако си даваш сметка какво е добро за теб. Ясно ли ти е?

Марта, лишена от най-пикантната клюка, която би могла да сподели някога, кимна намусено, прикривайки нервността си. От години не можеше да спори с дъщерята на мадам. Ще го запомни, това ще ѝ е успокоението. Като доброто вино, най-хубавите клюки узряват с годините...

Когато Доминик влезе да види подреденото тяло на майка си, стори ѝ се, че Катрин прилича на восъчна кукла. Разбира се, сети се Доминик, няма грим.

Отиде до тоалетната масичка и отвори средното чекмедже, където Катрин държеше гримовеите си — винаги от „Ланком“. Но щом отвори чекмеджето, ръката ѝ застина, тъй като зърна предмет, който лежеше до ръчното огледало на майка ѝ. Бавно, сякаш щеше да пипне неексплодирала бомба, ръката ѝ се протегна към него, постоя нерешително, а после го взе. Беше кадифено калъфче за очила — черно, избродирано със златен дракон. От отвора му се показваха очилата на майка ѝ. Доминик се отпусна на един стол. Никога по-рано не беше го виждала. Нормалното калъфче на майка ѝ беше направено в нейния стил, а тази огромна глава с блестящи пайети бе напълно различна. Беше твърде ориенталска. Разтревожена, тя като замаяна започна да търси другото калъфче, което намери в чекмеджето на нощното ѝ шкафче. Ръцете ѝ трепереха, докато прехвърляше очилата от едното в другото, но в гласа ѝ, когато по-късно показа черното калъфче на Марта, не се усещаше нищо друго, освен изненада.

— Знаеш ли на кого е това, Марта? Никога по-рано не съм го виждала... Или мама е променила стила си.

Марта сложи очилата си и взе калъфчето в ръце.

— Не, не е на мадам — каза решително. — Никога по-рано не съм го виждала.

— Може да го е купила — изрече Доминик нехайно. — Беше в едно от чекмеджетата ѝ.

— Сигурно — съгласи се Марта. — Тя не би използвала подобно нещо. Често купуваше импулсивно разни неща, които по-късно никога не използваше.

„Но не и това — помисли си Доминик. — Мама никога не го е купувала. Било ѝ е дадено. Или по-скоро, било е оставено аз да го намеря.“

Отново се върна в стаята на майка си. Там изследва тялото ѝ бавно и внимателно, търсейки някакви улики. Не откри нито една. Тогава какво е станало? Майка ѝ не бе умряла от масивна сърдечна криза, настъпила по естествен път, а по някакъв насилствен начин.

Не може да е от храната — и трите ядоха онова, което Марта беше сготвила. Нито пък от виното. Дали от някакво хапче? Прегледа всички шишенца и кутии в шкафчето ѝ с лекарства в банята и не откри нищо друго, освен аспирин и други безвредни лекарства. Датите на шишенцата бяха стари, майка ѝ по принцип не взимаше хапчета. Тогава какво? Как са я убили? Какво са ѝ направили? Чувала бе за карате начини, при които ръце можеха да убиват. Но по тялото на майка ѝ нямаше наранявания, никакъв белег, освен червено петънце на тила точно под косата ѝ като че се беше почесала, както и няколко драскотини по пръстите ѝ от работа в градината без ръкавици. Без съмнение там е била инжектирана.

Доминик претърси всичко, дори кремове и лосионите в спалнята, шампоана за вана и талка. Убийствата вече се правят изтънчено, отровите могат да се добавят към нещо, което се приема всеки ден и е необходима само една малка капка...

Стоя и дълго мисли. Много са находчиви. Сигурно са проследили навиците на майка ѝ, знаели са какво прави всяка вечер. По някакъв начин, който още не можеше да разбере, са я убили така, че да изглежда напълно естествено. Ако не си бяха направили труда да оставят следа за Доминик, тя никога не би се сетила.

Това си беше предупреждение, разбира се. За да знае тя, че трябва да действа по техните заповеди и че ако не изпълнява онова, което ѝ се каже, съдбата ѝ ще има същия фатален край. Потрепера. Те

не познаваха майка ѝ. Нито пък ги интересувахе. Чисто и просто е била средство в ръцете им. Изпадна в още по-голям ужас.

Сега е тяхна собственост, с нея могат да правят каквото, когато и както пожелаят. Усети, че я обзема паника, идеше ѝ да се разкрещи, да се скрие някъде, да ги обвини...

Блез пристигна след броени часове. За щастие не идваше отдалече, само от Франкфурт.

Когато той дойде, тя се почувства по-спокойна и прие съболезнованията, като си придаде вид на тъжна и потресена. След като му разказа как бе намерено тялото на майка ѝ, той каза само:

— Да, забелязвах, че потъва все повече във фантазиите си. Но беше щастлива. Кой може да я обвини?

— Не и аз — увери го Доминик.

— За късмет си била тук.

— Да, нали?

— Хубаво, че си намерила време да дойдеш при твоята заетост.

Тя огледа лицето му изпод клепките си. То не издаваше нищо. Тази проклета индианска безизразност можеше да вбеси човек. Но го остави да се заеме с уреждането на погребението, защото не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за положението, в което се намираше.

Блез разбра, че нещо гложди жена му. Беше като на тръни и изглеждаше прекалено смазана от простия факт на внезапната смърт на майка си.

На погребението присъстваха хора, които познаваха Катрин чрез Шарл. Тя имаше малко свои приятели поради това, че не ги желаше — единственото, което някога бе искала, бе Шарл. Сега той ставаше неин завинаги. Заупокойната литургия беше тържествена, имаше много цветя. Марта подсмърчаше през цялото време — от мига, в който внесоха ковчега, до момента, когато го положиха в гроба на Шарл следвайки инструкциите в завещанието на Катрин. Там пишеше и че цялото ѝ имущество остава на дъщеря ѝ.

По-късно, отново във фермата, Доминик изнесе представлението на живота си: изглеждаше почти неземно в черно, движеше се почти като привидение, казваше каквото трябва и на когото трябва.

Самият Блез никога не беше виждал Доминик да изглежда толкова красива — движеше се грациозно, а линията на профила ѝ,

докато слушаше внимателно някаква стара маркиза, беше най-прекрасното нещо, което бе виждал у жена.

Той играеше своята роля, както Доминик — нейната и от време на време погледите им се срещаха и им идеше да се разсмеят. Странно, колко близко се чувстваше до нея. Както никога през живота си.

По-късно, когато всички си отидоха, седнаха на терасата под златистата светлина на късния следобед. Бяха все още близки, като че ли спазваха някакво примирие. Блез чакаше Доминик да му каже какво я гнети, сега беше идеалният момент. Но тя не го направи.

Бе потънала в нервно мълчание и той забеляза, че ръцете ѝ непрекъснато си играят с нещо. Черно кадифено калъфче за очила с избродиран златен дракон! Не е в стила на Катрин, тя бродираше в нежни тонове, а това бе изработено с метален конец, докато тя винаги използваше коприна. Освен това, в него нямаше очила.

През нощта чу шум по коридора и като стана да провери какво става, видя Доминик, която се мъчеше да затвори прозореца.

— Стори ми се, че се удря — обясни му тя.

Но навън нямаше вятър. Нощта бе спокойна. Страхува се от нещо... или от някого? За да я успокои той се престори, че го проверява.

Когато си легнаха, тя се сви до него — искаше да му покаже, че не търси секс, а закрила.

— Благодаря ти, че дойде — прошепна тя след малко.

— Защо да не дойда?

— И на двамата ни е ясно, че напоследък нещата не бяха както трябва.

— Случва се в много бракове.

— След като мине тази година, всичко ще бъде различно — обеща тя.

„И по-добре.“ — помисли Блез.

Тя въздъхна.

— Двама души умряха за една година... кой си го е представял?

— Ако Катрин е с Шарл, в което тя вярваше, тогава защо се тревожиш?

— Ти вярваш ли?

— Не.

— Нито пък аз. Адът не е, след като умреш. Той е когато си жив и не получаваш онова, което желаеш.

— Значи затова си готова да видиш как всички други отиват там, но не и ти.

Тя се засмя.

— Ти пък... — каза по стария си начин, въздъхна, намести се удобно, доволна, че е на сигурно място. След минути заспа, а Блез лежа буден и дълго мисли.

Кейт влезе в спалнята. Бе запазила мебелировката абсолютно непроменена — леглото беше голямо, цветовете в стаята бяха винено и сиво, типични мъжки цветове. Баща ѝ ги беше избрал, както и мебелите от палисандрово дърво. Настани се, облегна се на големите твърди възглавници и се пресегна отново към купчината писма. След като ги прочете за пръв път, заспа разплакана, отчаяно и непоправимо засрамена от себе си. Когато отново ги взе, а те съдържаха толкова много от личността на любимия ѝ баща, се размисли дали чувствата ѝ към Блез Чандлър — които се засилваха неудържимо, след като ги изпусна от бутилката — не бяха вид съдбовно изкупление.

След първия им прочит реши твърдо да изпълни всички надежди на баща си по отношение на нея, които бяха изразени толкова ясно в писмата. Ще стане момичето, което баща ѝ обичаше. Твърде късно осъзна, че след заминаването му тя престана да обича себе си. По-скоро се мразеше заради онова, което смяташе за свой провал. Сега, докато разцъфваше от топлотата, която Блез Чандлър насочи към нея в откровените им разговори, разбра, че една жена се чувства красива само ако е обичана. Като малка не се смяташе за обикновена и не обръщаше внимание на онова, което баба ѝ каза за нея, дори го сподели с баща си. Той я изгледа сериозно и рече: „Но за мен си красива, малка ми Кат.“ Едва по-късно, когато него вече го нямаше и никой не ѝ казваше, че е прекрасна, тя престана да се интересува от външния си вид, навлече дънките и дънковото яке като униформа и прие, че обидните думи на баба ѝ са истина. След като първия път прочете писмата му, се потресе и започна да изследва мъката в душата си. Установи, че са написани с любов, самообвинение и тъга, и се зае да лекува вътрешната си рана — процес започнал всъщност от

момента, когато той ѝ остави най-ценното, което притежаваше. Фактът, че Блез Чандлър също ги бе чел, го приближи още повече към нея. Писмата бяха съвсем лични, но кой знае защо, нямаше нищо против, че той знае съдържанието им, тъй като разбра, че ако не беше така, той нямаше да ѝ ги даде.

Досега смяташе, че не може да изпитва никакви чувства, но накрая разбра, че не можете я привличат, а е чакала истинския. Фактът, че го бе намерила в лицето на човек, когото никога няма да може да има, вероятно бе цената, която се налагаше да плати за това, че отхвърли онзи, чиято любов, независимо какво си е мислила, никога не е губила.

Би трябвало да тъжи, но откри, че не е така, напротив — глождещото усещане за загуба, с което живееше години наред, най-после напълно си бе отишло. Писмата на баща ѝ, които толкова открито изразяваха любовта и копнежа му, я върнаха обратно към самата нея.

С радост в сърцето, тя се отдаде на удоволствието да ги препречете отново.

Доминик бе в Ню Йорк и се обличаше за вечеря, когато донесоха цветята. Първо си помисли, че са от мъжа, който щеше да дойде да я вземе след половин час, но когато отвори капака на кутията и видя какво има в нея, замръзна. Множество малки, плътно подредени една до друга жълти рози, образуващи фигурата на бълващ огън дракон. На картичката беше написано на машина „8 ч. Следващият понеделник“. Това бе призовка. За миг я обзе паника и тя тръгна към телефона. Трябва да позвъни на Блез и да му разкаже всичко, да се хвърли в закрилящите му обятия, толкова безкрайно успокояващи и приятни. Той би могъл да я обгърне с мощта на „Чанкорп“ като с чудотворно непробиваемо наметало... „Не — помисли си с ръка на слушалката. — Внимателно. Първо провери какво искат. Не разкривай картите си толкова бързо. Дръж Блез за резерва. Вероятно искат да уговорят условията. Не се върнах в Хонконг веднага, както очаквах. Още не съм сменила превозвачите си. Те още не смеят да се отърват от мен...“ Отново я обзе увереност. „Да — помисли си разумно. — Срещни се с тях. Отговори на техния блъф.“ Вдигна слушалката и нареди на

секретарката си да ѝ ангажира място за полет до Хонконг следващия понеделник следобед.

В колата, която я взе от летището, тя планира кампанията си.

Когато Чао Ли влезе неочаквано както преди, тя беше готова и го чакаше, облечена в дреха от черен шантунг, с цепки от двете страни до бедрото и с яка, обсипана със сапфири и диаманти. Талисманите ѝ сапфири блестяха на ушите ѝ.

Беше свежа от горещата вана и след като мина през опитните ръце на масажиста, освободил я от цялото напрежение. Чувстваше се с бистър ум. Отдели голямо внимание на лицето си, сложи парфюм на местата, където бие пулсът, а прислужницата среса косата ѝ с четка, обвита в коприна. Оръжието ѝ винаги е било красотата ѝ и тази вечер не биваше да ѝ изневери.

След известен размисъл, избра най-подходящото място да седне, така че когато Чао Ли влезе, беше застанала до прозорците, черната ѝ дреха ярко контрастираше със снежнобелите прозрачни пердета, а скъпоценностите и видът ѝ можеха да спрат дъха на всеки. Възнаграждението ѝ дойде от внезапния проблясък в черните очи на Чао Ли, но той го прикри с поклона си. В нейния не пролича омразата и страха, от които трепереше вътрешно.

— Мадам.

— Чао Ли.

— Добре ли сте? — попита той учтиво.

— Много добре, благодаря. Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

Сама сипа шампанското, горда, че ръката ѝ не трепери; дългите ѝ нокти блестяха, сякаш току-що бяха потопени в кръв.

— Е? — подкани го тя, опитвайки студеното и сухо шампанско.

— Трябва да обсъдим някои неща, нали?

— Имате грешка, мадам. Няма какво да обсъждаме.

Доминик се усмихна. Студените немигащи очи като че ѝ вдъхнаха сила.

— Според мен има. Нещата се промениха след последното ти... посещение — направи пауза, остави го да помисли, че е заради станалото във Франция, а после се залови за работа. — В случай че не искате да направите нещо за мен, няма да мога да сменя превозвачите си, нито пък да ви позволя да използвате, който и да е мой превозвач.

Доведената ми сестра имаше късмета да направи два много важни аукциона. С първия почти ме настигна, с втория ще ме изпревари, ако не бъде спрян. Това означава, че ще изгубя и тази малка част от „Деспар“, която сега контролирам. Ще ми бъде отнета, а вие въобще няма да имате достъп до нея.

Той помълча, смели го в съзнанието си и изкомандва:

— Обяснете.

— Търгът ще се проведе след месец в една голяма къща в английската провинция. Освен ако някой не попречи, тъй като няма начин във времето, което остава, да направя няколко големи търга и те да донесат такава комисионна, че тя да не ме настигне. Това е неочаквано развитие, уверявам те; опитах се да го предотвратя.

Пак последва мълчание.

— Ако този търг някак си не се състои...

— Тогава тя губи надежда да ме достигне. Първенството, което имам след моя търг тук си остава за времето, от което имам нужда. След това „Деспар“ ще бъде мой и аз ще бъда в състояние да... ви помагам във вашия бизнес.

Той пак се замисли, а след това даде нарежданията.

— Ще трябва да ми дадете пълни подробности за къщата — къде се намира, какво представлява, кога ще бъде аукционът. След като разполагам с тази подробна информация, ще се консултирам с моите сподвижници. Ще имате отговора ни след двайсет и четири часа — млъкна за миг. — След успешно изпълнение на задачата, ще бъдете на наше разположение.

„Зависи, може да успея да се измъкна“ — помисли си Доминик, но се съгласи с лекота.

— Разбира се.

Той я изгледа за миг.

— Давате ли си сметка, че информацията ви ще бъде проверена?

— И ще откриете, че е вярна.

— Щом е така, не смятам, че този търг ще се състои.

— Как ще го предотвратите не е моя грижа, само го направете.

— А после ще правите това, което ние настояваме. В такъв случаи, мадам, ще се видим пак — направи дълбок поклон и си тръгна.

**ТЪРГЪТ
ОКТОМВРИ**

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Кейт ходеше в Кортланд Парк поне веднъж седмично, за да следи как върви подготовката за аукциона. Всичко, което се намирало в къщата беше описано, тя даде картбланш на Дороти Бейнбридж да свърши работата си за възможно най-кратък срок. Онова, което не беше ценно, а имаше доста такива неща, беше взето от човек, който дойде, прегледа всичко и направи оферта за плащане в брой. По този начин платиха на фирмата по почистването.

За трите дни, определени за предварително разглеждане, Кейт реши да използва огромния главен салон, както и двете приемни зали, отварящи се към него — също невероятно просторни. В салона остави предимно прекрасните френски мебели, които покойният мистър Кортланд много бе обичал. Централно място заемаше ъгловият бюфет с позлатени крачета, приписван на И. Дюбоа, за който Кейт бе уверена, че ще стигне цена до един милион лири. Всички те щяха да бъдат наредени върху изчистения и реставриран савонерийски килим от времето на Луи XIV в кремави, златисти и сини тонове с размери дванайсет на девет метра, украсявал някога пода на малкия салон на мадам дьо Бари. Върху бледосините стени, покрити с много грижливо реставрирани копринени тапети, щеше да закачи огледалата, които откри на тавана, обвити в паяжини, а тук-там щеше да постави и някои картини — главно портрети от осемнайсети век, рисувани от Гейнсбъроу, Рейнолдс, Гойя и Фрагонар.

Върху мраморните плотове на ъгловите бюфети щеше да подреди подобрани предмети от порцелан и севърските вази, в които красиво щеше да подреди цветя. В трапезарията щеше да подготви огромната маса от палисандрово дърво като за вечеря, използвайки севърския сервиз и сребърните прибори, кристалните чаши от миналия век и дълбоките чинии от китайски порцелан — дванайсет от тях бяха напълно запазени и сигурно щяха да стигнат сто хиляди лири. В приемната щеше да подреди картините на старите майстори — две творби на Рембранд, няколко на Рубенс, сладната гола жена на Ингрес, както и отбрани мебели. Централно място щеше да заеме

шкафът, изработен от Адам Вайсвайлер с вратички от японски лак. Нито един от тези предмети не бе показван от години.

Рекламата вече набираше скорост, с цените щеше да стане същото. Каталогът, чиято първоначална цена бе петдесет лири, вече се продаваше на ръка за сто. Щом се разпродаде, тя поръча бърза допечатка на специалното издание без снимки. Толкова много хора бяха известили за намерението си да присъстват, че нае допълнително служители, които щяха да следят за наддаванията, тъй като сред морето от лица сама не би могла да забележи всеки знак. Настояваше да направят репетиции, за да не се получат пропуски. Всичко зависеше от този търг — нейното собствено бъдеще, това на „Деспар“, както и на много хора, които работеха там.

Името ѝ също се утвърждаваше. Кейт знаеше, че музеите проявяват голям интерес и следяха дали предметите, определени от правителството като ценности от първостепенно значение, са отбелязани със звездичка. Щяха да присъстват телевизионни екипи от цял свят, пресата щеше да бъде представена достойно, а охраната щеше да бъде засилена.

Комисионната на „Деспар“ — десет процента от общата сума — щеше да представлява хубаво попълнение на крайния ѝ сбор при преценката в края на годината. В случай че Доминик не ѝ сервира някоя катастрофална изненада, Кейт щеше да я изпревари. Тя нетърпеливо проверяваше всички съобщения за търгове и следеше клоновете на „Деспар“ в Ню Йорк и Хонконг, както и по-малките, оставени под контрола на Доминик. Досега нищо не ѝ даваше повод за тревога.

Цялата трескава подготовка поставяше под напрежение Кейт и служителите ѝ, всички бяха възбудени, атмосферата бавно се приближаваше към точката на избухване, но си заслужаваше. Аукционът на Кортланд Парк щеше да бъде събитието на годината. Нищо подобно не се бе случвало след аукциона на имението Ментмор, проведен от „Сотби“.

Когато в четвъртък следобед Кейт пристигна в Кортланд Парк, всичко кипеше като в кошер.

Хванаха я от вратата. „Мис Деспар, слава Богу, какво да правя с...“, „Мис Деспар, ще разрешите ли да...“, „Мис Деспар, не мога да намеря...“

Бе претоварена с какво ли не до пет часа, когато работниците и чистачите си тръгнаха и останаха само тя и нейните хора — петнайсетина души, които временно изцяло работеха в Кортланд Парк. В шест ги изпрати да се върнат в хотела, където спяха — знаеше, че денем много се изморяват — и каза на охраната да включат алармената система, макар че тя успя да постои още известно време. Искаше да остане сама, да се разходи, да огледа, да види дали онова, което изглеждаше добре на снимка, беше така и в действителност.

Бордът на „Деспар“ изрази мнение, че е полудяла, след като харчи толкова много за къща, която не е нейна, но Кейт знаеше, че добрият фон създава атмосфера и така цените ще се вдигнат високо. Освен това, тя още не им беше казала, че има предложение самата сграда да се използва като постоянна база за всички търгове на „Деспар“, които не се провеждат в официалната сграда. Решавачият фактор щеше да бъде общата сума от комисионната. Бавно и с приятно чувство се разходи из трите големи стаи — докосваше, поглаждаше, възхищаваше се, от време на време си водеше бележки за някои подобрения, които биха могли да се направят. Огледът щеше да стане само след няколко дни и тя желаше всичко да е идеално. Над главата ѝ внимателно прикрити камери следяха всяко нейно движение, същото щяха да правят и през дните на огледа четирима охранители седяха пред мониторите, поставени в кухнята и дебнеха дали ловките ръце на някой вандал няма да сторят неприятност. Имаше и скрити микрофони, всеки звук се предаваше по стереоуредба на пазачите.

Поради лош късмет и неприятна зараза от варицела, прихваната от най-малката му дъщеря, последната лента от скрития магнетофон в апартамента на Доминик, съдържаща разговора между Доминик и Чао Ли относно ликвидирането на Кортланд Парк, остана непрослушана от Бени Фонг в продължение на повече от десет дни.

Миниатюрният магнетофон много находчиво и съвсем неподозирано бе скрит в преносимото транзисторче на Чанг — домоуправителят — който си го слушаше по цял ден. Включваше се

при говор от устройство, скрито в лампата на всекидневната. Инструкциите на Чанг бяха лентата да се проверява всеки ден и да се сменя, когато се напълни. Тогава касетата се слагаше в пакет от екстра дълги цигари с филтър, каквито пушеше Доминик, и биваше изхвърляна с боклука в шахтата. Кофата, в която падаше, се проверяваше внимателно всяка сутрин от друг братовчед на Бени и ако той намереше пакета, взимаше го и го отнасяше на уличен търговец, откъдето някой го прибираще и най-после стигаше до бюрото на Бени. Но деня след посещението на Чао Ли, Доминик заедно с приятели замина за Макао да поиграе на хазартни игри, така че магнетофонът не бе задействан. Когато Чанг го провери, видя, че има още свободна лента, затова я остави и така минаха два дни докато Доминик се върне, а после една седмица, докато Фонг се върне на работа.

Блез Чандлър се намираше в Париж и тъй като беше близо, реши да се отбие при Кейт на връщане към дома. Чуваше много неща за Кортланд Парк, непрекъснато го питаша дали ще присъства.

Позвъни в „Деспар“ от летище „Хийтроу“ и след като му съобщиха, че Кейт е в Съсекс, реши да отиде направо там. Освободи шофьора и лимузината на „Чанкорп“, отби се в бюрото на „Херц“ и взе ключовете на турбо порше. Беше приятен късен следобед; до шест и половина щеше да стигне Кортланд Парк. Кейт ще го разведе навсякъде, а той ще я покани на вечеря. Усети, че настроението му се подобрява при мисълта, че пак ще види Кейт. Тя беше добра за компания, можеше да разговаря с нея, иначе не бе свикнал да говори много с жени. Някак странно, но се чувстваше горд, че тя се справи толкова добре. Пребори се с предизвикателствата и ако реакцията на Доминик може да служи за показател, е успяла.

До този момент не бе успял да получи доказателство, което би използвал, за да откъсне Доминик от хватката на триадите. Роло все още беше в кома, а страхът бе затворил устата на всички.

Доминик оставаше единствената следа. Когато Блез за последен път се чу с Бени, разбра, че не се е виждала с Чао Ли и не е сменила превозвачите си, но изглежда уплашена и едва след като отново прослуша лентите, осъзна защо. Изненадващата смърт на майка ѝ, калъфчето за очила със златен дракон водеха до едно-единствено

заклучение. Бе абсолютно сигурен, че триадите са убили тъща му. Тъкмо затова Доминик се е паникьосала — това е било предупреждение, разбира се, какво би се случило с нея, ако не спазва строго изискванията.

Нареди на Бени да усили наблюденията, да я следят непрекъснато „дори и когато ходи на едното място“. Това бе всичко, което можеше да направи. Трябваше да се увери, че Кейт също е в безопасност. Всъщност, това бе една от причините да е тук в този момент — сам да се убеди с очите си. Като допълнителна предпазна мярка, охраната в болницата, където лежеше Роло беше засилена. Една от сестрите бе от бившия женски армейски корпус, с който Блез бе работил, докато служеше в специалните сили във Виетнам. Смяташе, че се е подготвил за всякакъв развой на събитията, но това изчакване го изнервяше.

Стигна до Кортланд Парк. На около десетина метра от оградата имаше будка на пазач. Слезе от колата, а в това време от будката излезе един мъж, облечен с униформа на пазач.

„Добре — помисли си Блез, — като знае какво съдържа къщата, правилно е решила.“ Той вдигна очи — най-горе на портала имаше каменни фигури на еднорози, а зад тях бяха монтирани малки телевизионни камери, разположени така, че да обхващат всеки, който влизаше или излизаше от имението. Почувства се още по-добре...

— С какво мога да ви помогна, сър? — попита учтиво пазачът. Беше едър, говореше тихо, но Блез познаваше хората като него. Бяха добре тренирани и опасни.

— Казвам се Блез Чандлър. Бих искал да се видя с Кейт Деспар.

— Тя очаква ли ви, сър?

— Не. Току-що пристигам в Англия, но съм сигурен, че ще иска да ме види.

— Бихте ли изчакали момент, моля.

Пазачът се върна в будката. Блез одобри и тази стъпка. Разтревожи се, когато прочете по вестниците за цените, които се очакваха на аукциона в Кортланд Парк. Възможно бе да изникнат неприятности. Засилената охрана е добър знак, че Кейт също го е осъзнала.

Пазачът се върна. Държанието му вече беше друго.

— Мис Деспар каза да отидете до къщата, сър. Тя ще ви чака там. Направо по пътя.

Блез тръгна към колата, а пазачът се прибра в будката, вратите се затвориха безшумно. Махна с ръка и влезе с колата.

— Благодаря...

Застанала на стъпалата пред двойните врати на къщата, през които би минал и танк, стоеше Кейт.

— Още една хубава изненада — усмихна се тя и се приближи да го посрещне.

— Обадох се в кабинета ти, но оттам ми казаха, че си тук, така че реших да намина и да видя това, за което всички говорят.

Той вдигна глава, за да разгледа огромната фасада с филигранна украса.

— Голяма е, нали? — каза съдържано Кейт. Обърна се и посочи към широката моравя от двете страни на входа. — В деня на търга ще разпънем две големи палатки — в едната ще се продават разхладителни напитки, а в другата билети.

— Значи всичко е организирано?

— Почти. Ела да те разведе.

Блез беше впечатлен.

— Кой направи всичко това? — попита и посочи с ръка елегантно подредените мебели.

— Всичко е мое дело призна тя скромно. — Искан да кажа подреждането, а не преместването им.

— Не знам какво ще кажат твоите клиенти, но наистина е прекрасно. Обзалагам се, че е съвсем различно, когато всичко е подредено така, че да бъде в най-добрия си вид.

— И аз в това вярвам.

— Явно много си работила — отбеляза Блез.

— Последните няколко месеца беше лудница — сподели Кейт.

— Но си заслужава.

— Надявам се.

— Забелязах, че си се погрижила за охраната — спомена между другото той.

— Ами, тук има много ценни неща. Наех тези хора, които ти ми препоръча да дойдат и да разгледат, а после действяхме според техните указания. Страшно скъпо е, но...

— Би ти струвало много повече, ако нещо стане с някоя вещ. Постъпила си правилно.

Всъщност, той самият беше разговарял с охранителната фирма, наета от Кейт — отдавнашни сътрудници на „Чанкорп“ — и им каза какво е нужно. Сега, след като видя колко добре се охранява, се почувства по-добре, макар че това огромно имение дори и наблюдавано от телевизионни камери бе по-голямо, отколкото би му се искало, тъй като в него би могла да се скрие цяла армия. Все пак в радиус от петдесет метра около къщата бе издигната мрежа с фотоклетки, която даваше пряко предупреждение до най-близкия полицейски участък и за щяло и нещяло вдигаше на крак охраната в самата къща. Но мисълта за Катрин Деспар непрекъснато му напомняше за опасността, в която се намира Кейт. Тя нямаше представа, че цялата организация струва много по-скъпо, отколкото предполагаше. Блез плащаше. Чувстваше се отговорен. Жена му беше тази, която създаде цялото това положение.

Взе един каталог от масичката в стил Джордж II.

— Колко време ще продължи всичко това? — попита.

— Пет дни — от десет сутринта до четири следобед. Всеки ден ще се разпродават различни неща: в понеделник — мебели, на следващия ден порцелан и стъкло, после сребро, статуетки, старинни предмети и т.н. Картините са определени за големия финален ден.

— Ще имаш доста работа — след като свършиха разходката, каза: — Виждам, че досега си свършила много. Но резултатът си заслужава. Имаш вкус, Кейт, и усет, и способност, за които си спомням, че Шарл те хвалеше. Не съм колекционер или ценител на голямото изкуство, но като гледам, дъхът ми секва. Господ да е на помощ на купувачите.

Кейт се изчерви от удоволствие от възхищението в тона му.

На свой ред той я загледа одобрително. Изглеждаше добре със сив фланелен костюм, кремава копринена блуза с връзка, вързана на деколтето. Косата и беше пухкава и лъскава, пламтеше като огън, лицето ѝ се беше променило — суровите черти, които видя първия път сега се бяха загладили, лекият грим смекчаваше израза ѝ. Напомни му на чистокръвен кон с лъскав косъм и дълги елегантни крака.

Тя обърна глава и го погледна въпросително, а той се наруга вътрешно, че се беше зазяпал.

— Какво те кара да харчиш толкова за имение, което не е твое?
— попита я бързо.

— Надеждата, че някой ден ще бъде.

Разказа му плановете си за къща — база на „Деспар“ в провинцията, която да се използва само за единични колекции.

— Имам нужда от база, на фона, на която да изпъква качеството на предметите. Хубавите неща изискват добро разположение, а не някаква голяма аукционна зала със силно осветление без никакви удобства. Ако един купувач може да види как изглежда една мебел в обстановка извън обичайната, нужно е да притежава допълнително въображение, за да се увери, че съвпада със замисъла му. Най-често, картините — добрите имам пред вид — не се купуват, за да бъдат гледани, освен ако купувачът не е музей, а се държат, докато дойде моментът, когато биха донесли значителна печалба.

— Пак стигаме до голямото изкуство, а? — попита той с кадифен глас.

Тя отметна глава назад и се засмя, а той за хиляден път си зададе въпроса как е могъл да сметне, че има обикновено лице — никога не е била такава и нямаше да бъде. Просто е имала нужда от подновяване и излъскване също като тази къща. Сега и тя, и къщата бяха красиви и беше удоволствие да ги гледа човек, истински празник за очите.

— Като заговорихме за голямото изкуство — каза Кейт с известна студенина, — какво ново в Хонконг?

— Нищо. Почти никаква информация не идва, дори подкупите не вършат работа. Този Чао Ли трябва да е доста опасен, след като никога не смее да отрони и дума. От Доминик също не може да се изкопчи нищо.

Кейт не му отговори. Името ѝ бе предупреждение, че навлизат в опасни води.

Но той продължи уверено:

— Ако в Хонконг ми беше казала, щях да ти отрежа езика. Това, което жена ми е направила е твърде сериозно и ужасно, за да може да бъде замазано само с едно повърхностно: „Извинявай“. Започнах да вярвам, че вероятно баща ти е подозирал, че ще се случи нещо подобно и затова ме е сложил между двете ви.

— В такъв случай е вярвал, че можеш да се справиш. Татко беше много проникателен по отношение на човешките характери.

— Може би... Мисля, че ме харесваше, сигурен съм, че ми имаше доверие, освен това бях в идеална ситуация — Блез направи пауза. — Виж какво, познавал я е много по-добре от мен. Обичаше да я представя — нали знаеш, че бе ценител на красотата, — но никога не ѝ е имал доверие. Доказателството е, че не ѝ остави всичко, а сложи мен да ви наблюдавам. Задължението ми беше да направя така, че да приемеш завещанието, а една от малките иронии на съдбата е, че това стана благодарение на Доминик. Тогава не исках тя да получи „Деспар“, защото така щеше да ми отделя все по-малко внимание — отново се обърна към Кейт с лека самоиронична усмивка, но със сериозни очи. — Ти смяташе, че няма да сторя нищо повече, освен да действам в нейна полза. Смятам, че вече се познаваме по-добре.

Тя вдигна очи към него и забеляза погледа му, заради който за малко не се спъна по стъпалата и веднага се извърна, изпадайки в паника. „Много си развихрила въображението си — упрекна се вътрешно. — Грижата му е да отърве Доминик и «Деспар», точно така. И то в същия порядък.“

— Между другото, как е Роло? — попита Блез.

— Няма промяна. Когато имам възможност, ходя да го виждам, нещо, което напоследък не се случва често — гласът ѝ звучеше много загрижено.

— Не можеш да се справиш с всичко — възрази ѝ меко. — Но моля те, внимавай. Не че има нещо, но инстинктивно... Ще се радвам, когато този проклет търг мине и замине.

— Скоро и това ще стане, но какво може да се случи в този последен стадий?

— Точно това ме безпокои.

Слязоха по стъпалата и мълчаливо влязоха в приемната. Кейт изчакваше да чуе дали няма да ѝ каже още нещо, но очевидно вече бе споделил повече, отколкото бе имал намерение, защото следващите му думи бяха неочаквани:

— Знаеш ли, че Катрин Деспар умря?

— Да — Кейт беше чела във вестниците, но не си каза „отървахме се“, както едно време би реагирала. — От сърце, нали?

— Така смята докторът. Както и да е, след смъртта на Шарл не бих казал, че нейното бе живот. Фантазираше си, че Шарл е неин и само неин, което всъщност винаги е искала.

Кейт въздъхна тежко.

— Сега разбирам — гласът ѝ звучеше много тъжно.

Той я стрелна с очи.

— Заради писмата ли?

— Да.

— Те... помогнаха ли?

— Накараха ме да изпитам дълбок срам и все пак, както каза ти, сега бе най-подходящият момент да ги прочета. Дори и да ги бях отворила, когато бяха писани, не смятам, че бих ги разбрала. Трябвало е да бъда по-зряла и...

— По-мъдра?

— Да.

— Ти се научи на много. Аз само те наблюдавах.

— Наложих се. Както и да се отуча от други неща.

— Вярно. Когато за пръв път се срещнахме, не можах да те разбера — в гласа му прозвуча горчива нотка. — Нямах представа какво значение е имал баща ти за теб и как ти се е отразило заминаването му.

— Роло казва, че съм реагирала като ревнива съпруга — откровено му каза Кейт.

Засмя се.

— Той сигурно ги разбра тези неща... Според мен, реакцията ни към бягството на някой наш близък до голяма степен зависи от неговото отношение към нас — направи пауза. — Понякога идва време, когато човек не знае какво да прави с известни чувства, освен да ги потисне.

„Кое ти правиш сега“ — помисли си Кейт, осъзнавайки причината за неговата въздържаност. Замисли се дали е успял да победи тези чувства. Ако не е, по-добре беше да им даде воля. Даде си сметка, че харесваше този Блез много повече от предишния.

В този миг чула, че някаква кола спира пред къщата.

— Това е Никълъс! — възкликна Кейт. В гласа ѝ прозвуча изненада — а може би удоволствие? — когато един висок елегантен мъж влезе, наведе се, целуна Кейт по бузата и като на близък човек сложи ръце на раменете ѝ.

— Наложих се да дойда в Съсекс и като си помислих, че съм наблизил, реших да се отбия и да те заведа на спокойна вечеря в онзи

приятен хотел, който познавам.

Огледа критично Блез, едновременно учтиво и с недоверие.

— Никълъс Чевли — Блез Чандлър — представи ги Кейт.

Лицето на Никълъс се проясни.

— Блез Чандлър! Ето това се казва приятна изненада. Откога искам да се срещнем. Готвех се да помоля Кейт да ни запознае. Сигурно е прочела мислите ми.

„Това не е трудна работа — каза си наум Кейт. — Става дума за пари.“

— Нали ще дойдете с нас на вечеря? Това е една чудесна възможност да си поговорим. Има нещо, което съм сигурен, че ще ви заинтересува.

Което означаваше, че онова, което имаше намерение да каже на Кейт, естествено ще отстъпи.

Блез изгледа Кейт. Тя се взираше в него и хапеше долната си устна.

— Звучи добре — каза без ентузиазъм и със заучена любезност. Сви рамене към Кейт, с което сякаш искаше да ѝ каже: „Съжалявам, друг път“. Кейт, за която дори този жест беше изненада, се почувства щастлива, че има какво да очаква.

— Само ми дайте минутка да погледна, да разменя две думи с охраната и тръгваме — каза Никълъс.

Той весело се запъти да провери дали всичко е наред.

— Някакви проблеми? — попита набързо. — Всички системи ли работят? — беше много доволен, че Кейт плати за скъпата охранителна система. Къщата така или иначе щеше да остане за нея...

— Да, сър.

Никълъс прегледа мониторите, камерите, които непрекъснато наблюдаваха скъпите съкровища и сенчестите места в имението, докато се включеха фотоклетките...

— Имате ли удобства? Чай и...

— Да, сър. Газовата печка работи, а старият бойлер в мазето топли изненадващо добре.

— Извън кухнята не бива да е топло — предупреди Никълъс и провери термостата. — В тази стая температурата трябва да се следи, защото не бива нито да е много висока, нито много ниска. Наглеждайте и термостата, разбрано ли е?

— Да, сър.

Върна се при останалите с весела стъпка, доволен от себе си. С Кейт Деспар направи правилния избор. Как преобрази тя тази разнебитена къща, направо невиждано и то за толкова кратък срок. Стаите изглеждаха великолепно, а съдейки по слуховете, в деня на откриването щеше да е истинско стълпотворение. Неговите пет процента щяха да стигнат невероятен размер. Какъв късмет само, че Чандлър се случи тук... Ако захапе едно предложение, което Никълъс таеше още откакто откри, че изпълнителят на завещанието на Шарл Деспар е и наследник на могъщата корпорация „Чанкорп“, той ще се подреди сред финансовите масови убийци.

Не бяха минали и пет минути, когато телефонът в кухнята звънна.

— Кортланд парк... кой? Може ли да говорите по-високо, връзката е лоша... мистър Блез Чандлър? Преди малко си тръгна... какво? Не, не знам къде отиде, сигурно се върна в Лондон... Мис Деспар ли? Тя тръгна с него. Не, утре няма да идва. Събота... да, точно така.

Ще ѝ предам, ако се обади... как се пише? Ф-О-Н-Г, мистър Фонг, точно така. Добре, ще ѝ предам, че е много спешно... — когато постави слушалката на място, каза: — Някакъв проклет китаец с вързан език...

Хотелът се наричаше „Розовият сламен покрив“. Ресторантът не бе голям, също и менюто, но когато пристигна храната, беше божествена. Кейт се съсредоточи върху яденето и не се вслушваше в разговора. Мислите ѝ все бяха насочени към търга ѝ — най-големият, който не само тя, а и „Деспар“ е имал. Или ще направи удар, или ще се издъни. Кулминационната точка на годината ѝ. Календарът беше попълнен с дати за търгове, но никой от тях нямаше да донесе такива огромни суми, каквито очакваше да постигне след десет дни.

Опита кафето, когато го донесоха и чу, че Никълъс казва убедено:

— Съвсем сигурно е. Имат големи финансови неприятности. Некадърно управление и истинска нужда от свежи пари. Честна дума,

ще бъде детинска работа да се поеме контрола и ако се ръководи както трябва, ще бъде истински плюс за „Чанкорп“...

Кейт пак изключи. Никълъс говореше на любимата си тема — парите. Обърна очи към Блез. Слушаше го учтиво, но Кейт усети, че изпитва досада и когато погледите им се срещнаха, тя направи физиономия, с която като че искаше да каже „Съжалявам, знам, че е досаден“. Но неговата реакция я накара веднага да отмести очи. С окото, което Никълъс не можеше да види, тъй като бяха седнали един до друг на ъглова маса, той й намигна. „Защо се притеснявам? — помисли си Кейт. — Той винаги ме изпреварва...“

Погледна часовника си, реши да се раздвижи и стана, за да отиде до тоалетната. Докато минаваше през малкото фойе, чу силна сирена и ръмженето на тежка кола. Сигурно и някой фермер е направил беля и стърнищата горят.

Влезе в тоалетната, изми си ръцете и си оправи косата с надеждата, че Никълъс няма да се бави много, за да постигне целта си. Когато на връщане пак мина през фойето, там имаше гости на хотела, които си говореха.

— ... трябва да е голям — чу да казва един мъж. — Това е третата пожарна.

— Нищо не виждам — оплака се една жена.

— Няма как да видиш, защото къщата е далеч от пътя, портите бяха отворени, а обикновено са затворени. Къщата е стара и сигурно суха като кибрит. Освен това е много голяма.

Кейт усети, че сърцето ѝ замира.

— Извинете — попита, — за коя къща говорите?

— За Кортланд Парк — отвърна мъжът. — Надолу по пътя няма нищо друго...

Кейт се затича. Блез я видя, че влиза и скочи на крака.

— Какво има? — попита.

— Къщата... един човек отвън каза, че има голям пожар, а по пътя други сгради няма... — Лицето ѝ беше смъртнобледо, а очите — разширени от ужас.

Блез я хвана за ръката и я поведе навън.

Никълъс ги последва.

— Чух клаксоните и пожарната, а човекът каза, че е третата, значи сигурно е Кортланд Парк...

— Трябва да разберем — поршето изфуча от паркинга и се понесе по пътя.

Както беше казал човекът, портите бяха широко отворени, в будката нямаше никой и докато стигнат до първия завой на алеята, забелязаха черния пушек зад дърветата.

— Господи... — изохка Кейт.

Блез натисна спирачката и когато взимаха последния завой, Кейт вече ставаше от седалката. Цялото нещастие на гледката ги порази. Задната част на къщата беше обвита в пламъци и дим. Три големи червени пожарни коли бяха спрели и вече вадеха маркучите. Кейт се втренчи с широко отворени очи как мъжете изнасяха от къщата каквото са успели да вземат. Тя изхвъркна от колата и се затича към тях.

— Не бъди глупава! — скастри я Блез. — Не ти е там мястото.

— Как не! Това е мой търг, трябва да спася каквото мога — той вече я беше хванал за ръката, а тя се опитваше да се освободи.

— Тогава проверявай какво изнасят — няма друг, който може да го направи.

— Ще проверя, когато всичко е отвън. Няма да седя и да гледам как гори — дръпна силно ръката си и се втурна към къщата.

— Какво стана? — попита тя човек от охраната, който се олюляваше под тежестта на фотьойл от времето на Луи XV.

— Експлозия... вероятно бойлерът в мазето... не съм сигурен...

Тя се втурна в трапезарията, извади едно чекмедже на шкаф и започна да го пълни с порцелан и чаши от елегантно подредената маса.

— Тук! — извика на един мъж, който си подаде главата в стаята. — Изнесете това отвън и се върнете за следващото.

Напълни и второ чекмедже, и трето, и четвърто и опразни масата напълно. После започна да трупа столовете, работейки бързо и трескаво, но методично. Тогава чу полицейските сирени и след минута полицаите се появиха на прага.

— Благодаря ви... бихте ли ми помогнали да свалим тези картини?

— Не би трябвало да сте тук, мис — каза авторитетно един от тях.

— Всичко това е част от мой търг, който щеше да се състои след десет дни. Сега елате и ми помогнете или няма да има какво да

продам!

Свалиха картините на Баучър, Фрагонар и Вато от стените, после Кейт започна да разглобява масата. Тъй като бе твърде голяма, масата се състоеше от три части, които се свързваха една с друга. Тя бързо разбра как е сглобена и започна да развива дългия спирален болт. Когато полицаите се върнаха, наведнъж изнесоха трите части. При следващото им идване, тя им даде навития килим.

— Вие двамата няма да можете да го изнесете — разтревожи се Кейт. Трябват поне четирима... хей, ти... — Някой мина край вратата, прегърнал позлатена сребърна фруктиера. Беше Блез Чандлър. — Имаме нужда две свободни ръце да ни помогнат за килима — помоли се тя.

— След миг — каза той, изчезна и бързо се върна. Огледа килима. — Един в единия край, аз в средата, а вие — в другия край. Когато кажа готово, вдигаме, разбрано?

Наведоха се. Вдигнаха килима, наравиха го и го изнесоха.

Кейт веднага изтича към камината, оттам грабна часовника със сребърни крачета и циферблат от севърски порцелан, а също и две статуетки. Докато тичаше навън с тях, срещна Блез.

— Мисля, че твоите хора пристигат — около десетина души са.

— Слава Богу... имаме нужда от много хора.

— Боя се, че не могат да се справят с огъня. Задната стена е изгоряла и пламъците се прехвърлят насам...

— Тогава трябва да работим бързо — втурна се напред този път в един от салоните и си отдъхна като видя, че е полупразен.

— Хвърлай по едно око на стените — обади се Блез, който се появи до нея. — Щом пламъците се сгъстят, излез, чуваш ли?

— Да, разбира се — отвърна механично Кейт, тъй като бе заета да събира красиво аранжираните миниатюри.

— Запомни го! — каза Блез с тон, който я накара да се обърне към него със зяпнала уста. — Знам, че търгът ти е важен, но ако те няма да следиш за всичко, значи само си губим времето. Отваряй си очите и ушите. Огънят издава шум — няма начин да не го разпознаеш. Щом го чуеш, веднага излизай.

— Добре, чух — отвърна му троснато Кейт. Затича се за още една група фигурки в далечния край на стаята. Беше горещо като в пещ.

Този път, докато тичаше навън със спасените си предмети и ги подреждаше върху вече оформена купчина, за миг вдигна очи и погледна къщата. Покривът вече гореше, пламъците лакомо облизваха прозорците, останали вече без стъкла. Както Блез каза, чуваше се шум. Чуваше се бучене. Навсякъде се носеха сажди, а вятърът духаше дима право в очите. Беше като някакъв сюрреалистичен кошмар — пламъци озаряваха тъмното небе и образуваха адска картина. „Нямаме време — помисли си тя и панически се втурна към къщата. — Моля те, Господи, дай ни време...“

Когато се върна в салона, я блъсна силна горещина, а димът беше станал по-плътен. Дразнеше очите ѝ и тя се закашля, тръгвайки към камината. Върху гравирания мрамор на полицата бяха подредени майсенските маймунки — дванайсет на брой, облечени като дворцови музиканти от осемнайсети век и всяка от тях свиреща на различен инструмент. Когато ги събра, забеляза, че светлосинята коприна на стената е потъмняла. Съблече самото си и внимателно сложи фигурките върху него, зави го като вързоп, а ръкавите завърза. В мига, в който се изправи на крака, стената над нея избухна в съскащи пламъци. Наведе се ниско и побягна, но тъкмо тогава, освен шума на огъня, чу ясни музикални звуци. Спря, обърна се и се загледа нагоре.

— О, не... — щеше да се разплаче. Изящните полилеи от уотърфордски кристал. Бяха обречени. Нямаше време някой да се качи горе и да ги отвинти, това беше работа за специалист, която се вършеше бавно и изключително внимателно. Изпълнена с гняв и безсилие, само се взираше в проблясъците на стъклените късчета през бушуващите пламъци.

— Какво по дяволите смяташ, че правиш?

Пак беше Блез, изпоцапан със сажди, подгизнал от вода, който ѝ се зъбеше като тигър.

— Огънят вече преминава отпред, малка глупачке. Нищо ли от това, което ти казах не можа да пробие дебелията ти глава? — млъкна, щом видя сълзи в очите ѝ. — Какво има? — попита тревожно. — Да не си ранена?

Кейт поклати глава.

— Няма да можеш да ме разбереш — изрече с горчивина и препъвайки се, мина покрай него.

Навън, след като развърза вързопата и внимателно извади ценните порцеланови фигурки, тя пак си облече сакото. Студеният вятър я брулеше, докато с пълни със сълзи очи гледаше горящата къща.

Димът вече се издигаше като стълб, отвътре къщата бе осветена от червено сияние. Кортланд Парк представляваше истински ад. Задната стена я нямаше, а огънят вече лакомо беше пробил и минаваше към централната приемна, за да погълне и предната част. Вече беше твърде късно да се спаси леглото дьо Бари с оригиналните му завеси, полилеите във всички стаи, твърде късно да се извади тоалетната масичка Кристоф и огледалото със сребърна рамка, тоалетните принадлежности...

— Не! — пое дъх Кейт. — Да съм проклета, ако позволя...

Без да мисли повече, тя се втурна отново към къщата, но този път мина заобиколно. Първо през силните струи вода, които бълваха пожарните, без да обръща внимание какво й крещяха пожарникарите. Получи онова, което желаше — да се накваси. Вода се стичаше от цялото й тяло. Впусна се по стълбището, то още не гореше. Спалнята, която търсеше, беше от дясната страна на къщата, в далечния край на площадката. Беше голяма, но тоалетната масичка бе поставена до самите широки прозорци. Върху нея бе подпряно шейсетсантиметровото огледало с рамка от чисто сребро, а тоалетните принадлежности към него бяха разположени наоколо. Кейт отново свали сакото си, вече съвсем мокро, и върху него сложи бурканчета, шишенца, кутийки.

За щастие, стъклото беше дебело, от седемнайсети век, не можеше лесно да се счупи, освен от директен удар. „Но — мислеше тя, докато действаше бързо, — трябва да падне от девет метра.“ Загърна със сакото си малките предмети на руло и завърза ръкавите, за да не се изплъзне някое от тях. Работеше трескаво, като през цялото време си даваше сметка, че няма време, а кислородът се свършва. Най-накрая вдигна вързопата, заклатушка се към прозореца, отвори едното крило, наведе се колкото можа и извика с пълно гърло:

— Ще може ли да поемете това?

Някой веднага разтвори малко килимче — китайско, от седемнайсетия век — и Кейт пушна вързопата върху него. Изкрещяха й нещо отдолу, но тя не го чу от бученето на огъня, затова извика:

— Ще донеса и огледалото. Почакайте...

Върна се за огледалото. Беше тежко. Събра всички сили, за да го вземе и да го завлече до прозореца, но там разбра, че няма да може да го вдигне и да го прехвърли през рамката. Пресегна се за един стол наблизо и стъпи върху него. Изправи огледалото и стискайки го с ръце, отново извика:

— Някой да хване огледалото...

Събралите се долу отново вдигнаха глави, но този път сред тях беше и Блез Чандлър. Кейт не го забеляза, беше твърде съсредоточена да пази равновесие и да крепи тежкото огледало. Но той я видя как рисковано се е навела през прозореца от стая на горния етаж, озарена вече от червена светлина. Боже Господи! Чувал беше, че кръвта изстива, но неговата се смръзна. Май и сърцето му спря. Пожарникарите бяха предупредили всички да стоят далеч, защото имаше опасност таванът да се срути. Сега представата как Кейт пада назад заедно с покрива в горилото на огъня, събуди у него усещане за най-безпомощното, безнадеждно и болезнено отчаяние, което някога бе изпитвал. Чу се, че крещи, после издаде дълъг болезнен вик, който се изтръгна от дълбините на душата му. След което побягна. Единствената му мисъл бе да стигне до Кейт преди покривът да се е срутил. „Трябва да я извадя. Трябва. Моля те, Господи, помогни ми.“ Взимаше стъпалата по три наведнъж. Заобиколи парапета горе и се спусна по дългия коридор. Димът беше тежък, много по-плътен отколкото преди, а горещината — непоносима.

— Кейт! — изрева. — Кейт!

Глътна пушек и се закашля. Очите му засмъдяха. Когато връхлетя в стаята, я видя коленичила върху малко разклатено столче, половината ѝ тяло бе надвесено навън през прозореца — като че и тя, и огледалото щяха да полетят навън. Хвърли се към нея и в момента, когато краката ѝ се плъзнаха от столчето, той я хвана за глезените. В същия миг тя пусна огледалото, сви се като ластик и двамата едновременно се строполиха на пода.

— Боже господи — изръмжа Блез, давайки воля на чувствата си от яд, — ама че си твърдоглава кучка!

Докато тя го гледаше обидено с изпоцапано лице, разрошена коса, мокра блуза, прилепнала към малките и твърди гърди — неочаквано и обезпокоително, гледката му се стори еротична — той се

разсмя. Очите му смъдяха, дробовете му се раздираха, а той я прегърна и се разсмя като луд.

— Господи, каква гледка си само за бедните ми очи.

— И ти не изглеждаш много по-добре — изрече Кейт, стегната в прегръдка, която сякаш щеше да изпочупи ребрата ѝ.

Беше мръсен, изцапан с дим и вода, миришеше на пушек, но когато я отдалечи малко от себе си, като още я държеше за лактите, тя изпита болезнено удоволствие и започна да се смее.

— Стори ми се, че ще умреш — каза той, превивайки се от смях. — Когато те видях почти цялата извън прозореца, си помислих, че покривът ще се срути всеки момент и ще си отидеш завинаги...

Кейт го гледаше недоумяващо. Този облещен, истерично смеещ се мъж не беше Блез Чандлър, когото тя познаваше. Но докато се взираше в него много озадачена, смехът му замря, усмивката му изчезна, лицето му стана сериозно и изведнъж той напрегнато изрече:

— Нямахте да го понеса — каза.

Кейт се почувства като че се е блъснала с цяло тяло в тухлена стена и въобще не може да си поеме дъх. Забеляза, че очите му притъмняват и че той също не може да диша. Сред пушека, горещината и приближаващия огън, те се взираха един в друг с широко отворени очи и Блез пак почувства, че нещо се променя и пречупва в него.

— Кейт... — започна с тон, който я накара да потръпне и да види с изненада как кожата ѝ настръхва. Тя бавно вдигна лице и усети как се приближава до него. Когато устните им се докоснаха, и двамата трепнаха, като че ги удари електрически ток. После той я прегърна силно, сякаш едновременно ужасен и удивен, и започна да я целува така, както тя си представяше само в най-смелите си сънища.

Това се разви само за секунди, но за тях продължи сякаш цяла вечност, докато не ги стресна някакво силно пукане, идващо отгоре и те отскочиха назад. Като че изплющя някакъв гигантски камшик. Вдигнаха очи към тавана и видяха цепнатини, които като отровни змии зигзагообразно прорязваха позлатения гипс.

— Боже, покривът! — Още докато Блез изричаше тези думи, стената в далечния край на стаята избухна в пламъци. Той отново я притегли към себе си. — Дръж се здраво за мен и каквото и да става, не се пускай — чуваш ли?

Той се опитваше да се надвиква с бученето на огъня. Кейт кимна. За пръв път осъзна ужасното положение, в което импулсивната ѝ глупост я беше вкарала. И че Блез Чандлър беше дошъл да я спаси. Усети как той здраво я хвана за ръка, преплитайки пръсти с нейните. Дланта му беше топла, силна и неописуемо сигурна. Тя се движеше по лепкавата паяжина, за която беше сигурна, че е сън и прокара палеца си по неговия. Той я стрелна поглед и когато очите им отново се срещнаха, тя пак почувства леко прималяване на стомаха. По блясъка на очите му разбра, че и той го е усетил. „Какво става?“ — помисли си тя замаяно, докато той бързо я изведе от стаята.

В приемната вече нищо не се виждаше от пушек, огънят бе обхванал и предната част на къщата, облизваше копринената дамска, старинната патина, новопочистената и лъсната позлата, сложните филиграни, лакираните дървени подове.

Кейт усети как Блез я тегли надолу да коленичи, после допря устни до ухото ѝ, за да го чуе сред вихъра на огъня, който фучеше като експресен влак.

— Ще се облегна на парапета, за да стигнем до стълбите, не се пускай от мен, в този дим няма да мога да те намеря.

Бавно, сантиметър по сантиметър, изпълзяха по площадката. Блез по-скоро усещаше посоката, тъй като в дима не бе възможно да се види каквото и да е. Дробовете на Кейт горяха, тя се задъхваше, докато огънят унищожаваше кислорода. Не виждаше Блез, единственият им контакт бяха ръцете им. Тя здраво се държеше за него. Ако щяха да умрат, поне да са заедно... След като го откри по такъв удивителен начин, нямаше да го пусне.

Задната част на приемната беше обгърната в пламъци, горещината беше непоносима, пушекът ги задушаваше, а шумът... Кейт нямаше представа, че огънят вдига такъв шум. Като че гърдите ѝ бяха раздрани от нажежен ръжен и не можеше да вижда от сълзи и дим. В това време Блез слепешком опипваше парапета и когато протегнатата му ръка усети по-голямо пространство, разбра, че са стигнали до стълбата. Слава Богу! Трябваше да слизат бавно по стълбите, защото надолу бяха поне трийсет стъпала, но когато притегли Кейт към себе си, за да ѝ каже да се спуска надолу по задник, отново ги заглуши цяла серия пукотевици. „Господи! — помисли си той. — Твърде късно е. Покривът... По дяволите, по дяволите и пак по

дяволите! Защо сега? Защо ми показваш какво съм могъл да имам, когато е твърде късно? Наистина съм бил твърде сляп и тщеславен, за да видя какво има под собствения ми нос? Така ли хората си представят ада?“ Дръпна Кейт към себе си, прегърна я през раменете, притисна главата ѝ към гърдите си и допря устни до ухото ѝ.

— Покривът пропада — извика, а мъката и гневът му бяха тъй разпалени, както и огънят. Кейт го чу и го разбра. Огънят изгори нещо много повече от къщата. Тя го прегърна, притисна се към него — гърди към гърди, бедро до бедро, буза до буза — и така коленичиха на горната площадка. На Кейт ѝ се стори, че чува той да мълви името ѝ с жалостен болезнен глас и в този миг покривът се срути.

Но тъкмо това ги спаси, защото вместо да си затрупат обгорелите останки от покрива, върху тях се изля вода. Огромната оловна цистерна на равния покрив се пръсна от горещината и подобно на гигантски водопад, хиляди литри вода се плиснаха надолу, помитайки вече отслабените греди. Силата на пороя беше такава, че откъсна Блез и Кейт от земята и ги понесе надолу по стъпалата като сухи листа. Кейт изкрещя веднъж името на Блез, но водата я задави, сблъска се с него, после се тласна в стъпалата, в парапета. Боклуците, пометени заедно с тях, я удряха отвсякъде. Блез инстинктивно бе вплел пръсти в косата на Кейт, която, когато се намокри се слепна за тях. Кейт усещаше болката, но тя не ѝ пречеше, защото това означаваше, че той е жив.

Буйният поток ги избута надолу по стъпалата, претърколи ги, извади въздуха от дробовете им, а горещината от огъня, който димеше и съскаше като разгневена змия, ги смаза. Блез все още се държеше за косата на Кейт с почти маниакална решимост, но при падането по дългата стълба нещо го удари по главата и той загуби съзнание. Пръстите им бяха тъй здраво сплетени, че двамата се изтъркаляха заедно надолу по последните стъпала и по покрития с мрамор под на приемната, където водата ги запрати в огромните железни врати с такава сила, че подбедреницата на Блез се пречупи като клечка. Кейт бе захвърлена върху него и тялото му ѝ послужи като буфер. Останаха да лежат така, с вплетени ръце и крака. Кръв течеше над лявото ухо на

Блез, левият му крак висеше странно от коляното надолу, а лицето ѝ бе заровено в слабините му.

Кейт дойде на себе си само след секунди. Свести се замаяна от болки по цялото тяло, уморено се огледа, пое въздух и изкашля водата от дробовете си. Тогава си даде сметка къде лежи. „Боже мой...“ — промълви и започна да се кикоти истерично. Потокът от вода така да ги помете... Успя да надигне глава, но видя, че от главата на Блез тече кръв и че левият му крак е необичайно изкривен. Чуваше как огънят съска. Със сетни сили се надигна на ръце и крака и усети как заедно с нея се вдигаше и ръката на Блез. Болеше я навсякъде. Опита се да освободи пръстите му, но те тъй силно стискаха косата ѝ, че не можеше да мръдне повече. Извика високо:

— Помощ...! — отново започна да губи съзнание, чу стъпки, усети, че нечии ръце я вдигат, а някакъв глас възкликва изумено:

— Боже мой, живи са! Бързо носилките...

— Блез... — измънка Кейт, потъвайки в поглъщащата я тъмнина.

— Той е добре... в способни ръце, които ще се погрижат за него...

— Да го видя...

— Ще го видите, мис, ще го видите...

Тя се усмихна замечтано и припадна.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Събуди се на тясно легло в светла стая и по миризмата веднага позна къде се намира. В болница. Надигна се и потрепери, тъй като всички мускули я боляха. Сестрата, седнала до малка масичка, вдигна очи и се приближи.

— Как се чувствате? — попита и механично пое ръката на Кейт, за да измери пулса ѝ. После вдигна клепачите ѝ и изследва зениците ѝ.

— Като че ли съм се боксирала петнайсет рунда с Мохамед Али.

— Нищо чудно. Много сте натъртена. Разбрах, че сте падали по дълга стълба и ви е залял силен поток от вода.

Кейт се огледа.

— Само натъртена ли? — попита обнадеждено.

— Да, за щастие. Известно време ще се чувствате схваната, но имате само повърхностни одрасквания и ожулвания. Най-хубавото е, че нямате сътресение на мозъка.

— А Блез — мистър Чандлър?

— Боя се, че той има сътресение и е получил много неприятна рана над лявото ухо. Левият му крак е счупен, но няма усложнения. И той е натъртен като вас.

— Може ли да го видя?

— Страхувам се, че не. Все още е в безсъзнание. Има дванайсет шева на главата.

Като видя измъчения ѝ израз, тя се усмихна с разбиране.

— Не се безпокойте. Той е голям и силен мъж, които явно се грижи за себе си.

— Къде съм? Искам да кажа, в коя болница?

— Във Форешъм Котидж — на около осем мили от Кортланд Парк и най-близката до местопроизшествието. Искате ли нещо?

— Може ли чаша чай? Горещ силен чай с мляко, без захар.

— Смятам, че ще го уредим. А да, някой си мистър Чевли стои отвън, откакто ви докараха. С нетърпение чака да ви види.

— Никълъс! — след като изхвъркна от ресторанта, Кейт напълно го бе забравила. — Нека да влезе.

Не беше безупречен както друг път — елегантният му костюм бе изцапан с пушек и мръсотия, — но явно се беше измил и обръснал, защото лицето и ръцете му бяха съвсем чисти, а косата му — сресана идеално.

— Мила ми Кейт! — възкликна гордо и загрижено. — Имаш вид като че съпругът ти те е пребил от бой. Боли ли?

— Малко съм измъчена — призна тя. — А огънят? Какво стана, след като покривът се продъни? Къщата срути ли се? Някой обадил ли се е в Лондон? Трябва да се видя с Антъни Хауърд...

Никълъс я накара да млъкне.

— Хайде, слушай сега. Огънят е изгасен — цистерната свърши работата. Пръсна се като пъпеш и хиляди литри вода се изсипаха и заляха всичко. Боя се, че с къщата е свършено. Останалото трябва да се доразруши. Вярвам, че заместникът ти — този същият Антъни Хауърд — се е свързал с Найджъл Марш. Мистър Хауърд все още е в Кортланд Парк и проверява какво е спасено. Надява се още днес да представи доклада си.

— Кой ден е? — попита Кейт.

— Сутринта след предната вечер. За да бъда точен, 2:35 сутринта.

— Това ли е всичко?

— Ти беше около три часа в безсъзнание. Пожарът е започнал с експлозия, според достоверна информация, снощи точно в 8:54. Казанът избухна в 11:16, когато ви помете с Чандлър. В 11:30 огънят бе потушен. Също според достоверната ми информация, повечето от мебелите и предметите са извадени. Като че ли снощи се е случило някакво чудо.

— Повечето от нещата, казваш? — повтори Кейт и просия.

— Повечето. Все още не мога да кажа какво липсва, но със сигурност мистър Хауърд ще го установи.

— Повечето неща — повтори пак Кейт, сякаш произнасяше някакво магическо заклинание.

— Но на каква цена? — попита сурово Никълъс. — Да влезеш пак в къщата, когато покривът щеше да се срути всеки момент беше чиста глупост, най-меко казано.

— Не чух какво ми крещяха — защити се тя гузно.

— Щеше ли да промениш решението си, ако беше чула? Слава Богу, че повечето време Чандлър не те изпускаше от погледа си. Излетял към къщата като куршум, така ми казаха, не съм го видял с очите си, но изразът му не предвещавал нищо добро... — Никълъс повдигна патрицианските си вежди. — Само че той пострада най-зле.

Под напрегнатия му поглед Кейт се размърда с неудобство и пак усети как тялото я боли.

— Разбирам, че теб също те боли. Сега се връщам в града. Ще дойда пак със застрахователните агенти.

— Вярвам, че си добре осигурен? — попита го мило Кейт.

— Естествено. — Никълъс остана невъзмутим. — Да не би да очакваш нещо друго от мен?

„В никакъв случай“ — помисли си тя и наум се изсмя.

Никълъс стана да си върви, после се обърна, като че се сети за нещо.

— Между другото... можеш да кажеш на Чандлър, че някакъв мъж на име Бени Фонг неуспешно го търсил навсякъде и се опитвал да влезе във връзка с него. Очевидно се е обадил в Кортланд Парк най-много пет минути след като тръгнахме за вечеря. Бил много обезпокоен, че не успял да се свърже с него. Както казва пазачът, езикът му се бил вързал. — Хвърли й една усмивка и излезе.

Бени Фонг! Кейт усети как предишният страх прогони щастието й. Край на измамите! Боже мой, помисли си боязливо. А сега? Защо ли Бени толкова се е разтревожил? Блез, освен другото, има и мозъчно сътресение...

Стомахът й се преобърна като си спомни както невероятно и чудотворно нещо се случи само няколко часа по-рано. Всъщност какво стана? Съвсем не можеше да проумее как като че някаква мълния възпламени и двамата. Напрегнатият му поглед, присвиването на стомаха, неизразимото удоволствие от целувката му... Никога в живота си не беше изпитвала нещо подобно. Сега си даде сметка, че двата безплодни опита да влезе в света на любовта не я бяха развълнували. А Блез причини истинско земетресение... Всеки път, щом се сетеше за това, стомахът й се обръщаше. „Той се върна заради мен — заради мен! Страхувал се е за мен. Искал ме е мен — мен! Всичко това е като сън“ — каза си тя. „Ще се събудя, ще открия, че вали и че късно отварям магазина... Защо сега? Защо тук? Защо...“ Прозина се сънливо.

— Блез — каза си и въздъхна. — Блез — измърмори и веднага потъна в сън.

Когато се събуди, беше светло, а часовникът над вратата, който не беше забелязала по-рано, показваше дванайсет без десет. Тъкмо тогава влезе сестра, но не същата.

— Отвън са мистър Марш и мистър Стедмън, които чакат да ви видят. Ще ги приемете ли?

— Разбира се, веднага да влязат.

Двамата бяха изпълнени с нетърпение и любопитство, и я похвалиха, когато я видяха.

— Бедната ми Кейт — цъкаше Найджъл, докато Джон потупа ръката ѝ бащински.

— Умно момиче. Спасени са осемдесет процента... можеш ли да си представиш?

— Осемдесет процента!

И двамата се заразиха от радостта на Кейт.

— Антъни е направил груби изчисления. В девет бяхме на мястото, а той, бедният, е работил цяла нощ. Изпратихме го да спи.

— Много съм доволна от него — каза гордо Кейт. — Както и от всички...

— Резултатите го потвърждават.

— Какво не успяхме да спасим? — попита тя, готова за най-лошото. — Знам, че полилеите отидоха, някои мебели, лакираният параван...

— Всичко, което е било на долния етаж е спасено — щастливо ѝ довери Найджъл. — Всички хубави картини, мебелите, кристалите, порцеланът. Невероятно усилие, истинско чудо. Да спасиш толкова много от унищожителния огън...

— Къщата е загубена — съобщи ѝ Джон, както винаги практичен по финансовите въпроси. — Но нямаше да продаваме нея. Чевли ми каза, че е била добре застрахована. Между другото, той непрекъснато те хвали за организацията. Аз пък мислех, че малко прекаляваш по отношение на подготовката, но се оказа права. Ако нямаше голяма охрана и такъв екип, резултатът щеше да бъде катастрофален.

— Полицайте също помогнаха много, слава Богу, както и пожарникарите.

— Невероятни усилия — обади се пак Джон. — Двамата с Найджъл мислим да им се отплатим.

Кейт кимна.

— Да има награди за всички.

— Разбира се — съгласи се Джон, за първи път с готовност.

— А мистър Чандлър? Как е той? — попита загрижено Найджъл.
— Бил е герой на деня, така ми казаха.

— Той ми спаси живота — отвърна простичко Кейт.

— Тогава трябва и на него да благодарим.

— Сега спи. И аз не съм го виждала.

— А ти? Няколко дни да си починеш и когато се оправиш, да се върнеш на работа.

— Нищо подобно! Нямам време да лежа в леглото и да не правя нищо. Трябва да започна да организирам търга.

Те я зяпнаха.

— Но вече се говори за друго място, за нови приготовления, да информираме хората...

— Никакво друго място. Ще проведе търга в Кортланд Парк, както е планирано, само че ще бъде отвън, а не вътре. Ще имам нужда поне от още две шатри. Ще го организираш ли, Джон? Не мога да покажа мебелите и картините в подходяща среда, но ще направя всичко възможно да ги представя в най-добра светлина. Можем да постелем килимите, да окачим някои картини, да подредим, мебелите както в къщата. Смятам, че всичко отново трябва да се почисти. Ще се обадиш ли на фирмата на Йоргенсон, Найджъл? Помоли ги да изпратят хора колкото е възможно по-скоро. Много ли са повредите?

Двамата мъже се спогледаха.

— Очевидно — каза с облекчение Найджъл, — ти си съвсем наред.

— Да има и съобщение за пресата, както и за всички вестници, които поддържат колони за аукционите. Да се измисли и отделна обява. Сигурно по телевизията също... — Кейт се замисли за миг. — Остават ни девет дни. Имаме достатъчно време да се обърнем към всички, които са планирали да присъстват и да им кажем да дойдат.

— Не се грижи за рекламата — усмихна се Найджъл. — Тази сутрин го има във всички вестници. Очаквам „Стандарт“ тази вечер да пише за станалото на първа страница. Кортланд Парк вече гъмжи от репортери, фотографи и телевизионни екипи.

— Хубаво. Ще предам на всички, на които успея, че аукционът ще се състои както е планирано — въздъхна раздражено. — Къде са ми дрехите?

— Донесохме ти от вкъщи куфара.

— Тогава ми го дайте. Няма време за губене.

Единствено лицето си не можеше да скрие. Практически цялата ѝ лява страна бе ожулена, а дясното ѝ око щеше да посинее. Боже мой, помисли си смаяна. Това и на Блез нямаше да му хареса... Наложил се да се задържи за мивката, тъй като стомахът ѝ пак направи салтомортале, но когато се присъедини към другите двама, тя отново беше делова.

— Добре, ще вляза да видя дали мога да разменя някоя дума с Блез, а докторите официално ще трябва да ме изпишат. Няма да се бавя.

Но Блез още спеше. Поне я пуснаха да го види. Лежеше върху няколко възглавници, имаше дебела превръзка върху лявото си ухо, също бе насинен и ожулен, а кракът му бе привързан с временна шина, вдигнат на примка. От превръзката косата му се беше разрошила и бе паднала върху челото му. Така наистина приличаше на момче, както баба му винаги го наричаше. Прииска ѝ се да целуне спокойните му устни, но присъствието на сестрата не ѝ позволи.

Докторът я прегледа бързо, макар и страдателно, препоръча ѝ да не се преуморява и да се обади на лекуващия си лекар, ако получи главоболие. Даде ѝ някакво мазило за ожулванията, както и малко шишенце с хапчета, които да помогнат на схванатите ѝ мускули. После я изписаха.

— Така — каза Кейт на очакващите я придружители. — Да се залавяме на работа.

На дневна светлина се виждаше пълната степен на сполетялото ги бедствие. Къщата представляваше само една предна фасада, задната беше срината до основи, а останалото бе подгизнало във вода. Онова,

което беше спасено, бе обвито с мушамы, вече се сортираше, преглеждаше и се поставяше или почистено, или се отделяше за поправка. По-голямата част от повредите се дължаха на пушека и саждите. Кейт си отдъхна, настоя да се ръкува с всекиго и да изкаже личните си благодарности.

Следобедът беше интервюирана за вечерните новини от двете телевизионни станции. Възползва се от възможността да обяви, че аукционът ще се проведе както бе планирано.

— Не беше ли предвидено да се състои в самата къща? — зададох я въпрос.

— Да, но както виждате, тя вече, уви, не е в подходящо състояние — останала ѝ е само фасадата...

Операторът изви камерата към сградата и хвана до горе оцелялата стена, спря се на зеещите прозорци, на почернелите камъни, които още бяха мокри.

— Тогава къде ще се проведе?

— В шатри върху моравата. Бях запланувала две — едната за административни цели, а другата за разхладителни напитки. Но се налага да издигнем още две — най-големите възможни — за да подредим всичко вътре. Няма да стане точно така, както възнамерявах да стане, но важното е, че ще се проведе. Искам да съобщя на всички, които са имали намерение да присъстват, че търгът ще се проведе на трийсети октомври, както бе обявено. Така че, ако имате намерение да дойдете, направете го. Ние ще бъдем тук, както и всички тези прекрасни произведения на изкуството, които спасихме с много усилия. Ще бъдат изложени за оглед на двайсет и трети. Въпрос е само на ново подреждане. Елате и вижте — като по чудо всичко е запазено.

Някои дребни неща вече бяха подредени върху набързо сковани маси и Кейт се възползва от случая да покаже на камерата по-впечатляващите предмети, за да изтъкне великолепно състояние, в което се намират. Използва интервюто да направи голяма реклама — уверена, че много хора в страната, а и по света ще я видят и по този начин ще привлече тълпи от посетители. Човек никога не знае — онези, които дойдат от любопитство, може и да купят нещо.

— А мистър Блез Чандлър? — попита интервюиращият. — Вярно ли е, че е рискувал живота си, за да ви спаси?

— Да — отвърна Кейт. — Не бях забелязала, че покривът ще се срути всеки момент. За съжаление, мислех само как да спася някой от тези чудесни предмети. Като този... — отиде там, където беше аранжирано огледалото и комплектът от тоалетни принадлежности около него.

— Заслужава си — призна журналистът.

— Да, но не и човек да рискува живота си. За щастие, цистерната с вода се пръсна.

— Това ли са белезите от вашата смелост? — попита я с усмивка интервюиращият, имайки предвид ожулванията.

— Водата не прави разлика между предмети и хора — призна печално Кейт. — Аз се отървах леко. Мистър Чандлър има дълбока рана на главата и счупен крак. Би могло да бъде много по-лошо.

— А доведената ви сестра — мисис Чандлър? Тя в болницата при него ли е?

— Тръгнала е за насам — отговори Кейт. Найджъл Марш ѝ каза, че е позвънил в Ню Йорк и ги помолил да открият Доминик, където и да е, и да ѝ съобщят.

— Тя ще дойде ли на търга ви?

Кейт се усмихна, прикривайки раздразнението си.

— Нямам представа.

— Нормално не присъствате на търговете си, нали?

— Всяка от нас е заета със собствените си търгове.

— Държи се много добре — прошепна одобрително Джон Стедмън на Найджъл Марш, докато стояха и гледаха отстрани. — Голям път измина.

— Баща ѝ би се гордял с нея.

— Не знам за баща ѝ, но аз се гордея.

След като свърши интервюто, Кейт погледна часовника си. Три часът. Осем сутринта в Колорадо. Агата трябва вече да е станала. Отиде при телефона, донесен да се използва служебно.

Агата се зарадва, когато чу гласа ѝ.

— Каква приятна изненада.

— Как си? — попита, тъй като искаше да се увери, че старата дама ще да понесе неприятната новина.

— Убеждават ме, че съм в състояние да изкарам още някоя и друга година. Добре съм, както винаги. Кажете ми сега твоите новини.

Виждала ли си момчето?

Така Кейт успя да мине на темата. Агата я изслуша безмълвно.

— Счупен крак, така ли каза? Няма да му е за пръв път. Добре ще му се отрази, понеже ще си почине — беше практичният отговор на херцогинята. — Както и да е, качвам се на първия самолет. Ще стигна до довечера ваше време. Не казвай на момчето. Искам да го изненадам.

Когато Кейт излезе от палатката, потърси с очи Найджъл.

— Ти нали говори с Доминик?

— Лично с нея не съм разговарял, но ми казаха, че ще ѝ предадат съобщението.

Блез се събуди с името на Кейт на уста. Пред очите му изплува лицето ѝ, питаше се как ли е и къде ли се намира. Съобщиха му, че три часа по-рано е напуснала болницата.

— Докторите предпочитаха да я поддържат още двацет и четири часа в случай, че се появи закъсняла реакция, но тя настоя да си тръгне, защото имала премного работа и не можела да лежи и да не прави нищо — Блез се усмихна. — Искаше да ви види, но вие спяхте дълбоко, а ние имахме нареждания никой да не ви безпокои, затова тя само надникна. Но поиска да ви предадем, че ще се върне. Много настояваше да ви го кажа.

Блез усети как облекчението му прераства в еуфория. Все пак не беше фантазия, причинена от удара по главата, която го болеше ужасно. Кракът му също пулсираше, но при мисълта за Кейт като че някаква светлина се разля пред очите му. Светлина, която едновременно го топлеше и утешаваше. Кой би си помислил подобно нещо? Кой би могъл да си го представи? Кейт Деспар! Изрече името ѝ гласно: „Кейт Деспар“. „Дори не я харесвах — помисли си развеселено. Съвсем не е мой тип.“ Винаги, даде си сметка сега, се беше заяпвал само по красавиците — по онези, които знаят какво вършат и какви сметки си правят. Кейт не играеше тяхната игра. И все пак с нея той се чувстваше удобно както единствено с още една жена — с баба си. Кейт не го напрягаше, можеше да разговаря с нея, а от Доминик или която и да е друга жена той не беше очаквал разговори. Какво тогава? Не би могло да се каже, че се е ангажирал с тях, тъй като е искал само телата им. Бил е емоционално замразен, сега го разбра.

Този хлад го обзе, след като майка му се отчужди от него. В по-късни години той се стараяше да не допуска никоя жена близо до себе си, за да не го нарани емоционално. За няколко месеца Кейт стопа леда без той да го осъзнае. Когато биваше край нея, се образуваше някаква верижна реакция, която стигна точката на избухване, когато видя, как половината ѝ тяло виси извън прозореца. Още нещо. Кейт беше смела. Нищо не би могло да задуши този неин храбър дух. Баба му го забеляза още от самото начало, разбира се, докато той все още се водеше от предразсъдъците си. Шарл също го е знаел.

— Каква хитра стара лисица си ми ти, Шарл — изрече на глас. Дали той и баба му не са го нагласили: тя — понеже му мислеше доброто, а Шарл, защото искаше същото за „Деспар“ и за дъщеря си? Напълно възможно. Шарл е знаел, че Доминик никога не би понесла пълното унижение да бъде пренебрегната и че ще направи всичко възможно, за да си отмъсти. Затова е защитил Кейт, като ѝ е завещал най-голямото, а на Доминик — каквото остава и е разчитал на мен, без да броя баба ми, да я държим под око, за да спазва правилата на играта. Нищо чудно, че херцогинята проявяваше интерес към Кейт. От самото начало е подозирала какво ще се случи. Затова, само минути след като ѝ съобщих за смъртта на Шарл, тя ме попита за завещанието. „Лукава стара индианка — помисли си той с обич. — Как, по дяволите, си се сетила?“ „Защото ме познаваш“ — отговори си сам.

Обзе го гняв при мисълта за разрушената къща, а също и за приготовленията от месеци наред. Нужно е много време, за да се издебне ситуация, подобна на тази. Но как? Помисли си. Кой би могъл?

Тъкмо в този момент отговорът на въпроса му влезе през вратата. Не можа да разбере как, но му просветна. Един поглед към тази омайваща красавица и към блясъка в сапфирените ѝ очи, и той вече знаеше.

— Скъпи, не се мръщи така. Защо се изненадваш? Тръгнах веднага, щом научих... Имаш вид, сякаш съм последният човек, когото би искал да видиш.

Носеше тъмночервени рози, през които лицето ѝ грееше към него. Беше облечена с визонено палто, макар че денят не беше студен, а целувката ѝ бе продължителна, изпълнена с копнеж.

— Скъпият ми...

Гласът ѝ звучеше загрижено, но имаше напълно удовлетворен вид на наситен апетит. Идеше му да я убие. Но тъй като имаше опит в обуздаването на чувствата, изрече с мек, изненадан тон:

— Кой ти каза?

— Найджъл Марш се е обадил в нийоркския офис. Гласът му бил ужасно разтревожен. Какъв е този пожар? Обясниха ми само, че е станало огромно нещастие... бил си ранен и веднага да дойда — пипна бинтованата му глава. — Какво, за Бога, се е случило?

— Кортланд Парк изгоря като факла.

Съвършените ѝ устни образуваха „О“, подобна форма придобиха и очите ѝ, а тя затаи дъх.

— О, не... колко ужасно! Но... какво, но дяволите, си правил ти там?

— Отидох да видя. Заслужаваше си — „Като че ли не знаеш“ — каза си ядно.

— Всичко ли изгоря? Нищо ли не е спасено?

— Къщата е развалина — млъкна за миг, докато светлина проблесна в очите ѝ, но я изгаси с продължението: — Смятам, че успяхме да спасим повечето неща.

В израза ѝ не се появи видима промяна, но отскоро придобитата му чувствителност все пак долови нещо.

— Спасихте?

— Много служители на Кейт бяха командировани и работеха там. Те, охраната, пък и полицията помогнаха. За щастие, огънят пламна от задната страна на къщата, което ни даде време да евакуираме нещата от предната...

— Така ли пострада? — посочи нежно превръзките.

— Случих се в къщата, когато покривът се срути. За щастие, цистерната с вода се пръсна. Помете всичко и мен заедно с останалото.

— Бедничкият ми... А Кейт? Тя сигурно е в ужасно състояние.

— Не знам. Не съм я виждал. Снощи бях в безсъзнание, когато са ме докарали тук, а нея са я изписали сутринта.

Той ѝ разказа съкратена версия на случилото се от вечерята до изсипването на водата, която ги повлече по стъпалата.

— Значи си я спасил! Колко смело от твоя страна... — въздъхна. — Бедната Кейт... този търг беше много важен за нея.

„И за теб — мина му през ума, но внимаваше да не се издаде пред нея. — Щом смята, че е спечелила, самочувствието ѝ ще я направи лекомислена.“

— И колко време ще бъдеш тук? — попита тя загрижено.

— Ще ме изпишат, когато раните ми позволят.

— А Кейт не е контузена, казваш?

— Върху двама ни се изсипа Ниагарският водопад, но аз пострадах повече. Тя е ожулена и насинена.

Доминик направи физиономия.

— Скъпи, не съм аз виновна, че тук си затворен далеч от цивилизацията. Сигурно ти е доскучало до смърт. Ето, донесох ти нещо за четене...

Измъкна купчина списания „Таим“, „Лайф“, „Фочън“, „Форбс“ и „Хералд трибюн“ — парижкото издание.

Блез се намръщи.

— Щом са ти позвънили, значи са уведомили и херцогинята.

— Сигурно, нямаше да посмеят да постъпят другояче, нали?

Блез пропусна намека ѝ.

— Да ѝ позвъня ли?

— Не — „Херцогинята също не би ти се обадила“, каза си той.

Озадачена от неразговорчивостта му и умирайки да разбере какво точно е станало с Кортланд Парк. Доминик попита:

— Искаш ли нещо?

— Да. Да ме изкараш навън.

— Скъпи, какво ти става? Държиш се, като мечка, която си е наранила главата.

Той ѝ се ухили.

— Това не е ли същото? — каза, сочейки бинтованата си глава.

Тя реши да го развесели, а също и да подобри собственото си настроение.

— Смятам да изляза да понапазарувам — обяви. — Наоколо има магазини, предполагам.

— Опитай в Чичестър. Щом има театър, значи има и магазини.

— Ще се бавя само час или два. Искаш ли нещо?

— Сигурен съм, че все нещо ще измислиш.

Но Доминик отиде първо в Кортланд Парк. Трябваше да разбере как стоят нещата и доколко успешен е бил опитът и за саботажа. От

думите на Блез разбираше, че резултатът няма да е стопроцентов, ала когато видя останките от къщата, въздъхна доволна. „Съмнявам се, че са успели да спасят кой знае колко...“ Но видя дългите редици от набързо сковани маси, където бяха подредени оцелелите предмети. Имението гъмжеше от хора — повечето от тях бяха служаци на „Деспар“, които позна, но никой от тях не беше от нейните приближени. Кейт не се забелязваше никъде.

Антъни Хауърд я съгледа как се приближава и как усмихната, но със зорки очи разглежда всичко и преди да го забележи тя, заобиколно стигна до телефонен апарат.

— Мис Деспар, сестра ви току-що пристигна.

„За какво ли“, беше първата мисъл на Кейт.

— Мила ми Кейт, долетях веднага, щом видях Блез... о, бедното ти лице!

Беше ожулено, одрано, посинено, но Доминик възкликна така, сякаш бе обезобразено.

— И къщата... колко ужасно! Но виждам, че си успяла да спасиш някои неща.

— Около осемдесет процента — отвърна й гордо Кейт.

— Толкова много? — „Прекалено много“, процеди вътрешно Доминик. Чао Ли отново я подведе. Какъв беше смисълът да горят къщата, когато съдържанието си е почти същото? Сигурно сама по-добре би се справила. Поне трябва да са отложили търга, а това би й дало време да измисли нещо друго за тази кучка, на която тъй невероятно й върви.

— Е, би могло да бъде и по-лошо — успокоително рече. — От онова, което Блез ми разказа, научих, че си могла да умреш. Какъв късмет, че и той се е случил тук — за какво ли е дошъл? Очите й търсеха отговора.

— Да. Дължа му живота си.

„Когато свърша с теб ще ти се прииска да не беше го правил.“ — закани се Доминик.

— Сега какво ще правиш? — поинтересува се.

— Ще проведе търга вместо вътре, отвън.

— Ще спазиш плана си? Но как? Къде?

— В шатри върху моравата.

— Но предварителният оглед? Той трябва да започне в понеделник, нали?

— Да. Ще работим и през уикенда, за да успеем.

— Каква всеотдайност.

— Да, имам късмет, защото служителите ми са прекрасни — отвърна ѝ мило Кейт.

— Късмет! Мила моя, ти си невероятна щастливка. Явно имаш ангел-пазител.

— Благословени са чистите сърца — промърмори Кейт, забелязвайки подозрителния ѝ поглед. „Ако си дошла да злорадстваш, няма да ти дам тази възможност“ — Искаш ли да погледнеш колко добре се справяме? — попита престорено простодушие.

— За съжаление нямам време. Тръгнала съм към Чичестър на покупки. Бедният Блез, затворен е в тая малка болница, умира от скука. Мисля да му взема книги, може би кръстословици, той обича да ги решава...

„Прави каквото си искаш, хищница такава. Той знае каква е истината.“

— Поздрави го от мен — извика, когато Доминик тръгна да се отдалечава и в отговор тя ѝ махна с ръка.

Кейт отново се върна на работа. В шест часа се почувства преуморена. Тялото я болеше, главата ѝ туптеше. С побледняло като восьък лице, упорито отбелязваше правописните грешки по листчетата, които бързо трябваше да се отпечатат и да се пхнат в каталога, както и в списъка, за щастие не много дълъг, на онова, което нямаше да бъде представено, тъй като е било унищожено от огъня.

Когато свърши, реши да си ходи. Тъкмо когато заключваше временния си офис, чу, че телефонът звъни.

— Мис Деспар? — попита с облекчение познат глас, когато тя отговори.

— Бени! Предполагам, че си чул за мистър Чандлър?

— Току-що, след като разговарях с Лондон. Моят познат гледал новините по телевизията. Чувствам се ужасно, мис Деспар, всичко стана поради моя грешка. Ако не се бях разболял от шарка, щях да знам по-рано какво планират и щях да предупредя шефа...

— Да го предупредиш? — Кейт потрепери. — За какво?

— Че мисис Чандлър се е договорила с Триадите, ако те запалят Кортланд Парк, тя да изпълни исканията им.

Потресената Кейт остана безмълвна.

— Мис Деспар, там ли сте?

— Да, тук съм... — премести телефона от едната страна на другата, потърка стиснатата си ръка в сакото си. — Я по-добре започни отначало — изрече спокойно, доколкото успя.

Той го направи, като забрави в тревогата си, че Кейт не знае нищо за подслушването, следенето и докъде е стигнало подозрението и недоверието на Блез Чандлър към жена му.

Кейт не беше преживявала такъв шок в живота си, дори и след онова, което стана с Роло. Ако се разчуе, че някой, свързан със света на изкуството унищожават гениални творби за лична облага, ще бъде низвергнат. „Тя е луда — помисли си. Направо трябва да е полудяла.“

— ... добре ли е? — чу как Бени я пита тревожно.

— Какво? Моля? Бени, лоша връзка...

— Питам дали мистър Чандлър е добре. Моят човек ми каза, че е в болница...

— Има счупен крак и рана на главата, но след време ще се оправи.

В слушалката се чу дълбока въздишка.

— Слава на всички богове. Нали ще му предадете, мис Деспар, каквото ви казах? Чакам да ми нареди какво да правя по-нататък, макар че в момента вече няма какво — добави той огорчено.

— Грешката не е твоя, Бени. Има само един виновен за всичко това... — лицето на Кейт имаше твърд израз. — А колкото до тази касета, можеш ли да ми я изпратиш колкото се може по-бързо?

— Разбира се. Да се предаде в „Деспар“ ли?

— Да, но лично на мен и на никого друг.

— Готово. Ще го уредя.

— Благодаря ти, Бени.

— Аз ви благодаря, мис Деспар — Бени помълча нерешително. — Съобщиха ми, че мисис Чандлър е пристигнала, за да стои край мъжа си, така ли е?

— Да. Следобед дойде на разузнаване, но да си гледа работата... — гласът на Кейт прозвуча заплашително.

— А старата дама — искам да кажа мисис Агата Чандлър?

— Тръгнала е за насам. Не се безпокой, Бени. Шефът ти е в добри ръце, сигурна съм, че ще те разбере и няма да хвърли вината върху теб. Получи се лошо, много лошо.

— Да, ще предадете ли на шефа поздрави?

— Разбира се. — „Но нищо друго“ — помисли си тя.

„Борбата е моя. Тя се бие с мен и аз ще ѝ изляза насреща. По-късно, когато свърши, ще му кажа...“

Доминик и Блез гледаха новините в шест часа, в които бе включено и интервюто с Кейт. Щом водещият премина на друга тема, тя изключи телевизора.

— Каква реклама само — каза изненадано. — Невероятна е. Посетителите ще се стекат на тълпи. Тя е умна, а на вид изглежда наивно невинна. Голям удар беше това да покаже нещата „спасени от огъня“ с ожуленото си умно лице. Е, какво, англичаните винаги са се възхищавали от Жана Д’Арк — обърна се към съпруга си. — А ти кой си? Нейният рицар в блестящи доспехи?

— Много ще натежим на коня — отвърна Блез, чудейки се кого ли мами сега.

— Много удобен излезе този пожар. Човек би казал, че е нагласен.

— Бях с Кейт цялата вечер, когато чухме за пожара.

— Има такива неща като запалително устройство със закъснител.

— Ти трябва да ги познаваш. За нея се съмнявам. Не вълличай Кейт Деспар в дяволските си планове.

Доминик се замисли върху думите на съпруга си.

— Да, ти винаги си имал слабост към нея. Смятах, че само англичаните обичат победените.

— Винаги съм изпитвал симпатия към тях — впи очи в нея. — От каквото и да е започнал пожарът, то ще излезе найаве. Специалистите вече могат да определят дори какъв кибрит е бил използван.

Изгледаха се враждебно. Къде изчезнаха сладостта и светлината?

— Бълваш огън и жупел, защото знаеш, че тя ще те изпревари. Видях последните цифри. Сега-засега ти водиш, но този търг ще стопи

разликата. Остават ти още само пет месеца.

— Много неща могат да се случат за пет месеца. Нали светът е сътворен за седем дни?

— Господи, винаги съм знаел, че страдаш от грандомания, но май че отиваш твърде далеч.

Доминик разсея напрежението като се разсмя.

— Не можеш да понасяш да те дразнят, нали? — разроши косата му, което той мразеше.

Дръпна си главата. Тя не успя да го заблуди. Следобедът усети, че има промяна в курса на вятъра, вече се задаваше буря.

Някой почука на вратата и една сестра подаде глава.

— Обади се мис Деспар — обяви тя. — Съжалява, но днес няма да може да дойде в болницата. Ще направи всичко възможно да намине утре.

Доминик се изсмя.

— Знаех си! Каза ми, че има много работа...

— Значи си я видяла?

— Отбих се в Кортланд Парк. Би било невъзпитано да не й се обадя, след като съм толкова наблизо.

Блез изпита огромно облекчение. Затова не е дошла. „Умничка Кейт — помисли си. — Знаеш, че не можеш да криеш нещо, както мен...“

— Това като че ли няма голямо значение за теб — отбеляза злобно Доминик.

— Няма. Права си, тя има много работа...

„Но все пак се е сетила за мен.“ Вече беше доволен.

Ще дойде, когато може и несъмнено тогава, когато Доминик не е тук.

— Сигурно е съсипана. Много зле изглеждаше — каза между другото той.

— Да — призна радостно Доминик. — Точно такъв бе видът ѝ.

„Ах ти, злобна кучко — рече си Блез, като огледа нежното лице на жена си. — Да беше ти попаднала в огъня. Бих те оставил да изгориш... Там им е мястото при вещниците.“

Херцогинята пристигна малко след девет часа. Когато видя Доминик, черните очи на старата дама я изгледаха остро.

— Ето ни сега — изрече с глас, който накара Блез да настръхне — също като у дома.

— Как сте, мадам? — попита Доминик с такава искрена загриженост, че на Блез му се догади.

— Също както когато се видяхме за последен път — старата дама се обърна към внука си. — Ти на супермен ли се правиш? Вестниците само за това пишат.

— Но е доволен от себе си — изрече шеговито Доминик.

Старата дама не й обърна внимание.

— Не изглеждаш толкова зле — реши.

— Не се чувствам зле.

— Слава Богу. — Агата се надигна от стола и протегна ръце да го прегърне.

— Кой ти съобщи?

— Съвсем сигурно, че не ти. Кейт се нагърби да ми изясни положението.

Доминик се усмихна, но погледът, който й хвърли Блез я накара да замълчи.

— Всъщност, къде е тя?

— Върна се в Лондон.

— Не е ли наранена?

— Не.

— Това е добре. Не се и съмнявам, че ще дойде.

— Сигурен съм — каза Блез.

— Надявам се, че пътувахте добре — обади се Доминик.

— Спах почти през цялото време. След като пропътувах целия път, смятам да присъствам и на търга на Кейт. След всичкия този шум, който се вдигна сигурно ще си заслужава.

— Тогава ще отидем заедно — каза Блез.

Доминик го изгледа остро.

— Чувствам се участник в него — добави той скромно.

— Как не? — попита старата дама. — Помогнал си да се спасят много неща, които тя ще продава, нали? — изгледа го лукаво. — Нямах обичай да спасяваш жени от горящи къщи.

— Не се тревожи. Нямам намерение да ми става навик.

— По-добре, не се заричай, а ми кажи как стана, че я спаси?

Доминик се изправи, взе коженото си палто и каза:

— Може би когато Блез ще може да пътува, няма да е лоша идея да се възстанови в Колорадо. Аз също ще дойда да си почина.

Старата дама се облегна на стола.

— Бях останала с впечатлението, че не обичаш широките открити пространства.

— Така е, но заради Блез... Много напрегната година мина.

— Обзалагам се, че е така — възкликна развеселено Агата. После я нападна директно: — Още ли мислиш, че ще излезеш начело?

— Това е единственото място за мен.

— Също както Колорадо за мен — старата дама се обърна към внука си. — Между другото, тази работа с музея е готова. Всичко е подписано и подпечатано. Създадох, както те му викат, неотменим тръст. Когато умра, ранчото и всичко съдържащо се в него преминава в ръцете на щата Колорадо. А тръстът — Фондацията „Чандлър“ — ще се грижи за поддръжката му. Беше много хубава идея на Кейт. Губернаторът остана истински доволен.

Блез наблюдаваше лицето на жена си. Не трепна, докато обличаше палтото си.

— Ще ви оставя да го обсъдите — изрече лицемерно. Наведе се и целуна съпруга си. — Утре няма да идвам, но ще се обадя по телефона. Ще се видим в неделя — прецени, че е разумно да не целува старата дама. — Приятен ден, мадам.

— Подобно и на теб — отговори любезно херцогинята.

Щом Доминик си тръгна, тя избухна в смях.

— Сложих я на място. „Как сте, мадам?“, моля ти се. Сякаш съм някаква съдържателна на публичен дом — след като подсмръкна, продължи: — Все се надявах, че е по-умна.

Агата впери очаквателен поглед във внука си, но той не се поддаде. Тя се намръщи.

— Какво има, момче? Може би това, което би трябвало да бъде?

Той продължи да мълчи. Обикновено трябваше да го подтиква по пет пъти.

Старата дама се обърна към Мини, която както винаги, стоеше като невидима в един ъгъл.

— Мини, разходи се да видиш дали ще можеш да намериш чаша хубав английски чай.

Щом тя излезе, херцогинята продължи:

— Хайде, казвай, момче — рече нетърпеливо тя. — Няма да ме заблудиш нито сега, нито когато и да било.

— Целият съм ожулен, главата ме боли, кракът ми е счупен. Това не ти ли стига?

Лицето ѝ омекна и едва сега разкопча палтото си от руски самур. Под него беше облечена с кафтан в яркочервено и златно, целият отрупан с рубини.

— Искаш ли да те преместя някъде? Например в Лондон?

— Не — изрече той рязко и баба му остана нащрек, но му отговори вече по-меко:

— Както желаеш. Искаш ли да включа телевизора?

— Не, всъщност да — хвърли поглед към часовника, взе дистанционното и включи на Ай Ти Ви. Тъкмо съобщаваха най-важните новини. Мирните преговори в Женева. Русия направила още един ядрен опит. Тайнствен пожар се разrazil в голяма къща в провинцията, предмети на стойност милиони лири спасени.

Старата дама се взря в лицето на внука си. Той гледаше напрегнато. Замълча си. Блез явно е знаел, че ще повторят интервюто от ранните новини.

— Ама това е Кейт! — възкликна Херцогинята.

— Шшт — смъмри я той.

Тя млъкна, но докато той наблюдаваше Кейт, тя гледаше него. Откри отговора.

Кейт се отпусна в един стол и остана там, втрещена в пространството. След разговора с Бени Фонг, умът ѝ като че ли престана да работи. Не можеше да проумее чудовищността на откритието му, макар и да се опитваше. Не можеше дума да произнесе, изтощи се от опитите да подреди всичко, което ѝ се случи. Не си даде сметка, че преживява закъсняла реакция от пожара, че свърши много неща непосредствено след станалото и преживяното. Не беше на себе си, чувстваше се замаяна, вцепенена от шока. Седеше в стола си, без да вижда нищо.

Не усети превъртането на ключа, нито че Шарлот Вейл влиза.

Още в началото — докато я обучаваше — Кейт ѝ беше дала ключ, за да може да идва и да носи неща, от които Кейт би могла да има нужда.

Когато Шарлот се наведе и погледна лицето ѝ, изразът ѝ бе каменен. „В шок е“ — помисли си. Позна признаците, тъй като по време на войната беше карала линейка. Заведе я до спалнята, съблече я като дете и я сложи да легне. Сетне извика лекаря ѝ.

Той потвърди диагнозата и препоръча сън и почивка. Щом той си тръгна, Шарлот се съблече, взе една нощница на Кейт и се пхна от другата страна на огромното двойно легло. Изненада се и се развесели, когато установи, че изпитва майчински чувства към нея. Едно време не искаше деца. Кариерата ѝ беше по-важна. Сега направи сметка, че ако бе имала дете от някой от съпрузите си, щеше да е горе-долу на възрастта на Кейт... Вдигна глава и изгледа отпуснатото ѝ безцветно лице. Бедното дете. Всичко, погълнато в дим...

Дванайсет часа по-късно Кейт все още спеше, когато телефонът звънна.

Шарлот се обади и мъжки глас рязко каза:

— Кой е? Искам да говоря с Кейт Деспар.

— Точно сега не е възможно.

— Защо? — тя веднага усети безпокойството му. — Няма ли я? Ако не, къде е?

— Спи.

— О... — тревогата изчезна с въздишка на облекчение.

— Мога ли да попитам кой се обажда? — каза Шарлот, макар че подразбра поради американския акцент.

— Блез Чандлър.

— И аз така помислих. Аз съм Шарлот Вейл.

— О, мис Вейл. Кейт добре ли е?

— Снощи получи закъсняла реакция. Заварих я в състояние на шок. Докторът ѝ предписа почивка.

— И аз разбрах, че нещо не е наред, защото я очаквах да дойде.

— Боя се, че през следващите няколко дни Кейт няма да излиза никъде.

— Вие ли се грижите за нея?

— Да.

— Благодаря ви.

В тези две простички думи интуитивният и остър ум на Шарлот долови много страстно любовно послание. „Аха — рече си, — значи такава била работата.“

— Да ви държа ли в течение на нещата?

— Бихте ли го направили? Жалко, че тук нямам телефон, но можете да звъните на баба ми — мисис Агата Чандлър. Тя е настанена в хотел „Розовият сламен покрив“ в едно село Тачъм. Не знам телефона му, но съм сигурен, че много лесно можете да го откриете.

— Разбира се. Това е най-малкото, което мога да направя, особено като знам, че благодарение на вас Кейт е жива.

— Ако не бях обездвижен поради този си проклет крак, щях да я видя и вероятно бих я възпрял да излезе от болницата. Тя изживя голям удар, когато мечтата ѝ избухна в пламъци и дим. Грижете се за нея, мис Вейл.

— Непременно — обеща Шарлот.

След това отиде да нагледа Кейт, която спеше дълбок сън, а на Шарлот се стори, че лицето ѝ вече придобива цвят. „Нищо чудно, че всичко ти се е струпало така — помисли си Шарлот. — Блез Чандлър от всички мъже на земята... Избрала си си костелив орех, Кейт.“

Ако Кейт бе видяла кого доведената ѝ сестра посреща така сърдечно на масата си в „Танте Клер“, би помислила, че сънува кошмар.

— Виниша, мила... — Доминик вдигна малката воалетка, която очарователно засенчваше очите ѝ под шикозната шапка и допря парфюмираната си буза до тази на необикновено възбудената Виниша Таунсенд. — Колко време мина... Много се радвам да те видя. Вярвам, че си добре?

— Все още съм „Бедната Виниша“ — бе дрезгавият отговор, придружен със смях, от който Кейт би се разтреперила.

Доминик се изкикоти.

— Само ако знаеха...

— Никога не би им хрумнало. Ти си последната на света, която биха очаквали, че ми е приятелка — никой в „Деспар“ не бе виждал усмивката на Виниша. — Така им се пада.

„Докато продължаваш да ми служиш“ — помисли си Доминик, сядайки на стола, който любезният келнер ѝ дръпна. Още от пристигането ѝ в „Деспар“, тя омая лишената от внимание стара мома, тъй като зловещият ѝ инстинкт ѝ подсказа как разстроените ѝ страсти тлеят под безцветната ѝ външност и тя реши да ги събуди в своя полза. Откри, че Виниша Таунсенд съвсем не е това, за което се представя. Под външността на предан служител живееше жена, копнееща да бъде всичко онова, което бе Доминик дьо Вивие, но знаеше, че никога няма да може. Завистлива, тя мразеше мъжете, защото я избягваха, но въпреки всичко дълбоко желаше да има възможността да се справя с тях както Доминик: да ги привлича, да ги използва и да ги захвърля. Чрез Доминик тя им отъмщаваше за това, че не са пожелали благоволенieto ѝ и не са оценили женствеността ѝ.

Когато Доминик идваше в Лондон, обикновено извеждаше Виниша на обяд в такъв ресторант, в който сдържаната стара мома никога не би влязла — винаги далеч от „Деспар“, но достатъчно шикозен и модерен, за да ѝ достави както душевно, така и гастрономическо удоволствие. И докато Виниша поглъщаше морски език или пиле във винен сос, Доминик успешно изстискваше от силната ѝ памет всяка, макар и най-дребна информация, която тя пазеше.

Доминик си даваше сметка колко безплодно е съществуването на Виниша. Тя работеше по цял ден, вечер се прибираше вкъщи при старата си майка. Не излизаше никъде, нямаше приятели. Седеше с блеснали очи, докато Доминик я угощаваше с разказа си как се е освободила от последния си любовник — богат бразилец, който бил направо съкрушен.

— ... и тогава какво направи? — попита ненаситно Виниша.

— Какво друго мога да направя? Той ме молеше, унижаваше се, пак ме умоляваше, предлагаше ми пари...

— Но ти не омекна, нали?

— Аз да омекна? Молеше ме на колене, затова сложих крак в средата на гърдите му и го бутнах...

Виниша се изкикоти със светнали очи и облиза устни с език.

— Колко хубаво... Той унизен ли се чувстваше?

— Направо унищожен.

Виниша въздъхна дълбоко, напълно удовлетворена. После и двете се разсмяха.

— А ти, мила ми Виниша? Защо все за мен говорим? Как са нещата при теб напоследък?

Виниша се наведе напред.

— Ами, знаеш за Пиърс Ланг, разбира се... — започна.

„Това въобще не е новина!“ — помисли си нетърпеливо Доминик зад маската на любезно внимание.

Тя му бе дала да разбере, че не е оправдал надеждите ѝ, а тя не си губеше времето с неудачници. Обаче като утешителна награда (защото винаги внимаваше да не си създава врагове от хора, които знаят повече от необходимото), тя го представи на свой познат дилър в Рим, където талантът на човек като Пиърс Ланг можеше да бъде използван за възрастни богати дами, желаещи да придобият на високи цени предмети, без каквато и да е стойност.

Преместването на Шийла Хенеси обаче ѝ подейства като неприятна изненада. Глупава жена! На Доминик ѝ бе известно, че Шийла ревнува Кейт Деспар, тя и на това разчиташе, но онова, което не знаеше — тъй като Шийла Хенеси не ѝ бе признала, — бе, че Кейт Деспар ѝ отвърщаше със същата степен на омраза. Тази груба грешка доведе до затваряне на главния канал на информацията. А когато и още няколко души, на които разчиташе да я подхранват със сведения неочаквано си подадоха оставките, Доминик остана само с Бедната Виниша. На Бедната Виниша се осланяше, докато слушаше разказа ѝ за неща, които бе успяла да събере след последната им среща.

— Кортланд Парк, та Кортланд Парк — омръзна ми този Кортланд Парк. Този пожар всъщност ѝ направи голяма услуга. Цялата тази реклама... От мен да знаеш, че има късмет също като баща си...

Виниша винаги бе мразила Шарл Деспар, защото той измисли прякора ѝ „Бедната Виниша“, а когато напусна съпругата и дъщеря си, си каза: „Винаги съм знаела, че не струва“. Не очакваше обаче, че доведената му дъщеря ще отговори тъй добре на мечтите ѝ и веднъж попаднала под очарованието ѝ, каквото и съчувствие да бе изпитвала към нещастната изоставена дъщеря на Шарл Деспар, то се изпари под силното обаяние на Доминик. Омразата ѝ се усили, когато чу какво е

написал в завещанието си, защото според нея Доминик трябваше да получи всичко. Тя единствена го заслужаваше. В продължение на месеци тя наблюдаваше как Кейт Деспар узурпира мястото на нейната богиня и изпитваше неукротима ярост. Сега гласът ѝ сипеше отрова, докато критикуваше остро жената, която смяташе за заклет враг на Доминик.

— Предложения се стичат от къде ли не... календарът за търгове е запълнен с месеци напред, с години даже.

— Сериозно? — попита Доминик и в гласа ѝ прозвуча досада. — Откъде например?

Имената, които Виниша изреди накараха Доминик да стисне здраво столчето на винената си чаша и за малко не го счупи. После я надигна, изгълта виното си шабли и даде знак на келнера отново да напълни чашите им. Ако някой бе видял, че Виниша пие алкохол би се изненадал. На всички събирания на „Деспар“, макар и такива да се организираха рядко, тя винаги твърдеше, че не пие нищо по-силно от портокалов сок. Но когато обядваше с Доминик, тя винаги си позволяваше по няколко чаши и те не ѝ се отразяваха, освен че ставаше по-войнствена, което бе и истинската причина Доминик да я пои.

Сега, докато проникателно наблюдаваше червенината по безцветните бузи на Виниша, реши, че е дошъл моментът да посее семената си.

— Напълно съм съгласна с теб — успокои я тя. — Пожарът превърна прословутия ѝ търг в събитие. Възможност за подобна реклама не се пада често. Човек би си помислил дали сама не е организирала всичко... — последното изречение беше казано със смях, сякаш изричаше „Само се шегувам“, но забеляза, че Виниша моментално наостри уши. — Искам да кажа... — продължи Доминик съвсем леко посърнала — Блез обикновено не проявява такъв интерес. Бедничкият, той толкова държеше да не взима страна. И все пак — да се случи там при това катастрофално събитие, дори да спаси живота и, мисля си, може ли някой да влезе в горящия ад, като знае, че няма да излезе? Знам, тя твърди, че не е чула предупреждението, че покривът ще се срути, но всъщност, може да не казва всичко... — намръщи се още повече. — Струва ми се, че е искала да има един абсолютно безупречен свидетел — Доминик се облегна, отпи от шаблито и даде

време на Виниша да размисли. — Но от друга страна пък — завърши, — никога не съм я смятала за толкова умна.

— Не прави тази грешка — прекъсна я рязко Виниша. — Много е изобретателна, особено като добавиш, че този магьосник Роло Белами е на нейна страна. Не се подвеждай от действията на малката мис Невинност. Мога да ти кажа, че мен не е успяла да заблуди.

Доминик се усмихна вътрешно. Виниша вече поливаше семената, те покълваха и когато се върне в „Деспар“ ще са се вкоренили. Ключката щеше да се разпространи в следния вид: „Не можеш да си представиш какво е чула Бедната Виниша...“

Доминик смени темата.

— Кажи ми, какво мислиш за онзи Тициан, който продадоха в „Сотби“ миналата седмица. Наистина ли цената му е по-висока, отколкото е заслужавал?

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Кейт спа осемнайсет часа и когато се събуди, се изненада, че е в леглото си. Не си спомняше нищо, след като седна да помисли малко... Тъкмо отмяташе завивките, когато Шарлот влезе.

— Здравей — усмихна й се. — По-добре ли се чувстваш?

— Какво става тук?

— Дълга история. Чакай да ти направя хубав чай и тогава ще ти разкажа.

После седна до леглото също с чаша чай и започна:

— Имах някакво предчувствие. От време на време ми се случва нещо подобно, затова дойдох и те видях ни жива ни умряла.

Забеляза, че златистите очи на Кейт притъмняха до цвят на кехлибар и тя се замисли.

— Между другото, обади се Блез Чандлър.

Кейт веднага вдигна глава и очите й отново си станаха златисти — грееха като топази.

— Безпокоеше се, защото не си отишла при него, както очаквал.

Бледата й кожа поруменя.

— Оставих да му предадат съобщение, че ще мина днес... — червенината се сгъсти още повече.

— Явно затова е рискувал живота си й е спасил твоя...

Кейт наведе глава над чашата си.

— Даваш ли си сметка, че мериш сили със световен шампион?

— Знам.

— Той е невероятно привлекателен мъж, Кейт и честно казано, не съм си представяла...

— ... че ще ме предпочете ли? — въздъхна и поклати глава. — Нито пък аз — после произнесе някак отнесено: — Това е най-невероятното, Шарлот...

Отдъхна си, като се довери на друг, това й помогна да се разтовари и веднъж започнала, разказа й всичко. Дойде ред на Шарлот да поклати глава.

— Луда... — каза. — Не е с всичкия си. Все пак, знаеш ли, че е възможно? Светът е пълен с хора, които на пръв поглед изглеждат разумни, а дълбоко в себе си са смахнати.

— Луда от омраза вероятно.

— Щом разбере, че си открила втори фронт, пази се!

— Знам. Това ме тревожи.

— Е, поне едно е сигурно. Блез Чандлър няма да свика пресконференция по този случай. Той сигурно познава жена си по-добре от всеки друг и много добре са му известни... способностите ѝ. Ако има чувства към теб, инстинктът ще му подсказва да те закриля. Но ти трябва да бъдеш извънредно внимателна.

— Странното е, че не това ме шокира толкова — изрече бавно Кейт. — А че хладнокръвно е била готова да унищожи ценни произведения на изкуството за лична облага... И въпреки всичко желае да има „Деспар“? Защо? Просто не мога да я разбера. Какво цели? Какво иска?

— Сила... положение? Изглежда не ѝ е достатъчно да е мисис Блез Чандлър.

— Това го слага на второ място. Всъщност и аз така бих направила, ако бях в нейното положение. Тогава мен също щяха да ме знаят като съпругата на еди-кого си. Та аз струвам много повече. Освен това Блез не е имал нищо против, че на света е била известна като Доминик дьо Вивие. Единственият, когото съм чувала да я нарича мисис Чандлър, е Бени Фонг. Иначе под мисис Чандлър всички разбират херцогинята.

— Да, ясно. Значи тук играят пари, които тя приравнява към силата. Много хора го правят.

— Но да пожертваш гениални творби... безценно наследство... — това Кейт не можеше да го проумее.

— Това е разликата между двете ви. Каквото вършиш, ти го правиш с любов, а тя, заради онова, което ще получи.

— Трябва да я спра — каза Кейт.

— Как?

— С касетата.

— Но тя принадлежи на Блез.

— Но ме засяга повече от него. Тя иска да унищожи мен.

— Когато е сложил подслушвателно устройство в апартамента ѝ, той вече те е защитавал.

— И той ще узнае, но когато всичко се свърши.

— Разумно ли е това?

— Така е по-целесъобразно — Кейт говореше вече напрегнато и решително. — Първо трябва да я победя, но не заради злоупотребите ѝ. Трябва да докажа, че съм по-добра от нея и с Кортланд Парк ще го постигна. Найджъл ми каза, че се избиват да се обаждат в „Деспар“. Ще присъстват повече хора, отколкото очаквахме. По телевизията са видели какво има за продан. Аз ще постигна цени, които ще я задавят. И когато покажа на света какво съм спечелила, тогава ще ѝ покажа касетата. Само да посмее да направи нещо, ще я разоблича.

— Тя ще се нахвърли върху теб и ще срине всичко — предупреди я Шарлот, изпълнена със съмнения.

— Няма. Тогава тя ще изгуби всякаква надежда да спечели. Ще търси начин да се измъкне. Тя е толкова невероятно суетна, че и за миг не ѝ минава мисълта, че аз ще я победя, макар и почтено. Освен това, ще ѝ предложи сделка. Ако играе коректно и ме победи, ще ѝ предам касетата. Ако аз победя, ще я запазя и ще я използвам в случай, че продължава да ме мами.

— Звучи лесно. Но не забравяй, че на нея не може да ѝ се вярва.

— Касетата ще е у мен.

— Но виждаш как се сдобива с търгове...

— А аз ще продължа да организирам честно моите.

— А Блез?

— Той няма да знае, докато не мине всичко. Искам да имам малко време до търга.

— А ако Бени Фонг се свърже с него?

— Не забравяй, че е в болница.

— Там няма да го държат вечно.

— Няма, но той ще иска да остане в Съсекс заради мен...

Шарлот изгледа протезето си с нещо подобно на възхищение.

— Сега разбирам какво харесва той у теб.

Кейт замълча.

— Честна дума — изрече тя с неудобство, — трябва да ти кажа, че не разбирам какво вижда у мен. След Доминик...

— Това тяхното не е брак, Кейт. Доколкото съм чувала, всеки от тях живее отделно живота си. На външен вид може да е зашеметяваща, но отвътре... — Потрепера. — Освен това, той рискува живота си за теб.

— Знам... — Шарлот затаи дъх като видя как цялото същество на Кейт излъчва лъчезарност. — Той се върна заради мен... за мен, разбираш ли? Това е странното. Гледаше ме по такъв начин... А когато ме целуна... — затвори очи и Шарлот забеляза как преглъща. „Да, разбирам те — каза си. — Знам какво изпитваш. И аз съм го преживявала.“

Изразът на Кейт беше отнесен, мечтателен, но тя изведнъж се стресна.

— Касетата! — изрече задавено. — Трябваше да я донесат днес. Боже мой! Казах, че ще бъде там, а ме няма...

— Е, близко е, слез и провери. Сега е шест и половина. Звънни да видиш какво се е случило. Пени сигурно още не си е тръгнала.

Кейт имаше вътрешен телефон, чрез който можеше да се свързва с всеки отдел на „Деспар“ и веднага позвъни в кабинета на секретарката си.

— Виж какво, Пени, очаквам днес да получа едно пакетче. Дойде ли някой да го донесе?

— Някой си мистър Бенджамин позвъни от името на мистър Фонг. Казах му, че днес имате почивен ден. Той обеща, ако е удобно да се обади в понеделник сутринта към единайсет часа.

— Много добре, Пени — отвърна Кейт и си отдъхна. — Ще бъде на работа както обикновено.

— Сигурна ли сте, че ще бъдете в състояние? — попита тревожно секретарката.

— Разбира се. Ще се видим в понеделник. Дочуване. — Кейт се облегна на възглавниците с дълбока въздишка. — Ще дойде в понеделник. Знаех си, че Бени няма да ме подведе.

Когато докторът дойде, прегледа я и каза, че е добре. Успокоена, Кейт спа десет часа непробудно и без да сънува. В девет и половина в понеделник сутрин тя беше на бюрото си.

Първият час хората идваха да я видят как е, да я поздравят и да изразят недоумението си от пожара. Кейт разбра, че ако не направи нещо, денят ще премине така, затова свика събрание, на което

благодари на служащите си за добрите пожелания и им каза, че търгът ще се състои както е планирано. Тези й думи бяха посрещнати с ръкопляскания.

Върна се в кабинета си малко преди единайсет и точно на часа Пени обяви, че мистър Бенджамин е дошъл.

Беше англичанин, изглеждаше като преуспяващ адвокат, а говореше като политик. Ръкуваха се, той попита за здравето й, направи няколко благоприятни забележки относно неотдавнашните събития и после спокойно отвори скъпото си куфарче с комбинация от цифри и оттам извади малко плоско пакетче.

— С поздрави от мистър Бенсън Фонг.

— Благодаря — Кейт го стисна здраво в ръката си. — Благодарете, моля, на мистър Фонг и му предайте, че ще бъде доставена на местоназначението.

Той се поклони.

— Непременно.

След още един поклон тя го изпрати. Щом се върна на бюрото си, позвъни на Пени.

— Никой да не ми звъни и никой да не идва, докато не се обадя.

— Много добре, мис Деспар.

Кейт пусна касетата. Без никакво съмнение, това бе гласът на Доминик. Този приглушен, изпълнен със сексуални обещания дрезгав глас беше неин, с присъщия му лек приятен акцент. Вторият глас беше мек непознат и звучеше някак опасно. Обаче смисълът на разговора беше ясен. Кейт седеше и слушаше как доведената й сестра хладнокръвно предлага подкрепата на „Деспар“ за пренос на наркотици срещу разрушаване на Кортланд Парк и всичко, намиращо се в него. Докато го слушаше, започна да й се гади. Щом изключи апарата, подпря глава на ръцете си и мисли, мисли...

Извади касетата и я заключи в частния си сейф. Вечерта, когато в сградата няма никой, освен нощните пазачи, ще направи копие. Няма да представи на Доминик оригинала. Напълно възможно бе Доминик да я изиграе и да я вземе. След това насочи вниманието си към други неща.

Във вторник гипсираха крака на Блез и той вече можеше да се придвижва на подскоци с помощта на метални патерици. Баба му го

прибра с черния линкълн и бе настанен в своя стая в хотел „Розовия сламен покрив“.

Настани се в удобния фотьойл до прозореца. Малката масичка с телефона бе до него, куфарчето беше също там и го чакаше с цял поменик от разговори, които трябваше да проведе. Този ден Кейт щеше да дойде. Предният ден Шарлот му позвъни и му събщи, че вече се е върнала на работа, но докторът ѝ казал да не се преуморява. Загрижеността, която той прояви, бе накарала Шарлот да помисли: „Какъв умен и търпелив мъж. Кейт ще бъде добре с него.“

Погледна през прозореца хубавата градина в задната част на хотела — там имаше голямо езеро, в което плуваха лебеди и патици. Блез си помисли: „Ако търпението може да се сметне за достойнство, тогава вече съм свети Блез Многострадални...“ Обърна се към куфарчето с въздишка. „Да поработя — каза си. — Това е най-доброто лекарство.“ Но тъкмо тогава някой почука на вратата.

— Отворено е — извика той и Кейт влезе. Куфарчето падна, пръснаха се хартии, дори малката масичка и телефонът се разклатиха, когато грабна патериците си и се изправи на крака. — Кейт!

От усмивката и от погледа му коленете ѝ омекнаха, но тя тръгна напред и попадна в обятията му.

— Изненада, изненада — изрече тя с разтреперан глас.

— Мис Вейл ми каза, че ще дойдеш утре. Аха, разбирам, предполагам, че херцогинята също участва в заговора.

— Исках да съм сигурна, че всичко е наред.

— Тя беше тук преди малко, сигурно ще дойде по-късно.

— Знам — каза Кейт въздържано.

Той се разсмя от сърце, отдалечи я за малко от себе си, за да я погледне.

— Истински балсам за болните ми очи — изрече той с глас, от който тя се разтрепери.

Пръстите ѝ докоснаха превръзката над ухото му.

— И това ли е болно?

— Не и когато го докосваш.

Устните му бяха топли, нежни и любещи. Той обхвана лицето ѝ с длани и се взря дълбоко в златистите ѝ очи.

— В това отношение съм сериозен, Кейт.

— Знам.

— Не го очаквах, но съм сигурен, че е последното, от което бих се отказал.

— Знам — повтори тя нежно, сякаш утешаваше разтревожено дете. Целуна го по бузите, по носа и пак по устните.

Тя много се притесняваше как ще го види отново. Промени решението си да не идва от копнеж, който стана още по-болезнен, след като предишната нощ, тъй като се бе наспала, лежа будна и непрекъснато мисли за него. „Не е честно по отношение на него“ — каза си. Шарлот ѝ предаде, че я е търсил. Нали и той сигурно я чака и се надява? „Е, по дяволите — помисли си тя. — Ако теренът е чист, отивам, това е.“ Позвъни на Агата, преди да е променила решението си и щом разбра, че не очакват Доминик, довери ѝ, че тръгва веднага, но я помоли да не му казва.

— С голямо удоволствие няма да го направя — отвърна щастлива старата дама. — Момчето се мята като птичка в клетка. Заподозрях, че има нещо. Никога не е успявал да ме заблуди.

— Не можах да не дойда — каза Кейт на Блез.

— Слава Богу.

Прегърна я, внимателно седна на фотьойла и я сложи в скута си.

— Кракът ти...

— Все пак имам две здрави бедра.

— Знам — изрече, без да мисли Кейт.

Той се учуди.

— Вече?

Ожуленото ѝ лице се изчерви, което много му харесваше, а стеснителността ѝ го трогна дълбоко.

— Видях ги в Колорадо — започна тя, взирайки се в деколтето на кашмирения му пуловер. — Една вечер слязох да плувам, но ти вече беше там.

— Нито съм те видял, нито съм те чул.

— Аз... се скрих...

— Е, поне знаеш какво получаващ — изтъкна със сериозен израз Блез.

— Това е най-голямото чудо, защото никога не съм се надявала.

Когато херцогинята дойде, чу шепот на гласове, прекъсван от дълго мълчание и като вдигна колкото се може повече шум, блъсна вратата със стола си и сгълча Мини, че не гледа къде върви. Когато

най-после влезе, Кейт стоеше до прозореца, пригладдаше косата си със зачервено лице и блеснали очи. Блез седеше на стола си и имаше вид на човек, на когото му се е случило най-хубавото нещо на света. Слава Богу, каза си Агата. Нейният внук беше нейният свят и тя много скърбеше, когато го виждаше нещастен.

Кейт веднага се приближи и двете се прегърнаха.

— Я сега да те огледам — каза Агата и я разгледа с обич. Цъка с език заради ожулванията и я потупа по ръката.

— Херцогиньо, колко се радвам да те видя отново — възкликна Кейт.

— И аз — прозвуча сърдечният отговор. — Сега искам да ми разкажеш за този твой търг. Май всички наоколо говорят за него.

— Но Блез каза, че и двамата ще дойдете.

— Разбира се. Искам да те видя как ще й натриеш носа, нали ще го направиш?

— Ще я бия, и още как — отвърна засмяна Кейт. Но разказа на херцогинята всичко, което искаше да знае. Усещаше погледа на Блез, от време на време се обръщаше и му се усмихваше, докато той държеше ръката ѝ, вдигаше я и прокарваше устни по кокалчетата и. Херцогинята се топлеше от светлината, която се излъчваше от тях. Този път всичко е както трябва, каза си. Този път работата не е понеже няма как, а защото го иска.

Кейт пък се грееше от любовта на двамата, които заедно с Роло означаваха всичко за нея и откри, че се разтваря като цвете на слънце. Единствено когато херцогинята я попита за Роло, настроението ѝ се помрачи.

— Не съм ходила да го видя повече от седмица — призна си гузно.

— Е, при него няма какво много да правиш, освен да го гледаш, а освен това той няма да знае дали си била там или не.

— И така да е — каза разтревожена, — трябва да отида и да го видя. Утре ще се отбия.

— Когато дойде на себе си, ще има много какво да му разправяш. Кейт се засмя весело.

— Несъмнено и той ще има какво да ни разкаже.

— Да се надяваме — предположи Блез по такъв начин, че Кейт го стрелна с поглед.

— Той е труден човек, нали?

— Момчето също, ако реши — заяви херцогинята, изоставяйки темата за Роло.

Тогава Кейт импулсивно изневери на по-рано взетото си решение.

— Появиха се известни неприятности — призна.

Блез долови промяната в тона ѝ.

— Тогава веднага ги кажи — подкани я той.

След като дълбоко пое дъх, Кейт разказа за разговора с Бени, за касетата и какво съдържаше. Когато свърши, лицето на Блез пак представляваше маската на сдържаност, която тя вече познаваше, а на херцогинята толкова ѝ дойде, че се задоволи само да клати глава като метроном.

Докато Кейт разказваше потресаващата история, на Блез му се стори, че усеща присъствието на жена си — смразяващо и зло. Това чувство само потвърди силния му инстинкт. През последните няколко дни се чувстваше като новороден. Откъснат от орбитата на Доминик, вдъхваше свеж въздух вместо наркотика на присъствието ѝ, стимулиран от силното влияние на Кейт. Но потвърдението на онова, което усещаше у Доминик все пак го прободеше точно между очите, защото независимо от инстинктивното си чувство, че е свързана със станалото в Кортланд Парк, след като то се доказва, нещо окончателно се скъса у него.

Толкова дълбоко бе потънал в мисли, че докосването на ръката на Кейт го сепна. Гледаше го виновно.

— Не биваше да ти казвам. Направих го, без да мисля...

— Не, правилно постъпи. Всъщност, самият аз подозирах нещо подобно — поседя нерешително, търсейки точните думи. — Беше само някакво чувство, но тя изглеждаше неприлично доволна от себе си, което обикновено означава, че е получила онова, което желае. От думите ѝ нищо не можеше да се разбере, и все пак...

— Също като моя баща — прекъсна го Агата с удовлетворен вид. — Него въобще не можеше да го заблудиш. Това се дължи на индианското у нас — каза простичко на Кейт, сякаш то обясняваше всичко.

— Така ли? — отвърна Кейт и ѝ стана по-леко. — Както и да е, сега вече се налага да я победея пред всички, така че да се уверят.

Веднъж като докажа не само пред нея, но и на всички, че съм побратата, с касетата ще я заплаша да се държи добре през останалата част от годината.

Херцогинята сви устни, а Блез изрече нежно:

— Тя никога няма да ти повярва, любов моя. Ти не познаваш Хонконг, нито теб те познават там. Откъде си могла да се сдобиеш и да поставиш подслушвателно устройство в апартамента ѝ? От къде на къде ти? Освен това, как си взела касетата, без тя да знае — той поклати глава. — Тя веднага ще разбере, че някой ти е помагал, както и откъде може да дойде помощта: от мен — гледаше я с любов, но гласът му беше твърд, в него се четеше дори съжаление, когато изрече: — Тя знае, че това не е в твоя стил, докато при мен...

— Това никога не ми е идвало наум — призна Кейт.

— И защо да ти минава? — попита решително херцогинята. — Не е в твоя стил.

— Тя обаче е права, че трябва да бие Доминик на търга — изрече замислено Блез. — Не ѝ остава да прави нищо друго, освен да работи като дявол, за да навакса. И ако касетата е у мен...

— Или у мен — обади се херцогинята. Плесна с ръка по ръкохватката на стола си. — Точно така. Тя знае, че не мога да я понасям и бих направила всичко, за да се отърва от нея — очите ѝ блеснаха. — Освен това мен няма да може да ме надприказва.

— Точно това не исках — възрази Кейт. — Не исках да ви въвлека във всичко това. Всъщност, тя си е наточила зъбите срещу мен.

— Ние също сме в купа — сръза я Агата. — Момчето заради теб, а аз заради момчето. Няма как да не повярва, че съм накарала апартаментът ѝ да се подслушва, защото много добре знае, че никога не съм ѝ вярвала. Тогава тя ще разбере какво съм имала предвид, когато я заплаших, че ще я разоблича. Имам средства и възможности, пък и пари, които тя не би могла и да преброи. Тя уважава силата. Не — завърши решително. — Ти ще направиш онова, в което си най-добра. Проведи си търга и спечели достатъчно за себе си, за да можеш да я изпревариш. Аз ще сторя останалото. Тогава тя ще ви остави на мира с Блез.

— Това ми харесва — отбеляза той. — Както казваш, единственото, на което се възхищава, е силата и тогава ще ѝ е трудно да те надвие.

— Ще я насадя на пачи яйца — избоботи злобно херцогинята. — Така — обърна се към Кейт, — знам, че търгът ще те изведе начело, но искам да знам с колко.

— Ще ти дам да видиш последните разчети — каза Блез.

— Бихме могли да ги разпространим — предложи Кейт. — Новината веднага ще стигне, до когото трябва.

— И ще се появи отпечатана — добави лукаво Агата.

— Притежавам няколко вестника и списания. Освен това има журналисти, които ми дължат по нещичко... — Усмихна се ядно. — Ще играем по нейната игра.

Последният номер на Доминик заплашваше да спре аукциона на Кейт.

Кейт се върна в Лондон, радостна че импулсивността ѝ има успех. Заедно с Блез и херцогинята обсъдиха тактиката си, после заведе двамата в Кортланд Парк, за да видят как вървят приготовленията. Блез разполагаше вече с последните разчети, които показваха, че са почти наравно, но ако се достигнеха предварителните оценки на Кейт за всички вещи от Кортланд Парк, щеше да я изпревари с десет милиона лири. „Това означава, че през следващите пет месеца, тя ще трябва да измисли нещо голямо.“

Беше радостна и изпълнена с нетърпение, но три дни преди търга Найджъл Марш дойде при нея и със сериозно изражение ѝ каза:

— Кейт, трябва да знаеш, че не само в „Деспар“, но и сред целия свят на изкуството се разпространява един много неприятен слух.

— За какво?

— За пожара в Кортланд Парк. Че ти си го организирала, затова си взела силни предохранителни мерки и е имало толкова хора там, за да можеш да спасиш многото ценности. Че пожарът много удобно започнал от задната страна на къщата, за да има достатъчно време да се направи постановката за „чудотворното“ спасяване.

Кейт остана с отворена уста, а лицето ѝ побледня.

— Какво!

— Боя се, че няма грешка. Подобен слух може да се отрази унищожително върху търга.

— В такъв случай трябва да бъде спряно.

— Разговарях с Джейн Баумън — влиятелна критичка по въпросите на изкуството, — и й казах, че слухът няма нищо общо с действителността и че ако продължава, ще съдим за обида. Тя ще отпечата това в рубриката си в утрешния брой. Но това не е достатъчно. Трябва да го опровергаем решително, да кажем, че ти нямаш нищо общо с пожара и ако е възможно, да публикуваме истинската причина.

Кейт грабна телефона.

— И ти си чула — бяха първите думи на Никълъс Чевли.

— Току-що.

— Това са глупости, разбира се, това казах на всички, които ми се обадиха.

— Настоявам застрахователите да публикуват откритията си и да ги докажат. Искам да изготвят официално съобщение. Аз ще го уредя, ако ми дадеш информацията.

— Опитах се, мило момиче, и аз за това си помислих, но те ми отговориха, че разследванията им не са пълни. Имат нужда от време за внимателна експертиза. Сега пак са там...

— Но те са там от дни наред!

Когато усети отчаяно напрегнатия тон на Кейт, Никълъс бързо каза:

— Пак ще им се обадя.

— Въпросът е на живот и смърт, Никълъс. Ако не го спрем веднага, търгът ще се превърне не само в мое погребение, но и в твое, след като къщата е застрахована.

— Веднага ще им позвъня.

— Точно така — Кейт сложи слушалката на място и се обърна към Найджъл. — Искам пресконференция — да не губим време! За какво имаме отдел за връзки с обществеността? Защо досега не са направили нищо?

— Смятаха, че слухът ще замре... а той се разпростира все повече.

— Знаем защо, нали? Също и от кого. Тая кучка! Проклета да е!

— Веднага ще се обадя на Бил Сондърс — добави бързо Найджъл. — Никога не беше виждал Кейт толкова ядосана. Темпераментът ѝ беше огнен като косата ѝ.

Опровержението на Кейт се появи в „Стандарт“ още същата вечер под заглавието: Героинята от пожара отхвърля слуховете. „Ще дам някого под съд“ заявява наследницата на „Деспар“. В изявлението си тя твърдеше, че няма абсолютно никаква истина в неоснователния слух, който се разпространява, че пожарът, който унищожил Кортланд Парк, е подпален нарочно, за да се постигне колкото се може по-голяма реклама. В новините в шест часа, в предаване на живо, Кейт, седнала зад бюрото си, говори разпалено и възмутено. Гневът и болката ѝ бяха очевидни.

— Аз управлявам аукционна къща и трябва да поддържам доброто си име. Кортланд Парк е един търг от многото. Нима ще съм толкова глупава да рискувам всичките търгове, които се надявам да имам само заради един? Нещо по-лошо, съзнателно ли ще подложя на риск живота на още един човек, за да постигна по-голяма реклама? — тогава разкри, че е имала намерение да купи къщата на Кортланд Парк. — Направих предложение на попечителите на покойния мистър Кортланд. Исках „Деспар“ да има подходящо място за други подобни търгове. Похарчих много пари, за да я възстановя. Никой разумен човек не прави ремонт, а после предизвиква пожар!

Докато наблюдаваше интервюто, Агата Чандлър кимаше енергично.

— Точно така, момиче, кажи им го — окуражаваше я.

Блез позвъни на Кейт.

— Мислиш ли, че беше убедително? — нетърпеливо го попита Кейт.

— Да, смятам. Справи се чудесно. Много добре, че не обвини никого. Остави това на мен.

На другата сутрин, когато отвори вестниците, видя изявлението на мистър Блез Чандлър. Той не се бе посвенил да насочи слуха към „някои хора, които биха искали да спечелят, в случай че този търг не се проведе“ и ясно отричаше каквото и да е свое или на мис Деспар участие.

Както очакваше, Доминик се втурна при него направо разярена.

— Как посмя да ми погодиш това? — кипна тя.

— Не съм споменавал никакви имена.

— Няма и нужда. Всеки е разбрал кого имаш предвид.

— В такъв случай не биваше да пускаш слуха.

— Нямах никакво доказателство за това.

— Нямам нужда. Чисто твой почерк е.

— Аха, разбирам... съюзниците вече са обявени, така ли?

— Да кажем, че какъвто и съюз да съм имал с теб, той е приключил.

Доминик издиша със сълзи.

— Значи така... безпристрастието ти, на което така много държеше, се оказа фалшиво.

— Тъкмо ти от всички хора на света би трябвало да знаеш най-много за измамите, фалшификатите и лицемерието.

Доминик изпита пълната сила на презрението, което се четеше в погледа му.

— Още от самото начало имаше зъб на Кейт Деспар. Сега чуй какво ще ти кажа: престани! Ти не можа да се бориш честно, нали? Защо, щом като си толкова страхотно добра? Защото не ти стиска така. Тогава те предупреждавам, още един удар по Кейт Деспар и ще те посиня цялата.

— Няма да посмееш.

— Хайде, опитай!

Доминик усети страх. Той вече не бе сляпо увлечен в нея, но в тона му усети и омраза. От цялото му съществуване се излъчваше заплаха.

Едно време би дал душата си за една нейна усмивка. Но сега разбра, че вече няма да я погледне. Мислите й запрепускаха бясно. Разчиташе твърде много на това, че го е направила свой роб, осланяше се на способността си да очарова, да съблазнява и да отхвърля от себе си каквито и да е съмнения. Рисува и загуби.

Но кураж не й липсваше.

— Не се бъркай в работите ми — тросна му се.

— Никога не съм го правил, нали?

Сега, освен презрение към нея, в погледа му усети нещо лошо: той изпитваше ненавист към себе си заради нея. Това беше капката, която преля чашата. Избълва цяла тирада на френски по негов адрес, наричайки го с всяка неприлична дума, за която се сети.

Зад маската на безразличието, която издигаше, когато сдържаше чувствата си, Блез я наблюдаваше. Прииска му се да хване с ръце това тънко бяло вратле и да го строши. Да хвърли в лицето й всяка нейна мръсотия, всяка порочна лъжа, да я обвини, да я нахока. Но всъщност

само седеше и я гледаше по начин, който я накара да грабне най-близкия предмет — вече изстинал чайник от кафе — и да го запрати към него. Той се наведе, а чайникът се разби в стената зад тоалетната маса. След това затръшна вратата и си отиде.

Двайсет и четири часа по-късно застрахователните следователи оповестиха заключението си: счупена газова тръба, водеща от главната тръба към бойлера. Бавното изпускане на газ и смъртоносното му натрупване е довело до експлозията. Тръбата беше стара — поне от преди войната и много ръждясала. Щом са запалили стария бойлер, било е само въпрос на време.

— Благодаря ти, Никълъс — каза му Кейт.

— Не на мен, а на Чандлър трябва да благодариш. Разбрах, че „Чанкорп“ притежава много акции в застрахователната компания. Пояснил им е, че въпросът е на живот и смърт и ако не побързат, той ще избоде очите на някого. Тези американци не си губят времето. На мястото изпратил и свой следовател, чиято специалност била палежи. Безпощаден, знаел всички номера. Вдигнал на крак и цялото ни скъпо газово управление. Но са стигнали до решение и трябва да ти кажа, мила ми Кейт, че името ти е съвсем чисто.

Кейт се усмихна от леко киселия любезен тон на Никълъс. И порано бе предполагала, че ревнува от Блез, но сега се увери.

— Имаш високопоставени приятели — продължи той, — които разполагат с абсолютна власт. И досега бях чувал, че парите говорят, обаче неговите знаят всички възможни езици.

„Мен ме интересува само дали говори моя.“ — помисли си Кейт.

— Та така... — завърши Никълъс, — да дойде понеделник, че да сложиш всички на място.

— Ти ще дойдеш, нали?

— Нищо не би могло да ме спре, макар и да не се съмнявам, че полиция ще трябва да се справя с тълпите.

Оказа се прав. Кейт остана да спи в „Розовия сламен покрив“ и когато пристигна в Кортланд Парк в девет часа, видя хиляди хора, които искаха да влизат, а паркингът вече бе пълен.

Точно в десет, сред всеобщи възгласи, тя се качи на своята трибуна. На първия ред сред най-богатите седяха Блез и баба му.

Когато Кейт се усмихна на публиката, Блез ѝ хвърли поглед, от който очите ѝ се замъглиха, а както ръкопляскаше, Агата вдигна ръце и ги стисна високо във въздуха. Тогава започна търгът.

После разказаха, че подобно нещо никога не се е случвало. Броят и изобилието на предметите заслепяваше ума. Отпечатаните каталози бяха породили всеобща възбуда, а дните за оглед бяха довели до трескаво напрежение — предмет се продаваше средно за около трийсет секунди — и разгорещено наддаване на участници от целия свят, караше хората да го следят със зяпнала уста.

Кейт използваше циркова палатка, в която можеха да се настанят хиляда души. Не остана нито едно празно място. Нейната трибуна беше разположена в средата на кръга. На редовни интервали една телевизионна уредба показваше в близък план предметите за седящите на задните редове, а тя беше подредила хората, от които очакваше големи наддавания близо до пътеките, за да е сигурна, че няма да ги пропусне. Разполагаше с микрофон, за да може гласът ѝ да се чува навсякъде. Атмосферата беше напрегната, цареше всеобща възбуда, въздухът беше нажежен, докато цените достигаха нечувани висоти.

Първият ден се продаваха мебели — прекрасни образци на френския гений — и всички надминаха първоначално поставените цени, а няколко се продадоха за над един милион лири, като биха предишния рекорд от 822,500 лири, каквато сума бе платил музеят „Гети“ за ъглов бюфет, изработен от Дюбоа.

Следващия ден дойде ред на порцелана и стъклото, на третия — на сребро и статуетки, на четвъртия — сутринта килими и гоблени, а следобеда бижутерия и златни украшения. За последния ден останаха картините и рисунките.

Накрая Кейт се умори много. Топлината в палатката, осветлението, телевизионните камери — всичко ѝ се отрази.

Блез се обезпокои за нея. Тя, която не биваше да си позволява да слабее, свали няколко килограма и както обикновено, когато бе емоционално ангажирана, не можеше да се храни. Той благодареше на Бога, че дойде последният ден. Ако имаше още един, тя щеше да рухне. Имаше нужда от тишина и спокойствие и той започна да мисли къде ли биха го намерили.

Но Кейт разполагаше със скрити резерви. Подтикваше я твърдата решимост да победи доведената си сестра и когато първата рисунка на

стара жена от Дюрер за трийсет секунди скочи от 50,000 на 700,000 лири, тя разбра, че е победила.

Всяка вечер след свършване на аукциона тя преглеждаше разчетите за деня, които потвърждаваха разликата, с която я биеше. Сега, докато продаваше картините, вече не се съмняваше, че е достигнала заветната си мечта.

Рембрандът бе продаден за 2.5 милиона, френските рисунки общо за 3.6 милиона, включително един Моне, който получи цена 520,000 и един Сезан за 1 милион и 750,000. Преди Кейт да продаде и половината картини, знаеше, че амбицията ѝ е постигната. В присъствието на хиляда души съвсем честно и почтено би съперничката си измамница. Независимо от пожара или може би именно поради него. Успя да го направи. Независимо от зловредните слухове и обидите по отношение на характера ѝ. Успя. Победи.

Ръкоплясканията, които посрещаха всеки изумителен предмет, напрегнатото и силно наддаване, красиво организираното събитие като цяло, бяха стандарти, които тя постави и които и за в бъдеще щяха да се спазват. Също и цените — беше изписала предварителните оценки с обикновени числа, а не според кода, който обикновено се използваше, тъй като бе дълбоко убедена, че ще ги достигне. А сега докато непрекъснато ги зачертаваше и до тях изписваше постигнатата цена, ръката ѝ започна да трепери.

Хората наскачаха от възбуда, почвата под краката ѝ се разклати от разгорещени гласове, когато най-последно чукчето удари за последен път. Цялата публика се изправи на крака, започна да ръкопляска и да се смее и с петминутни овации огласи одобрението си не само за Кейт, а за петте изминали дни. Кейт слезе от трибуната замаяна, но Блез беше долу и я подкрепи, изблъсквайки онези, които се притискаха най-силно, тъй като във възбудата си не забелязваха колко е бледа, колко уморено се усмихва и колко разсеяно кима, останала без сили дори да върви. Бавно, но сигурно той я преведе през тълпата. Прегърнал я бе с една ръка през рамената и я придържаше, когато краката ѝ се подгъваха. Отведе я в бараката, която използваше като временен кабинет и когато тя поклати глава, отказвайки коняка, който ѝ наля, той ѝ помогна да се изправи и я отведе до чакащата ги кола. Остави Найджъл Марш и Джон Стедмън, както и останалите от „Деспар“ да

приемат поздравленията и хвалбите. В хотела тя вече едва се държеше на крака. Щом се изкачиха по стълбите, той отбеляза:

— Правили сме го и друг път, помниш ли?

Единственият ѝ отговор беше сънлива усмивка. Както в Хонконг, той я съблече, зави я хубаво, но този път я целуна, преди да ѝ пожелае лека нощ.

— Браво, любов моя — каза ѝ. — Беше много добре.

Натежалите ѝ клепачи потрепнаха.

— Наистина ли? — попита сънливо.

— Какво?

— Че съм твоя любов?

— Моя и единствена. Повярвай ми.

Тя въздъхна доволна.

— Също и ти... — бяха последните думи, преди да потъне в сън.

Събитието бе широко отразено в цялата световна преса. Общата получена сума възлизаше на 23,490,000 лири — световен рекорд за търг на имуществото на къща. Седмици наред се говореше за стила на провеждането му.

— Ама разбира се — казваха хората, — трябва да се има предвид, че Кейт Деспар е наполовина францужойка.

— Какво стана със сестра ѝ? Горката бедна кучка е истинска францужойка, но то не ѝ помогна кой знае колко.

След като изхвъркна от стаята на Блез тя нито се чу, нито се видя. Сякаш рекламата и хвалбите изтриха съществуването ѝ. Денят след търга Кейт, Блез, херцогинята и нейният антураж се преместиха в Лондон и същата вечер Кейт организира прием в „Клариджис“. Шампанското се лееше и Кейт, в прекрасна рокля от златиста материя с разпусната червеникава коса, блестеше в центъра. Шарлот също присъстваше, както и всички служачи в „Деспар“ от горе до долу включително момчето, което отнасяше пощата всяка вечер. Кейт покани охраната, пожарникарите и полицаите, също и представителите на застрахователната компания. Херцогинята, облечена с избродирана със златен конец дреха от индианска коприна, обсипана със скъпоценни камъни, си тактуваше с музиката, докато доволна наблюдаваше внука си и милата си Кейт.

— Знаех си, че ще стане така, след като започнат да се виждат често — довери самодоволно на Мини, която будеше силен интерес с бледокремавата си дреха от еленска кожа със сложна бродерия и вплетени мъниста и ресни. — Сега ни остава да отстраним другата. Дотогава нищо не може да се направи.

Вземайки още една чаша с шампанско, тя отпи замислено и така пропусна влизането на „другата“. Едва когато Мини докосна рамото ѝ, тя вдигна очи и видя как ѝ сочи с глава двойните стъклени врати. С рокля с пришити червени пайети, които лъщяха като рибени люспи, със сапфирите, които проблясваха като лазерни лъчи, влизаше Доминик.

Щом пристъпи, всички присъстващи замлъкнаха. Жуженето на разговорите утихна, танците спряха, оркестърът престана да свири. Кейт, която танцуваше с Никълъс Чевли се отдели от него и с високо вдигната глава, с вееща се златиста рокля тръгна спокойно към доведената си сестра.

— Доминик — посрещна тя любезно красавицата. Тя беше налагаща се, блестяща, със самочувствие и за пръв, но не и за последен път, Кейт имаше същото излъчване.

— Кейт — промълви Доминик с подobaваща учтивост.

Не се целунаха, не се ръкуваха, въобще не се докоснаха.

— Какво ли е намислила тая уличница? — измърмори Агата, търсейки с очи внука си и го откри в далечния край на помещението — притихнал, с поглед втренчен в двете жени.

— Поздравления — изрече хладно Доминик.

— Благодаря ти — Кейт също бе спокойна и устоя на погледа на невероятните сапфирени очи, които я огледаха критично.

— Успехът ти отива — изрече доведената ѝ сестра.

— Оттук нататък възнамерявам да не го изпускам — отвърна Кейт с усмивка.

Доминик за пръв път осъзна, че Кейт е бронирана от самоувереността си. Свитото, намусено, обидчиво момиче, обременено от горчиво минало се бе превърнало в уравновесена, прекрасна млада жена, носеща се на крилете на успеха. Като че ли огънят у нея най-после се е запалил, а Доминик знаеше от собствен опит, че веднъж разгорял се, ще е трудно да бъде изгасен. Но няма положение, което да е съвсем безнадеждно, така смяташе тя. Винаги се

намираше някоя странична вратичка, което представляваше и истинската причина за идването ѝ тази вечер: да спечели чрез елемента на изненадата и да потърси тази вратичка.

— Ще предложиш ли чаша шампанско на съперницата си? — попита подигравателно.

— По това време на деня не бих ти предложила — отвърна учтиво Кейт, — но си вземи.

С вирната глава и слаба усмивка на устните си, напълно съзнаваща, че всички очи са вторачени в нея и без да им обръща каквото и да е внимание, Доминик тръгна плавно към дългата маса, на края на която стоеше съпругът ѝ и я наблюдаваше. Тя отиде право при него и сложи ръка на рамото му, повдигна се на пръсти и докосна бузата му с устни.

— Скъпи... — прошепна с предизвикателен поглед в сапфирените си очи. Почувства се като победителка, когато забележа как добре изрязаните му устни помръднаха и весела искра проблесна в тъмните му очи. Но ръката, която пипна не отговори на докосването ѝ. Той ѝ подаде чаша шампанско. Обръщайки се, Доминик я вдигна към Кейт.

— За откраднатата победа — каза, преди да я пресуши. — Ще говорим ли сега?

— Хайде — отвърна Кейт, обърна се и по пътеката, образувана несъзнателно от присъстващите гости, я поведе към вратите с огледала в края на дългото помещение. Отвори едната, застана, докато Доминик мине преди нея, после я последва и затвори вратата след себе си.

— Господи! — възкликна някой. — Разговор при закрити врати! Тази забележка разпусна езиците.

— Виждал ли си някога подобна наглост?

— Кейт се справи прекрасно с нея.

— Но кураж не ѝ липсва.

— Сега пък какво иска?

— Някой претърси ли я за скрито оръжие?

Хората обърнаха глави към Блез, който не издаваше какво изпитва, висок и мургав, безупречно елегантен със смокинг и снежнобяла риза. После се обърнаха към Агата, но изразът ѝ бе непроницаем.

— Приемът още не е свършил, моля.

Оркестърът засвири отново, двойки тръгнаха към дансинга, някои от присъстващите се събраха на групички. След малко Блез остави чашата и отиде при баба си.

— По дяволите, каква игра играе? — поиска да знае тя.

— За Доминик играта никога не свършва, докато не я спечели.

— Сега няма начин.

— Тъкмо това е дошла да провери.

— Смяташ ли, че Кейт ще се справи с нея?

Блез се усмихна.

— Сега вече може и трябва. Беше права. Това е нейна битка и не само трябваше да спечели, трябваше да я видят как печели и да поясни на Доминик защо.

— Предполагам, че и ти знаеш какво правиш.

— Обикновено да, но на всекиго се разрешава по една грешка.

Успокой се — каза ѝ тихо. — Хайде, пийни си още шампанско.

Двете съперници разговаряха в малка стая, цялата боядисана в златисто и бяло.

— Подцених те — бяха първите думи на Доминик.

— Не мога да ти върна комплимента.

— Дори и да можеше, твърде късно е.

— За теб също е твърде късно.

Доминик отвори чантата си, която беше в тон с роклята ѝ, извади плоска златна табакера и бавно запали цигара.

— Каж ми, как го направи?

— С усилен труд и напълно честно.

— Нямам предвид почтената дейност на малката мис, исках да кажа за Блез.

— Нищо не съм направила, просто си бях такава, каквато съм.

— Навсякъде, където и да се обърне баба му го ръчка. Както знаеш, тя никога не ме е харесвала. А аз въобще не ѝ обръщах внимание. Ти, от друга страна започна от нея... Беше много умен ход. Тя е единственият човек на света, който има някакво влияние върху него.

— Тя го обича.

— Да... макар, че той не е точно любящ мъж. Привлекателен — да, във всеки случай, много мъжествен. Пожелах го от самото начало.

— Но никога не си го обичала.

— Той не търсеше това.

— Тогава.

— Колко лесно отхвърляш миналото — прошепна Доминик.

— Важно е бъдещето. Открих го с много труд.

— Да... Шарл е знаел, разбира се. Знаел е много повече, отколкото му го признавах и което е най-важното, познавал те е добре.

— Той беше мой баща — „А ти — помисли си Кейт — вече не го наричаш така.“ Това повече от всичко доказваше победата ѝ. Докато ѝ е бил полезен, Доминик беше готова да му отреди положение в живота си, но след като вече не ѝ вършеше работа, просто се превърна в мъжа, който се бе оженил за майка ѝ.

— Ти много сполучливо подбиращ хората, които да застанат на твоя страна.

— Никога не съм била толкова самоуверена да предполагам, че няма да имам нужда от помощта им.

— И ще продължиш в същия дух. Нали знаеш, че годината още не е изтекла.

Кейт повдигна копринените си вежди.

— Аз... ние — наблегна Кейт, — знаем достатъчно, за да ти попречим да направиш още нещо. Онзи фалшив кон Танг, с който ме подведе, е направен от същата ръка, изработила всички неща, които ти тъй хладнокръвно продаде на своя търг на века. Роло — тук гласът на Кейт прозвуча гневно от мъката ѝ и от собственото ѝ чувство за вина, защото напоследък го беше изоставила — за малко не бе убит по твое нареждане. Знаем за пожара, който твоите приятели гангстери успяха да подпалят и последното — за отвратителния слух, който разпространи.

— Забелязвам, че си добре информирана — Доминик с нищо не показва как нервите ѝ се опъват и тайничко прокара по тялото студените си пръсти.

— Ти го направи. Наблюдавах те и те подслушвах.

Съвършеното тяло се скова, а красивото ѝ лице се превърна в маска.

— Блез... — думата се изплъзна от устните ѝ.

— Да. — „Беше съвсем прав — помисли с благодарност Кейт. — На мен тя никога нямаше да повярва. Колко добре я познава“ — каза си с известна ревност.

— Предполагам, че имаш доказателство — побесняла изрече Доминик.

Кейт посрещна пронизващия ѝ поглед тъй невъзмутимо, че Доминик сама си отговори.

— Естествено, че имаш... Блез никога не играе напразно.

— Онова, което има значение — тук разполагам с последните разчети, — е, че съм действала правилно — каза Кейт. — Победих те, имам с 10.4 милиона лири по-голяма печалба от теб и ако не използваш обичайните си методи чрез подкупи или прелъстяване, нямаш надежда да ме догониш до 1 април. Победих те, но не по твоята игра, която аз не мога да играя, а нормално и честно — беше вдигнала и отметнала назад глава, с лъскав ореол от коса около лицето си.

Доминик се изсмя.

— Остава да ми кажеш, че си девствена...

Както и предполагаше, това разклати леко почвата под краката на Кейт, но тя бързо се съвзе.

— Не. Не, но никога не бих могла да те достигна.

— Защо, малка кучко?

— Ако искаш, играй долната си игра, ще те наблюдавам с голямо удоволствие, защото никой не играе толкова мръсно, колкото теб.

— Внимавай — предупреди я тихо Доминик.

— Ти си тази, която трябва да внимава. Една погрешна дума, един погрешен поглед и само ако пристъпиш чертата, ще те унищожа!

— „Деспар“ също ли? Не вярвам.

— Достатъчно съм отдалечила „Деспар“ от теб. Тъкмо в момента аз съм, както се казва „на мода“ и когато свърша с теб, всички ще останат с неприятен вкус в устата. Имам гласа ти записан на лента, чува се високо и ясно как заговорничиш. Обвързала си се с китайски гангстери и хонконгската полиция ще направи всичко възможно, за да ги залови, а ти за тях ще бъдеш измамница. Ако искаш публично разкритие, ще го имаш. Аз нямам какво да крия, но няма да се поколебая да изровя всичките ти смърдящи дела, заровени през последните месеци — Кейт направи крачка напред. — Всъщност, искам да напуснеш „Деспар“. Победителят печели всичко, нали си спомняш. Предупреждавам те, че имам намерение да го задържа. Предоставям ти останалите месеци, но да ги използваш честно. Ако не искаш, недей. За предпочитане е да не ги използваш. Омръзна ми вече.

Всеки, който съзнателно унищожава велики творби на изкуството за своя изгода е напълно пропаднал.

— Заключение на разследването беше, че пожарът е избухнал случайно.

— Докато не покажа касетата, която доказва, че ти си го организираща! — спря, за да си поеме дъх. — Предлагам ти споразумение. Използвай остатъка от годината честно и почтено, и ако успееш да ме победиш, тогава касетата и всичко останало е твое. Само въобще да не ти минава през ума да мамиш.

Пет кратки месеца!

Доминик се замисли трескаво.

— Можеш да проведеш колкото търга искаш, но без измами и двуличие.

— Разбрано! — Доминик не се и поколеба. Все нещо ще измисли, ще се облегне на хора, които са й задължени, ще работи с мъже, които я желаят, а в замяна ще получи каквото иска, ще използва всичките си връзки, ще моли, ще взима назаем или ще краде, само и само да успее да продава. Един голям търг ще е достатъчен...

Трябва да работи със скоростта на светлината, но само ако успее да се сдобие с предмети с висока стойност... Бог е свидетел, че ги има много. Нали има свои хора във всяка аукционна къща? Нали и тя изпълняваше същата роля през годините на чиракуването си? О, има да събира много дългове! Какъв късмет, че е направила такова капиталовложение...

Кейт забеляза как красивото й лице се замисли и заизчислява хладно като компютър къде, какво, кога и колко.

— Е? — попита.

Доминик вдигна очи към лицето, което вече не бе обикновено и към очите, които я гледаха като хищен тигър.

— Променила си се — отбеляза най-накрая.

— Надявам се.

— Много неща научи.

— Но нито едно от теб — Кейт мина покрай нея по пътя си към вратата. — Сега да видим дали ти можеш да се промениш, и то под наблюдение.

Доминик се приближи до вратата, която Кейт отвори.

— Още не си чула последната ми дума — мина бързо покрай нея с вдигната глава, а роклята ѝ изшумоля, докато крачеше по килима към изхода, светна като червен проблясък и изчезна.

Кейт изпусна дълга въздишка.

— Е? — Обърна се сепнато и видя Блез до себе си.

— Нахвърлих ѝ се с всичко, с което успях.

— Касетата?

— Казах ѝ, че е у нас и как сме се сдобили с нея.

— Уговорката?

— Тя прие.

— Което означава, че битката продължава.

— Но честна, иначе няма да има такава.

— Предупреди ли я, че ще бъде наблюдавана?

— Да.

— Което означава, че ще бъде още по-внимателна.

— Знам, аз също.

Но Блез не се усмихна.

— Доминик ще престане да бъде опасна само, когато е мъртва.

— Не смятах да отидем толкова далеч! — възрази Кейт.

Това предизвика усмивката на Блез, която очакваше.

— Мислех да заминем някъде... заедно... надалеч — забеляза, че Кейт грейна. — Тоест... исках да кажа да се отдалечим.

— Така ли, къде?

— Ще разбереш чак когато пристигнем там.

— Стига да съм с теб, не ме интересува къде е.

Изгледаха се продължително и отново почувстваха прималяване.

— Този проклет гипс — изрече Блез с глас, от който краката ѝ омекнаха. — Не мога да върша нищо от онова, което бих искал да правя с теб, дори и да танцувам...

— Скоро ще си наваксаме.

Кейт и Шарлот отидоха да видят Роло в събота следобед. Вече беше съвсем изтънял, бузите му бяха хлътнали, а очите — потънали дълбоко в орбитите. Превръзките му бяха свалени, тъй като вече бяха минали четири месеца откакто го нападнаха, но още никой не можеше да каже кога ще излезе от комата.

— Смяташ ли, че отново ще се върне при нас? — попита Кейт тъжно, докато държеше измършавялата ръка.

— Докторите казват, че няма причина да не стане.

— Но толкова време мина!

— Само месеци. Чувала съм, че някои прекарват години в кома.

— Дано да не стане така... По-скоро бих предпочела да умре, защото това не е живот.

— Липсва ти, нали?

— Ами... така е. Отначало наистина много ми липсваше, но през последните месеци... — Кейт въздъхна.

— Просто си пораснала и нямаш нужда от бавачка, това е самата истина.

— Вярно, той наистина изпълняваше такава роля — усмихна се. — Когато майка ми почина, той се отнасяше към мен като към разглезено дете, можеш да си представиш. Казваше ми „Роло бие“... макар че никога не ми е вдигнал ръка.

— Само е упражнявал словесното си майсторство.

Кейт потрепери.

— Е, да... — пак въздъхна. — Няма да имам нищо против да ме нахока както само той си знае, но да дойде на себе си.

Но Роло, както винаги, сам избираше кога да се появи на сцената.

Оставиха го и отидоха на вечеря с Блез и Агата. Тъкмо започнаха предястието си, когато Блез бе извикан на телефона и се върна с усмивка на лице, което Кейт сметна за добра новина.

— „Чанкорп“ е спечелил още един милиард долара — пошегува се тя.

— Не, нещо също така хубаво. Роло е дошъл в съзнание.

Кейт скочи от стола си.

— Приберете вечерята, ще се върнем — нареди Блез, когато тя профуча край него.

— Глупости, ще ни дадат прясна храна — избухна Агата. — И аз няма да пропусна това събитие. Хайде, Шарлот...

Роло вече не лежеше, а седеше облегнат на много възглавници. Очите му бяха затворени. Кейт, която кой знае защо си представяше, че вече ръмжи нарежданията си, се закова на място.

— Роло? — промълви. Той отвори очи. Изглеждаха мътни като навъсено небе, но когато я забеляза той се намръщи, докато тя

радостно му се усмихна. — Роло? — каза отново. — Кейт е.

— Не съм сляп — гласът му беше отслабнал, беше по-тънък и с притъпена острота. — Какво правиш тук? Защо не си на училище?

Върнал се е в определена точка в миналото, така казваха докторите. Трябва да го оставят сам да измине разстоянието до настоящето. Необходимо е да му се говори, да се отговаря на въпросите му, но него да не го питат нищо. Нужно бе да има човек около него, когато изпита нужда да разговаря с някого. Позна Шарлот и я попита как върви пиесата ѝ (Шарлот им каза, че се отнася за пиесата „Частен живот“, в която участвала през 1962 г.) Не позна Блез, но учудено изгледа Агата и театрално простена: „Не скъпи, не понасям преоблечени. Никога не работя с преоблечени.“ Кейт прехапа устна, но Агата се разсмя от сърце. Роло Белами оправда репутацията си и по-късно тя го навестяваше най-често. Кейт се отби една вечер заедно с Блез. Роло ѝ се намуси.

— Виждам, че най-последно си си намерила приятел.

— Да, Роло.

— Имай предвид, че няма да ти позволя вечер да закъсняваш, макар че е Лондон...

— Все пак по-добре, че се събуди през 1960-та, а не през 1930-та да кажем — отбеляза по-късно Кейт, когато се прибираха. — Радвам се, че поне дойде в съзнание.

Блез обаче не подскочаше от радост. Най-неочаквано го обхвана силна ревност. Роло Белами упражняваше силно влияние върху живота на Кейт. Според него, той имаше някакви права над нея и сега, когато най-последно се върна в настоящето, независимо, че огледа Блез с уважение и почит, сигурно щеше да направи всичко възможно да го избута встрани.

След като той не отговори, Кейт погледна към него, видя колко сериозен е изразът на лицето му и с проникателността на влюбена жена, притисна ръката му, която държеше.

— Не, любов моя, никога вече няма да бъде същото — каза. — Самата аз не мога да се върна назад, защото се промених. Вече нямам нужда от Роло, а от теб.

Забеляза как лицето му светна.

— А той дали ще го разбере?

— Ще се наложи. Това е положението и така искам да бъде.

Черните му очи потърсиха нейните. Сърцето ѝ се свиваше заради него. Този едър, силен, сдържан мъж се оказа болезнено ревнив, но това още повече го доближаваше до нея, правеше го по-земен, придаваше му по-човешки измерения и завинаги заличаваше останалите следи от надменния негодник. Осъзна, че той е мъж като всички останали, но нещата са се нагласили така, че тя обичаше именно него.

— Мога да се справя с Роло — изрече тя протичко, но тези ѝ думи прозвучаха много убедително.

Той въздъхна на пресекулки.

— А пък аз със себе си не мога да се справя — призна той печално. — Особено откакто ти... Сякаш съм излязъл от черупката си и се поддавам на всяко чувство, което ме обземе. Нито едно човешко същество не е означавало толкова за мен. Когато заспивам си мисля за теб, а когато се събуждам, първо за теб си спомням. Не съм в състояние да работя. Не мога да се съсредоточа, а и не мога да се любя с теб както трябва поради този проклет гипс.

— Не се справяш зле и с един крак — изрече сдържано Кейт.

Той избухна в смях и я взе в прегръдките си.

— Дръзко момиче — захили се. — Остроумието ти, както и много други неща, ме привързаха към теб, Кейт. Никога не съм си представял какво е да си привързан към някой човек, но може би съм го предполагал, защото досега съм се пазел да не го правя. През всичките тези месеци ти ме обвързваше, макар и да не съм го усещал, докато не избухна пожарът. Но тогава, Кейт, вече знаех, че те обичам толкова, че ме обзема страх...

Тя притисна ръката му, златистите ѝ очи хвърляха искри, а лицето ѝ грееше.

— Ревнувах от Роло, защото вие двамата бяхте много близки. Мислех си: ами ако той иска да е както преди? А ако чувството, което ги свързва, е толкова силно, че да не мога да го променя...

— Ти не го промени, то просто отмря, когато осъзнах, че нямам нужда от него — каза му с любов Кейт. — То се подхранваше от необходимостта ми от него, после завехна и умря. Много обичам Роло и винаги ще го обичам, но не така, както обичам теб. Той изигра много важна роля в живота ми. А сега ти си моят живот...

Този път Блез въздъхна доволен. Взе я в обятията си и остатъкът от пътя изминаха в приятно и напълно разбираемо мълчание.

Кейт желаше само още едно — да закачи портрета на баща си във входното антре на „Деспар“.

— Но той е на Доминик — напомни ѝ Блез. — Баща ти е искал да го нарисуват заради майка ѝ.

— Но всички портрети на „Деспар“ в края на краищата се връщат тук, където им е мястото.

— Тогава и с този ще стане така. Ще го откупя заради теб.

— Тя би трябвало да ти го даде — измърмори недоволна Кейт.

— Но няма да го направи. Нито заради мен, нито заради теб, а какво остава за „Деспар“.

— Но дали ще го продаде? — попита недоумяваща Кейт.

— На добра цена, да — той леко я разтърси. — Парите са последната ми грижа — заяви.

Но за Доминик парите се бяха превърнали в основна грижа. След неочакваното разкритие на Кейт тя се впусна в луда кампания да се продава, само че откри с голямо разочарование, че вече никой не я желае: Пробва отново и отново и когато ѝ се струваше, че вече се задава някакъв търг, откриваше, че Кейт Деспар вече я е изпреварила. Няколко клиенти оттеглиха вещите, които по-рано бяха изпратили за търг при нея. Мъже, които едно време какво ли не биха дали да чуят гласа ѝ, вече не можеше да бъдат открити по телефона. За Ню Йорк се бе превърнала в ненужна вещ.

Когато името ѝ се появяваше в клюкарските колони, то ставаше само, за да я представят в неблагоприятна светлина. Свикнала да се държи като кралица, тя осъзна, че вече няма придворни. Късно си даде сметка, че твърде много ѝ е помагал фактът, че е била съпруга на Блез Чандлър. С течение на времето разбра, че няма начин да спечели. С болка откри, че вече не е на мода...

Сега всички повтаряха името на Кейт Деспар. Нея я ухажваха, ласкаеха, нея гледаха захласнати. И когато пристигна в Ню Йорк, направи нещо като кралска обиколка. Дори подставените лица в „Деспар“ подушиха накъде духа вятърът и обърнаха платната си. А когато на вечеря, дадена в „Щастливият долар“ по случай

предоставянето на колекцията „Чандлър“ от Западно американско изкуство на щата Колорадо, пред поканените гости в това число и пред президента на Съединените щати Агата Чандлър публично огласи, че Кейт е била инициатор на цялото начинание, Доминик изпита само горчивина. Чашата преля, когато виждаше на първите страници на вестниците и в лъскавите клюкарски списания, снимка след снимка на жената, която я победи и на мъжа, когото загуби. Ставаше ѝ болно, като гледаше как се усмихват един на друг.

През цялото време Кейт продължаваше да продава. От списъците ѝ за бъдещи търгове на Доминик направо ѝ приляваше. Хората чакаха реда си, за да се възползват от услугите ѝ, а всички онези, което едно време искаха да се запознаят с печелившата Доминик дьо Вивие, сега, когато загуби и продължаваше да губи, ѝ обръщаха гръб.

Единствено Бедната Виниша не се отрече от нея, но тя вече не ѝ бе нужна.

Доминик се оттегли в Прованс. Оттам написа официално писмо до Блез в качеството му на изпълнител на завещанието. Информира го, че отстъпва всички права над „Деспар“ и че е завела бракоразводно дело на основание, че я е изоставил. Даде си сметка, че ако го съди за прелюбодеяние, е много вероятно да набедят нея в същото.

— Какъв дявол си ти — обърна се към портрета на доведения си баща, който висеше над камината във всекидневната. — Явно си планирал всичко това. Толкова се надявах, че вършиш само онова, което аз искам, а се оказа, че през цялото време хитро си маневрирал... Е, загубих „Деспар“. Но все още разполагам с всички пари, които спечелих в Хонконг, освен това дребни дела, които вършех странично, ми носят печалба от една швейцарска банка. Още никой не е чул последната ми дума. Ще се върна. Времето ще ми помогне. Хората имат къса памет. А ще си взема колкото искам от милионите на Чандлър. Той може да получи свободата си, но ще заплати за нея. После ще използвам всички пари, които взема. Доминик дьо Вивие ще се възроди от пепелта. И никой никъде няма да е виждал подобна птица феникс...

Да, каза си. Планове. Манипулации. Интриги. Този път без слаби места. И никакви задръжки.

Отвори личния си сейф. Вътре имаше натъпкани книжа: писма, бележки, снимки, сметки. Спомени за тъмни сделки, оргии,

компрометиращи срещи. „Застраховката ми“ — помисли си щастливо, докато ги редеше върху бюрото като пасианс. „Сега — замисли се с изтънчена перверзност, — кое първо...“

Блез се появи във фермата без предизвестие и за част от секундата на Доминик ѝ хрумна, че въпреки всичко е спечелила, че връзката ѝ с него е толкова силна, че се е върнал, защото не може без нея. Но щом чу за какво е дошъл, изрече злобно:

- Ще ти струва доста пари.
- Не съм очаквал нищо добро.
- Ще платиш много.
- Назови цената.

Беше изискана, както винаги. Не бе намалила вниманието, което отделяше на себе си, макар хората да я бяха изоставили. Както обикновено, миришеше на нейния уникален парфюм, но този път на Блез му се стори твърде тежък. Красотата ѝ не го трогна. Искаше само да вземе портрета и да си тръгне. Ще бъде чудесно, ако никога повече не я види. Нали никой не обича да му напомнят грешките...

— Е — подкани го Доминик с мазна усмивка. — Колко да поискам за този хубав портрет на покойния Шарл Гастон Деспар? — напълно уверена бе, че може да си поиграе на котка и мишка с него. — Не е шедьовър, но пък е рядкост.

Вдигна очи към картината. Шарл седеше зад бюрото в кабинета си с писалка в ръка, с усмивка на лицето, а под белите вълни на косата му изпъкваше тъмното му чувствено лице и топлите кафяви очи. Зад гърба му беше окачен портретът на стария Гастон — основателят на „Деспар“.

— Колко? — попита направо Блез.

Тъй като вече не притежаваше силата да го държи под своята власт, тя реши да го накаже.

— Ти накара да ме следят, нали? Записвал си всяка моя дума и подучи малката Деспар да ме шантажира, нали?

— Накарах да те следят да, да те подслушват, също, но Кейт сама знаеше какво да прави с резултатите.

— Тя никога няма да има смелостта да ги използва.

— Кейт не иска да те обижда. Но аз съм отчасти индианец — изрече с лека усмивка Блез. — А ние никога не позволяваме на чувствата да ни пречат.

Изгледаха се продължително и Доминик потрепери. „Да — рече си тя. — Точно това диво нещо у него ме привлече.“

— Кой те наведе на мисълта да ме следиш?

— Кейт. По лицето ѝ винаги се познава какво изпитва, а ти породи у нея такава омраза, че и аз я усетих. Тя не е човек, който мрази без основание. Започнах да търся причината, а Роло Белами я разкри. Разбира се, че те е познал. И не само по парфюма. Както би казала херцогинята, подозирал те е от самото начало. Затова си накарала да го пребият до смърт, надявала си се, че ще умре, но той се оказа издържлив. След това уредих да сложат подслушвателно устройство в апартамента ти и да следят всичките ти действия. Знам колко време е прекарвал Чао Ли с теб — в леглото ти и извън него.

— Не вярвам — каза язвително Доминик. — Чао Ли щеше да знае.

Блез се усмихна.

— Забравяш, че съм бил във Виетнам. През двете години, които прекарах там, научих много за мисленето на ориенталците. Трябва да разбереш, че суетата ти изигра лоша шега. И за миг не ти хрумна, че всичко може да се обърне срещу теб. Търгът ти имаше голям успех и той те замая, а това бе невероятна безочливост. Толкова се беше увлякла, че си въобрази, че ти е позволено всичко, включително и убийство. Не можа да приемеш, че Кейт знае какво прави. Сериозно ли мислеше, че тя ще остави без никаква охрана такава огромна къща, натъпкана до тавана с безценни антики? — не получи отговор, а само поглед, в който не се четеше нищо. — Ти би взела същите предохранителни мерки, а сгреши, смятайки, че тя няма толкова, разум. Подцени и мен. Би гледала как двамата изгаряме, а след това само красноречиво би изпратила цветя на гробищата. Съжалявам — завърши лаконично, — но в края на краищата погребението се оказва, че е твоето...

— Не бъди толкова сигурен — изсъска му през зъби Доминик с пламнали очи. — Само не си въобразявай, че ако в момента съм изпаднала, то завинаги съм излязла от играта. Имай търпение, аз също

ще изчакам и когато съм готова, отново ще се сблъскаме. А що се отнася до картината, за нея искам десет милиона долара.

Като произведение на изкуството тя не струваше толкова, но той знаеше, че за Кейт Деспар е много ценна, а пък Кейт бе извънредно скъпа за него.

— Ще уредя сумата да бъде изпратена на нюйоркската ти сметка.

— Не в Ню Йорк, а в Женева. В обозримото бъдеще ще живея там.

— Както желаш.

Той се приближи до камината и внимателно откачи картината.

Доминик го наблюдаваше как я свали. Защо Блез Чандлър напускаше живота ѝ така панически? Обзе я желание да го нарани.

— Значи малката Деспар струва толкова?

Той се спря и я изгледа.

— Всичките пари на света не могат да купят моята Кейт — отвърна ѝ той така, че думите му я прободоха.

— Да не повярваш! — възкликна тя, подивяла от злоба. — Ти си влюбен!

Той пак спря и тя видя как по лицето му се разля усмивка. На нея никога не се бе усмихвал така.

— Права си — призна.

— Тогава какво беше онова между нас?

ПОБЕДИТЕЛКАТА ФЕВРУАРИ

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Блез и Кейт лежаха голи, прегърнати върху мокрия пясък. Леките вълнички на океана охлаждаха разгорещените им тела, а те съзерцаваха как огромният тъмночервен кръг на слънцето потъва зад хоризонта.

Беше тихо — само вятърът олюляваше палмите и диплеше повърхността на водата, в която потракваха камъчета, а цикадите се настройваха за вечерния си концерт.

Кейт се къпеше в блаженство. Никога в живота си не се бе чувствала така, никога не бе вярвала, че е възможно подобно безкрайно и пълно щастие.

И всичко заради мъжа в прегръдките и в тялото ѝ, където обичаше да го усеща. Месец по-рано навлезе в този период от живота си като момичето Кейт Деспар, а днес вече се бе превърнала в Кейт Деспар — жена, която се къпеше гола и не се срамуваше от закръгленото си тяло, станало златисто от дългите дни, прекарани под мекото слънце. Жена, която можеше да получава, но и да предлага невероятни усещания; жена, чийто апетит за любов, след като веднъж се събуди, стана много настоятелен. От него се пораждаше страст и тя задоволяваше Блез до висоти и дълбочини, каквито той не бе очаквал, но приемаше с почти смирена благодарност. Тя беше жената, която ставаше със зората, за да плува, изяждаше невъобразими количества храна, играеше тенис, яздеше; с която в горещите следобеди се любеха бавно и дълго, после заспиваха, пак плуваха преди вечеря, а по-късно танцуваха на еротичния ритъм от приглушения тромпет на Хърб Албърт с вплетени едно в друго тела, със затворени очи, докато желанието се разгореше и тогава се оттегляха в спалнята, за да изследват още веднъж границите на насладата.

Преди месец той я доведе тук с хидроплан — на самия край на отдалечения полуостров Юкатан, в белосана вила, която сякаш бе на края на света. От трите ѝ страни се виждаше морето, а отзад беше джунгла. Имаше плувен басейн — тюркоазен ромб, чиято вода бе хладна дори в горещината по пладне. Привечер, с асансьор, прокопан в

скалата, слизаха на безлюдния плаж петдесетина метра по-надолу, където плуваха голи. Наоколо нямаше жива душа, освен прислужниците в къщата.

„Откъде ли е знаел какво искам?“ — зачуди се тя, когато пристигнаха. Изуми се още повече, след като откри как основно я е опознал — това едновременно я развълнува и въодушеви. Не само тялото ѝ — което най-после (след като свалиха гипса му и вече нямаше какво да му пречи) изследва бавно и основно, без да бърза, докато тя го помоли да я вземе, — но и съзнанието ѝ. Смая се колко добре я е изучил по време на „целомъдрените им отношения“.

Веднъж му бе споменала за филм, който някога беше гледала. Там бе видяла вила — вече не се сещаше къде, тъй като бяха минали години, но си спомняше само, че беше бяла. Беше построена върху скала над морето, вътре имаше много сводове, черен и бял мрамор на пода, тънки бели развяващи се пердета, а пламъците на високи бели свещи потрепваха от ветреца. Имаше маса, сложена за двама, изстудяващо се шампанско, магнолии, потопени в ниски и широки вази, отнякъде се чуваше соната за пиано на Шопен — ноктюрно, което се бе запечатало в паметта ѝ. Това бе младежката ѝ мечта — някой мъж, чието лице не си представяше тогава, да я заведе на подобно място.

Тъй като пристигнаха в Юкатан вечерта, те се разходиха по мраморната тераса с парапет, зад която имаше високи арки, бели развяващи се пердета, изстудяващо се шампанско, магнолии, които плуваха в коритото на водоскок, а някъде отвътре се носеха звуци на ноктюрно от Шопен...

Беше му казала, че обожава зеления цвят и откри, че спалнята е в най-бледия сребристорозелен тон, съчетан с бяло. Беше споделила с него, че идеята ѝ за лукс е вана като басейн и откри, че в банята ѝ — той разполагаше със своя — имаше огромна вана, за която се слизаше по шест мраморни стъпала. Беше му доверила колко обича музиката и точно какво я вълнува и откри музикална стерео система — последна дума на техниката — с всички възможни дискове, които някога бе споменавала, включително и предпочитаните от нея записи. Сякаш бе запомнял всичко, което някога бе казвала, и го бе пренесъл тук. Като белите азалии в спалнята, изпълващи с ухание нощния въздух и

чаршафите от крепдешин, а също и огромното шише от любимия ѝ парфюм „Зелен бриз“.

Тя обиколи всички стаи подобно на пойна птичка, която изследва всяко цвете, от което би могла да получи нектар.

— Чия собственост е? — попита, останала без дъх.

— Вече е моя — отвърна Блез.

— Вече?

— Купих я преди шест седмици, когато разбрах, че се продава... Веднъж дойдох тук като гост и не можах да я забравя.

Бяха далеч от всичко, затова Кейт се чувстваше като на края на света, но според Блез наблизо имало две малки градчета — Пуерто Хуарес и Ел Диас. Оттам били прислужниците. Всичко друго било пренесено от Маями: храната, виното, водата. От хидроплана бяха разтоварени много кашони — огромен фризер, хладилник колкото килер, кухненски шкафчета. Никой от прислугата не говореше английски, но Кейт откри, че Блез разбира малко испански.

— Какво друго можеш, което да не зная? — попита тя очарована.

По-късно я обзе страх, граничещ с паника. Облечена с пеньоар от бяла крепирана коприна, който изглеждаше сложен, но всъщност се разтваряше след разкопчаваното на едно-единствено копче, тя седна зад тоалетната масичка, за да сложи обиците с топази, които ѝ беше подарил по-рано („защото много отиват на очите ти“). Знаеше, че изглежда красива, но вътрешно се измъчваше от ужас да не го разочарова, тъй като бе сигурна, че Блез очаква много от нея.

Докато носеше гипса си, който му тежеше и го обременяваше, той само я целуваше и прегръщаше.

— Няма смисъл — казваше кисело — да започваме нещо и да не можем да го довършим както трябва. Освен това, искам всичко да е идеално, затова и аз ще бъда съвършен...

Цяла вечер намеренията му се четяха в очите му. Нима самата тя не беше мечтала и се молила това да се случи? Но сега, когато дойде моментът, ѝ се искаше да каже: „Благодаря ти, но промених решението си. Смятам, че все пак не бива...“

Нямаше никакъв опит. Беше спала само с двама мъже — единият я използва като трамплин, а другият — като модел за практика. Сега я ужасяваше това, че може би ще разочарова единствения мъж, когото за нищо на света не би искала да подведе. Страхуваше се, че в резултат на

невежеството и неопитността всичко ще започне с досада и ще завърши с неприязън.

„Боже мой, помогни ми, само това те моля.“ А за да помогне на Господ, тя пи послушно от всяка чаша, която биваше поставена пред нея — от шампанското преди вечеря до коняка след яденето — и въпреки всичко остана отчаяно трезва. Загледа се в магнолиите, които плуваха в кристалната купа, в трептящия пламък на белите свещи и си мислеше: „Нали такива са мечтите? Колко хубаво е да ги гледаш на кино — седиш си на първия ред, ядеш бонбони и рониш сантиментални сълзи, защото всичко е толкова романтично и красиво, за разлика от действителността, изплетена от нерви и големи надежди, които не можеш да оправдаеш и...“

— Кейт?

Тя вдигна очи и като срещна погледа му, ги отмести.

— Кейт... — Беше се изправил до нея, а гласът му беше толкова мил, толкова добър, че тя усети как се просълзява.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли? Че трябва да се напиеш, за да ме понасяш?

— Не съм се напила — изрече тя нещастно.

— Но доста старателно се опита. Защо?

Насили се да го погледне в очите.

— Защото се страхувам... Всичко е толкова хубаво, боя се това да не развали всичко.

— Досега не си ли разбрала, че каквото и да направиш, няма да ме разочароваш?

— Другите ги разочаровах... казаха ми, че съм студена като риба...

— Няма студени жени, само неспособни мъже.

— Така ли? — поклати глава и изрече пламенно и с благоговение: — Не може да си от тях. Иначе Доминик нямаше да си губи времето с теб... — виното бе започнало да я хваща.

— Тогава искаш ли да се любим?

— О, да... да, да! Не съм... няма... аз не... — говореше несвързано, но най-последно успя да изрече: — Не съм много опитна.

— Няма нищо. Аз съм.

— Но... след Доминик...

— Аха, разбирам те. Мислиш си, че искам още една Доминик ли? — усмихна ѝ се мило. — Една е повече от достатъчно, благодаря. Искам Кейт. Купих тази къща за Кейт. Очакванията и надеждите ми бяха свързани с Кейт. Не давам и пукната пара за Доминик и в никакъв случай не бих искал да мислиш, че правя някакви сравнения. Ти си Кейт, няма друга като теб и те желая. Не се безпокой какво ще правиш, кога и как. От теб искам само пълно съдействие...

Вдигна я на ръце и я отнесе до кушетката, където се изпъна, притиснал я към тялото си.

— Няма защо да бързаме... няма за къде да бързаме...

Малко по малко той направи така, че тя се отпусна. Укроти я както се успокоява нервна кобила, за да се обзяди. Шепнеше ѝ мили думи, целуваше я първо леко и нежно, после все по-страстно, а тя все повече се отпускате, докато срамежливостта ѝ се изпари в пламенността, която струеше и от двамата. Кейт се разтвори като цвете, закопня за него, идеше ѝ да извика. На мястото на нервността ѝ се настани желанието и, най-последно събудена сексуално, тя се разгорещи до степен, от която и двамата се разтрепериха.

— Люби ме, люби ме, моля те, люби ме... — прошепна до устните му, а езикът ѝ усили възбудата му.

Той отново я взе на ръце, внесе я в къщата и я качи в сребристорозелената спалня, където през отворените прозорци луната осветяваше хладните плочки на пода, както и голямото двойно легло.

В това легло той я люби както никой преди това, накара я да се извива, да се задъха и да се разтрепери, когато усети как я изпълва, как навлиза в нея и тъкмо, когато ѝ се стори, че се откъсва от земята, тя извика удивена:

— О... — после пак отново на по-висока октава: — О... о-о! — склучи дългите си бедра около кръста му и посрещна тласъците му с инстинкт, който избликна от дълбините ѝ с такава ярост, че го замая. Това му подежда като шок. Сякаш за пръв път бе с жена: отдаден на сладкия делириум да я усеща толкова топла и тясна, той бе роб на нейното ненаситно, но все пак невинно желание и приемаше в екстаз, докато тя му отдаваше всичко, дори душата си. Той го изживя интензивно и пълно, стори му се, че ще умре от наслада и когато усети, че Кейт е на върха, че се стяга, че гърбът ѝ се извива като дъга, че е отметнала глава назад с отворена уста, той свърши и двамата

заедно напуснаха реалността, погълнати от водовъртеж, който помете съзнанията им. Когато дойдоха на себе си, той все още бе дълбоко в тялото ѝ, а Кейт се бе долепила до него, сякаш потта на телата им ги беше споила в едно. Тя замаяна отвори очи и срещна неговите, наподобяващи дълбоки тъмни езера. Блез я съзерцаваше с израз, подобен на тона му, когато изрече с плътен глас:

— Виждаш ли...

— Разбира се... нямах никаква представа... едва сега започвам да схващам смисъла на думите „бях сляп, но вече прогледнах“.

— Не — възрази той със същия странен тон, — аз прогледнах...

Тя се изпъна като котка, потърка ходилото си нагоре-надолу по зарасналия му крак и само дето не замърка от чувствена наслада.

— Знаеш ли, че последната дума, която баща ти изрече беше твоето име? Жена му мислеше, че е имал предвид нея, но никога не съм го чувал да я нарича другояче, освен Катрин или „скъпа моя“. Тя ми предаде, че е казал „Кат... малката ми Кат.“ Когато прочетох писмата, разбрах, че е имал предвид теб — погали я и отстрани влажните кичури от лицето ѝ. — Сега разбирам защо те е обичал толкова много...

Кейт зарови лице във врата му.

— Благодаря ти, че ми го казваш сега. Така вече всичко е пълно... — вдигна лице към него и то излъчваше гордост. — Не те разочаровах, нали?

— Направо ме изуми...

Блез дръпна копринените чаршафи върху охлаждащите им се тела и двамата останаха да лежат в доволно мълчание. Кейт огледа красивата стая: процеждащите се лунни лъчи, снежнобелите азалии, блясъка на хладните теракотни плочи, лекият повей на вятъра, който издуваше прозрачните бели пердета.

— Може би съм умряла — прошепна мечтателно, — сигурно така изглежда раят.

— Не, не си, сега започваш да разбираш какво означава да си жива.

Тя отново се потърка о него.

— Да, точно така...

Сега, докато лежаха сънливо на плажа, Кейт се размърда.

— Това бе най-прекрасният месец в живота ми... Като че се преродих и сега съм съвсем новичка и чиста, ако тази дума може да се използва, за да се опишат прелюбодейните ни отношения. Но в това няма нищо лошо, нали? Чувствам, че всички нечистотии са изгорели вече...

— Като бялата ти кожа ли?

— Не е зле за червенокоса. Дори до твоята, пак си личи, че имам тен.

Нейният беше златист, неговият — махагонен.

— Колко бързо мина... — въздъхна Кейт като седна и обгърна коленете си.

— Като твоите комплекси — ухили й се Блез. — А като си помисли човек, че ти беше една безнадеждна невротичка...

Тя се хвърли към него и двамата се сборичкаха като деца, Блез победи, както винаги, и затисна Кейт под себе си. Ръцете му хванаха здраво китките на изпънатите й ръце, но като видя озареното й от щастие лице, му дойде много. Наведе се и я целуна, отпусна китките й, а Кейт бързо се изтърколи, побягна по брега и се гмурна във водата.

— За последно... — извика.

Вечерта, след като се бяха любили бавно и продължително, Кейт се обади:

— Ще се учудиш ли, ако ти кажа, че съм бременна?

Блез преглътна смеха си.

— Не че не сме се потрудили.

— Ще имаш ли нещо против?

— Ще бъда щастлив, а херцогинята ще престане да ми натяква, че Чандлър няма наследник.

— Ще бъде наследник и на Деспар.

— В такъв случай, направи ги близнаци.

— В такъв случай — изрече невинно Кейт, — не е ли по-добре да пробваме отново?

Издание:

Вера Коуи. Богатство и сълзи
Американска. Първо издание
ИК „БАРД“ ООД, София, 1996
Редактор: Мария Акрабова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.